

MAO TSE-TUNG

# TEOKSIA

II OSA

KANSANKULTTUURI OY  
Helsinki

Teoksen on suomentanut  
T. Lehén

KIRJAPAINO SANAN TIE  
Tampere 1958

JAPANILAISIA ANASTAJIA VASTAAN KÄYDYN

SODAN KAUSI

(II)



## **KIINAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN PAIKKA KANSALLISESSA SODASSA**

**(Lokakuu 1938)**

Mao Tse-tung piti seuraavan alustuksen Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean 6. kokouksessa. Tällä kokouksella oli hyvin suuri merkitys: siinä hyväksyttiin ja vahvistettiin Keskuskomitean Poliittisen toimiston, jonka johdossa Mao Tse-tung oli, poliittinen linja. Mao Tse-tung asetti alustuksessaan kysymyksen Kiinan Kommunistisen puolueen paikasta kansallisessa sodassa sitä varten, että kaikki puolueen jäsenet olisivat selvästi käsittäneet sen valtavan suuren historiallisen tehtävän, joka puolueella oli sodan johtamisessa japanilaisia anastajia vastaan, ja olisivat siihen kaikin voimin tarttuneet. Kokous vahvisti suuntauksen japanilaisvastaisen yhteisrintamapolitiikan järkähtämättömään noudattamiseen, osoittaen samalla, että yhteisrintama edellyttää sekä yhteenliittymistä että taistelua ja että tunnuslause »kaikki yhteisrintaman kautta» ei vastaa Kiinan tilannetta. Siten kokous tuomitsi virheellisen mukautumiskannan yhteisrintamakysymyksessä. Asian tälle puolelle Mao Tse-tung omisti loppulausuntonsa osan, jonka otsikko on: »Kysymys riippumattomuudesta ja itsenäisyydestä yhteisrintamassa». Tämän ohella kokous tähdensi puolueen toiminnan erittäin suurta merkitystä kansan aseellisen taistelun järjestämisessä japanilaisia anastajia vastaan ja totesi,

että puolueen työn tulee kohdistua pääasiassa rintama-alueille ja vihollisen selustaan, torjuen niiden henkilöiden virheelliset katsomukset, jotka liittivät kaikki japanilaisista rosvoista saatavan voiton toiveet kuomintangin sotavoimiin ja olivat valmiit uskomaan kansan kohtalot kuomintangilaisen taantumuksen hallitessa esiintyneelle legaaliselle liikkeelle. Asian tälle puolelle Mao Tse-tung omisti loppulausuntonsa osan, jonka otsikkona on: »Sota ja strategian kysymykset».

Toverit! Edessämme on valoisa tulevaisuus. Meidän täytyy saada voitto japanilaisesta imperialismista, meidän täytyy rakentaa uusi Kiina, ja me tulemme ehdottomasti tämän tekemään. Mutta päästäksemme tähän valoisaan tulevaisuuteen meidän on kuljettava raskas tie. Kommunistisen puolueen ja koko Kiinan kansan, jotka taistelevat Kiinan valoisan tulevaisuuden puolesta, täytyy käydä suunnitelmallista taistelua japanilaisia rosvoja vastaan; ne voidaan voittaa vain pitkällisessä sodassa. Olemme jo puhuneet paljon tästä sodasta, kosketellen kysymyksen eri puolia: olemme tehneet yhteenvedoa japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan aikana karttuneesta kokemuksesta, olemme esittäneet arvion nykytilanteesta, määritelleet koko kansakuntaa odottavat kiireelliset tehtävät; olemme selittäneet, miksi meidän on pitkällisen sodan kestääksemme nojattava japanilaisvastaiseen kansalliseen yhteisrintamaan, jonka täytyy kestää pitkän aikaa; olemme myös selittäneet, miten se voidaan toteuttaa, ja vihdoin olemme eritelleet kansainvälisen tilanteen. Mitä kysymyksiä sitten jää vielä jäljelle? Jäljellä on, toverit, vielä yksi kysymys — kysymys siitä, mikä on Kiinan Kommunistisen puolueen paikka kansallisessa sodassa, ts. kysymys siitä, miten kommunistien on käsitettävä oma osansa, vahvistettava voimiaan ja tiivistettävä rivejään kyetäkseen johtamaan tätä sotaa ja päätyäkseen voittoon eikä tappioon.

## Isänmaallisuus ja kansainvälisyys

Voiko kommunisti internationalistina ollen olla samalla isänmaallinen? Olemme sitä mieltä, että ei ainoastaan voi, vaan tuleekin olla. Isänmaallisuuden konkreettinen sisältö määräytyy historiallisten olosuhteiden mukaan. On japanilaisten hyökkääjien ja Hitlerin »isänmaallisuutta», on myös meidän isänmaallisuuttamme. Kommunistien tulee vastustaa päättävästi japanilaisten hyökkääjien ja Hitlerin »isänmaallisuutta». Japanin ja Saksan kommunistit ovat tappion kannalla maittensa käymiin sotiin nähden. Myötävaikuttaminen kaikin keinoin siihen, että japanilaisten hyökkääjien ja Hitlerin sodat päättyisivät tappioon, vastaa niin Japanin kuin Saksankin kansojen etua; mitä täydellisempi tuo tappio on, sen parempi. Juuri niin tulee Japanin ja Saksan kommunistien menetellä ja juuri niin he menettelevätkin, sillä japanilaisten hyökkääjien ja Hitlerin käymät sodat eivät ole turmiollisia ainoastaan maailman muille kansoille, vaan myös heidän omien maittensa kansoille. Toisin ovat asiat Kiinassa. Kiina on hyökkäyksen uhri. Tämän vuoksi kiinalaisten kommunistien tulee yhdistää isänmaallisuus ja kansainvälisyys toisiinsa. Me olemme internationalisteja ja olemme samalla isänmaanystäviä. Meidän tunnuslauseemme on: taisteluun kotimaan puolesta hyökkääjää vastaan. Tappiokanta on meille rikos; taistelu voiton puolesta sodassa japanilaisia anastajia vastaan on meidän ensimmäinen velvollisuutemme, sillä vain käymällä sotaa kotimaan puolustamiseksi voidaan hyökkääjä nujertaa ja saavuttaa kansallinen vapaus, ja vain koko kansakunnan vapauttaminen voi johtaa proletariaatin ja koko työtätekevän kansan vapauttamiseen. Kiinan voitto, Kiinaan hyökkäneiden imperialistien murskaaminen, auttaa toistenkin maiden kansoja. Näin ollen isänmaallisuus kansallisessa vapaussodassa on kansainvälisyyden aatteen toteuttamista käytännössä. Tämän

vuoksi on jokaisen kommunistin toimittava mahdollisimman aktiivisesti, lähdettävä miehuullisesti ja päättävästi kansallisen vapaussodan taistelukentälle ja suunnattava aseensa japanilaisia anastajia vastaan. Tämän vuoksi puolueemme esitti heti vuoden 1931 syyskuun 18 päivän tapahtumien jälkeen tunnuksen: Japanin hyökkäykseen on vastattava kansallisella itsepuolustussodalla. Sitten puolueemme ehdotti muodostettavaksi japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman, käski Punaisen armeijan järjestyä uudella tavalla japanilaisvastaiseksi Kansallis-vallankumoukselliseksi armeijaksi ja lähtää etumaisiin aseisiin, määräsi jäsenensä astumaan japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan etulinjoille ja puolustamaan kotimaata viimeiseen veripisaraan asti. Kaikki nämä isänmaalliset toimenpiteet ovat oikeita, ne ovat internationalismin toteuttamista Kiinassa eivätkä ole vähimmässäkään määrässä ristiriidassa internationalismin kanssa. Vain poliittisesti tietämättömät ja omia erikoisia tarkoituksiperiään ajavat ihmiset voivat jaaritella sellaista, että toimenpiteemme ovat vääriä ja että me olemme muka luopuneet internationalismista.

### **Kommunistien etujoukkotehtävä kansallisessa sodassa**

Edellä sanotusta käy selville, että kommunistien tulee esiintyä kansallisessa sodassa hyvin aktiivisesti ja että tämän aktiivisuuden tulee ilmetä konkreettisesti kaikilla aloilla; toisin sanoen, kommunistien tulee esiintyä joka suhteessa etujoukkona ja olla esimerkkinä. Käymme tätä sotaa vaikeassa tilanteessa. Tämä vaikea tilanne on muodostunut sen johdosta, että laajat kansanjoukot eivät vielä osoita riittävästi kansallista itsetietoisuutta, että niiden kansallinen oman arvon tunto ja usko omiin voimiinsa eivät ole vielä riittävästi kehittyneet; että kansanjoukkojen enemmistö ei ole vielä järjestynyt-



tä; että meidän maamme on heikko sotilaallisessa suhteessa, sen talouselämä on takapajuista eikä siinä ole demokraattista hallintojärjestelmää; että maassamme esiintyy rappeutumismieliä ja pessimistisiä mielialoja; että yhteisrintama ei ole tiivis eikä vankka jne.

Tästä syystä on kommunistien otettava tietoisesti itselleen vakava tehtävä — koko kansan yhteenliittäminen kaikenlaisien epäterveiden ilmiöiden voittamiseksi. Tässä on kommunistien esittämällä etujoukon osalla ja heidän esimerkillään poikkeuksellisen suuri merkitys. 8. ja Uudessa 4. armeijassa tulee kommunistien näyttää esimerkkiä urhoollisuudesta taistelussa, käskyjen tarkasta noudattamisesta, kurista, poliittisesta työstä, sisäisestä eheydestä ja yhtenäisyydestä. Suhteissaan ystävällismielisiin puolueihin ja armeijoihin kommunistien tulee varmasti noudattaa suuntausta yhteenliittymiseen sodassa japanilaisia anastajia vastaan, toteuttaa järkähtämättömästi yhteisrintaman ohjelmaa ja siten näyttää esimerkkiä sodan asettamien tehtävien täyttämässä. Heidän sanansa ei saa poiketa teoista, he eivät saa esiintyä ylimielisesti, heidän tulee rehellisesti ja vilpittömästi sopia asioista ystävällismielisten puolueiden ja armeijoiden kanssa, olla niiden kanssa kiinteässä yhteistyössä ja siten näyttää esimerkkiä oikeista keskinäissuhteista yhteisrintamaan kuuluvien eri puolueiden välillä. Vallan elimissä toimivan kommunistin tulee osoittaa esimerkillistä rehellisyyttä työssä, hän ei saa sallia tutunkauppoja ihmisten valinnassa, hänen tulee tehdä työtä enemmän kuin muut, saada palkkiota vähemmän kuin muut. Kansanjoukkojen keskuudessa toimiessaan kommunisti ei saa esiintyä komentelijana, vaan joukkojen ystävänä, hänen tulee olla niiden väsymätön opettaja eikä politikoitseva byrokraatti. Kommunisti ei saa missään eikä milloinkaan asettaa henkilökohtaisia etujaan ensi sijalle, hänen tulee alistaa ne kansakunnan eduille, kansanjoukkojen eduille. Etuilu, passiivisuus,

työnteon vältteleminen, lahjottavuus, rappeutuminen, henkilökohtaisen maineen tavoittelu jne. ansaitsevat mitä syvintä halveksumista. Kunnioitusta ansaitsevat vain yhteisten etujen uhrautuva palveleminen, toimeliaisuus ja alttius, epäitsekkäs velvollisuuksien täyttäminen ja tunnollinen, sitkeä työ. Kommunistin tulee olla kiinteässä yhteistyössä kaikkien puolueen ulkopuolella olevien edistyksellisten aineiden kanssa, ponnistaen kaikki voimansa koko Kiinan kansan yhteenliittämiseen kaikenlaisten epäterveiden ilmiöiden voittamiseksi. Täytyy ymmärtää, että kommunistit muodostavat vain pienen osan kansaa ja että puolueen ulkopuolella on vielä laajoja edistyksellisten ja toimeliiden ihmisten piirejä, joiden kanssa meidän on työskenneltävä yhteisymmärryksessä. On aivan väärin luulla, että vain sinä olet hyvä ja kaikki muut kelvottomia. Takapajuisiin ihmisiin kommunistit eivät saa suhtautua piittaamattomasti eivätkä ylenkatseellisesti, vaan on lähestyttävä heitä, lujitettava yhteyttä heihin, saatava heidät vakuuttuneiksi ja kannustettava heitä eteenpäin. Niihin, jotka ovat tehneet virheitä työssään — lukuun ottamatta täysin parantumattomia ihmisiä — kommunistien tulee vaikuttaa vakuuttamalla eikä torjumalla, jotta nuo ihmiset huomaisivat virheensä ja oikaisisivat ne. Työssä tulee kommunistien näyttää esimerkkiä toimeliaisuudesta ja kaukonäköisyydestä, sillä vain toimeliaisuus voi taata asetetun tehtävän täyttämisen ja kaukonäköisyys auttaa meitä pysymään oikeassa suunnassa eteenpäin kuljettaessa. Tämän vuoksi kommunistien tulee näyttää esimerkkiä myös opiskelussa: heidän tulee joka päivä opettaa joukkoja ja joka päivä ottaa niiltä oppia. Vain ottamalla oppia joukoilta, ottamalla oppia siitä mitä ympärilläsi tapahtuu, ottamalla oppia ystävällismielisiltä puolueilta ja armeijoilta ja ottamalla varteen kaiken mitä olet oppinut, voit kehittää itsessäsi toimeliaisuutta ja oppia katsomaan kauas eteenpäin. Pitkällisessä sodassa ja vaikeissa olosuh-

teissa voivat vain kommunistit yhdessä ystävällismielisten puolueiden ja kaiken kansan edistyksellisten aineiden kanssa, täyttämällä kaikkiin tavoin velvollisuutensa, olemalla etujoukkona ja esimerkkinä — saada liikkeelle kansakunnan kaikki elävät voimat taisteluun vaikeuksien voittamiseksi, voiton saavuttamiseksi vihollisesta ja uuden Kiinan rakentamiseksi.

**On liitettävä koko kansakunta yhteen ja taisteltava sen keskuudessa olevia vihollisen asiamiehiä vastaan**

Vaikeuksien voittamiseen, voiton saavuttamiseen vihollisesta ja uuden Kiinan rakentamiseen on vain yksi tie — japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman vahvistaminen ja laajentaminen sekä kansakunnan kaikkien elävien voimien liikekannallepano. Mutta kansallisen yhteisrintaman keskuudessa esiintyy vihollisen asiamiehiä, jotka tekevät myyräntyötään. Niitä ovat kansalliset petturit, trotskilaiset ja japanilaisystävälliset ainekset. Kommunistien tulee olla aina varuillaan näiden provokaattoreiden suhteen, paljastaa tosiasioiden perusteella heidän rikoksensa ja varoittaa kansaa heistä.

Kommunistien on lisättävä poliittista valppauttaan kansakunnan keskuudessa esiintyvien vihollisen asiamiesten suhteen. Kommunistien täytyy ymmärtää, että kansallisen yhteisrintaman laajentaminen ja vahvistaminen ei ole mahdollista ilman vihollisen asioimiston paljastamista ja lopettamista. Olisi täysin virheellistä muistaa vain asian yksi puoli ja unohtaa toinen.

**Puolueen rivejä on laajennettava päästämättä siihen vihollisen asiamiehiä**

Jotta vaikeudet voitettaisiin, jotta saavutettaisiin voitto vihollisesta ja voitaisiin luoda uusi Kiina, tulee kommunistisen

puolueen laajentaa järjestöjään, avata ovet työläisten, talonpoikien ja aktiivisen nuorison joukoille, jotka ovat mieleltään todella vallankumouksellisia, uskovat puolueen periaatteisiin, kannattavat puolueen politiikkaa sekä ovat valmiit alistumaan puoluekuriin ja toimimaan innokkaasti. Tämä tekee puolueestamme suuren joukkopuolueen. Lahkolaismainen sulkeutuneisuus on tässä asiassa luvatonta. Samalla on aivan välttämätöntä osoittaa valppautta, jotta vihollisen asiamiehiä ei päästettäisi tunkeutumaan puolueeseemme. Japanilaisten imperialistien tiedusteluelimet pyrkivät alinomaan horjuttamaan puoluettamme, yrittävät käyttää hyväkseen naamioituneita isänmaan kavaltajia, trotskilaisia, japanilaisystävällisiä aineksia, rappeutuneita ihmisiä ja poliittisia keinottelijoita, jotka tunkeutuvat puolueeseemme aktivisteiksi verhoutuneina. Emme saa hetkeksikään heikentää valppauttamme, heikentää varotoimenpiteitämme sellaisen väen suhteen.

Ei pidä sulkea puolueen ovia peläten vihollisen asiamiesten tunkeutumista siihen. On rohkeasti laajennettava puolueemme rivejä — sellainen on linjamme. Mutta laajentaessamme rohkeasti puolueen rivejä ei ole heittäydyttävä huolettomiksi, ei ole annettava vihollisen asiamiehille eikä poliittisille keinottelijoille tilaisuutta tunkeutua sen riveihin. Jos muistetaan vain asian yksi puoli ja unohdetaan toinen, voidaan tehdä paljon virheitä. »On rohkeasti laajennettava puolueemme rivejä, mutta ei ole päästettävä siihen ainoatakaan lurjusta» — vain sellainen asettamus on oikea.

**On päättävästi noudatettava yhteisrintamapolitiikkaa ja päättävästi puolustettava puolueen riippumattomuutta**

Vain päättävästi noudattamalla kansallisen yhteisrintaman politiikkaa voidaan voittaa vaikeudet, voittaa vihollinen ja rakentaa uusi Kiina. Siitä ei ole mitään epäilystä. Tällöin on

kuitenkin välttämätöntä säilyttää jokaisella yhteisrintamaan kuuluvalla puolueella sen aatteellinen, poliittinen ja järjestöllinen riippumattomuus. Tämä koskee yhtäläisesti kuomintangia, kommunistista puoluetta ja kaikkia muita puolueita. Kansanvallan periaate — eräs kolmesta kansan periaatteesta — merkitsee, että jos on puhe puolueista, niin niiden kesken sallitaan liittosuhde, mutta samaan aikaan sallitaan myös jokaisen riippumaton olemassaolo. Jos puhutaan vain yhteinäisyydestä, mutta kielletään riippumattomuus, niin se merkitsee luopumista kansanvallan periaatteesta, ja siihen ei kommunistinen puolueemme eikä mikään muukaan puolue tai ryhmä voi suostua. Kiistatonta on, että riippumattomuus voi yhteisrintaman puitteissa olla vain suhteellista eikä ehdotonta; jos sitä pidetään ehdottomana, niin se voi viedä karille yhteisen suuntauksen yhteenliittymiseen ulkoista vihollista vastaan. Mutta tätä suhteellista riippumattomuutta ei saa suinkaan tehdä olemattomaksi; aatteellisessa, poliittisessa ja järjestöllisessä suhteessa pitää jokaisen puolueen saada nauttia suhteellista riippumattomuutta, ts. oikeutta suhteelliseen vapauteen. Jos joku pyrkii loukkaamaan tätä suhteellista vapautta tai jos puolueet itse siitä luopuvat, niin sekin voi viedä karille yhteisen suuntauksen yhteenliittymiseen ulkoista vihollista vastaan. Jokaisen kommunistin ja jokaisen ystäväliksmielisen puolueen jäsenen täytyy tämä ymmärtää.

Samanlainen yhteys vallitsee myös luokkataistelun ja kansallisen taistelun välillä. Japanilaisia anastajia vastaan käyväns sodan aikana tulee kaiken olla alistettu sodan vaatimuksille. Se on vääjäämätön periaate. Senvuoksi on luokkataistelun vaatimukset alistettava sodan vaatimuksille eivätkä saa olla näiden kanssa ristiriidassa. Luokkien ja luokkataistelun olemassaolo on kuitenkin tosiasia. Jotkut kieltävät sen, kieltävät luokkataistelun olemassaolon, mutta se on väärin. Luokkataistelun olemassaoloa kieltämään pyrkivät teoriat

ovat aivan virheellisiä. Me emme kiellä luokkataistelua, vaan säätelemme sitä. Meidän esittämämme keskinäisavun ja mollenpuolisten myönnytysten politiikka ei ole sovellettavissa ainoastaan puolueiden välisissä suhteissa, vaan myös luokkien välisissä suhteissa. Yhteenliittymistä varten taistelussa japanilaisia anastajia vastaan on asian vaatimalla tavalla toteutettava luokkien keskinäissuhteita säätelevää politiikkaa. Toisaalla ei ole sallittava, että työtätekevien laajat joukot jätetään vaille kaikkia poliittisia oikeuksia ja aineellista toimeentuloa, toisaalla on otettava huomioon omistavienkin piirien edut. Sellainen politiikka vastaakin yhteenliittymisen vaatimusta taistelussa ulkoista vihollista vastaan. Jos otetaan huomioon vain yhden puolen edut eikä välitetä toisen puolen eduista, niin se merkitsee, että aiheutetaan vahinkoa japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun asialle.

**On otettava huomioon kokonaisuuden edut, otettava huomioon enemmistö, toimittava yhdessä liittolaisten kanssa**

Johtaessaan kansanjoukkoja taistelussa vihollista vastaan kommunistien tulee ottaa huomioon kokonaisuuden edut, ottaa huomioon enemmistö ja toimia yhteisvoimin liittolaisten kanssa. Kommunistien täytyy ymmärtää se totuus, että osan edut on alistettava kokonaisuuden eduille. Jos jokin näkökohta on suotuisa osan kannalta katsoen, mutta kokonaisuuden kannalta katsoen epäsuotuisa, on osa alistettava kokonaisuudelle. Ja päinvastoin, jos jokin näkökohta on epäsuotuisa osan kannalta katsoen, mutta suotuisa kokonaisuuden kannalta katsoen, niin tässäkin tapauksessa on osa alistettava kokonaisuudelle. Tämä merkitsee kokonaisuuden etujen huomioon ottamista.

Kommunistit eivät saa milloinkaan irrottautua kansan

enemmistöstä, rynnätä liian kauas eteenpäin ottamatta huomioon enemmistön asemaa ja johtaen mukanaan vain edistyneintä vähemmistöä. On huolehdittava kiinteiden yhteyksien solmimisesta edistyneimpien ainesten ja laajojen kansanjoukkojen välillä. Tämä merkitseekin enemmistön huomioon ottamista.

Kaikkialla missä on demokraattisia puolueita tai ryhmiä ja demokraattisia toimihenkilöitä, jotka ovat valmiit yhteistyöhön kanssamme, tulee kommunistien neuvotella ja toimia heidän kanssaan yhteisvoimin. Olisi väärin toimia kaikessa vain oman harkinnan mukaan, ottamatta liittolaisia lainkaan lukuun.

Hyvän kommunistin täytyy osata ottaa huomioon kokonaisuuden edut, osata ottaa huomioon enemmistö, osata toimia yhteisvoimin liittolaisten kanssa. Tässä suhteessa meillä on ollut menneisyydessä oleellisia epäkohtia ja meidän on pyrittävä ne korjaamaan.

### **Kaaderipolitiikka**

Kiinan Kommunistinen puolue johtaa suurta vallankumouksellista taistelua toimien suuren, monimiljoonaisen kansan kesellä. Se ei voi täyttää historiallista tehtäväänsä ilman monilukuista, erittäin toimintakykyistä ja moraalisesti korkeatasoista työntekijäjoukkoa. Puolueemme on 17 vuoden aikana kasvattanut keskuudestaan paljon johtavia työntekijöitä. Sotilaallisessa, poliittisessa, kulttuuri-, puolue- ja joukkotyössä meillä on jo omat kaaderimme, oma kantajoukkomme. Se on puolueemme ylpeys ja koko Kiinan kansan ylpeys. Mutta tämä kantajoukko ei muodosta vielä riittävän vankkaa tukea taistelumme valtavalle rakennukselle. Tämä vaatii uusien työntekijöiden kasvattamista laajassa mitassa. Kiinan kansan suuri taistelu on jo nostanut ja nostaa jatkuvasti esiin monilu-

kuista aktiivijoukkoa. Velvollisuutemme on järjestää, kasvat-  
taa, vaalia ja taitavasti käyttää sitä. Sen jälkeen, kun poliit-  
tinen linja on määritelty, tulee kaadereista ratkaiseva teki-  
jä<sup>1</sup>. Tämän vuoksi on monilukuisten uusien kaaderien kasvat-  
taminen meidän taistelutehtävänämme.

Ei ole huolehdyttävä vain puolueen kaadereista, vaan myös puolueettomista kaadereista. Puolueen ulkopuolellakin on pal-  
jon pystyviä ihmisiä, eivätkä kommunistit saa jättää heitä  
näköpiirinsä ulkopuolelle. On heitettävä syrjään kaikenlainen  
omahyväisyys, tehtävä taitavasti työtä puolueen ulkopuolella  
olevien henkilöiden kanssa, autettava heitä vilpittömästi, suh-  
tauduttava heihin lämpimästi, toverillisesti, suunnattava hei-  
dän aktiivisuuttaan japanilaisia anastajia vastaan käytävän  
sodan ja valtion rakennustyön suureen asiaan — sellainen on  
jokaisen kommunistin velvollisuus.

On osattava arvioida ihmisiä oikein. Tämän tai tuon työn-  
tekijän ominaisuuksia ei ole arvioitava vain hänen toimintan-  
sa yhden kauden perusteella, ei yksityisten tosiasian perus-  
teella, vaan koko hänen menneisyytensä perusteella, hänen  
työnsä perusteella kokonaisuudessaan. Tämä on päämenetelmä  
työntekijöitä arvioitaessa.

On osattava käyttää työntekijöitä. Johtajan velvollisuuksiin  
kuuluu pääasiassa kaksi tehtävää: johtoaajatusten antaminen  
ja työntekijöiden oikea käyttäminen. Kaikki suunnitelmat,  
päättölauselmat, käskyt, ohjeet jne. — kaikki tämä kuuluu  
käsitteeseen »johtoaajatusten antaminen». Mutta jotta jokin  
johtoaistus voitaisiin toteuttaa käytännöllisessä elämässä, si-  
tä varten on yhdistettävä työntekijäin rivit ja pantava ne  
liikkeelle, ja tämä kuuluu käsitteeseen »työntekijöiden käyt-  
täminen». Työntekijöiden käyttämisessä on kansamme histo-  
riassa varhaisista ajoista esiintynyt kaksi toisilleen suoraan  
vastakkaista linjaa: »on nimitettävä vain henkilökohtaisten  
ominaisuuksien perusteella» ja »on nimitettävä vain sukulai-



suuden perusteella». Edellinen linja on rehellisten ihmisten, jälkimmäinen epärehellisten ihmisten linja. Kommunistisen puolueen kaaderipolitiikan arvioperusteena pitää olla kyky noudattaa horjumatta puolueen linjaa, kyky itsenäiseen työhön, toimeliaisuus työssä ja epätsekkyys. Tämä linja onkin »nimitystä vain henkilökohtaisten ominaisuuksien perusteella». Aivan päinvastaista kaaderipolitiikkaa noudatti menneisyydessä Tšang Kuo-tao — »nimittämistä vain sukulaisuuden perusteella». Hän keräsi ympärilleen omia miehiään, muodosti oman kuppikuntansa ja lopuksi kavalsi puolueen ja karkasi vihollisen puolelle. Se on varsin opettavainen läksy. On otettava varteen Tšang Kuo-taon ja hänen kaltaistensa henkilöiden petturuuden historiallinen esimerkki ja sovellettava kaaderipolitiikassa oikeata ja oikeudenmukaista suhtautumista ihmisiin, taisteltava vääriä ja epäoikeudenmukaista suhtautumista vastaan ja siten lujitettava puolueen yhtenäisyyttä ja eheyttä — sellainen on Keskuskomitean ja kaikenasteisten johtavien työntekijäin velvollisuus.

On osattava vaalia työntekijöitä. Työntekijäin vaaliminen merkitsee ensiksikin, että annetaan suunta heidän työilleen, toisin sanoen annetaan heille tilaisuus osoittaa aloitteellisuutta työssä, jotta he eivät pelkäisi vastuuta, ja tämän ohella annetaan heille oikeaan aikaan ohjeita, jotta he voisivat kehittää luovia kykyjään pitäen ohjeenaan puolueen poliittista linjaa. Se merkitsee toiseksi, että kohotetaan työntekijäin tasoa, toisin sanoen annetaan heille tilaisuus opiskeluun, kasvatetaan heitä, kohotetaan heidän teoreettista koulutustaan ja taitoiaan. Kolmanneksi, on tarkistettava työntekijäin työtä, autettava heitä yleistämään työnsä kokemuksia, lisäämään menestyksiään ja korjaamaan virheitä. Kun ihmiselle annetaan tehtävä, mutta tämän tehtävän täyttämistä ei tarkisteta ja muistetaan vasta sitten, kun on tehty paha virhe, niin sellainen käytäntö ei vastaa tarvitsemaamme vaalivaa suhtau-

tumista työntekijöihin. Neljänneksi, virheitä tehneisiin työntekijöihin nähden on yleensä sovellettava vakuuttamisen menetelmää, auttaen heitä oikaisemaan virheensä. Ankaariin puoluetoimenpiteisiin on turvauduttava vain niiden suhteen, jotka ovat tehneet pahoja virheitä eivätkä ota varteen niiden korjaamista tarkoittavia ohjeita. Tässäkin on osoitettava kärsivällisyyttä; olisi väärin liimata kehenkään kevytmielisesti »opportunistin» nimikelappua ja lähteä kevytmielisesti »taisteluun koko rintamalla». Viidenneksi, on huolehdittava työntekijäin tarpeista. Kun ihminen sairastuu tai kun häntä tai hänen perhettään kohtaavat muut vaikeudet, on hänelle annettava kaikkea mahdollista apua. Sillä tavoin on vaalittava kaadereita.

### **Puoluekuri**

Niiden raskaiden puoluekurin rikkomusten johdosta, joihin Tšang Kuo-tao syyllistyi, on uudelleen palautettava mieliin puoluekurin perusvaatimukset: 1) puolueen jäsenen alistuminen puoluejärjestön päätökseen, 2) vähemmistön alistuminen enemmistön päätökseen, 3) alempien elinten alistuminen ylempien päätöksiin ja 4) koko puolueen alistuminen Keskuskomitean ohjeisiin. Ken rikkoo näitä puoluekurin vaatimuksia, hän järkyttää puolueen eheyttä. Kokemus osoittaa, että eräät puoluekurin rikkomukset johtuvat siitä, ettei ymmärretä mitä puoluekuri on. Eräät sen tietoiset ja ilkeämieliset rikkojat, kuten esimerkiksi Tšang Kuo-tao, ovat keinotelleet sellaisella monien puolueen jäsenten tietämättömyydellä. Tästä syystä on puolueen jäsenten keskuudessa suoritettava kasvatustyötä puoluekurin kysymyksistä, jotta toisaalta kaikki puolueen jäsenet itse noudattaisivat tietoisesti kuria ja toisaalta osaisivat Tšang Kuo-taon historian toistumisen välttämiseksi valvoa puoluejohtajiakin, joiden myös on ehdottomasti noudatettava puoluekuria.

Jotta puolueen sisäiset suhteet tulisivat suunnatuiksi oikeihin uomiinsa, on välttämätöntä puoluekurin neljän edellä mainitun tärkeimmän vaatimuksen lisäksi laatia yksityiskohtaisempia lakeja, jotka säätelevät puolueen sisäistä elämää, ja siten saada aikaan yhtenäinen suhtautuminen näihin kysymyksiin kaikenasteisten johtavien puolue-elinten taholta.

### **Puolueen sisäinen demokratia**

Käynnissä olevassa suuressa taistelussa Kiinan Kommunistinen puolue voi päästä voittajaksi vain siinä tapauksessa, että puolueen kaikki johtoelimet, sen rivijäsenet ja johtavat työntekijät osoittavat suurta aktiivisuutta. Tämän suuren aktiivisuuden tulee ilmetä konkreettisesti johtoelinten, johtavien työntekijäin ja puolueen kaikkien jäsenten luovassa toiminnassa, heidän työssään osoittamassaan vastuuntunnossa ja joustavuudessa, rohkeassa ja taitavassa kysymysten asettamisessa, mielipiteittensä ilmaisemisessa, epäkohtien arvostelussa, samoin myös ylempien elinten ja johtavien työntekijäin toiminnan valvonnassa, joka rakentuu vaalivalle suhtautumiselle ihmisiin. Muussa tapauksessa pysyy se mitä me sanomme aktiivisuudeksi, tyhjänä sananhelinä. Mutta tämän aktiivisuuden kehittäminen riippuu puolueen sisäisen elämän demokratisoinnista. Ilman puolueen sisäistä demokratiaa ei aktiivisuutta voida kehittää. Myös monilukuisten taitavien työntekijäin kasvattaminen on mahdollista vain puolueen sisäisen demokratian vallitessa. Meidän maassamme on ihmisten välisissä suhteissa vallalla pientuotannolle ominainen patriarkallisuus, eikä meillä sitäpaitsi ole vielä nytkään demokratiaa yleisvaltakunnallisessa mitassa. Nämä seikat kuvastuvat puolueessammekin, puolueen sisäisen elämän riittämättömän demokratisoinnin muodossa. Sellainen asiointila haittaa koko puolueen aktiivisuuden täydellistä kehittämistä. Se tuntuu myös demokratian

riittämättömässä kehittämisessä yhteisrintamassa ja joukko-  
liikkeessä. Tämän tähden on puolueessa suoritettava kasva-  
tustyötä puolueen sisäisen demokratian kysymyksistä, jotta  
puolueen jäsenet ymmärtäisivät mitä demokratia on, millainen  
on demokratian ja sentralismin välinen yhteys ja miten de-  
mokraattista sentralismia toteutetaan. Vain sitä tietä voidaan  
toisaalta kehittää todenteolla puolueen sisäistä demokratiaa  
ja toisaalta välttää yletöntä demokratisointia, voidaan välttää  
luisuminen kuria horjuttavan liberaalisen holtittomuuden tiel-  
le.

Myös sotaväenosastojemme puoluejärjestöjen tulee tarpeel-  
lisessa määrin laajentaa puolueen sisäistä demokratiaa kohot-  
taakseen puolueen jäsenten aktiivisuutta ja armeijan taisteluku-  
ntoa. Puolueen sisäisen demokratian täytyy armeijan puo-  
lueosastoissa olla kuitenkin vähemmän laajaa kuin paikalli-  
sissa puoluejärjestöissä. Niin armeijan kuin paikallisissakin  
puoluejärjestöissä tulee puolueen sisäisen demokratian pal-  
vella puoluekurin lujittamista ja puolueen taistelukunnan ko-  
hottamista eikä päinvastoin.

Puolueen sisäisen demokratian laajentaminen on katsottava  
välttämättömäksi askeleeksi puolueen lujittamisessa ja sen  
rivien laajentamisessa, tärkeäksi aseeksi suuressa taistelussa.  
Sen avulla puolue tulee elämään täyteläistä elämää, suoriu-  
tumaan helposti tehtävistään, kartuttamaan uusia voimia ja  
kestämään sen raskaan koetuksen, jota nykyinen sota mer-  
kitsee.

### **Puolueemme on kasvanut ja vahvistunut taistelussa kahdella rintamalla**

17 vuoden kuluessa on puolueemme yleensä oppinut käyt-  
tämään marxilais-leniniläistä aatteellisen taistelun asetta käy-  
däkseen taistelua kahdella rintamalla puolueessa esiintyviä

virheellisiä katsomuksia vastaan: toisaalta oikeistolaista, toisaalta »vasemmistolaista» opportunistisia vastaan.

Keskuskomitean (6. kokoonpanossaan) viidennen kokouksen edellä <sup>2</sup> puolueemme taisteli Tšen Tu-hsiun oikeisto-opportunistisia ja toveri Li Li-sanin »vasemmisto»-opportunistisia vastaan. Tässä kahdella rintamalla käydyssä taistelussa saavutetut voitot tekivät puolueelle mahdolliseksi ottaa pitkän askeleen eteenpäin. Keskuskomitean viidennen kokouksen jälkeen on ollut vielä kaksi tapausta, jolloin puolueessa on käyty merkitykseltään historiallista taistelua: kysymys on Tsunjin neuvottelukokouksessa <sup>3</sup> suoritetusta taistelusta ja Tšang Kuo-taon puolueesta erottamisen yhteydessä käydyistä taistelusta.

Sen ansiosta, että Tsunjin neuvottelukokous oikaisi pahat »vasemmisto»-opportunistiset periaatteelliset virheet, joita oli tehty taisteltaessa kuomintangin viidettä »marssia» vastaan, tuo neuvottelukokous liitti yhteen puolueen ja Punaisen armeijan; puolueen Keskuskomitea ja Punaisen armeijan päävoimat saivat tilaisuuden suorittaa voitollisesti Pitkän marssin, siirtyä japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan etulinjoille ja toteuttaa uutta politiikkaa — japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman politiikkaa. Sen ansiosta, että Pasi-<sup>4</sup> ja Jenanin <sup>5</sup> neuvottelukokoukset tuomitsivat Tšang Kuo-taon oikeisto-opportunistimin (Tšang Kuo-taon linjan musertaminen aloitettiin Pasi-<sup>4</sup> ja Jenanin <sup>5</sup> neuvottelukokouksessa ja vietiin päätökseen Jenanin neuvottelukokouksessa), kaikki Punaisen armeijan osat yhtyivät ja puolue lähti entistä lujemmin yhteenliittyneenä sankarilliseen taisteluun japanilaisia anastajia vastaan. Mainitut kahdenlaiset opportunistiset virheet ilmaantuivat vallankumouksellisen kansalaissodan kestäessä. Niiden erikoisuus oli siinä, että ne olivat sotaan liittyviä virheitä.

Millaisia opetuksia olemme saaneet tästä kahdella rintamalla käydyistä taistelusta? Nämä opetukset ovat seuraavat: 1. Vakavat periaatteelliset virheet,

jotka olivat syntyneet sen johdosta, ettei ymmärretty Kiinassa käytävän vallankumouksellisen sodan erikoisuuksia ja jotka esiintyivät kuomintangin viidettä »marssia» vastaan taisteltaessa, olivat ilmausta »vasemmistolaisesta» kärsimättömyydestä, joka ei ota huomioon subjektiivisia eikä objektiivisia edellytyksiä. Tämä virheellinen suunta aiheuttaa tavattoman suurta vahinkoa niin vallankumouksellisen sodan käynnille kuin kaikenlaiselle muullekin vallankumoukselliselle liikkeelle.

2. Tšang Kuo-taon opportunisti oli vallankumouksellisessa sodassa esiintynyttä oikeisto-opportunistia, joka oli sisällöltään yhdistelmä Tšang Kuo-taon perääntymislinjasta, hänen militaristisesta harhautumastaan ja puoluevastaisesta käyttäytymisestäään. Vasta kun tämä opportunisti oli voitettu, saatettiin vapauttaa laajat joukot erinomaisen kunnollisia ja pitkän sankarillisen taistelun tien kulkeneita Punaisen armeijan 4. rintaman johtavia työntekijöitä ja puolueen rivijäseniä Tšang Kuo-taon opportunistin puristuksesta ja palauttaa heidät Keskuskomitean oikealle linjalle.

3. Sen valtavan suuren organisatorisen työn kestäessä, jonka suoritimme 10-vuotisen vallankumouksellisen agraarisodan aikana, olimme saavuttaneet suurta menestystä niin sotilaallisen rakennustyön kuin siviilihallinnonkin alalla, samoin joukkotyön ja puolueen rakentamisen alalla. Ilman tämän organisatorisen työn yhdistämistä sankarillisiin sotatoimiin rintamilla olisi ollut mahdotonta kestää sitä ankaraa taistelua, jota siihen aikaan käytiin Tšiing Kai-šekiä vastaan. Mutta agraarisodan viimeisellä kaudella tehtiin suuria periaatteellisia virheitä kaaderipoliitikassa ja organisaatiokysymyksissä. Nämä virheet ilmenivät lahkolaisuutena, kurinpidollisten toimenpiteiden väärinkäyttönä ja aatteellisessa taistelussa esiintyneinä ylilyönteinä. Se oli tulosta vielä loppuun saakka hävittämättä jääneistä Li Li-sanin linjan jäännöksistä ja myös sen aikaisista periaatteellisista poliittisista virheistä. Kaikki nämäkin virheet oikaisi Tsunjin neuvottelu-

kokous, mikä antoikin puolueelle mahdollisuuden palata oikealle tielle kaaderipolitiikassa ja oikeihin järjestöperiaatteisiin. Tšang Kuo-taon linja organisaatiokysymyksessä merkitsi täydellistä luopumista kaikista kommunistisen puolueen periaatteista ja puoluekurin horjuttamista. Aloitettuaan ryhmätoiminnalla Tšang Kuo-tao meni niin pitkälle, että ryhtyi esiintymään puoluetta vastaan, sen Keskuskomiteaa vastaan ja Kominternia vastaan. Keskuskomitea teki kaiken voitavansa oikaistakseen Tšang Kuo-taon linjan rikolliset virheet ja hänen puoluevastaisen käyttäytymisensä, yrittäen myös pelastaa hänet itsensä. Mutta kun Tšang Kuo-tao piti sitkeästi kiinni virheistään ja käyttäytyi kaksinaamaisesti, ja lisäksi myöhemmin kavalsi puolueen ja heittäytyi kuomintangin syliin, oli puolueen pakko toimia päättävästi ja erottaa hänet riveistään. Tämän toimenpiteen hyväksyi koko puolue ja kaikki jotka ovat uskollisia kansallisen vapautuksen asialle. Komintern on jo vahvistanut tämän toimenpiteen todeten, että Tšang Kuo-tao on rintamakarkuri ja petturi.

Kaikki nämä opetukset ja kaikki meidän menestyksemme ovat välttämättömiä edellytyksiä puolueen jatkuvalla yhteensuostamiselle, sen aatteellisen, poliittisen ja järjestöllisen eheyden lujittamiselle, samoin myös voitolliselle sodankäynnille japanilaisia anastajia vastaan. Puolueemme on kasvanut suureksi ja vahvistunut taistelussa kahdella rintamalla.

### **Jatkuva taistelu kahdella rintamalla**

Sodan jatkuessa japanilaisia anastajia vastaan on ensiarvoinen merkitys taistelulla politiikan alalla esiintyvää pessimismiiä vastaan, joka on oikeisto-oppportunismin ilmaus. Samaa aikaan on kuitenkin entiseen tapaan kiinnitettävä heikentymätöntä huomiota taisteluun »vasemmistolaisia» kärsimättömyyttä vastaan. Kysymyksen ollessa yhteisrintamasta

sekä puolue- ja joukkojärjestöistä on jatkettava taistelua »vasemmistolaisista» lahkolaismaista sulkeutuneisuutta vastaan, jotta voitaisiin toteuttaa yhteistyö kaikkien puolueiden ja ryhmien kanssa, jotka kannattavat sotaa japanilaisia anastajia vastaan, ja laajentaa puolueen ja joukkojärjestöjen rivejä. Samalla ei pidä kuitenkaan heikentää huomiota myöskään taisteluun oikeisto-oppportunistista tendenssiä vastaan, joka ilmenee pyrkimyksenä varauksettomaan yhteistyöhön ja varauksettomaan laajentamiseen. Tähän taisteluun kohdistuvan huomion heikentyminen voisi haitata yhteistyötä ja laajentamista ja uhkaisi tehdä yhteistyöstä antautumista tarkoittavan yhteistyön ja laajentamisesta periaatteettoman laajentamisen.

Kun käydään aatteellista taistelua kahdella rintamalla, on kussakin konkreettisessa tapauksessa suhtauduttava ihmisiin tarkoin eritellen. Subjektiiivinen suhtautuminen on aivan luvaton. Ei ole jatkettava menneisyyden huonoa käytäntöä — mielivaltaista »nimikelappujen liimailemista».

Harhapoikkeamia vastaan taisteltaessa on kiinnitettävä vakavaa huomiota taisteluun kaksinaamaisuutta vastaan, sillä kaksinaamaisuus on erittäin vaarallista senvuoksi, että se voi muuttua ryhmäkuntalaisuudeksi. Esimerkkinä tästä voidaan mainita Tšang Kuo-taon historia. Muodollisesti alistutaan, mutta itse asiassa vastustetaan, sanoissa hyväksytään, mutta sisimmässään hyljätään, silmät puhuvat miellyttäviä asioita, mutta selän takana tehdään halpamaisia tekoja — sellaisena ilmenee kaksinaamaisuus. Puoluekuria voidaan lujittaa vain kohottamalla puolueen johtavien työntekijäin ja rivijäsenten valppautta kaksinaamaisuuden ilmauksia vastaan.

## Opiskelu

Yleensä on kaikkien kommunistien, joilla on vastaava pohjakoulutus, tutkittava Marxin — Engelsingin — Leninin



— Stalinin teoriaa, tutkittava kansamme historiaa, tutkittava nykyisen liikkeemme tilaa ja kehitystendenssejä. Tämän ohella on heidän kauttaan järjestettävä niiden kommunistien opettaminen, joiden sivistystaso on verraten alhainen. Erittäinkin on tähdennettävä sitä, että opiskelua on voimaperäisesti harastettava kaikkien johtavien puolueytöntekijöiden ja varsinkin Keskuskomitean jäsenten ja korkeimman johtohenkilöstön. Puolue, joka johtaa suurta vallankumousliikettä ilman vallankumouksellisen teorian tuntemusta, ilman historian tuntemusta ja ilman käytännöllisen liikkeen syvää ymmärtämistä, ei voi saavuttaa voittoa.

Marxin — Engelsingin — Leninin — Stalinin teoria pätee koko maailmaan nähden. Mutta tätä teoriaa ei ole käsitettävä uskonkappaleeksi, se on käsitettävä toimintaohjeeksi. Marxisin-leninisin teorian tutkimista ei ole typistettävä paljaitten oppilauseitten ulkooppimiseen; sitä on tutkittava vallankumouksen tieteenä. Ei riitä se, että ymmärretään ne yleisiä lainmukaisuuksia koskevat johtopäätökset, joita Marx, Engels, Lenin ja Stalin ovat tehneet todellisen elämän ja vallankumouksellisen kokemuksen monipuolisen tutkimuksen pohjalla, vaan on myös opittava hallitsemaan heidän menetelmäänsä ja metodologiaan kysymysten erittelyssä ja ratkaisemisessa. Puolueemme marxilais-leniniläinen koulutus on nykyisin jonkin verran edistynyt menneisyyteen verraten, mutta se ei ulotu vielä läheskään koko puolueeseen eikä tämän koulutuksen taso ole lainkaan korkea. Meidän kutsumuksenamme on johtaa suurta monimiljoonaista kansaa historiassa ennennäkemättömän suuressa taistelussa. Tämän vuoksi on marxilais-leniniläisen teorian syvälinen opiskelu kaikille puolueemme jäsenille välttämättömän tarpeen vaatima tehtävä, jonka voimme ratkaista vain siinä tapauksessa, että teemme siihen suuntaan suuria ponnistuksia.

Toivon, että tämän Keskuskomitean kokouksen jälkeen pää-

see koko puolueessa vauhtiin opiskelukilpailu, ja silloin katsoimme, kuka on jo todellakin oppinut jotakin, kenellä on enemmän tietoja, kenen tiedot ovat syvällisemmät.

Kun kysymys on tärkeimpiä työaloja johtamaan pystyvien kaadereiden kasvattamisesta puolueellemme, voidaan sanoa, että jos puolueessa olisi 100—200 kommunistia, joilla olisi järjestelmälliset eikä vain hajanaiset tiedot marxilais-leniniläisen teorian alalta ja jotka omaksuisivat sen todenteolla eikä skolastisesti, niin se kohottaisi valtavasti puolueemme taisteluvoimaa ja jouduttaisi voittoamme japanilaisesta imperia- lismista.

Opiskelumme toinen tehtävä on historiallisen perintömme tutkiminen ja sen arvosteleva yleistäminen, käyttämällä siinä marxilaista metodologiaa. Meidän kansallamme on monituhattavuotinen historia, sillä on omat erikoisuutensa, se on luonut suuren määrän arvoja. Kaiken tämän omaksumisessa olemme vasta alkeiskoulun oppilaita. Nykypäivien Kiina on Kiinan koko menneen kehityksen tuote. Me puollamme marxilaista suhtautumista historiaan, emme voi olla piittaamatta historiallisesta menneisyydestämme. Meidän tulee arvioida koko menneisyytemme — Konfutsesta Sun Jat-seniin saakka — ja ottaa haltuumme nämä arvot. Se tulee olemaan suurena kannustimena nykyisen suuren liikkeen johtamiselle. Kommunistit ovat kansainvälisen opin, marxilaisuuden, kannattajia, mutta me voimme saattaa marxilaisuuden voimaan elämässä vain ottamalla huomioon maamme konkreettiset erikoisuudet ja tietystä kansallisesta muodosta. Marxisin-leninisin suuri voima on juuri siinä, että se liittyy erottamattomasti kunkin maan konkreettiseen vallankumoukselliseen käytäntöön. Se merkitsee Kiinan Kommunistisen puolueen kohdalla sitä, että on opittava soveltamaan marxilais-leniniläistä teoriaa Kiinan konkreettisiin olosuhteisiin. Jos kommunistit, jotka ovat osa suurta Kiinan kansaa, lihaa tämän kansan lihasta, käsittelevät

marxilaisuutta irrallaan Kiinan erikoisuuksista, niin siitä tulee abstraktista, voimatonta marxilaisuutta. Siksi on sovellettava marxilaisuutta Kiinan konkreettisiin olosuhteisiin, niin että se kaikissa ilmenemismuodoissaan kuvastaisi välttämättä Kiinan omalaatuisuutta, toisin sanoen, on opittava soveltamaan marxilaisuutta Kiinan erikoisuuksia vastaavasti — sellainen on tehtävä, joka koko puolueen on viipymättä selvitettävä itselleen ja ratkaistava. On tehtävä loppu merentakaisista kaavoista ja vähemmän harrastettava tyhjää ja abstraktista lavertelua. Kaavaoppisuus on luovutettava arkistoon ja omaksuttava raikas ja elävä, Kiinan kansan korvaa miellyttävä ja silmää ilahduttava kiinalainen tyyli ja kiinalainen käyttäytyminen. Kansainvälisen sisällön irrottaminen kansallisesta muodosta on ominaista ihmisille, jotka eivät ymmärrä mitään internationalismista. Me sitävastoin puollamme molempien kiinteää toisiinsa yhdistämistä. Tässä kysymyksessä meillä esiintyy pahoja virheitä, jotka on päättävästi voitettava.

Mitkä ovat meidän nykyisen liikkeemme erikoisuudet? Millaisia ovat sen lainmukaisuudet? Miten liikettä on johdettava? Kaikki nämä ovat käytännön kysymyksiä. Me emme yhä vieläkään tunne riittävästi japanilaista imperialismia, emme tunne vielä riittävästi Kiinaakaan. Meidän liikkeemme on kehitysprosessissa, se mikä on edessä, on uutta, ja uutta syntyy yhtämittaa. Tämän liikkeen tutkiminen kaikilta puolin, sen kehityskulussa, on tärkeä tehtävä, johon meidän on alituisesti kiinnitettävä suurta huomiota. Se joka kieltäytyy tutkimasta kaikkea tätä vakavasti ja huolellisesti, ei ole marxilainen.

Itsetyytyväisyys on opiskelun vihollinen. Jotta voisi toden- teolla opiskella jotakin, on itsetyytyväisyys heitettävä syrjään. Kuten sanotaan, »on opiskeltava itse kyllääntymättä, on opetettava toisia väsymättä» — juuri niin on meidän meneteltävä.

## Yhteenliittyminen ja voima

Kiinan Kommunistisen puolueen sisäinen eheys on perusehto koko Kiinan kansan yhteenliittämiselle voiton saavuttamiseksi sodassa japanilaisista anastajista ja uuden Kiinan rakentamiselle. 17 vuotta kestäneessä sodassa karaistunut Kiinan Kommunistinen puolue on jo huomattavassa määrin oppinut liittämään rivejään yhteen ja tulleet paljokaikokokeneemmaksi. Tämä auttaa meitä tulemaan siksi Kiinan kansan vankaksi ydinjoukoksi, joka takaa voiton japanilaisista anastajista ja uuden Kiinan rakentamisen. Toverit, me saavutamme epäilemättä tämän päämäärän — on vain liityttävä lujasti yhteen!

### Huomautuksia

<sup>1</sup> Vrt. Stalin: Leninismin kysymyksiä, Petroskoi 1946, s. 588.

<sup>2</sup> Tarkoitetaan KKP Keskuskomitean Poliittisen toimikunnan elokuussa 1927 pidetyn neuvottelukokouksen ja Keskuskomitean tammikuussa 1934 pidetyn kokouksen välistä aikaa.

<sup>3</sup> Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean Poliittisen toimikunnan neuvottelukokous, joka pidettiin Tsunjissa Kueitšoun maakunnassa tammikuussa 1935. Tämä kokous teki lopun entisen »vasemmisto»-opportunistisen johdon, Tšen Šao-jun (Vang Mingin) ym. virheellisestä politiikasta ja valitsi Mao Tse-tungin puolueen johtajaksi. Virheellinen »vasemmistolainen» linja oli ollut vallalla puolueessa kauan (4 vuotta) ja tuottanut puolueelle ja vallankumoukselle suurta vahinkoa. Tämän linjan turmiolliset seuraukset ilmenivät siinä, että lähes 90 % Kiinan Kommunistisen puolueen jäsenistä ja Punaisesta armeijasta sekä Punaisen armeijan tukialueet menetettiin ja kymmenet miljoonat vallankumouksellisilla tukialueilla asuneet ihmiset joutuivat kuomintangilaisien julmien vainotöiden kohteeksi.

<sup>4</sup> Tarkoitetaan KKP:n Keskuskomitean Poliittisen toimikunnan neuvottelukokousta, joka pidettiin Pasiissa elokuussa 1935. (Pasi sijaitsee Setšuanin maakunnan luoteisosan ja Kansun maakunnan kaakkoisosan yhtymäkohdassa, luoteeseen Setšuanin maakunnan Sungpanin piirikuntakeskuksesta.) Tšang Kuo-tao, joka siihen aikaan johti osaa Punaisen armeijan voimista, rikkoi välinsä puolueen Keskuskomitean kanssa, ei alistunut Keskuskomitean määräyksiin, yrittäpä tuhotakin Keskuskomitean. Pasiin neuvottelukokouksessa Keskuskomitea päätti luopua tästä vaarallisesta alueesta ja johti uskollisina pysyneet Punaisen armeijan joukko-osastot

šensin maakunnan pohjoisosiin. Tšang Kuo-tao sitävastoin lähti pettämiensä Punaisen armeijan joukkojen mukana etelään Tien-tšuanin — Lušanin — Suuren ja Pienen Tšintšuanin — Apan alueelle, ja perustaen siellä oman »keskuskomiteansa» nosti avoimen kapinan puoluetta vastaan.

<sup>5</sup> Tarkoitetaan KKP:n Keskuskomitean laajennettua neuvottelukokousta Jenanissa huhtikuussa 1937. Jo ennen neuvottelukokousta oli Tšang Kuo-taon komennossa olleiden Punaisen armeijan joukko-osastojen johtavien työntekijöiden ja sotamiesten perusjoukko, huomattuaan Tšang Kuo-taon petoksen, lähtenyt pohjoiseen, suunnaten kulkunsa šensin — Kansun Raja-alueelle. Mutta osa näistä voimista kääntyi virheellisesti johdettuna puolitiessä länteen Kantšoun — Liangtšoun — Sutšoun alueelle, missä vihollinen tuhosi siitä enemmän kuin puolet. Harvalukuiset eloon jääneet pääsivät sen jälkeen Singkiangin maakuntaan ja tulivat myöhemmin šensin — Kansun Raja-alueelle. Toinen osa, joka ei ollut kääntynyt länteen, oli saapunut jo aikaisemmin šensin — Kansun Raja-alueelle ja yhtynyt siellä Keskisen alueen Punaiseen armeijaan. Myös itse Tšang Kuo-tao saapui pohjois-šensin ja osallistui tähän Jenanin neuvottelukokoukseen. Neuvottelukokous antoi tyhjentävän arvion Tšang Kuo-taon opportunistisista katsomuksista ja hänen puoluevastaisista teoistaan. Tšang Kuo-tao alistui muodollisesti näihin päätöksiin, mutta valmistautui tosiasiallisesti pettämään puolueen lopullisesti.

## KYSYMYS RIIPPUMATTOMUUDESTA JA ITSENÄISYYDESTÄ YHTEISRINTAMASSA

(5. marraskuuta 1938)

Osa Mao Tse-tungin loppulausunnosta KKP:n Keskuskomitean kokouksessa. Kysymys riippumattomuudesta ja itsenäisyydestä yhteisrintamassa oli eräs kaikkein kärkevimmistä japanilaisvastaista yhteisrintamaa koskevista kysymyksistä, joista siihen aikaan oli erimielisyyttä Mao Tse-tungin ja Tšen Šao-jun välillä. Kysymys oli itse asiassa työväenluokan johtavasta osuudesta yhteisrintamassa. Näistä erimielisyyksistä Mao Tse-tung teki seuraavan lyhyen yhteenvedon lokakuussa 1947 pitämässään puheessa («Nykyinen tilanne ja meidän tehtävämme»): »Japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan kaudella puolueemme taisteli katsomuksia vastaan, jotka olivat näiden antautumishenkisten katsomusten kaltaisia (tarkoitetaan Tšen Tu-hsiun antautumishenkisiä katsomuksia ensimmäisen vallankumouksellisen kansalaissodan kaudella), ts. niiden henkilöiden katsomuksia vastaan, jotka tekivät myönnytyksiä kuomintangin kansanvastaiselle politiikalle, uskoivat enemmän kuomintangia kuin kansanjoukkoja, eivät uskaltaneet rohkeasti kehittää joukkotaistelua, eivät uskaltaneet laajentaa vapautettuja alueita eivätkä lisätä kansan sotaväen miesvahvuutta japanilaisten valtaamalla alueella ja luovuttivat kuomintangille oikeuden sodan johtamiseen japanilaisia anastajia vastaan. Meidän puolueemme ryhtyi päättävään taisteluun näitä kelvottomia katsomuksia vastaan, jotka oli-

vat ristiriidassa marxismin-leninismillä kanssa ja kuvastivat niitä edustaneiden henkilöiden avuttomuutta; puolue toteutti päättävästi poliittista linjaa »edistyksellisten voimien nostattamiseen liikkeelle, välikerrosten valloittamiseen ja kovakalloisten eristämiseen», laajensi päättävästi vapautettuja alueita ja lisäsi Kansan vapausarmeijan miesvahvuutta. Tällä tavoin me hankimme puolueellemme mahdollisuuden saada voittoja japanilaisista imperialisteista niiden hyökkäyksen kaudella ja lisäksi varmistimme sille mahdollisuuden siirtyä Japanin antauduttua, jolloin Tšiang Kai-šek aloitti vastavallankumouksellisen sodan, menestyksellisesti ja tappioitta kansan vallankumoukselliseen sotaan Tšiang Kai-šekin vastavallankumouksellista sotaa vastaan ja saavuttaa lyhyen ajan kuluessa suuria voittoja. Puolueen kaikkien jäsenten tulee painaa vankasti mieleensä tämä historiallinen opetus».

### **Avun ja myönnytysten tulee olla aktiivisia eikä passiivisia**

Pitkäaikaista yhteistyötä varten tarvitaan kaikkien yhteisrintamaan kuuluvien puolueiden ja ryhmien keskinäistä apua ja keskinäisiä myönnytyksiä, joiden tulee olla aktiivisia eikä passiivisia. Meidän tulee vahvistaa ja laajentaa omaa puoluetamme ja omaa armeijaamme, ja samaan aikaan myötävaikuttaa kanssamme ystävyysuhteessa olevien puolueiden ja armeijoiden lujittumiseen ja laajentumiseen. Kansan tulee pyrkiä saamaan hallitus myöntymään poliittisiin ja taloudellisiin vaatimuksiinsa ja samalla antaa hallitukselle kaikkea mahdollista apua japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun hyväksi. Tilanherrojen täytyy alentaa vuokramaksua ja lainauskorkoa; samaan aikaan on talonpoikien suoritettava vuokramaksu ja korot. Kaikki tämä on tarpeen sitä varten, että voisimme lujasti yhteenliittyneinä pitää puoliamme ul-

koista vihollista vastaan. Sellaisia ovat periaatteet, sellainen on linja keskinäisapua koskevassa kysymyksessä, aktiivinen eikä passiivinen ja yksipuolinen linja. Tämä koskee myös molemminpuolisia myönnytyksiä. Ei pidä pyrkiä kaivamaan maata toistensa jalkojen alta, ei pidä perustaa omia salaisia soluja toisen puolen puolue- ja hallituserämiin eikä armeijaan. Mitä meihin tulee, niin japanilaisille anastajille tehtävän vastarinnan etujen nimessä me emme perusta salaisia solujamme kuomintangiin emmekä sen hallituserämiin ja armeijaan, jotta emme aiheuttaisi levottomuutta kuomintangin riveissä. Tämä onkin sitä, mistä sanotaan, että »pidättäytymällä tietynlaisista toimista hankitaan mahdollisuus toimia»<sup>1</sup>. Jos me emme olisi suorittaneet Punaisen armeijan uudestijärjestelyä, jos emme olisi luopuneet kapinapolitiikasta, emme voisi nyt käydä sotaa japanilaisia anastajia vastaan yleisvaltakunnallisessa mitassa. Tehdessämme myönnytyksiä edellisessä voitimme jälkimmäisessä, ts. saavutimme passiivisilla toimenpiteillä aktiivisen tuloksen. »... On aluksi peräännyttävä, ja sitten otettava vauhtia ja harpattava vielä voimakkaammin eteenpäin»<sup>2</sup> — se on Leninin ohje. Marxisin-leninisin kannalta katsoen ei myönnytystä ole pidettävä puhtaasti passiivisena tekona. On ollut puhtaasti passiivisiakin myönnytyksiä, esimerkiksi II Internationalen teoria työn ja pääoman yhteistyöstä, jolloin myönnytyksissä on menty niin pitkälle, että myönnettiin menetetyksi sekä luokka että vallankumous. Kiinassa tuli ensin Tšen Tu-hsiusta, myöhemmin Tšang Kuo-taosta antautujia. Meidän on kaikin voimin taisteltava antautumishenkeä vastaan. Me käsitämme myönnytykset, perääntymisen varustettuihin aseisiin, puolustuksen ja pysähtymisen niin liittolaiseen kuin vastustajaankin nähden — osaksi vallankumouksellisesta politiikasta kokonaisuudessaan, vallankumouksen yleislinjan välttämättömäksi renkaaksi, tien mutkitteluksi. Sanalla sanoen, ne ovat aktiivisia myönnytyksiä.



## Kansallisen taistelun ja luokkataistelun yhtenäisyys

On tuettava pitkäaikaista sotaa pitkäaikaisella yhteistyöllä, ts. on alistettava luokkataistelu palvelemaan nykyistä kansallista taistelua japanilaisia anastajia vastaan — sellainen on yhteisrintaman pääperiaate. Tätä periaatetta toteutettaessa on säilytettävä puolueiden ja luokkien riippumattomuus, säilytettävä niiden riippumattomuus ja itsenäisyys yhteisrintamassa, ei ole uhrattava puolueiden ja luokkien luovuttamattomia oikeuksia yhteistyön ja yhtenäisyyden tähden, vaan päinvastoin, tietyissä puitteissa on pidettävä kiinni puolueiden ja luokkien oikeuksista. Vain tämä on yhteistyön etujen mukaista, vain tätä voidaan sanoa yhteistyöksi. Päinvastaisessa tapauksessa saadaan yhteistyön asemesta sekasotku ja yhteisrintama tulee väistämättä uhratuksi. Kansallisen taistelun kaudella luokkataistelu esiintyy kansallisen taistelun muodossa — tässä muodossa ilmenee niiden yhtenäisyys. Toisaalta on luokkien poliittisille ja taloudellisille vaatimuksille sellaisen historian kauden kuluessa asetettava se ehto, että yhteistyö säilyy. Toisaalta kaikkien luokkataistelun kestäessä esitettävien vaatimusten tulee lähteä kansallisen taistelun (japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun) tarpeista. Tällä tavoin yhtenäisyys ja riippumattomuus yhteisrintaman puitteissa, kansallinen taistelu ja luokkataistelu saavat yhtenäisen suunnan.

**Tunnuslause »kaikki on suoritettava yhteisrintaman kautta»  
on väärä**

Kuomintang hallitsevana puolueena ei ole tähän saakka salinut yhteisrintaman esiintymistä järjestöellisissä muodoissa. Toveri Liu Šao-tši on aivan oikein huomauttanut, että jos

tunnuslause »kaikki on suoritettava yhteisrintaman kautta» merkitsee, että kaikki on suoritettava Tšiang Kai-šekin ja Jen Hsi-šanin kautta, niin siitä muodostuu pelkästään yksipuolinen alistussuhde eikä lainkaan sitä, mitä sanotaan »suorittamiseksi yhteisrintaman kautta». Vihollisen selustassa ei ole mahdollisuutta »suorittaa kaikkea yhteisrintaman kautta», siellä on meidän toimittava itsenäisesti ja riippumattomasti sen perusteella, mitä kuomintang on jo sallinut (kuten esimerkiksi »Japanille tehtävän vastarinnan ja valtion rakentamisen ohjelman»), tahi on toimittava ilman ennakoita saatua lupaa, luottaen kuomintangin mahdolliseen suostumukseen — kuten sanotaan, »ensin teloitetaan, sitten tehdään ilmoitus». Jos sellaiset toimenpiteet kuin omien hallinnollisten valtuutettujen nimittäminen tai sotajoukkojen lähettäminen Šantungiin olisi edeltäkäsinkin »suoritettu kautta», niin niistä ei olisi tullut mitään. Ranskan kommunistinen puolue kuuluu esittäneen tuollaisen tunnuksen, mutta tämän selittää luultavasti se seikka, että Ranskassa, vaikka siellä olikin kaikkien puolueiden yhteinen komitea, sosialistinen puolue ei piitannut yhteisesti sovitusta ohjelmasta, vaan toimi edelleenkin omin päin. Tästä syystä kommunistiselle puolueelle oli välttämätöntä esittää tuollainen tunnus rajoittaakseen sosialistisen puolueen toimia, mutta ei suinkaan sitoakseen omia käsiään.

Kiinassa on tilanne sellainen, että kuomintang on riistänyt kaikilta muilta tasa-arvoisuuden ja pyrkii määräämään niille oman johtonsa, vaatien niitä alistumaan omiin käskyihinsä. Jos me esittäisimme sellaisen tunnuksen ja vaatisimme kuomintangilta, että kaiken pitää tapahtua meidän suostumuksellamme, niin sitä olisi mahdotonta toteuttaa ja se olisi naurettavaa. Jos »kaikkeen» mitä me aiomme tehdä, täytyy ennalta saada kuomintangin suostumus, niin miten käskette menetellä niissä tapauksissa, jolloin se ei anna suostumustaan? Kuomintang pyrkii rajoittamaan meidän kasvuaamme, ja esittäes-

sämme mainitunlaisen tunnuksen me vain sitoisimme itsemme käsistä ja jaloista; siis sitä ei voida mitenkään esittää.

Nykyisin meidän on saatava joihinkin toimenpiteisiin ennakolta kuomintangin suostumus — kuten esimerkiksi tapahtui silloin kun 8. armeijan kolmesta divisioonasta muodostettiin kolme armeijakuntaa ja niille annettiin vastaavat järjestysnumerot. Tämä on sitä mistä sanotaan: »ensin tehdään ilmoitus ja sitten teloitetaan». Joissakin tapauksissa kuomintang on asetettava tapahtuneen tosiasian eteen ja vasta sitten tehtävä sille ilmoitus — esimerkiksi armeijamme miesvahuuden nostamisesta yli 200.000 mieheen. Tämä on sitä mistä sanotaan: »ensin teloitetaan, sitten tehdään ilmoitus». Joissakin tapauksissa, kuten esimerkiksi tapahtui neuvoo-antavien neuvostojen koollekutsumisessa raja-alueilla, on »teloitettava», mutta toistaiseksi ei ole »tehtävä ilmoitusta», ottaen huomioon, että kyseellisenä ajankohtana on mahdotonta saada siihen suostumusta. Eräissä tapauksissa taas ei ole toistaiseksi »teloitettava» eikä »tehtävä ilmoitusta»; tarkoitan sellaisia toimenpiteitä, jotka saattaisivat mutkistaa yleistä tilannetta maassa. Sanalla sanoen, meidän on välttämättä säilytettävä yhteisrintama, mutta samalla emme saa missään tapauksessa sitoa käsiämme emmekä jalkojamme; juuri tästä syystä ei ole esitettävä tunnusta: »Kaikki on suoritettava yhteisrintaman kautta». Jos tunnus »Kaikki on alistettava yhteisrintamalle» käsitetään niin, että »kaikki on alistettava» Tšiang Kai-šekille ja Jen Hhi-šanille, niin sekin on erehdys. Meidän kantamme on: itsenäisyys ja riippumattomuus yhteisrintaman puitteissa, ts. yhtenäisyys ja samalla riippumattomuus.

### Huomautuksia

<sup>1</sup> Kirjasta »Meng-tse», jossa sanotaan: »Vain tietynlaisista toimista pidättymällä ihmiset hankkivat mahdollisuuden toimia».

<sup>2</sup> V. I. Lenin, Puhe Moskovan Neuvoston istunnossa marraskuun 20 pnä 1922. (Teokset, 33. osa, s. 399).

## TOUKOKUUN 4 PÄIVÄN LIIKE

(Toukokuu 1939)

Kirjoitus Jenanin lehdille »toukokuun 4 päivän liikkeen» kahdenkymmenennen vuosipäivän johdosta.

20 vuotta sitten syntynyt »toukokuun 4 päivän liike» osoitti, että imperialisminvastainen ja feodalisminvastainen porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa oli tullut kehityksessään uuteen vaiheeseen. »Toukokuun 4 päivän liike» liikkeenä uuden kulttuurin puolesta oli vain eräs imperialisminvastaisen ja feodalisminvastaisen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen ilmenemismuoto Kiinassa. Sillä kaudella tapahtunut uusien yhteiskunnallisten voimien kasvu ja kehitys johtivat siihen, että imperialisminvastaisen ja feodalisminvastaisen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kestäessä muodostui Kiinassa uusi leiri, josta sittemmin tuli valtava voima, leiri, johon liittyivät Kiinan työväenluokka, ylioppilaskoukko ja nuori kansallinen porvaristo. »Toukokuun 4 päivän liikkeen» eturiveihin astui sankarillisesti satoja tuhansia ylioppilaita. Tässä mielessä »toukokuun 4 päivän liike» oli askel eteenpäin vuoden 1911 vallankumoukseen verraten.

Porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa, jos sitä tarkastellaan sen valmistelukaudesta alkaen, on jo läpäissyt kehityksessään sellaiset vaiheet kuin oopiumisodat, taipingien

sodan, vuosien 1894—1895 kiinalais-japanilaisen sodan<sup>1</sup>, vuoden 1898 uudistukset, bokseriliikkeen, vuoden 1911 vallankumouksen, »toukokuun 4 päivän liikkeen», Pohjoisen sotaretken ja vallankumouksellisen agraarisodan. Nykyinen sota japanilaisia anastajia vastaan on tämän vallankumouksen uusi kehitysvaihe, vieläpä samalla kaikkein merkittävin, elävin ja tehokkain. Porvarillis-demokraattinen vallankumous voidaan katsoa menestyksellisesti loppuun suoritetuksi vasta silloin kun vierasmaalaisen imperialismiin ja kotimaisen feodalismiin voimat tulevat suurin piirtein kukistetuiksi ja kun perustetaan riippumaton demokraattinen valtio. Jokaisella näistä vallankumouksen kehitysvaiheista, oopiumisodista alkaen, on olut omat erikoisuutensa. Oleellisin ero näiden vaiheiden välillä on siinä, että toiset niistä kuuluvat kommunistisen puolueen perustamista edeltäneeseen kauteen, toiset sen perustamisen jälkeiseen aikaan. Mutta yleensä puhuen ei näissä vaiheissa ole ollut ainoatakaan, jolle ei olisi ollut ominaista porvarillis-demokraattisen vallankumouksen luonne. Tämä demokraattinen vallankumous tähtää Kiinan historiassa vielä ennen näkemättömän yhteiskuntajärjestelmän — demokraattisen järjestelmän — luomiseen. Tämän järjestelmän edeltäjänä on feodaalinen yhteiskunta (joka viimeksi kuluneiden 100 vuoden aikana on muuttunut puolisiirtomaa- ja puolifeodaaliseksi yhteiskunnaksi), ja demokraattinen järjestelmä vaihtuu sosialistiseen. Jos kysytään, miksi kommunistin täytyy ensin taistella porvarillis-demokraattisen yhteiskuntajärjestelmän luomisen puolesta, niin vastaus on tämä: hän kulkee historian viitoittamaa tietä.

Demokraattisen vallankumouksen suorittaminen Kiinassa riippuu tietyistä yhteiskunnallisista voimista. Näitä yhteiskunnallisia voimia ovat: työväenluokka, talonpoikaisto, sivistyneistö ja edistyksellinen porvaristo, toisin sanoen, vallankumoukselliset työläiset, talonpojat, sotilaat, intellektuellit, lii-

kemiespiirit; vallankumouksen perusvoimia ovat työläiset ja talonpojat, vallankumouksen johtaja on työväenluokka. Ilman tätä vallankumouksen perusvoimaa ja ilman työväenluokan johtoa on imperialisminvastaisen ja feodalisminvastaisen demokraattisen vallankumouksen päätökseen vieminen mahdollista. Vallankumouksen päävihollisia ovat nykyisin japanilainen imperialismi ja kansalliset petturit, poliittinen päälinja on japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman linja, ja tämän rintaman ainesosia — kaikki työläiset, talonpojat, sotilaat, sivistyneistö ja liikemiespiirit, jotka taistelevat japanilaisia anastajia vastaan. Lopullinen voitto sodassa valloitetaan silloin kun työläisten, talonpoikien, sotilaiden, sivistyneistön ja liikemiespiirien yhteisrintama vahvistuu ja laajenee huomattavasti.

Liikkeessä demokraattisen vallankumouksen puolesta Kiinassa oli sivistyneistö se yhteiskuntakerros, jonka tietoisuus heräsi aikaisemmin kuin muiden. Tämä ilmeni selvästi niin vuoden 1911 vallankumouksessa kuin myös »toukokuun 4 päivän liikkeessä», mutta »toukokuun 4 päivän liikkeen» kaudella sivistyneistö oli jo monilukuisempi ja tietoisempi kuin vuoden 1911 vallankumouksen kauden sivistyneistö. Mutta jos sivistyneistö ei liity yhteen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen kanssa, se on täysin avuton. Sen seikan määrittelyä varten, mitä tämä tai tuo sivistyneistön edustaja on — vallankumouksellinen, ei-vallankumouksellinen vaiko vastavallankumouksellinen — on olemassa yksi ratkaiseva kriteerio: täytyy tietää, haluaako hän yhteenliittymistä työläis- ja talonpoikaisjoukkojen kanssa ja yhtyykö hän niihin todellisuudessa. Juuri tämä on se ratkaiseva seikka, joka erottaa sivistyneistön yhden osan toisesta, eikä lavertelu kolmea kansan periaatetta tai marxilaisuutta koskevista aiheista. Todellisten vallankumouksellisten täytyy haluta yhteenliittymistä

työläis- ja talonpoikaisjoukkojen kanssa ja yhtyä näihin todenteolla.

»Toukokuun 4 päivän liikkeen» syntymishetkestä on kulu-  
nut jo kaksikymmentä vuotta, ja japanilaisia anastajia vas-  
taan käytävän sodan toinen vuosipäivä lähestyy. Koko Kii-  
nan nuorisolla ja kulttuurin edustajilla on suuri vastuu de-  
mokraattisesta vallankumouksesta ja sodasta japanilaisia  
anastajia vastaan. Toivon, että he selvittävät itselleen Kiinan  
vallankumouksen luonteen ja liikkeellepanevat voimat, liitty-  
vät työssään yhteen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen kanssa,  
lähtevät työläis- ja talonpoikaisjoukkojen keskuuteen ja että  
heistä tulee propagandisteja ja järjestäjiä näiden keskuudes-  
sa. Se päivä, jolloin koko Kiinan kansa nousee yhtenä mie-  
henä, on oleva japanilaisista anastajista saatavan voiton päivä.

Tartu toimeen, Kiinan nuoriso!

### Huomautuksia

<sup>1</sup> Vuonna 1894 alkanut kiinalais-japanilainen sota aiheutui Ja-  
panin hyökkäyksestä Koreaan sekä Kiinan maa- ja merivoimia  
vastaan kohdistuneista Japanin provokaatioista. Kiinan armeija  
taisteli sankarillisesti, mutta Kiina kärsi tappion mantšulaisen  
Tsing-suvun valtakomennon mädännäisyyden ja vastarintaan val-  
mistumattomuuden johdosta. Tuloksena oli Tsing-hallituksen Ja-  
panin kanssa solmima häpeällinen Simonosekin sopimus, jolla se  
suostui luovuttamaan Japanille Taivanin ja Penghun (Pescado-  
rien) saaret, maksamaan sotakorvausta 200 miljoonaa liangia ho-  
peaa, salli japanilaisten perustaa teollisuusyrityksiä Kiinaan, avasi  
kaupalle Šasin, Tsungkingin, Sutšoun ja Hangtšoun satamat, ja  
Koreasta tehtiin Japanin valvontaan alistettu vasallivaltio.

## **NUORISOLIIKKEEN KEHITYSSUUNTA**

### **(4. toukokuuta 1939)**

Puhe Jenanissa »toukokuun 4 päivän liikkeen» 20-vuotispäivän kunniaksi pidetyssä nuorison joukkokokouksessa. Tässä puheessa Mao Tse-tung kehitteli eräitä Kiinan vallankumouksen teoreettisia kysymyksiä.

Tänään on »toukokuun 4 päivän liikkeen» 20-vuotispäivä. Tässä meidän Jenanin nuorisomme joukkokokouksessa haluaisin kosketella eräitä kysymyksiä, jotka koskevat nuorisoliikkeen kehityssuuntaa Kiinassa.

Ensiksi. Toukokuun 4 päivä on nyt julistettu Kiinan nuorison päiväksi, ja se on aivan oikein<sup>1</sup>. Hyvin merkittävä seikka on, että tänä vuonna, jolloin on kulunut kaksikymmentä vuotta »toukokuun 4 päivän liikkeen» alkamisesta, on tämä päivä vihdoinkin julistettu Nuorison päiväksi koko Kiinassa. Se osoittaa, että meillä Kiinassa imperialismia ja feodalismia vastaan suuntautuva kansan demokraattinen vallankumous saavuttaa pian käännekohdan. Muutaman viimeksi kuluneen vuosikymmenen aikana on imperialisminvastainen ja feodalisminvastainen vallankumous kärsinyt useita kertoja tappion. Nyt on tämä asiointila muutettava: on ehkäistävä uusi tappio ja saavutettava käänne voittoa kohti. Nyt Kiinan vallankumous kulkee eteenpäin, voittoa kohti. Aikaisempi asiointila, jolloin me kärsimme tappion toisensa jälkeen, ei voi



kauemmin jatkua eikä sen jatkumista ole sallittava; meidän täytyy saada aikaan käänne voittoa kohti. Mutta onko tämä käänne jo tullut vai eikö? Ei, tämä käänne ei ole vielä tullut, voittoa ei vielä ole. Mutta voitto on valloitettavissa. Jotta saataisiin aikaan tämä käänne tappioista voittoon, on ponnistettava voimat sodassa japanilaisia anastajia vastaan.

»Toukokuun 4 päivän liike» suuntautui petturien hallitusta vastaan, hallitusta, joka oli yhteisymmärryksessä imperialismin kanssa ja kavalsi kansan edut, kansaa sortanutta hallitusta vastaan. Pitikö siis taistella sellaista hallitusta vastaan vai eikö olisi pitänyt? Jos ei olisi pitänyt, niin »toukokuun 4 päivän liike» oli virhe. Sellaisia hallituksia vastaan on tietenkin ehdottomasti taisteltava, petturien hallitukset on kukistettava. Huomatkaa: Sun Jat-sen nousi jo kauan ennen »toukokuun 4 päivän liikettä» silloista hallitusta vastaan. Hän taisteli mantšulaista Tsing-hallitusta vastaan ja kukisti sen. Menettelikö hän oikein? Arvelen, että hän menetteli aivan oikein. Se oli oikein, sillä hän ei taistellut sellaisia hallituksia vastaan, jotka tekivät vastarintaa imperialismille, vaan imperialismiin kanssa yhteisymmärryksessä olevaa hallitusta vastaan; ei vallankumouksellista hallitusta vastaan, vaan vallankumousta tukahduttamaan pyrkivää hallitusta vastaan. »Toukokuun 4 päivän liike» antoi panoksensa taisteluun petturien hallitusta vastaan. Siitä syystä se oli vallankumouksellista liikettä. Tällaisena tulee koko Kiinan nuorisoin nähdä »toukokuun 4 päivän liike». Nykyään, jolloin koko kansa on noussut taisteluun Japanin hyökkäystä vastaan, me otamme varteen vallankumouksen menneisyydessä kärsimien tappioiden kokemukset ja olemme vakaasti päättäneet murskata japanilaisen imperialismiin ja samalla olla sallimatta uusien kansallisten pettureiden ilmaantumista, olla sallimatta sitä, että vallankumous kärsisi taaskin tappion. Koko nuorisomme on harvoja poikkeuksia lukuunottamatta herännyt ja päättänyt voit-

taa hinnalla millä tahansa; juuri tätä todistaa toukokuun 4 päivän julistaminen Nuorison päiväksi. Me olemme kulkemassa eteenpäin voiton tietä. Meidän tarvitsee vain ponnistaa voimamme yhtenä miehenä, ja silloin Kiinan vallankumous saavuttaa varmasti voiton sodassa japanilaisia anastajia vastaan.

Toiseksi. Ketä vastaan Kiinan vallankumous taistelee? Ketä vastaan vallankumous suuntautuu? Kaikille on tunnettua, että se suuntautuu toisaalta imperialismia, toisaalta feodalismia vastaan. Ketä vastaan vallankumous suuntautuu tällä hetkellä? Japanilaisia imperialisteja ja kansallisia pettureita vastaan. Jos kannatat vallankumousta, täytyy sinun ehdottomasti taistella japanilaisten imperialistien nujertamiseksi, kansallisten pettureiden nujertamiseksi. Ja kuka suorittaa vallankumouksen? Kuka vie sen päätökseen? Tavallinen Kiinan kansa. Vallankumouksen liikkeellepanevat voimat ovat proletariaatti, talonpoikaisto ja myös kaikki ne toisten luokkien edustajat, jotka ovat valmiit taistelemaan imperialismia ja feodalismia vastaan. Kaikki ne ovat imperialisminvastaisia, feodalisminvastaisia vallankumouksellisia voimia. Mutta ketkä tästä suuresta ihmispaljoudesta ovat päävoima, vallankumouksen tukipilari? Työläiset ja talonpojat, jotka muodostavat 90 % maamme väestöstä.

Millainen on Kiinan vallankumouksen luonne? Millaista vallankumousta olemme nyt suorittamassa? Me olemme nyt suorittamassa porvarillis-demokraattista vallankumousta, eikä mikään siitä mitä teemme, mene porvarillis-demokraattisen vallankumouksen puitteiden yli. Nyt ei meidän ole vielä hävitettävä kapitalistista yksityisomistusjärjestelmää yleensä; hävitettävä on imperialismi ja feodalismi. Tätä juuri sanotaankin porvarillis-demokraattiseksi vallankumoukseksi. Mutta porvaristo ei enää kykene viemään tätä vallankumousta päätökseen. Vallankumous voidaan viedä päätökseen vain proletariaatin ja laajojen kansanjoukkojen ponnistuksin. Mikä on vallan-

kumouksen päämäärä? Sen päämäärä on imperialismin ja feodalismin kukistaminen ja kansandemokraattisen tasavallan luominen. Sellainen kansandemokraattinen tasavalta on kolmelle vallankumoukselliselle kansan periaatteelle rakentuva tasavalta. Sellainen tasavalta eroaa nykyisestä puolisiirtomaanomaisesta, puolifeodaalisesta Kiinasta; samalla se eroaa myös tulevasta Kiinasta, jossa saatetaan voimaan sosialistinen järjestelmä. Sosialistisessa yhteiskuntajärjestelmässä ei kapitalisteille ole sijaa; kansandemokraattisessa järjestelmässä sitävastoin täytyy kapitalistien olemassaolo vielä sallia. Mutta tarvitseeko Kiina aina kapitalisteja? Ei, tulevaisuudessa ne käyvät sille ehdottomasti tarpeettomiksi. Niin tulee olemaan koko maailmassa eikä vain Kiinassa. Ei Englannissa, ei Amerikassa, ei Ranskassa, ei Japanissa, ei Saksassa, ei Irlannissa eikä missään tulla tarvitsemaan kapitalisteja. Kiinakaan ei ole poikkeus.

Neuvostoliitto on maa, joka on jo rakentanut sosialismin. Tulevaisuudessa koko maailma seuraa Neuvostoliiton esimerkkiä. Tästä ei ole minkäänlaista epäilystä. Kiina kulkee kehityksessään ehdottomasti sosialismiin. Se on vääjäämätön laki, jota kukaan ei voi kumota. Mutta nykyvaiheessa emme toteuta sosialismia, vaan hävitämme imperialismin ja feodalismin, lopetamme Kiinan nykyisen puolisiirtomaanomaisen, puolifeodaalisen aseman, luomme kansandemokraattisen järjestelmän. Tämän tähden pitää maamme nuorison jännittää kaikki voimansa.

Kolmanneksi. Mitä Kiinan vallankumouksen aikaisempi kokemus osoittaa? Sekin on tärkeä kysymys, josta nuorison on päästävä selville. Imperialisminvastainen, feodalisminvastainen porvarillis-demokraattinen vallankumous alkoi Kiinassa varsinaisesti Sun Jat-senista, ja se on jatkunut jo yli 50 vuotta. Mitä tulee vierasmaalaisten kapitalististen valtioiden hyökkäykseen Kiinaa vastaan, niin sen historia käsittää melkein

sata vuotta. Näiden 100 vuoden kestäessä Kiina on käynyt taisteluaan erilaisissa tilanteissa, mutta tämä taistelu on ollut aina suunnattu ulkoista vihollista vastaan ja maassa vallitsevan asiointilan muuttamiseen. Tämä taistelu alkoi oopiumisodasta Englannin hyökkäystä vastaan. Sitten seurasi taipin-  
gien valtion sota, vuosien 1894—1895 kiinalais-japanilainen sota, vuoden 1898 uudistukset, bokserikapina, vuoden 1911 vallankumous, »toukokuun 4 päivän liike», Pohjoinen sotaretki ja Punaisen armeijan käymä sota. Mutta vasta Sun Jat-senin toiminnasta alkaen sai Kiinan taistelu enemmän tai vähemmän selväpiirteisen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen luonteen.

Sun Jat-senin alulle panema vallankumousliike on 50 vuoden aikana saavuttanut eräissä suhteissa menestystä, eräissä suhteissa taas kärsinyt tappion. Huomatkaa: vuoden 1911 vallankumous karkotti keisarin. Eikö se ollut menestys? Mutta tappio oli siinä, että vuoden 1911 vallankumous karkotti ainoastaan keisarin, mutta Kiina pysyi edelleenkin imperialismiin ja feodalismiin sarron alaisena eivätkä vallankumouksen imperialisminvastaiset ja feodalisminvastaiset tehtävät tulleet lainkaan ratkaistuiksi. Mikä oli »toukokuun 4 päivän liikkeen» tavoite? Sekin suuntautui imperialismia ja feodalismia vastaan, mutta kärsi tappion, ja Kiina jäi edelleen imperialistien ja feodaalien vallan alaisuuteen. Samoin kävi vallankumoukselle Pohjoisen sotaretkien kaudella: sekin oli menestyksellistä, mutta kärsi samalla tappion. Siitä lähtien kun kuomintang aloitti taistelun kommunistista puoluetta vastaan<sup>2</sup>, Kiinasta tuli jälleen imperialismiin ja feodalismiin valtakunta. Mutta tämä johti väistämättömästi sotaan, ja Punainen armeija kävi tätä sotaa kymmenen vuotta. Mutta tämäkin kymmenvuotinen taistelu ratkaisi vallankumouksen tehtävät vain eräessä osassa Kiinan aluetta eikä koko maassa. Jos luomme yleissilmäyksen vallankumoukseen muutamalta

menneeltä vuosikymmeneltä, niin näemme, että olemme saavuttaneet vain väliaikaisia ja osittaisia voittoja, mutta emme lopullista voittoa koko maassa. Asia on juuri niin kuin Sun Jat-sen sanoi: »Vallankumousta ei ole vielä saatettu päätökseen, ja minun kannattajieni on jatkettava ponnistuksiaan».

Mutta nyt herää kysymys: miksei Kiinan vallankumous ole useita vuosikymmeniä taisteltuaan vielä saavuttanut päämääräänsä? Mikä siihen on syynä? Arvelen syynä siihen olevan sen, että viholliset ovat olleet voimakkaita, mutta vallankumouksen voimat heikkoja. Toisella puolella on ollut voima, toisella heikkous, ja siitä syystä ei vallankumous ole voittanut. »Viholliset ovat olleet voimakkaita» — se merkitsee, että voimakkaita ovat olleet imperialismi (se on pääseikka) ja feodalismi. »Vallankumouksen voimat ovat olleet heikkoja» — se merkitsee niiden heikkoutta sotilaallisessa, poliittisessa, taloudellisessa ja sivistyksellisessä suhteessa. Mutta pääasia on ollut se, että työtätekeviä joukkoja, työläisiä ja talonpoikia, jotka muodostavat 90 % maan väestöstä, ei ollut vielä nostettu liikkeelle, ja siitä on johtunut heikkous; tästä syystä on ollutkin mahdotonta ratkaista vallankumouksen imperialisminvastaisia ja feodalisminvastaisia tehtäviä. Jos luodaan yleissilmäys vallankumoukseen muutamalta vuosikymmeneltä, niin osoittautuu, että Kiinan kansan liikekannallepano ei ole ollut täydellinen ja että taantumukselliset ovat aina esiintyneet sellaista liikekannallepanoa vastaan ja tehneet sen tyhjäksi. Mutta imperialismiin ja feodalismiin kukistaminen käy mahdolliseksi vain siinä tapauksessa, jos pannaan liikekannalle ja järjestetään laajat työläis- ja talonpoikaisjoukot, jotka muodostavat 90 % maan väestöstä. Sun Jat-sen sanoi jälkikäädöksessään: »Olen antanut kansallisen vallankumouksen asialle neljäkymmentä vuotta, jotta Kiinan vapaus ja tasa-arvoisuus saavutettaisiin. Nelikymmenvuotisen kokemuksen perusteella olen tullut siihen syvään vakaumuk-

seen, että tämän päämäärän saavuttamiseksi on nostettava kansanjoukot ja taisteltava liitossa niiden maailman kansojen kanssa, jotka kohtelevat meitä vertaisinaan».

Toistakymmentä vuotta on kulunut tuon kunnioitettavan miehen kuolemasta. Yhdessä niiden neljäkymmenen vuoden kanssa, joista hän puhui, saadaan yli viisikymmentä vuotta. Mitä näiden enemmän kuin viidenkymmenen vuoden kokemus opettaa? Ennen kaikkea sen totuuden, että on »nostettava kansanjoukot». Teidän on painettava hyvin mieleenne tämä opetus. Koko maan nuorison tulee omaksua se todenteolla. Nuorison tulee ehdottomasti ymmärtää, että imperialismi ja feodalismi voidaan voittaa vain siinä tapauksessa, että pannaan liikkeelle laajat työläis- ja talonpoikaisjoukot, jotka muodostavat 90 % maan väestöstä. Nytkään ei saavuteta voittoa Japanista eikä voida rakentaa uutta Kiinaa ilman laajojen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen liikekannallepanoa koko maassa.

Neljänneksi. Siirryn koskettelemaan nuorisokysymystä. Kaksikymmentä vuotta sitten tästä päivästä lukien Kiinassa alkoivat suuret tapahtumat, joihin ylioppilaat osallistuiivat ja jotka ovat tunnetut Kiinan historiassa »toukokuun 4 päivän liikkeen» nimellä. Tällä liikkeellä oli erittäin suuri merkitys. Millaista osaa Kiinan nuoriso alkoi esittää »toukokuun 4 päivän liikkeen» ajoista lähtien? Se alkoi esittää tiettyssä mielessä etujoukon osaa. Tämän ovat meidän maassamme tunnustaneet kaikki, kovakalloisia lukuunottamatta. Mitä etujoukon osan esittäminen merkitsee? Se merkitsee, että esiinnyttäen johtajana, vallankumouksen eturiveissä. Imperialismia ja feodalismia vastaan taistelevan Kiinan kansan riveissä on sivistyneistöstä ja opiskelijoista muodostunut nuorisoarmeija. Se on melko valtava armeija. Monet ovat kaatuneet, mutta nykyisinkin siihen kuuluu muutamia miljoonia ihmisiä. Tämä miljoona-armeija on suuri ja samalla varsin tärkeä taistelu-

yksikkö kamppailussa imperialismia ja feodalismia vastaan. Mutta pelkästään sen varaan ei voida jäädä. Jos jäädään vain sen varaan, ei vihollista pystytä voittamaan, sillä se ei ole armeijan päävoima. Kuka muodostaa armeijan päävoiman? Laajat työläis- ja talonpoikaisjoukot. Kiinan nuoren sivistyneistön ja ylioppilaiden täytyy mennä työläis- ja talonpoikaisjoukkojen keskuuteen mobilisoidakseen ja järjestääkseen nämä laajat työläis- ja talonpoikaisjoukot, jotka muodostavat 90 % maan väestöstä. Ilman näitä päävoimia, ts. ilman työläisiä ja talonpoikia, jättäytymällä vain armeijan sen osan varaan, joka muodostuu nuoresta sivistyneistöstä ja ylioppilaista, ei ole mahdollista saavuttaa voittoa imperialismista ja feodalismista. Tämän vuoksi täytyy koko maan sivistyneistön ja ylioppilaiden ehdottomasti yhtyä laajoihin työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin, sulautua niiden kanssa yhdeksi kokonaisuudeksi, ja vasta silloin muodostuu suuri, mahtava armeija. Se on satoja miljoonia ihmisiä käsittävä armeija! Vain sellaisella suurella armeijalla voidaan murtaa vastustajan lujat asemat, murtaa sen viimeiset linnakkeet.

Jos menneisyyden nuorisoliikettä katsellaan tältä kannalta, niin siinä on havaittavissa eräs virheellinen taipumus: osa tähän liikkeeseen osallistuneesta nuorisosta ei muutaman kuluneen vuosikymmenen aikana halunnut yhtyä laajoihin työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin, vaan esiintyi työläisten ja talonpoikien liikettä vastaan. Se oli virtaus, joka oli ristiriidassa nuorisoliikkeen yleisen kulun kanssa. Yhtymättä laajoihin työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin, jotka muodostavat 90 % maan väestöstä, esiintyessään periaatteessa työläisten ja talonpoikien liikettä vastaan tämä osa nuorisoa menetteli hyvin epäviisaasti. Oliko tuo virtaus hyvä? Minun mielestäni ei ollut, sillä esiintyessään työläisiä ja talonpoikia vastaan tuo osa nuorisoa esiintyi samalla vallankumousta vastaan. Siksi sanonkin, että tuo virtaus kävi ristiin nuorisoliikkeen yleisen

kulun kanssa. Sellaisesta nuorisoliikkeestä ei seuraa mitään hyvää. Joku päivä sitten kirjoitin pienen artikkelin<sup>3</sup>. Sanoin siinä: »Jotta voitaisiin määritellä, mitä tämä tai tuo sivistyneistön edustaja on — vallankumouksellinen, ei-vallankumouksellinen vaiko vastavallankumouksellinen — sitä varten on olemassa yksi ratkaiseva arvioperuste: täytyy tietää, haluaako hän yhtyä työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin ja yhtyykö hän niihin todellisuudessa». Esitin siinä kriteerion, joka on käsitteäkseni ainoa. Mikä voi olla tämän tai tuon nuoren ihmisen vallankumouksellisuuden kriteerio? Millä mitalla sitä on mitattava? On vain yksi kriteerio: on katsottava, haluaako tuo nuori ihminen yhtyä laajoihin työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin ja yhtyykö hän niihin todellisuudessa. Jos hän haluaa yhtyä työläisiin ja talonpoikiin, ja myös tekee niin — hän on vallankumouksellinen; päinvastaisessa tapauksessa hän on joko ei-vallankumouksellinen tai vastavallankumouksellinen. Jos hän yhtyy tänään työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin, hän on tänään vallankumouksellinen. Mutta jos hän ei huomenna ole niihin yhtyneenä, tahi — mikä on vieläkin pahempi — jos hän tulee sortamaan tavallista kansaa, niin silloin hän on joko ei-vallankumouksellinen tai vastavallankumouksellinen. Eräät nuoret ihmiset vain lavertelevat, että he uskovat kolmeen kansan periaatteeseen tai uskovat marxilaisuuteen; mutta eihän se vaikuta asiaan. Katsokaahan: eikö Hitlerkin kehunut kannattavansa »sosialismia»? Olihan Mussolinikin kaksikymmentä vuotta sitten »sosialisti»? Mitä se heidän »sosialisminsa» on? Osoittautuu, että se ei ole mitään muuta kuin fasismia! Eikö myös Tšen Tu-hsiu »uskonut» marxilaisuuteen? Ja mitä hän teki sitten? Hän loikkasi vastavallankumouksen leiriin. Eikö myös Tšang Kuo-tao »uskonut» marxilaisuuteen? Ja mihin hän on nyt mennyt? Hän livisti ja joutui suoraa päätä suohon. Eräät mainostavat itseään »kansan kolmen periaatteen kannattajiksi», jopa niiden oikeauskoisiksi kannattajiksi.



Mutta mitä he ovat tehneet? Osoittautuu, että heidän kansallismielisyytensä on yhteisymmärrystä imperialismin kanssa, heidän kansanvaltansa on tavallisen kansan sortamista; ja entä mitä he tarkoittavat kansan menestyksellä? Sitä, että imetään kansan verta ja imetään sitä mahdollisimman paljon. He kannattavat kolmea kansan periaatetta vain sanoissa. Tästä syystä me otamme ihmistä arvioidessamme selvää, onko hän kansan kolmen periaatteen todellinen kannattaja vaiko valekannattaja, onko hän tosimarxilainen vai valemарxilainen. Tarvitsee vain katsoa, millaisia ovat hänen suhteensa laajoihin työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin, ja kaikki käy heti selväksi. On olemassa vain tämä kriteerio, muuta kriteeriota ei ole. Toivon, että Kiinan koko nuoriso varoo joutumasta samaan virtaan, joka käy ristiin liikkeen yleisen kulun kanssa, että se ymmärtää selvästi työläisten ja talonpoikien olevan ystäviään, ja kulkee eteenpäin valoisaa tulevaisuutta kohti.

Viidenneksi. Nykyinen sota japanilaisia anastajia vastaan on Kiinan vallankumouksen uusi vaihe, ja samalla kaikkein merkittävin, kaikkein toimeliain, kaikkein elävin vaihe. Tässä vaiheessa on nuorisolla suuri vastuu. Meillä Kiinassa on vallankumousliike läpäissyt monia taisteluvaiheita, mutta tämä liike ei ole milloinkaan ollut niin laaja kuin nyt käytäessä sotaa japanilaisia anastajia vastaan. Kun me väitämme, että Kiinan vallankumoukselle ovat nyt ominaisia sellaiset erikoisuudet, joita sillä ei menneisydessä ollut, ja että se päättyy nyt monien tappioiden jälkeen voittoon, niin tarkoitamme juuri sitä seikkaa, että Kiinan kansan laajat joukot ovat ottaneet suuren askeleen eteenpäin, ja nuorison edistys on siitä selvänä todisteena. Tästä johtuu, että nykyinen sota japanilaisia anastajia vastaan päättyy varmasti voittoon eikä voi olla päättymättä voittoon. Yleensä on tunnettua, että perussuuntaus japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kaudella on suuntaus japanilaisvastaiseen kansalliseen yhteisrintamaan. Sodan

päämäärä on japanilaisen imperialismin musertaminen ja kansallisten pettureiden hävittäminen, vanhan Kiinan muuttaminen uudeksi Kiinaksi ja koko kansan vapauttaminen puolisiirtoma- ja puolifeodaalisesta orjuudesta.

Nuorisoliikkeen suuri epäkohta on Kiinassa nykyisin yhtenäisyyden puuttuminen. Teidän täytyy jatkaa taistelua yhtenäisyyden puolesta, sillä vain yhtenäisyydessä on voima. Teidän täytyy pyrkiä siihen, että koko Kiinan nuoriso ymmärtää nykyisen tilanteen, liittyy yhteen ja vie japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan voitokkaaseen päätökseen.

Ja vihdoin kuudenneksi, haluan kosketella nuorisoliikettä Jenanissa. Nuorisoliike Jenanissa on malliesimerkki koko maan nuorisoliikkeelle. Jenanissa noudatetun nuorisoliikkeen suunnan täytyy tulla nuorisoliikkeen suunnaksi koko maassa. Miksi? Siksi että nuorisoliikkeen suunta Jenanissa on oikea. Päätelkää itse: Jenanin nuoriso on tehnyt työtä yhtenäisyyden puolesta ja on tehnyt sitä hyvin. Jenanin nuoriso on yhtenäinen ja vankasti yhteenliittynyt. Jenanissa on liittynyt yhteen koko nuoriso — intellektuellit, opiskelijat, työläiset ja talonpojat. Maamme kaikilta kulmilta, samoin myös kaukaisista maista, joissa asuu kiinalaisia emigrantteja, saapuu Jenaniin oppiin suuria vallankumouksellisen nuorison ryhmiä. Useimmat tämän kokouksen osanottajista ovat tehneet hyvin pitkän matkan saapuakseen Jenaniin, ja kaikki he — Tšangit ja Lit, nuorukaiset ja neitokset, työläiset ja talonpojat — ovat yksimielisiä pyrkimyksissään. Eikö se siis ole malliesimerkki koko maalle?

Jenanin nuoriso ei ole vain itse liittynyt lujasti yhteen, se on lisäksi yhtynyt työläisten ja talonpoikien joukkoihin. Ja tämän seikan täytyy sitä suuremmalla syyllä olla esimerkkinä koko maalle. Mitä Jenanin nuoriso tekee? Se opiskelee vallankumouksellista teoriaa, tutkii japanilaisia anastajia vastaan isänmaan pelastamisen puolesta käytävän taistelun periaat-

teita ja menetelmiä. Se osallistuu tuotannon kehittämislukkeeseen ja on jo raivannut viljelykseen monta tuhatta mu'ta uutta maata. Uudismaan kyntö ja peltojen muokkaus ovat asioita, joita ei edes Konfutse harrastanut. Kun Konfutse piti kouluaan, hänellä oli paljon oppilaita: »seitsemänkymmentä taistelutoveria ja kolme tuhatta opetuslasta» — sehän on varsin vaikuttava näky! Mutta hänellä oli huomattavasti vähemmän oppilaita kuin mitä teillä Jenanissa opiskelee, eivätkä nämä tunteneet minkäänlaista vetoa tuotannon kehittämistä tarkoittavaan liikkeeseen. Kun Konfutsen opetuslapset kysyivät häneltä, kuinka maata viljellään, hän vastasi: »En tiedä, tässä suhteessa olen talonpojan alapuolella». Kun häneltä kysyttiin, miten vihanneksia kasvatetaan, hän vastasi taaskin: »En tiedä, tässä suhteessa olen vihannestarhurin alapuolella». Muinaisessa Kiinassa ei Konfutselta oppia ottanut nuoriso tutkinut vallankumouksellista teoriaa eikä harrastanut työtä. Nykyisin harrastetaan oppilaitoksissa maamme koko laajalla alueella vähänlaisesti vallankumouksellista teoriaa, ei harrasteta myöskään tuotannon kehittämislukettä. Ja vain meillä Jenanissa sekä anastajille tehtävän vastarinnan tukialueilla vihollisen selustassa on asia nuorison kohdalla aivan toinen. Meillä nuoriso on todellakin japanilaisia anastajia vastaan kotimaan pelastamisen puolesta käytävän taistelun etujoukko, koska sillä on oikea poliittinen suunta ja työmenetelmät ovat oikeat. Tästä syystä sanonkin, että nuorisoliike Jenanissa on malliesimerkki koko maan nuorisoliikkeelle.

Tämän kokouksen merkitys on suuri. Lopetan tähän. Toivon, että ryhdytte tutkimaan Kiinan vallankumouksen koke-  
musta viimeksi kuluneiden viidenkymmenen vuoden ajalta ja että tulette kehittämään edelleen sitä mikä menneisyydessä on ollut hyvää, lakaisette sivuun menneisyydessä tehdyt virheet, jotta nuoriso liittyisi yhteen koko kansan kanssa ja jotta vallankumous tekisi käänteen tappioista voittoon. Siitä

päivästä, jolloin koko kansa ja koko nuoriso tulevat liikkeeseen, jolloin ne järjestäytyvät ja liittyvät lujasti yhteen, on tuleva japanilaisesta imperialismista saavutetun voiton päivä, ja vastuu tästä tulee jokaisen nuoren ihmisen ottaa itselleen. Nyt pitää jokaisen nuoren ihmisen tulla toiseksi kuin aikaisemmin: hänen täytyy tehdä vakava päätös pyrkiä koko nuorison yhteenliittämiseen, koko kansan järjestämiseen, hänen pitää taistella voiton saavuttamiseksi japanilaisesta imperialismista, hänen pitää taistella vanhan Kiinan muuttamisen puolesta uudeksi Kiinaksi. Tällaisia toiveita asetan teihin.

### Huomautuksia

<sup>1</sup> Toukokuun 4 päivä julistettiin alunperin Kiinan Nuorison päiväksi šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueella tämän alueen nuorisojärjestöjen aloitteesta. Kuomintang suostui silloin myös tähän ehdotukseen laajojen nuorisojoukkojen isänmaallisen liikkeen painostuksesta. Myöhemmin kuomintang, peläten nuorison kumouksellisten mielialojen kasvua, katsoi tuon päätöksen vaaralliseksi ja siirsi Nuorison päivän maaliskuun 29 päiväksi (vuonna 1911 kaatuneiden ja Kantonin esikaupungissa Huanghuakangissa haudattujen vallankumoussankareiden muistopäiväksi). Mutta Kiinan Kommunistisen puolueen johtamilla vallankumouksellisilla tukialueilla toukokuun 4 päivä jäi Nuorison päiväksi. Kiinan Kansantasavallan perustamisen jälkeen julistettiin toukokuun 4 päivä Kiinan Nuorison päiväksi.

<sup>2</sup> Kysymys on vastavallankumouksellisista kaappauksista, joita v. 1927 suorittivat Tšiang Kai-šek šanghaiissa ja Nankingissa ja Vang Tšing-vei Vuhanissa.

<sup>3</sup> Tarkoitetaan kirjoitusta »Toukokuun 4 päivän liike».

## TAANTUMUKSELLISET ON TALTUTETTAVA

(1. elokuuta 1939)

Puhe joukkokokouksessa Jenanissa Pingkiangin veristen tapahtumien uhreina kaatuneiden sankarien muistolle.

Tänään, elokuun 1 pnä, olemme tulleet tänne surukokoukseen. Minkä vuoksi tämä kokous on kutsuttu koolle? Se on kutsuttu koolle sen vuoksi, että taantumukselliset ovat murhanneet tovereitamme, vallankumouksellisia, murhanneet japanilaisia anastajia vastaan taistelleita sotureita. Keitä nyt on tuhottava? On tuhottava kansallisia pettureita, on tuhottava japanilaisia imperialisteja. Kiina on käynyt jo kaksi vuotta sotaa japanilaisia imperialisteja vastaan, sotaa, jonka lopputulosta ei ole vielä ratkaistu, mutta kansalliset petturit toimivat edelleenkin hyvin aktiivisesti, ja heitä on tuhottu hyvin vähän. Sitävastoin on murhattu vallankumouksellisia, japanilaisia anastajia vastaan taistelleita sotureita. Kuka heidät murhasi? Heidät murhasi sotaväki. Mutta miksi sotaväki on murhannut japanilaisia anastajia vastaan taistelleita sotureita? Sotaväki täytti käskyn: sille annettiin määräys tehdä tämä murha. Kuka antoi sille määräyksen näiden ihmisten murhaamisesta? Sellaisen määräyksen antoivat sille taantumukselliset <sup>1</sup>. Toverit! Ajatelkaa, kenelle on tarpeen japanilaisia anastajia vastaan taistelleiden soturien murhaaminen? Sitä

tarvitsevat ensinnäkin japanilaiset imperialistit, sitä tarvitsevat toiseksi Vang Tšing-vei ja muut kansalliset petturit ja isänmaan kavaltajat. Mutta murha ei tapahtunut Šanghaissa, Peipingissä, Tientsinissä eikä Nankingissa, se ei tapahtunut japanilaisten rosvojen eikä kansallisten pettureiden valtaamalla alueella, vaan selustassa, Pingkiangissa, ja murhan uhreiksi joutuivat Uuden 4. armeijan Pingkiangin yhteysseaman vastuunalaiset työntekijät: toverit Tu Tšeng-kun, Lo Tsu-ming ja muut. On aivan selvää, että kiinalaiset taantumukselliset suorittivat tämän verityön japanilaisten imperialistien ja Vang Tšing-vein käskystä. Taantumukselliset valmistelevat antautumista ja siitä syystä he ottivat virkaintoisesti täyttäkseen japanilaisten ja Vang Tšing-vein käskyn ja murhasivat ensi sijassa kaikkein horjumattomimmat ja päättävimmät japanilaisia anastajia vastaan esiintyneet vastarintamiehet. Tämä on hyvin vakava tapaus, ja meidän tulee taistella, esittää vastalauseemme!

Koko Kiina taistelee nyt japanilaisia anastajia vastaan, ja koko Kiinan kansa on liittynyt tässä tarkoituksessa yhteen. Tämän suuren yhteenliittymän keskuudessa on kourallinen taantumuksellisia ja antautumisen kannattajia. Mitä he tekevät? He murhaavat japanilaisia anastajia vastaan taistelevia sotureita, pyrkivät tukahduttamaan kaikkea mikä on edistyksellistä, ovat yhteisymmärryksessä japanilaisten anastajien ja kansallisten pettureiden kanssa, valmistelevat antautumista.

Onko kukaan ryhtynyt selvittämään tätä isoa tapahtumaa, japanilaisia anastajia vastaan taistelleiden toverien murhaa? Heidät murhattiin kesäkuun 12 p:nä kello 3 päivällä, mutta olemmeko koko tänä aikana, tähän päivään, elokuun 1 päivään mennessä nähneet, että joku olisi ryhtynyt selvittämään tätä asiaa? Ei, emme ole nähneet. Mutta kenen olisi pitänyt ryhtyä siihen? Kiinan lain olisi pitänyt puuttua asiaan, kiinalaisen oikeuden olisi pitänyt suorittaa tutkimus.

Jos sellainen tapaus olisi sattunut Šensin — Kansun — Ning-sian Raja-alueella, olisi meidän Korkein oikeutemme jo kauan sitten puuttunut asiaan. Pingkiangin murhenäytelmästä on kulunut kohta kaksi kuukautta, mutta ei laki eikä oikeus puutu siihen lainkaan. Mikä siihen on syynä? Syynä on se, että Kiinassa ei ole yhtenäisyyttä <sup>2</sup>.

Kiina tarvitsee yhtenäisyyttä, ilman yhtenäisyyttä ei voittoa saavuteta. Mutta mitä on yhtenäisyys? Yhtenäisyys vaatii, että kaikki taistelisivat japanilaisia anastajia vastaan, että kaikki olisivat yhteenliittyneinä, kaikki kulkisivat edistyksen tietä. Yhtenäisyys vaatii, että ihmisiä palkittaisiin ja rangaistaisiin heidän ansioittensa mukaan. Ketä on palkittava? Palkittava on niitä, jotka taistelevat japanilaisia anastajia vastaan, niitä jotka puoltavat yhteenliittymistä, kulkevat edistyksen tietä. Ketä on rangaistava? Rangaistava on kansallisia pettureita ja taantumuksellisia, jotka vahingoittavat taistelua japanilaisia anastajia vastaan, jarruttavat yhteenliittymistä ja kulkua edistyksen tiellä. Onko meillä nyt sellainen yhtenäisyys? Ei ole, ja todisteena tästä on Pingkiangin murhenäytelmä. Se osoittaa, että siellä missä yhtenäisyyden tulisi valita, sitä ei vielä ole.

Me olemme jo kauan vaatineet koko maan yhtenäisyyttä. Se on ensiksikin yhtenäisyyttä sodassa japanilaisia anastajia vastaan. Mutta nyt eivät Tu Tšeng-kun, Lo Tsu-ming ja muut japanilaisia anastajia vastaan taistelleet toverit ole ainoastaan jääneet palkitseematta, vaan ovat tulleet epäinhimillisesti murhattuiksi, kun taas sotaa vastaan esiintyvät, antautumista valmistelevat ja murhatekoja suorittavat lurjukset eivät ole saaneet ansaitsemaansa rangaistusta. Tämä osoittaa, että yhtenäisyys puuttuu. Meidän täytyy taistella noita lurjuksia, noita antautujia vastaan, meidän täytyy ottaa nuo murhamiehet kiinni.

Toiseksi, se on yhtenäisyyttä yhteenliittymisessä. Yhteenliit-

tymisen puoltajia on palkittava, sen rikkojia rangaistava. Mutta nyt päinvastoin ovat Tu Tšeng-kun, Lo Tsu-ming ja muut toverit, jotka olivat yhteenliittymisen puoltajia, saaneet kärsiä ansaitsemattoman rangaistuksen, heidät on epäinhimillisesti murhattu, kun taas konnat — yhteenliittymisen rikkojat — eivät ole saaneet vähäisintäkään rangaistusta. Tämäkin osoittaa yhtenäisyyden puuttumista.

Kolmanneksi, se on yhtenäisyyttä edistyksen tietä kuljettaessa. On välttämätöntä, että koko maa kulkee edistyksen tietä, on välttämätöntä, että jälkeenjäävät pyrkivät edistyneimpien tasalle; ei saa suinkaan kiskoa edistyneimpiä taaksepäin eikä pakottaa heitä kulkemaan jälkeenjäävien mukana. Pingkiangin pyövelit murhasivat eturivin ihmisiä. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan alusta lähtien on jo tehty kymmenien ja satojen kommunistisen puolueen jäsenten ja muiden isänmaanystävien salamurhia; Pingkiangin murhenäytelmä on vain viimeisin näiden murhien joukossa. Jos niin tulee edelleenkin tapahtumaan, käy Kiinan huonosti: kaikki japanilaisille anastajille tehtävän vastarinnan kannattajat voivat tulla surmatuiksi. Mitä tällaiset japanilaisille anastajille tehtävän vastarinnan kannattajien murhat merkitsevät? Ne merkitsevät, että kiinalaiset taantumukselliset ovat ottaneet täyttääkseen japanilaisten imperialistien ja Vang Tšing-vein käskyn, että he valmistelevat antautumista ja sen vuoksi murhaavat ensi sijassa japanilaisia anastajia vastaan taistelevia sotilashenkilöitä, murhaavat ensi sijassa kommunisteja, isänmaanystäviä. Jos tästä ei tehdä loppua, niin Kiina saattaa tuhoutua taantumuksellisten käden kautta. Näin olen Pingkiangin välikohtaus on koko maan asia, ja sitäpaitsi erittäin tärkeä asia. Meidän on vaadittava, että kansallinen hallitus rankaisee ankarasti noita taantumuksellisia.

Tovereiden pitää myöskin ymmärtää, että japanilaisen imperialismin provokaatiot ovat viime aikoina lisääntyneet ja



kansainvälisen imperialismin Japanille antama apu on samoin tullut aktiivisemmaksi<sup>3</sup>; aktivisoitunut on myös kansallisten pettureiden toiminta Kiinassa itsessään, julkisten ja salaisten vangtšingveiläisten, jotka vahingoittavat japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asiaa ja yrittävät horjuttaa yhteenliittymistä, kiskovat meitä taaksepäin. He yrittävät pakottaa suurimman osan Kiinaa antautumaan, yrittävät aiheuttaa maassamme sisäisen hajaannuksen ja kansalaissodan.

Nyt meidän maassamme levitetään salaista ohjetta nimellä »Toimenpiteet vieraiden puolueiden toiminnan rajoittamiseksi»<sup>4</sup>. Sen sisältö on läpikotaisin taantumuksellinen. Se auttaa japanilaista imperialismia ja tekee vahinkoa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asialle, yhteenliittymisen ja edistyksellisen liikkeen asialle. Mitä ovat »vieraat puolueet»? Vieras puolue on japanilainen imperialismi, vieras puolue on Vang Tšing-vei, vieras puolue ovat kansalliset petturit. Kommunistinen puolue ja kaikki japanilaisille anastajille tehtävää vastarintaa kannattavat puolueet ovat yksimielisinä liittyneet yhteen ja käyvät taistelua anastajia vastaan. Ovatkohan ne »vieraita puolueita»? Mutta on olemassa antautujia, taantumuksellisia, kovakalloisia, jotka provosoivat riitaisuuksia, provosoivat hajaannusta japanilaisia anastajia vastaan taistelevien sotureiden riveissä. Ovatko sellaiset teot oikeita? Ne ovat aivan vääriä. (Voimakkaita suosionosoituksia.) »On rajoitettava» — ketä nyt pitää rajoittaa? Pitää rajoittaa japanilaisia imperialisteja, pitää rajoittaa vangtšingveitä, pitää rajoittaa taantumuksellisia, pitää rajoittaa antautujia. (Voimakkaita suosionosoituksia.) Miksi pitäisi rajoittaa kaikkein johdonmukaisinta taistelijaa japanilaisia anastajia vastaan, kaikkein vallankumouksellisinta, kaikkein edistyneintä puoluetta — kommunistista puoluetta? Se on aivan väärin, ja koko Jenanin väestö esiintyy päättävästi sitä vastaan. (Voimakkaita suosionosoituksia.) Meidän on vastustettava niin sa-

nottuja »Toimenpiteitä vieraiden puolueiden toiminnan rajoittamiseksi» — toimenpiteitä, jotka ovat syynä kaikenlaisiin meidän yhteenliittymistämme horjuttaviin rikollisiin tekoihin. Tänään olemme kokoontuneet tänne japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan jatkamisen nimessä, jatkuvan yhteenliittymisen ja edistyksen nimessä. Tämän tähden on peruutettava »Toimenpiteet vieraiden puolueiden toiminnan rajoittamiseksi», on taltutettava antautujat ja taantumukselliset, on suojeltava kaikkia vallankumouksellisia tovereita, kaikkia, jotka kannattavat taistelua japanilaisia anastajia vastaan, on suojeltava japanilaista imperialismia vastaan taistelevaa kansaa! (Voimakkaita, kauan kestäviä suosionosoituksia, kokouksen osanottajat huutelevat tunnuslauseita.)

### Huomautuksia

<sup>1</sup> Kesäkuun 12 p:nä 1939 kuomintangin 27. armeijaryhmään kuuluneet sotaväenosastot piirittivät Tšiang Kai-šekin salaisesta käskystä Uuden 4. armeijan yhteysaseman Pingkiangissa (Hunanin maakunnassa) ja ampuivat Uuden 4. armeijan esikunnan upseerin Tu Tšeng-kunin ja yhteysaseman intendentin Vu Ho-tšungin; 6 miestä, heidän joukossaan 8. armeijan esikunnan adjutantti majuri Lo Tsu-ming, haudattiin elävältä maahan. Nämä verityöt aiheuttivat suuttumusta demokraattisten vastarinta-alueiden väestön ja kaikkien kuomintangin valta-alueella asuneiden rehellisten ihmisten keskuudessa. Taantumuskopialla, jonka Mao Tse-tung puheessaan nauhasi häpeäpaaluun, tarkoitetaan Tšiang Kai-šekiä ja hänen kätyreitään.

<sup>2</sup> Selittäessään tässä, mitä yhtenäisyys on, Mao Tse-tung arvosotelee kuomintangilaisten taantumusmiesten salaisia aikeita hävittää »yhtenäisyyden» varjolla kommunistisen puolueen luomat, japanilaisia anastajia vastaan taistelleet asevoimat ja tukialueet. Siitä päivästä alkaen, jolloin kuomintang ja kommunistinen puolue ryhtyivät uudelleen yhteistyöhön japanilaisia anastajia vastaan käytävää yhteistä taistelua varten, kuomintang käytti »yhtenäisyyden» tunnuslausetta pääaseenaan kommunistista puoluetta vastaan.

Kuomintangilaiset selittelivät parjaten, että kommunistinen puolue, »joka muka piirtelee piilivilinnoja, jarruttaa yhtenäisyyttä eikä edistä taistelua japanilaisia anastajia vastaan. Sen jälkeen kun kuomintang oli tammikuussa 1939 pidetyssä Toimeenpanevan Keskuskomitean kokouksessa vahvistanut Tšiang Kai-šekin ehdottamat »Toimenpiteet vieraiden puolueiden toiminnan rajoittami-

seksi». nosti taantumus entistä vihamielisemmän ulvonnan. Mao Tse-tung ottaa tässä puheessaan yhtenäisyyden tunnuslauseen pois kuomintangilaisen taantumuksen käsistä, tekee siitä vallankumouksellisen tunnuslauseen ja käyttää sitä taistelussa kuomintangin kansanvaltaista ja epäkansallista hajoitustoimintaa vastaan.

<sup>3</sup> Vuhanin kukistumisen jälkeen lokakuussa 1938 japanilaiset rosvot alkoivat harjoittaa kuomintangiin nähden politiikkaa, jonka päätaivotteena oli sen taivuttaminen antautumiseen. Myös englantilaiset, amerikkalaiset ja muut imperialistit antoivat tavantakaa ymmärtää, että Kiinan on ryhdyttävä rauhanneuvotteluihin Japanin kanssa. Chamberlain ilmoitti aikovansa osallistua »rakentaviin toimenpiteihin Kaukoidässä». Vuonna 1939 japanilaisten rosvojen ja toisten maiden imperialistien vehkeilyt lisääntyivät. Huhtikuussa Englannin Kiinan-lähettiläs Kerr ravasi edestakaisin japanilaisten ja Tšiáng Kai-šekin välillä pyrkien saamaan aikaan rauhansopimuksen näiden kesken. Kesäkuussa Englannin ja Japanin välillä solmittiin sopimus, ja Englannin hallitus oli valmis täydellisesti tunnustamaan japanilaisten rosvojen Kiinassa luoman »tosi-asiallisen tilan».

<sup>4</sup> Vuonna 1939 kuomintangin Toimeenpaneva Keskuskomitea antoi salaisen ohjeen nimellä »Toimenpiteet vieraiden puolueiden toiminnan rajoittamiseksi», joissa edellytettiin hyvin tiukkoja rajoituksia Kommunistisen puolueen ja kaikkien edistyksellisten aineiden katsomusten propagandalle, julkisille esiintymisille ja käytännölliselle toiminnalle. Sillä tavoin oletettiin voitavan murtaa kaikki japanilaisia anastajia vastaan taistelevat kansan järjestöt. Seuduilla, joita kuomintangilaiset pitivät »kommunistisen puolueen voimaperäisimmän toiminnan alueina», saatettiin voimaan »Laki yhteistakuusta ja keskinäisvastuusta», samalla kun luotiin tiheä tiedottajaverkosto kansan toiminnan järjestelmällistä urkintaa ja toiminnan rajoittamista varten.

# KIINAN VALLANKUMOUS JA KIINAN KOMMUNISTINEN PUOLUE

(Joulukuu 1939)

Tutkielma, jonka Mao Tse-tung kirjoitti yhdessä useiden tovereiden kanssa Jenanissa talvella vuonna 1939. Ensimmäinen luku »Kiinalainen yhteiskunta» oli näiden tovereiden valmisteleva ja Mao Tse-tung kirjoitti sen sitten valmiiksi. Toinen luku »Kiinan vallankumous» on Mao Tse-tungin itsensä kirjoittama. Aikomuksena oli kirjoittaa kolmaskin luku — »Puolueen rakentaminen» — mutta kun toverit, joille oli annettu tehtäväksi tämän luvun kirjoittaminen, eivät saaneet sitä valmiiksi, tutkielma keskeytettiin tähän. Näillä kahdellakin luvulla, ja erikoisesti toisella, on kuitenkin ollut valtava kasvattava merkitys Kiinan Kommunistiselle puolueelle ja Kiinan kansalle. Katsomuksiaan uudesta demokratiasta, jotka on esitetty tämän tutkielman toisessa luvussa, Mao Tse-tung kehitti huomattavasti tutkielmassa »Uudesta demokratiasta», joka on kirjoitettu vuoden 1940 tammi-kuussa.

## L u k u I

### KIINALAINEN YHTEISKUNTA

#### 1. Kiinan kansa

Kiinamme on maailman suurimpia maita. Sen alue on miltei yhtä suuri kuin koko Euroopan alue. Tällä alueella leviä-

vät laajoina hedelmälliset pellot, jotka antavat meille vaateita ja ravintoa; koko maata halkovat suuret ja pienet vuorijonot, joiden rinteillä kasvaa valtavia metsiä ja jotka kätkevät uumeniinsa hyödyllisten kivennäisten rikkaita kerrostumia; lukuisat jokemme ja järvemme ovat suotuisia laivakululle ja kastelulle; pitkänä kaistana kaareutuva meren rannikko helpottaa yhteydenpitoamme merentakaisen kansojen kanssa. Varhaisesta muinaisuudesta alkaen kiinalaisen kansamme esi-isät ovat asuneet, tehneet työtä ja lisänneet sukuaan näillä laajoilla mailla.

Kiinan valtakunnan raja on tällä hetkellä seuraavanlainen: koillisessa, luoteessa ja osittain lännessä se rajoittuu Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liittoon; pohjoisessa Mongolian kansantasavaltaan; lounaisessa ja osittain lännessä Afganistaniin, Intiaan, Butaniin ja Nepaliin; etelässä Birmaan ja Vietnamiin; idässä Kiina rajoittuu Koreaan ja sillä ovat naapurinaan Japani ja Filippiinit. Tällainen Kiinan maantieteellinen sijainti muiden maiden keskellä muodostaa Kiinan kansan vallankumoukselle sekä suotuisia että epäsuotuisia ulkonaisia ehtoja. Suotuisien ehtojen joukkoon voidaan laskea se, että maamme rajoittuu Neuvostoliittoon ja että kaikki Euroopan ja Amerikan tärkeimmät imperialistiset valtiot sijaitsevat veräsen kaukana meistä, ja se, että monet meitä ympäröivät maat ovat siirto- ja puolisiirtomaita. Epäsuotuisana ehtona taas on se, että käyttäen hyväkseen maantieteellistä läheisyyttään Kiinaan Japanin imperialismi uhkaa alituisesti Kiinan kansojen olemassaoloa, uhkaa Kiinan kansanvallankumousta.

Maamme väestö käsittää tällä hetkellä 450 miljoonaa henkeä, mikä on miltei neljännes koko maapallon väestöstä. Yli 90 % näistä 450 miljoonasta on kiinalaisia (hanilaisia)\*.

---

\* Hanilaiset (kiinaksi hanšen) ovat kansallisuudeltaan kiinalaisia erotukseksi muista Kiinassa asuvista kansallisuuksista ja kansoista.

Paitsi kiinalaisia asuu Kiinassa vielä useita kymmeniä erilaisia vähemmistökansallisuuksia; mongoleja, dungaaneja, tiibetiläisiä, uigureita, miaolaisia, jitä, tšuang-eja, tšung-tšieja, korealaisia ja monia muita. Vaikka näiden kansallisuuksien kulttuurikehityksen taso ei olekaan samanlainen, on niillä kaikilla oma pitkä historiansa. Kiina on monikansallinen maa valtavine väestöineen.

Kiinan kansa (tässä on puhe pääasiallisesti hanilaisten historiasta) kuten monet muutkin maailman kansat on kehityksensä kulussa käynyt läpi kymmeniä tuhansia vuosia kestäneen luokattoman alkukantaisen yhteisöjärjestelmän aikakauden. Alkukantaisen yhteisön hajoamisesta ja luokkayhteiskunnan muodostumisesta nykyaikaan asti on kulunut noin neljä-tuhatta vuotta, joiden aikana Kiinan kansa on kokenut orjanomistajayhteiskunnan ja feodaalisen yhteiskunnan aikakaudet. Sivistyksensä kehityksessä Kiinan kansa on luonut maanviljelyksen ja käsityötuotannon, jotka ovat muinaisuudesta saakka olleet kuuluisia korkeasta tasostaan, se on synnyttänyt monia suuria ajattelijoita, tiedemiehiä, keksijöitä, poliitikkoja ja sotilaita, kirjailijoita ja taiteilijoita sekä luonut paljon kulttuurin muistomerkkejä. Jo hyvin kauan sitten Kiinassa keksittiin kompassi <sup>1</sup>, 1800 vuotta sitten keksittiin paperinvalmistusmenetelmä <sup>2</sup>, 1300 vuotta sitten kirjojen puulaatalla painaminen <sup>3</sup>, 800 vuotta sitten kirjakejärjestelmään perustuva kirjapainotaito <sup>4</sup>. Ennen eurooppalaisia kiinalaiset alkoivat käyttää myös ruutia <sup>5</sup>. Siten Kiina on yksi niistä maailman valtioista, joilla on vanhin kulttuuri. Kirjallisten todistusten vahvistama Kiinan historia käsittää miltei neljä tuhatta vuotta.

Kiinan kansan tuntee koko maailma paitsi työteliäänä ja sitkeänä myös vapautta rakastavana kansana, jolla on rikkaat vallankumoukselliset perinteet. Kiinalaisten (hanilaisten) historia todistaa esimerkiksi, että Kiinan kansa ei ole kos-

kaan sietänyt pimeiden voimien herruutta, vaan on joka kerta saavuttanut vallankumouksellisin keinoin sellaisen herruuden kukistamisen tai uudistusten toteuttamisen. Tuhansia vuosia kestäneessä kiinalaisten historiassa on ollut satoja suuria ja pieniä talonpoikien kapinoita, jotka ovat tähtäytyneet tilanherrojen ja aateliston julmaa herruutta vastaan, ja useimmissa tapauksissa hallitsijasukujen vaihdos kävi mahdolliseksi vain talonpoikaiskapinoiden tuloksena. Ei ainoakaan monikansallisen Kiinan kansoista ole tahtonut alistua vierasmaalaiseen ikeeseen, ja kaikki ne ovat aina pyrkineet vapautumaan siitä aktiivisen vastarinnan avulla. Ne ovat tunustaneet vain yhdistymisen tasavertaisuuden pohjalla, mutta eivät ole tunnustaneet toisen kansan toiseen kohdistamaa sortoa. Tuhansia vuosia kestäneen historiansa aikana Kiinan kansa on nostanut esiin monia kansallissankareita ja vallankumouksellisia johtajia. Kiinan kansa on siis kansa, jolla on sekä maineikkaat vallankumoukselliset traditiot että erinomainen historiallinen perintö.

## **2. Entisajan feodaalinen yhteiskunta**

Vaikka Kiina on suuren kansan valtio, vaikka tämä valtio sijaitsee valtavalla alueella ja sillä on monilukuinen väestö, vuosituhansien historia, rikkaat vallankumoukselliset traditiot ja erinomainen historiallinen perintö, se joutui kuitenkin organomisjärjestelmästä feodaaliseen järjestelmään siirryttyään hitaan taloudellisen, poliittisen ja kulttuurikehityksen pitkään aikakauteen. Tämän feodaalisen järjestelmän aika-kausi, joka alkoi Tšou- ja Tšin-hallitsijasuvuista, jatkui suunnilleen kolme tuhatta vuotta.

Kiinan taloudellista ja poliittista järjestelmää luonnehtivat feodalismien aikakaudella seuraavat tärkeimmät piirteet:

1. Maassa vallitsi luontaistalous. Talonpojat eivät tuottaneet ainoastaan tarvitsemiaan maataloustuotteita, vaan valmistivat itse myös suurimman osan heille välttämättömistä käsityötuotteista. Talonpoikaistalouden tuotteet, jotka tilanherrat ja ylimystö anastivat maanvuokrana, joutuivat myös pääasiallisesti henkilökohtaiseen käyttöön eikä niitä vaihdettu. Vaikka vaihto oli jo niinä aikoina kehittymässä, ei se kuitenkaan esittänyt taloudessa kokonaisuudessaan ratkaisevaa osaa.

2. Feodaalisen yhteiskunnan hallitseva luokka — tilanherrat, ylimystö ja keisari — omisti maan valtaosan, talonpojat taas omistivat maata hyvin vähän tai eivät omistaneet sitä lainkaan. Talonpojat muokkasivat omilla välineillään tilanherrojen, ylimystön ja keisarillisen hovin peltoja ja antoivat näille 40, 50, 60, 70, vieläpä 80 prosenttia ja enemmänkin sadosta. Sellaiset talonpojat olivat tosiasiaassa maaorjia.

3. Sen lisäksi, että tilanherrat, aatelisto ja keisarin hovi elivät talonpojilta kiristetyn maanvuokran kustannuksella, tilanherrojen valtio pakotti vielä talonpojat maksamaan veroa ja suorittamaan korvauksetta työvelvollisuutta pitääkseen yllä valtion virkamiesten suunnatonta joukkoa ja armeijaa, jota käytettiin pääasiallisesti näiden samojen talonpoikien alistamiseen.

4. Tätä feodaalista riistojärjestelmää suojelevana valtaelimenä oli tilanherrojen feodaalinen valtio. Kun feodaalisen valtion lääniruhtinaat olivat Tšinin hallitsijasukua edeltäneellä kaudella olleet lääniensä täysivaltaisia herroja, niin senjälkeen, kun Tšin-sukuun kuulunut keisari ši-huang oli yhdistänyt Kiinan, muodostui absoluuttinen feodaalinen valtio, jossa valta oli keskitetty, vaikka tässäkin valtiossa säilyi vielä jossakin määrin feodaalinen pirstoutuneisuus. Feodaalisessa valtiossa keisarilla oli rajaton valta: hän asetti eri seuduille virkamiehiä hoitamaan sotilaallisia, oikeudellisia, rahataloudellisia, elintarvike- ja muita asioita ja no-



jasi tilanherroihin ja šenšeihin, jotka olivat koko feodaalisen järjestelmän perustana.

Sellaisissa feodaalisen taloudellisen riiston ja poliittisen sarron olosuhteissa Kiinan talonpoikaisto vietti monien vuosisatojen ajan surkeaa ja puutteenalaista orjan elämää. Talonpojilla, joita feodaaliset kahleet sitoivat, ei ollut henkilökohataista vapautta. Tilanherra voi mielijohteittensa mukaan loukata, piestä ja teloittaakin talonpoikia. Talonpojat olivat vaila kaikkia valtiollisia oikeuksia. Talonpoikien äärimmäinen kurjuus ja takapajuisuus, jotka tilanherrojen harjoittama julma riisto ja sorto olivat synnyttäneet, olivat perussyinä siihen, että kiinalainen yhteiskunta polki paikallaan taloudellisessa ja sosiaalisessa suhteessa muutamien vuosituhansien ajan.

Feodaalisen yhteiskunnan pääristiriita on talonpoikaisluokan ja tilanherrojen luokan välinen ristiriita.

Vain talonpoikaisto ja käsityöläiset muodostavat sellaisessa yhteiskunnassa ne perusluokat, jotka luovat aineellisia arvoja ja kulttuuria.

Tilanherrojen harjoittama talonpoikaiston taloudellinen riisto ja poliittinen sorto aiheuttivat monilukuisia talonpoikaiskapinoita, jotka tähtäytyivät tilanherrojen valtaa vastaan. Tšen-šengin, Vu-Kuangin, Hsiang Jun ja Liu Pangin <sup>6</sup> kapinat Tšinin suvun hallitessa; liikkeet, jotka tunnetaan nimillä Hsinšin, Pinglin, Tšimei, Tungma <sup>7</sup> ja Huangtšin <sup>8</sup> Han-suvun hallitessa; kapinat, joita johtivat Li Mi ja Tou Tšien-te <sup>9</sup> Sui-suvun hallitessa; Vang Hsien-tšin ja Huang Tšaon <sup>10</sup> kapinat Tang-suvun hallitessa; liikkeet, joita johtivat Sung Tšiang ja Fang La <sup>11</sup> Sung-suvun hallitessa; Tšu Juan-tšangin <sup>12</sup> kapinat Juan-suvun hallitessa, Li Tsu-tšengin <sup>13</sup> kapinat Ming-suvun hallitessa; vihdoin taipingien <sup>14</sup> sota Tšing-suvun hallitessa — kaikki nämä suuret ja pienet kapinat, joita oli yh-

teensä muutamia satoja, olivat talonpoikien vastalauseliikkeitä, talonpoikien vallankumouksellisia sotia. Koko maailman historiassa on ollut vähän mittasuhteiltaan niin valtavia talonpoikaiskapinoita ja sotia, jollaisia on tapahtunut Kiinassa. Vain tämä talonpoikaiston luokkataistelu, vain nämä talonpoikien kapinat ja sodat ovatkin olleet Kiinan feodaalisessa yhteiskunnassa historiallisen kehityksen todellisina liikkeellepanevina voimina.

Jokaisen enemmän tai vähemmän suuren talonpoikaiskapinan, jokaisen enemmän tai vähemmän suuren talonpoikais sodan tuloksena oli isku vallinnutta feodaalista herruutta vastaan, ja se vuorostaan antoi enemmän tai vähemmän voimakkaan sysäyksen yhteiskunnan tuotantovoimien kehitykselle. Mutta sen johdosta, että niihin aikoihin ei vielä ollut olemassa uusia tuotantovoimia eikä uusia tuotantosuhteita, ettei ollut olemassa uusia luokkavoimia eikä edistyneitä poliittisia puolueita, ei näillä talonpoikien kapinoilla ja talonpoikaissodilla voinut olla sellaista oikeata johtoa, jota proletariaatti ja kommunistinen puolue nykyään toteuttaa. Näistä syistä niiden aikojen talonpoikaisvallankumoukset päättyivät aina tappioon ja tilanherrat ja aatelisto käyttivät niitä alituisesti sekä niiden kestäessä että niiden päätyttyä välikappaleina yhden hallitsijasuvun kukistamiseksi ja toisen nostamiseksi valtaan. Vaikka siis joka kerta talonpoikaiston laajan vallankumouksellisen taistelun päätyttyä yhteiskunnassa olikin havaittavissa eräänlaista edistystä, feodaaliset taloudelliset suhteet ja feodaalinen poliittinen järjestelmä kuitenkin säilyivät perusteiltaan.

Vasta viimeksi kuluneen sadan vuoden aikana tilanne muuttui.

### 3. Nykyaikainen siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteiskunta

Edellä sanottiin jo, että kiinalainen yhteiskunta on kolmen tuhannen vuoden ajan ollut feodaalinen. Mutta onko Kiinan nykyinen yhteiskunta yhä vielä täysin feodaalinen? Ei, Kiinassa on jo tapahtunut muutoksia. Vuoden 1840 oopiumisodan jälkeen se on muuttunut vähitellen puolisiirtomaaksi ja puolifeodaaliseksi maaksi. Vuoden 1931 syyskuun 18 päivän tapahtumien jälkeen, kun Japanin imperialismi oli suorittanut aseellisen hyökkäyksen Kiinaan, kiinalaisessa yhteiskunnassa tapahtui uusia muutoksia, jotka muuttivat sen siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaaliseksi yhteiskunnaksi. Tuonnempana osoitamme, miten nämä muutokset tapahtuivat.

Kuten 2. kohdassa on osoitettu, feodaalinen yhteiskunta vallitsi Kiinassa noin kolme tuhatta vuotta. Vasta XIX vuosisadan puolivälissä tässä yhteiskunnassa tapahtui syvällisiä muutoksia, seurauksena ulkomaalaisen pääoman tunkeutumisesta tänne.

Kiinan feodaalisen yhteiskunnan uumenissa kehittyneessä tavarataloudessa alkoi jo syntyä kapitalismin ensimmäisiä ituja. Senvuoksi Kiina olisi voinut ilman ulkomaisen kapitalismin vaikutustakin kehittyä vähitellen kapitalistiseksi maaksi. Ulkomaisen pääoman tunkeutuminen maahan joudutti tätä kehityskulkua. Ulkomaalaisen kapitalismin tunkeutuminen maahan esitti valtavaa osaa Kiinassa vallinneen yhteiskunnallistaloudellisen järjestelmän hajoamisessa: yhtäältä se jarkytti luontaistalouden perusteita, hävitti käsityöteollisuuden kaupungeissa ja talonpoikien kotiteollisuuden, mutta toisaalta se edisti tavaratalouden kehitystä kaupungeissa ja maaseudulla.

Tämä kaikki ei vienyt vain Kiinan feodaalisen talouden perusteiden hajoamiseen, vaan loi myös tietyt objektiiviset edel-

lytykset ja mahdollisuudet kapitalistisen tuotannon kehittymiselle. Luontaistalouden rappeutuminen loi kapitalismille tava-  
rain menekkimarkkinat, kun taas talonpoikien ja käsityöläis-  
ten valtavien joukkojen häviö loi sille työvoimamarkkinat.

Ja todellakin, ulkomaisen kapitalismin vaikutuksesta ja feo-  
daalisen talousmuodon tietyn rappeutumisen johdosta osa  
kauppiaista, tilanherroista ja virkamiehistä alkoi jo XIX  
vuosisadan puolivälissä, noin 60 vuotta sitten, sijoittaa pää-  
omia uudentyypiseen teollisuuteen. XIX vuosisadan loppu- ja  
XX vuosisadan alkupuolella, siis noin 40 vuotta sitten, Kii-  
nan kansallinen kapitalismi otti jo ensimmäisen askeleensa  
kehityksessään. Noin kaksikymmentä vuotta sitten, ensimmäi-  
sen imperialistisen maailmansodan aikana, jolloin sotaa käy-  
neet Euroopan ja Amerikan imperialistiset valtiot olivat tila-  
päisesti heikentäneet painostustaan Kiinaa vastaan, otti Kii-  
nan kansallinen teollisuus, pääasiallisesti tekstiili- ja mylly-  
teollisuus, uuden askeleen eteenpäin.

Kansallisen kapitalismin synty- ja kehitysprosessi Kiinassa  
oli samaan aikaan myös porvariston ja proletariaatin synty-  
ja kehitysprosessia. Kun kauppiaiden, tilanherrojen ja virka-  
miehistön keskuudesta nousi Kiinan porvaristo, niin talonpoi-  
kaiston ja käsityöläisten keskuudesta nousi Kiinan proleta-  
riaatti. Kiinan porvaristo ja Kiinan proletariaatti ovat eri-  
tyisinä yhteiskuntaluokkina vastasyntyneitä luokkia, joita ei  
aikaisemmin ollut Kiinan historiassa. Ne lähtivät feodaalisen  
yhteiskunnan uumenista ja muodostuivat uusiksi yhteiskunta-  
luokiksi. Ne ovat kaksi toisiinsa sidottua ja samalla antago-  
nistista (sovittamattomasti vastakkaista) luokkaa, ne ovat  
Kiinan vanhan (feodaalisen) yhteiskunnan synnyttämät kak-  
sosedet. Kiinan proletariaatin synty- ja kehitysprosessi ei ollut  
kuitenkaan seurauksena ainoastaan Kiinan kansallisen por-  
variston syntymisestä ja kehittymisestä, vaan myös ulko-  
maisten imperialistien omien liikeyritysten perustamisesta

ja toiminnasta Kiinassa. Senvuoksi Kiinan proletariaatin melkoinen osa on vanhempaa ja kokeneempaa kuin Kiinan porvaristo; tämän vuoksi sen yhteiskunnallinen voima on suurempi ja yhteiskunnallinen perusta laajempi.

Edellä kuvatut muutokset, toisin sanoen kapitalismin synty ja kehitys olivat kuitenkin vain yksi puoli muutoksista, jotka tapahtuivat imperialismin Kiinaan tunkeutumisen ajoista alkaen. Oli vielä toinenkin puoli, joka esiintyi mainittujen muutosten rinnalla ja oli esteenä näille muutoksille, nimittäin se, että imperialismi yhteistuumiin feodaalisten voimien kanssa tukahdutti kiinalaisen kapitalismin kehitystä.

Imperialististen valtojen Kiinaan tunkeutumisen tarkoituksena ei lainkaan ollut feodaalisen Kiinan muuttaminen kapitalistiseksi. Imperialistisilla valloilla oli kokonaan päinvastainen tarkoitus: ne pyrkivät muuttamaan Kiinan puolisiirto- ja siirtomaakseen.

Saavuttaakseen tämän tarkoituksensa imperialistiset vallat sovelsivat ja soveltavat jatkuvasti Kiinaan nähden seuraavanlaisia sotilaallisen, poliittisen, taloudellisen ja sivistyksellisen sorron menetelmiä, joiden avulla ne vähitellen muuttivatkin sen puolisiirto- ja siirtomaaksi.

1. Ne kävivät alituisesti Kiinaa vastaan hyökkäyssotia, jollaisia olivat esimerkiksi Englannin aikaansaama oopiumisota vuonna 1840, vuoden 1857 sota, jota kävivät Englannin ja Ranskan yhtyneet sotajoukot, kiinalais-ranskalainen sota vuonna 1884<sup>15</sup>, kiinalais-japanilainen sota vuonna 1894 sekä sota, jota kahdeksan vallan yhtyneet voimat kävivät vuonna 1900. Aiheuttaen Kiinalle sotilaallisia tappioita imperialistiset vallat eivät ainoastaan anastaneet monia valtioita, jotka sijaittivat Kiinan ympärillä ja olivat aikaisemmin olleet sen suojeluksessa, vaan anastivat tai »vuokrasivat» Kiinalta osia kiinalaista maata. Niinpä Japani anasti Taivanin saaren,

Penghun \* saaret ja »vuokrasi» Port-Arthurin; Englanti anasti Hongkongin; Ranska »vuokrasi» Kuangtšou Vanin. Alueuovutusten lisäksi imperialistit pakottivat Kiinan maksamaan valtavia sotakorvauksia. Siten Kiinalle — tälle valtavalle feodaaliselle keisarikunnalle — annettiin äärimmäisen raskaita iskuja.

2. Imperialistiset vallat pakottivat Kiinan hyväksymään monia epätasavertaisia sopimuksia. Näiden sopimusten mukaisesti imperialistit saivat oikeuden pitää Kiinassa merisotavoimiaan ja maajoukkojaan ja oikeuden konsulien tuomiovaltaan<sup>16</sup>; he jakoivat myös koko Kiinan imperialististen valtioiden vaikutuspiireihin<sup>17</sup>.

3. Epätasavertaisten sopimusten pohjalla imperialistiset vallat ottivat valvontaansa Kiinan kaikki tärkeimmät kauppasatamat ja muuttivat osia monista kauppasatamista toimilupa-alueiksi<sup>18</sup>, jotka olivat niiden välittömässä hallinnossa. Ne anastivat itselleen Kiinan tullilaitoksen ja ulkomaankaupan, ottivat haltuunsa liikenneyhteydet (meri-, maa-, joki- ja ilmatiet). Sen johdosta ne saivat mahdollisuuden myydä Kiinassa valtavia määriä tavaroitaan muuttaen Kiinan teollisuustuotteidensa menekkimarkkinoiksi ja samalla alistaen Kiinan maatalustuotannon palvelemaan tarpeitaan.

4. Tämän ohella imperialistiset vallat avasivat Kiinassa paljon kevyen ja raskaan teollisuuden yrityksiä käyttääkseen paikan päällä hyväkseen kiinalaista raaka-ainetta ja halpaa työvoimaa sekä harjoittaakseen samalla Kiinan kansallisen teollisuuden välitöntä taloudellista painostusta ja jarruttaakseen välittömästi Kiinan tuotantovoimien kehitystä.

5. Antaen Kiinan hallitukselle lainoja ja perustaen Kiinassa pankkeja imperialistiset vallat ottivat yksinoikeudekseen rahavaihdon ja finanssiasian hoidon Kiinassa. Sen seurauk-

---

\* Pescadorien saaret.

sena ne eivät ainoastaan tukahduttaneet Kiinan kansallista pääomaa kilpailemalla kiinalaisten tavaroiden kanssa, vaan tarttuivat Kiinan kurkkuun myös rahanvaihdon ja finanssitoimen alalla.

6. Tehdäkseen itselleen helpommaksi laajojen talonpoikaisjoukkojen ja muiden kiinalaisten kansankerrosten riiston imperialistiset vallat kutoivat tiheään verkoston compradorien sekä kaupan ja koronkiskonnan avulla harjoitettavaa riistoa varten, kietoen siihen koko Kiinan, kauppasatamista takapajuisiin syrjäseituihin saakka; ne kasvattivat suureksi comprador-, kauppaja- ja koronkiskuriporvariston, joka on niiden palveluksessa.

7. Comprador-porvariston ohella imperialismi teki herruutensa tueksi Kiinassa myös feodaalisen tilanherraluokan. » . . . se yhtyy ennen muuta entisen yhteiskunnallisen järjestelmän hallitsevien kerrosten, feodaalien sekä kauppaja- ja koronkiskuriporvariston kanssa kansan enemmistöä vastaan. Kaikkialla (erikoisesti maaseudulla) imperialismi pyrkii säilyttämään ja ikuistamaan kaikki ne esikapitalistiset riiston muodot, jotka ovat sen taantumuksellisten liittolaisten olemassaolon perustana»<sup>19</sup>.

» . . . imperialismi koko raha- ja sotilasmahteineen on Kiinassa se voima, joka tukee, innoittaa, viljelee ja säilyttää feodaalisia jätteitä kaikkine byrokraattis-militaristisine päällysrakenteineen»<sup>20</sup>.

8. Järjestääkseen sisällissotia kiinalaisten militaristien välillä, lannistaakseen Kiinan kansan, imperialistiset vallat ovat toimittaneet Kiinan taantumuksellisille hallituksille valtavia määriä aseistusta ja lähettäneet Kiinaan suuria ryhmiä sotilaallisia neuvonantajia.

9. Kaikkien näiden toimenpiteiden ohella imperialistiset vallat eivät ole unohtaneet Kiinan kansan henkistäkään sumutusta. Siihen tähtää niiden hyökkäyspolitiikka kulttuurin alal-

la. Tätä hyökkäyspolitiikkaa harjoitetaan lähetystyön, sairaaloiden ja oppilaitosten perustamisen sekä sanomalehtien painattamisen avulla ja viemällä kiinalaista nuorisoa oppilaitoksiin ulkomaille. Kaikki tämä tehdään sitä varten, että imperialistit saisivat kuuliaisista sivistyneistökaadereita ja pystyisivät petkuttamaan Kiinan kansan laajoja kerroksia.

10. Vuoden 1931 syyskuun 18 päivän jälkeen huomattava osa Kiinan alueesta, joka ilman sitäkin oli ollut puolisiirtomaa, muuttui Japanin imperialismin laajan hyökkäyksen tuloksena Japanin siirtomaaksi.

Kaikki tämä muodostaakin toisen puolen muutoksista, jotka ovat tapahtuneet imperialismin tunkeuduttua Kiinaan, ja tarjoaa verisen kuvan feodaalisen Kiinan muuttumisesta puolifeodaaliseksi Kiinaksi, puolisiirto- ja siirtomaaksi.

Näemme siis, että imperialististen valtojen tunkeutuminen Kiinaan edisti yhtäältä Kiinan feodaalisen yhteiskunnan rapiota, edisti kapitalismin aineiden kehittymistä Kiinassa ja johti feodaalisen yhteiskunnan muuttumiseen puolifeodaaliseksi. Toisaalta imperialistiset vallat, pystytettyään Kiinaan julman herruutensa, muuttivat riippumattoman Kiinan puolisiirto- ja siirtomaaksi.

Yhteenvetona Kiinassa tapahtuneiden muutosten kummas-takin kahdesta puolesta voidaan sanoa, että tälle Kiinan siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaaliselle yhteiskunnalle ovat luonteenomaisia seuraavat piirteet.

1. Feodaalisen aikakauden luontaistalouden perusta on hävinnyt. Mutta feodaalisen riiston perusta — tilanherrojen harjoittama talonpoikien riisto — ei ainoastaan ole säilynyt, vaan yhtyneenä compradorien ja koronkiskurien harjoittamaan riistoon sillä on Kiinan talouselämässä selvästi hallitsevat asemat.

2. Kansallinen kapitalismi on päässyt jossakin määrin kehittymään ja alkanut esittää jotakuinkin huomattavaa osaa



Kiinan poliittisessa ja kulttuurielämässä. Se ei kuitenkaan ole tullut Kiinan yhteiskunnallis-taloudelliseksi perusmuodoksi, se on hyvin heikko, sen edustajien enemmistö on enemmän tai vähemmän sidottu ulkomaiseen imperialismiin ja kotimaiseen feodalismiin.

3. Keisarin ja ylimystön ehdoton valta on kukistettu. Sen tilalle on kuitenkin tullut ensiksi tilanherrojen luokan herruus militaristien ja virkamiesten muodossa ja sitten tilanherrojen ja suurporvariston liittoutuman diktatuuri. Miehitetyillä alueilla taas hallitsevat Japanin imperialismi ja sen nukkehallitsijat.

4. Imperialismi ei pidä hallussaan ainoastaan Kiinan raha-asioiden ja taloudellisen elämän avainasemia, vaan myöskin valtiollista ja sotilaallista koneistoa. Kiinan miehiteytyillä alueilla taas Japanin imperialismi hallitsee kaikkea.

5. Sen johdosta, että Kiina on ollut useiden imperialististen valtioiden herruuden ja puoliherruuden alaisena, sen johdosta, että se on pitkän aikaa ollut tosiasiallisesti hajanaisuuden tilassa, ja lopulta Kiinan alueen laajuuden johdosta on sen taloudellisessa, poliittisessa ja kulttuurikehityksessä havaittavissa äärimmäistä epätasaisuutta.

6. Imperialismin ja feodalismin kaksinkertaisen sarron alaisina ja erikoisesti Japanin imperialismiin laajan hyökkäyksen johdosta Kiinan kansanjoukot, ensi sijassa talonpojat, kurjistuvat entistä enemmän päivästä toiseen, joutuvat häviöön, elää retuuttavat nälkiintyneinä ja oikeudettomina. Sellaista kansan kurjuutta kuin Kiinassa tapaa harvoin muualla maailmassa.

Sellaiset ovat Kiinan siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodalismin yhteiskunnan luonteenomaiset piirteet.

Sellainen tilanne on muodostunut pääasiallisesti Japanin imperialismiin mahdin vaikutuksesta sekä seurauksena ulko-

maisen imperialismiin yhteenpunoitumisesta Kiinan feodalismin kanssa.

Ristiriita imperialismiin ja Kiinan kansan välillä sekä ristiriita feodalismin ja kansanjoukkojen välillä ovat uudella kaudella kiinalaisen yhteiskunnan pääristiriitoja. On tietenkin olemassa muitakin ristiriitoja, esimerkiksi ristiriita porvariston ja proletariaatin välillä sekä sisäisiä ristiriitoja taantumuksellisten hallitsevien luokkien keskuudessa. Mutta pääristiriita on imperialismiin ja Kiinan kansan välillä vallitseva ristiriita. Näiden ristiriitojen taistelu ja niiden kärjistyminen synnyttävät väistämättä vallankumouksellisen liikkeen, joka kehittyy päivästä toiseen. Uuden ja uusimman ajan suuri Kiinan vallankumous on syntynyt ja kehittyy nykyaikana näiden perusristiriitojen pohjalla.

## II L u k u

### KIINAN VALLANKUMOUS

#### 1. Vallankumouksellinen liike viime vuosisadalla

Imperialismin ja kiinalaisen feodalismin yhteistoiminnan tuloksena suoritettuna Kiinan puolisiirto- ja siirtomaaksi muuttamisen historia on samalla Kiinan kansan imperialismia ja sen käytyreitä vastaan käytävän taistelun historiaa. Oopiumisota, taipingien sota, kiinalais-ranskalainen sota, kiinalais-japanilainen sota, uudistusliike vuonna 1898, bokserien kapina, vuoden 1911 vallankumous, »toukokuun 4 päivän liike», »toukokuun 30 päivän liike», Pohjoinen sotaretki, vallankumouksellinen agraarisota ja lopuksi nykyinen sota japanilaisia anastajia vastaan — kaikki ne ovat todistuksena Kiinan kansan taipumattomasta vastarintahengestä, kansan, joka ei tahdo alistua imperialismiin ja sen kätyrien valtaan.

Kiinan kansan koko viime vuosisadan ajan käymän sitkeän, entistä ankaramman ja sankarillisen taistelun ansiosta imperialismi ei tähän hetkeen saakka ole voinut orjuuttaa Kiinaa eikä se koskaan tule sille onnistumaan.

Vaikka Japanin imperialismi jännittää nyt kaikki voimansa suorittaessaan laajaa hyökkäystä Kiinaa vastaan, ja vaikka monet tilanherrojen ja suurporvariston edustajat, kuten julki-set ja salaiset vangtšingveiläiset, ovat jo antautuneet tai valmistautuvat antautumaan viholliselle, Kiinan sankarillinen kansa tulee järkkymättä jatkamaan taisteluaan. Se ei keskeytä tätä taisteluaan millään hinnalla ennenkuin se on karkottanut Japanin imperialismiin Kiinasta, ennenkuin se on saavuttanut maansa täydellisen vapauttamisen.

Kiinan kansan kansallisivallankumouksellisen taistelun historia vuoden 1840 oopiumisodan ajoista lähtien käsittää jo täsmälleen sata vuotta; vuoden 1911 vallankumouksenkin ajoista on kulunut jo 30 vuotta. Tämä vallankumouksen kehityskulku ei ole vielä päättynyt; vallankumouksen tehtävien ratkaisemisessa ei ole vielä päästy tuntuviin tuloksiin; on tarpeen, että koko Kiinan kansa ja ensi sijassa Kiinan Kommunistinen puolue ottavat tehtäväkseen viedä tämän taistelun päätökseen.

Mutta ketä vastaan tämä vallankumous viime kädessä suuntautuu? Millaiset ovat tämän vallankumouksen tehtävät? Millaiset ovat sen liikkeellepanevat voimat? Millainen on sen luonne? Millaiset ovat tämän vallankumouksen näköalat?

Juuri näitä kysymyksiä valaisemme seuraavassa.

## **2. Ketä vastaan Kiinan vallankumous suuntautuu?**

Aikaisemmin esitetystä erittelystä (I luku, 3. kohta) tiedämme jo, että nykyinen kiinalainen yhteiskunta on luonteeltaan siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteis-

kunta. Vain ymmärtäen kiinalaisen yhteiskunnan luonteen voidaan ymmärtää, ketä vastaan Kiinan vallankumous suuntautuu, voidaan ymmärtää Kiinan vallankumouksen tehtävät, liikkeellepanevat voimat, sen luonne ja sen kehityksen näköalat. Kiinalaisen yhteiskunnan luonteen ymmärtäminen merkitsee näin ollen vallankumouksen kaikkien kysymysten pohjimmaisen perustan ymmärtämistä.

Kun nykyinen kiinalainen yhteiskunta on luonteeltaan siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteiskunta, niin ketä vastaan Kiinan vallankumous pääasiassa suuntautuu nykyisessä vaiheessa, kuka on sen päävihollinen?

Imperialismi ja feodalismi tietenkin, toisin sanoen imperialististen valtioiden porvaristo ja Kiinan tilanherrojen luokka, koska juuri nämä ovat nykyisessä Kiinassa yhteiskuntaa sortava ja sen kehitystä jarruttava päävoima; ne ovat sopineet keskenään Kiinan kansan sortamisesta, ja koska imperialismiin harjoittama kansallinen sorto on raskainta sortoa, on imperialismi Kiinan kansan ensimmäinen ja pahin vihollinen.

Siitä saakka, kun Japanin imperialistit toimeenpanivat aseellisen hyökkäyksen Kiinaa vastaan, Kiinan vallankumouksen päävihollisia ovat olleet Japanin imperialismi ja kaikki japanilaisia myötäilevät, avoimesti antautuneet tai antautumaan valmistautuvat kansalliset petturit ja taantumukselliset.

Tosiasiassa myös Kiinan porvaristo saa tuntea imperialismiin sortoa. Se on ollut vallankumouksellisen taistelun johtajanakin, esittänyt siinä tärkeintä, johtavaa osaa, kuten esimerkiksi vuoden 1911 vallankumouksen aikana; se on ollut vallankumouksellisen taistelun osanottaja, kuten esimerkiksi Pohjoisen sotaretken aikana; se osallistuu myös nykyiseen sotaan japanilaisia anastajia vastaan. Mutta tämän porvariston huippukerros, toisin sanoen se kerros, jota kuomintangin taantumuksellinen koplakopla edustaa, on pitkän ajan kuluessa — vuodesta 1927 vuoteen 1937 — ollut yhteisymmärryksessä

imperialismin kanssa ja solmittuaan taantumuksellisen liiton tilanherrojen luokan kanssa kavaltanut ystävänsä, joilta se sai tukea, kommunistisen puolueen, proletariaatin, talonpoikaiston ja muut pikkuporvariston kerrokset, kavaltanut Kiinan vallankumouksen ja vienyt sen tappioon. Tämän vuoksi vallankumouksellinen kansa ja vallankumouksellinen puolue (kommunistinen puolue) eivät siihen aikaan voineet pitää näitäkään porvariston aineksia muuna kuin vihollisina, joita vastaan vallankumous suuntautuu. Sodassa japanilaisia anastajia vastaan osa suurtilanherroista ja suurporvaristosta, joita Vang Tšing-vei edustaa, on jo suorittanut petoksen, tullut kansalliseksi pettureiksi. Sen vuoksi kansa, joka taistelee japanilaisia anastajia vastaan, ei voi muuta kuin pitää näitäkin kansalliset edut kavaltaneita suurporvariston aineksia vihollisinaan, joita vastaan vallankumous suuntautuu.

Näemme siis, että Kiinan vallankumouksen viholliset ovat erittäin voimakkaita. Kiinan vallankumouksen vihollisia ei ole ainoastaan mahtava imperialismi, vaan myös mahtavat feodaaliset voimat, ja tiettyinä aikoina vielä porvariston taantumuksellinen kopla, joka liittoutuu imperialismiin ja feodaalisten voimien kanssa yhteistä taistelua varten kansaa vastaan. Sen vuoksi olisi väärin aliarvioida vallankumouksellisen Kiinan kansan vihollisten voimaa.

Yhteenotto sellaisen vihollisen kanssa on tehnyt Kiinan vallankumouksen pitkälliseksi ja ankaraksi luonteeltaan. Vihollisemme on erittäin voimakas ja vaaditaan pitkän aikaa ennenkuin vallankumouksen voimat voidaan koota, karaista ja muuttaa sellaiseksi mahdiksi, joka pystyy saavuttamaan lopullisen voiton vihollisesta. Juuri siksi, että vihollinen yrittää kukistaa Kiinan vallankumouksen poikkeuksellisen julkasti, vallankumouksen voimat eivät voi pitää vankasti asemiaan ja vallata vihollisen asemia, elleivät ne ota aseistukseensa sitkeyttä ja kehitä itsessään tätä ominaisuutta. Sen

vuoksi ei ole oikein olettaa, että Kiinan vallankumouksen voimat voitaisiin luoda hetkessä ja että vallankumouksellinen taistelu Kiinassa voisi päättyä viipymättä voittoon.

Yhteenotto sellaisen vihollisen kanssa on vaikuttanut myös sen, että Kiinan vallankumouksen päämenetelmänä, sen päämuotona ei voi olla rauhanomainen taistelu, vaan sen täytyy ehdottomasti olla aseellista taistelua. Vihollisemme eivät näet anna Kiinan kansalle mahdollisuutta toimia rauhanomaisin keinoin, Kiinan kansalta on riistetty kaikki poliittiset oikeudet ja vapaudet. J. V. Stalin sanoo: »Kiinassa taistelee aseistettu vallankumous aseistettua vastavallankumousta vastaan. Tämä on eräs Kiinan vallankumouksen erikoisuuksia ja eräs sen vahvoja puolia»<sup>21</sup>. Tämä pitää täysin paikkansa. Senvuoksi on väärin aliarvioida aseellista taistelua, aliarvioida vallankumouksellista sotaa, aliarvioida sissisotaa, aliarvioida armeijassa suoritettavaa työtä.

Yhteenotto sellaisen vihollisen kanssa on nostanut esille myös kysymyksen vallankumouksen tukialueesta. Valtavan mahdin omaava imperialismi ja sen taantumukselliset liittolaiset Kiinassa pureutuvat säännöllisesti pitkäksi aikaa maan keskuskaupunkeihin; näin ollen, elleivät vallankumoustaisteijat halua tehdä kompromissia imperialismiin ja sen apureitten kanssa, vaan aikovat jatkaa taistelua sitkeästi, kouluttaa, koota ja karaista voimiaan ja näiden voimien ollessa riittämättömiä väistää ratkaisevaa taistelua voimakkaan vihollisen kanssa, täytyy heidän luoda takapajuisesta maaseudusta vankka vallankumouksen edistykseellinen tukialue, suuri sotilaallinen ja poliittinen, talouden ja kulttuurin linnointus voidakseen siihen nojaten käydä taistelua kirottua vihollista vastaan — joka käyttää hyväkseen kaupunkeja hyökätessään maaseutua vastaan — ja saavuttaakseen pitkäjänteisessä taistelussa askel askeleelta vallankumouksen voiton koko Kiinassa.

Näissä olosuhteissa Kiinan taloudellisen kehityksen epäta-saisuus (yhtenäisen kapitalistisen talouden puuttuminen), sen alueen laajuus (vallankumouksen voimilla on mahdollisuus liikuntasotaan), yhtenäisyyden puuttuminen ja kaikenkal-taisten ristiriitojen runsaus Kiinan vallankumouksen leirissä, johto, jonka proletariaatin puolue — kommunistinen puolue — antaa Kiinassa vallankumouksen pääarmeijan muodostavien talonpoikien taistelulle, — kaikki tämä luo yhtäältä Kiinan vallankumouksen voiton mahdollisuuden aluksi maaseudulla ja toisaalta aiheuttaa vallankumouksen kehityksen epätasaisuuden ja tekee taistelun vallankumouksen täydellisen voiton puolesta pitkäaikaiseksi ja vaikeaksi. Tästä seuraa, että pitkä-aikainen vallankumoustaistelu, joka on käynnissä maaseudulla, tällä vallankumouksen tukialueella, on pääasiassa Kiinan Kom-munistisen puolueen johtamaa talonpoikaiston sissisotaa. Sen vuoksi ei ole oikein ylenkatsoa maaseutupaikkakuntien vält-tämätöntä käyttämistä vallankumouksen tukialueina, ylenkat-soa välttämättä tarpeellista talonpoikaiston keskuudessa teh-tävää sitkeätä työtä, ylenkatsoa sissisotaa.

Mutta aseellisen taistelun pitäminen etualalla ei lainkaan merkitse, että taistelun muista muodoista voidaan luopua. Päinvastoin, aseellinen taistelu ei voi johtaa voittoon, ellei sitä yhdistetä muihin erilaisiin taistelumuotoihin. Maaseudulla sijaitsevilla tukialueilla käynnissä olevan työn pitäminen etu-alalla ei lainkaan merkitse, että taistelun muista muodoista voidaan luopua. Päinvastoin, aseellinen taistelu ei voi johtaa voittoon, ellei sitä yhdistetä muihin erilaisiin taistelumuotoi-hin. Maaseudulla sijaitsevilla tukialueilla käynnissä olevan työn pitäminen etualalla ei lainkaan merkitse, että voidaan lyödä laimin työ kaupungeissa ja niillä laajoilla maaseutu-alueilla, jotka ovat vielä vihollisen vallassa. Päinvastoin, jos ei tehdä työtä kaupungeissa ja vihollisen vallassa vielä ole-villa maaseutualueilla, maaseudulla olevat tukialueet joutuvat

eristetyiksi ja vallankumous kärsii tappion. Sitäpaitsi vallankumouksen lopullinen päämäärähän on kaupunkien, vihollisen päätukikohtien valloittaminen, ja ilman voimaperäistä työtä kaupungeissa ei tätä päämäärää voida saavuttaa.

Tästä seuraa, ettei vallankumouksen voittoa enempää maa-seudulla kuin kaupungeissakaan voida saavuttaa, ellei murskata vihollisen tärkeintä taisteluasetta kansaa vastaan — vihollisarmeijaa. Sen vuoksi taistelukentillä tapahtuvan vihollisjoukkojen tuhoamisen lisäksi myös työ vihollisen armeijan murentamiseksi sisältäpäin saa tärkeän merkityksen.

Tästä seuraa myös, että Kiinan Kommunistisen puolueen propaganda- ja organisaatiotyössä vihollisen kauan sitten valtaamissa, taantumuksen pimeyteen vaipuneissa kaupungeissa ja maalaiskyllissä ei voida suuntautua äkillisiin, seikkailunomaisiin tekoihin, vaan on huolellisesti verhottava parhaimmat kaaderit ja koottava voimia odottaen suotuisaa hetkeä hyökkäykselle. Näillä seuduilla kansan taistelua vihollista vastaan johtavien puoluejärjestöjen taktiikan täytyy käyttää kaikkia julkisen, laillisen työn mahdollisuuksia vallitsevien lakien, käskyjen ja yhteiskunnallisten perinteiden sallimissa puitteissa. Menestyksen voivat taata vain oikea suunta, harjonta ja kestävyys; jokainen vallattu asema tulee lujittaa askel askeleelta; jos toimitaan hurraa-hengessä ja yltiöpäisesti, ei menestystä saavuteta.

### 3. Kiinan vallankumouksen tehtävät

Kun Kiinan vallankumouksen päävihollisina nykyvaiheessa ovat imperialismi ja feodaalisten tilanherrojen luokka, niin mitkä ovat vallankumouksen tehtävät tässä vaiheessa?

Ei ole minkäänlaista epäilystä siitä, että sen päätehtävänä on iskeä näitä molempia vihollisia. Yhtäältä on tehtävänä



ulkomaisen imperialismiin ikeen kukistamiseen tähtäävän kansallisen vallankumouksen toteuttaminen, mutta toisaalta kotimaisten feodaalisten tilanherrojen ikeen kukistamiseen tähtäävän demokraattisen vallankumouksen toteuttaminen; tärkein näistä kahdesta tehtävästä on imperialismiin kukistamiseen tähtäävä kansallinen vallankumous.

Nämä Kiinan vallankumouksen molemmat suuret tehtävät ovat toisiinsa sidotut. Jos ei kukisteta imperialismiin herrausta, ei voida myöskään hävittää feodaalisen tilanherraluokan herrausta, sillä imperialismi on tätä tukeva päävoima. Jos toisaalta ei auteta talonpoikaista kukistamaan feodaalista tilanherraluokkaa, niin ei onnistuta muodostamaan Kiinan vallankumouksen mahtavaa armeijaa eikä kukistamaan imperialismiin herrausta, sillä feodaalisten tilanherrojen luokka on imperialistisen herruuden sosiaalinen päätuki Kiinassa ja talonpoikaisto on Kiinan vallankumouksen pääarmeija. Näin ollen nämä kaksi perustehtävää — kansallinen vallankumous ja demokraattinen vallankumous — vaikka ne eroavatkin toisistaan, ovat samalla yhtä.

Kiinan kansallisen vallankumouksen tehtävänä on tänään pääasiallisesti taistelu Kiinan alueelle tunkeutunutta Japanin imperialismia vastaan, kun taas demokraattisen vallankumouksen tehtävät täytyy ratkaista voiton saavuttamiseksi sodassa. Molempien vallankumousten tehtävät ovat sulautuneet yhteen. Olettamus, että kansallinen vallankumous ja demokraattinen vallankumous muodostavat kaksi jyrkästi toisistaan eroavaa vallankumouksen vaihetta, ei ole oikea.

#### **4. Kiinan vallankumouksen liikkeellepanevat voimat**

Millaiset sitten ovat Kiinan vallankumouksen liikkeellepanevat voimat edellä esitetyn erittelyn valossa kiinalaisen yhteis-

kunnan luonteesta nykyvaiheessa, vihollisista, joita vastaan Kiinan vallankumous suuntautuu, ja vallankumouksen tehtävistä?

Kun kiinalainen yhteiskunta on siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteiskunta, kun Kiinan vallankumous suuntautuu pääasiassa ulkomaalaisen imperialismiin ja Kiinan feodalismiin herruutta vastaan, kun Kiinan vallankumouksen tehtävänä on näiden molempien sortajien kukistaminen, niin mitkä luokat ja kerrokset kiinalaisen yhteiskunnan kaikista luokista ja kerroksista voivat esiintyä imperialismia ja feodalismia vastustavana voimana? Juuri tähän johtaa kysymys Kiinan vallankumouksen liikkeellepanevista voimista nykyvaiheessa. Vain selvittämällä kysymyksen Kiinan vallankumouksen liikkeellepanevista voimista voidaan ratkaista oikein kysymys vallankumouksen taktillisesta peruslinjasta.

Mitä luokkia on nykyisessä kiinalaisessa yhteiskunnassa? On tilanherrojen luokka, on porvaristo. Tilanherrojen luokan ja porvariston yläkerrokset muodostavat kiinalaisen yhteiskunnan hallitsevan huipun. Niiden ohella ovat olemassa proletariaatti ja talonpoikaisto; talonpoikaiston lisäksi on vielä erilaisia pikkuporvariston kerroksia. Kolme viimeksi mainittua luokkaa ovat yhä vielä alistettuja luokkia miltei nykyisen Kiinan koko valtavalla alueella.

Kaikkien näiden luokkien yhteiskunnallis-taloudellinen asema määrää kokonaan niiden suhtautumisen ja niiden asenteen Kiinan vallankumoukseen. Sen vuoksi yhteiskunnallis-taloudellisten suhteiden luonne ei määrää ainoastaan sitä, millaisia vihollisia vastaan vallankumous suuntautuu ja mitkä ovat vallankumouksen tehtävät, vaan myös sen liikkeellepanevat voimat.

Ryhdyimme luonnehtimaan kiinalaisen yhteiskunnan eri luokkia.

## Tilanherrat

Tilannerhojen luokka on imperialismin herruuden sosiaalisena päätukena Kiinassa, luokka, joka riistää ja sortaa talonpoikaista käyttäen hyväkseen feodaalista järjestystä, luokka, joka jarruttaa kiinalaisen yhteiskunnan poliittista, taloudellista ja kulttuuriedistystä ja joka ei esitä minkäänlaista edistyksellistä osaa.

Sen vuoksi tilanherrat luokkana ovat vallankumouksen vihollisia eivätkä sen liikkeellepaneva voima.

Sodassa japanilaisia anastajia vastaan osa suurtilanherroista, seuraten suurporvariston erästä osaa (antautumislinjan kannattajia), on antautunut japanilaisille rosvoille ja muuttanut kansallisiksi pettureiksi. Toinen osa suurtilanherroista, seuraten suurporvariston toista osaa (kovakalloisia), vaikka se onkin vielä jäänyt anastajia vastaan sotaa käyvien leiriin, osoittaa kuitenkin äärimmäistä epävarmuutta. Mutta monet eturivin šensit, jotka ovat peräisin keski- ja pikkutilanherroista, toisin sanoen jossakin määrin porvarillistuneista tilanherroista, osoittavat vielä aktiivisuutta taistelussa japanilaisia anastajia vastaan, ja näiden kanssa meidän tulee vielä yhtyä yhteistä taistelua varten.

## Porvaristo

Porvaristo jakautuu suureen comprador-porvaristoon ja kansalliseen porvaristoon.

Suuren comprador-porvariston luokka on välittömästi imperialististen maiden kapitalistien palveluksessa ja niiden ruokkima; se on sidottu tuhansin säikein maaseudun feodaalisiin voimiin. Sen vuoksi Kiinan vallankumouksen historiassa comprador-porvaristo ei milloinkaan ole ollut vallankumouksen

liikkeellepanevana voimana, vaan aina vihollisena, jota vastaan vallankumous suuntautuu.

Mutta sen johdosta, että Kiinan comprador-porvariston eri ryhmät ovat riippuvaisuussuhteissa eri maiden imperialisteihin, on mahdollista imperialististen valtioiden välisten ristiriitojen jyrkän kärjistymisen vaiheessa, aikana, jolloin vallankumous suuntautuu pääasiallisesti jonkin yhden maan imperialismia vastaan, että toisten imperialististen valtioiden järjestelmiin sidottu comprador-porvaristo voi tietyssä määrin ja tietyssä vaiheessa yhtyä sellaisina hetkinä muodostuvaan imperialisminvastaiseen rintamaan. Mutta heti kun tämän comprador-porvariston isännät aloittavat taistelun Kiinan vallankumousta vastaan, myös tämä porvaristo esiintyy viipymättä vallankumousta vastaan.

Sodassa japanilaisia anastajia vastaan japanilaismielinen suurporvaristo (antautumislinjan kannattajat) on jo antautunut tai valmistuu antautumaan. Amerikkaan ja Eurooppaan suuntautuva suurporvaristo (kovakalloiset), vaikka se vielä onkin jäänyt japanilaisia anastajia vastaan käynnissä olevan taistelun leiriin, osoittaa myös erittäin suurta epävarmuutta. Se on kaksikasvoista: se taistelee sekä japanilaisia anastajia että kommunisteja vastaan. Meidän politiikkamme antautumishaluisen suurporvariston suhteen on seuraavanlaista: me pidämme sitä vihollisena ja murskaamme sen päättävästi. Mitä taas tulee suurporvariston keskuudessa oleviin kovakalloisiin, niin heihin nähden sovelletaan kahdenlaatuista vallankumouksellista politiikkaa, ts. toisaalta olemme yhteistoiminnassa heidän kanssaan, koska he käyvät vielä taistelua japanilaisia anastajia vastaan ja koska on käytettävä hyväksi heidän ja japanilaisen imperialismien välisiä ristiriitoja, mutta toisaalta me käymme päättävää taistelua heitä vastaan, koska he harjoittavat kommunisminvastaista, kansanvastaista vainopolitiikkaa, joka johtaa anastajia vastaan käynnissä olevan

sodan heikentämiseen ja yhtenäisyyden heikentämiseen. Jos heitä vastaan ei taistella, aiheuttaa se vahinkoa sodalle japanilaisia anastajia vastaan, vahinkoa yhtenäisyyden asialle.

Kansallisella porvaristolla on kaksinainen luonne.

Yhtäältä kansallinen porvaristo saa kokea imperialismiin sortoa ja on feodalismiin kahlitsema, minkä johdosta yhtäältä sen ja toisaalta imperialismiin ja feodalismiin välillä on ristiriitoja. Tässä mielessä kansallinen porvaristo on eräs vallankumouksen voimista. Kiinan vallankumouksen historiassa kansallinen porvaristo on aikanaan osoittanut tietynlaista aktiivisuutta taistelussa imperialismia ja militaristis-byrokraattisia hallituksia vastaan.

Toisaalta kuitenkin, kansallisen porvariston taloudellisen ja poliittisen heikkouden johdosta, sen johdosta, että se ei ole suinkaan katkaissut kokonaan taloudellisia siteitään imperialismiin ja feodalismiin, siltä puuttuu uskallusta käydä taistelua imperialismia ja feodalismia vastaan loppuun saakka. Tämä tilanne käy erityisen silmännähtäväksi aikoina, jolloin kansanjoukkojen mahtavat vallankumoukselliset voimat ovat nousemassa.

Tästä kansallisen porvariston kaksinaisesta luonteesta johdetaan se asiointi, että se voi tiettyinä aikoina ja tietyissä määrin ottaa osaa vallankumoukseen imperialismia vastaan, militaristisia ja byrokraattisia hallituksia vastaan ja voi muuttua yhdeksi vallankumouksen voimista. Mutta muina aikoina on olemassa vaara, että se suurta comprador-porvaristoa seuraten muuttuu vastavallankumouksen apuriksi.

Kiinan kansallinen porvaristo on pohjaltaan keskiporvaristoa. Vuosina 1927 ja 1931 (ennen vuoden 1931 syyskuun 18 päivän tapahtumia) se taisteli suurtilanherrojen ja suurporvariston mukana vallankumousta vastaan, mutta sillä ei ollut tosiasiallista valtaa, ja vallassa olleiden suurtilanherrojen ja suurporvariston taantumuksellinen politiikka oli sitonut sen

kädet. Sodassa japanilaisia anastajia vastaan kansallinen porvaristo erottuu asenteessaan ei ainoastaan suurtilanherrojen ja suurporvariston antautumishaluisesta ryhmästä, vaan myös suurporvariston keskuudessa olevista kovakalloisista ja on tähän asti ollut edelleenkin meidän suhteellisen luotettava liittolaisemme. Sen vuoksi kansallisen porvariston suhteen on aivan välttämätöntä noudattaa varovaista politiikkaa.

### Pikkuporvariston eri kerrostumat talonpoikaistoa lukuunottamatta

Talonpoikaiston ohella pikkuporvaristoon kuuluu sivistyneistön, pikkukauppiaiden, käsityöläisten ja vapaan ammatin harjoittajien laajoja kerrostumia.

Kaikkien näiden väestökerrosten asema muistuttaa keskitalonpoikien asemaa. Kaikki ne ovat imperialismiin, feodalismin ja suurporvariston sarron kohteena joutuen päivä päivältä yhä enemmän häviöön ja kurjuuteen.

Sen vuoksi pikkuporvaristo on eräs vallankumouksen liikellepanevista voimista, proletariaatin luotettava liittolainen. Myös pikkuporvaristo voi saavuttaa vapautensa vain proletariaatin johdolla.

Tarkastelemme nyt pikkuporvariston eri kerroksia, talonpoikaistoa lukuunottamatta.

a) Sivistyneistö ja opiskeleva nuoriso. Sivistyneistö ja opiskeleva nuoriso eivät ole luokka eikä luokkerrostuma. Yhteiskunnallisen syntyperänsä, elinehtojensa ja poliittisten katso mustensa vuoksi nykyaikaisen kiinalaisen sivistyneistön ja opiskelevan nuorison enemmistö voidaan kuitenkin lukea pikkuporvariston joukkoon. Viimeksi kuluneiden vuosikymmenien aikana on Kiinassa muodostunut sivistyneistön ja opiskelevan

nuorison suuri kerros. Kun ei oteta lukuun sitä sivistyneistön osaa, joka on lähentynyt imperialismia ja suurporvaristoa, palvelee niitä ja on vihamielistä kansalle, sivistyneistön ja opiskelevan nuorison perusjoukko tuntee imperialismin, feodalismin ja suurporvariston sorron ja sitä on uhkaamassa joko työttömyys tai opiskelumahdollisuuksien menetys. Tämän johdosta sivistyneistölle ja opiskelevalle nuorisolle on tunnusmerkillistä suuri vallankumouksellisuus. Ne ovat suuremmissa tai pienemmässä määrin omaksuneet porvarillisen tieteen, seuraavat vilkkaasti poliittisia tapahtumia ja esittävät Kiinan vallankumouksen nykyvaiheessa aloitteentekijän ja välittävän mekanismin osaa. Selvinä esimerkkeinä tästä ovat: ennen 1911 vallankumousta ulkomailla opiskelleiden liike ja sen jälkeen vuoden 1919 toukokuun 4 päivän liike, vuoden 1925 toukokuun 30 päivän liike ja vuoden 1935 joulukuun 9 päivän liike. Huonosti toimeentulevan sivistyneistön laajat kerrokset pystyvät varsinkin silloin, kun ne kulkevat samaa tietä työläisten ja talonpoikien kanssa, osallistumaan vallankumoukseen ja puolustamaan vallankumouksen asiaa. Marxisin-leninisin aatteiden laaja leviäminen ja vastaanotto Kiinassa on myös ollut havaittavissa ennen muuta sivistyneistön ja opiskelevan nuorison keskuudessa. Vallankumouksen voimien järjestämistä ja vallankumouksellisen työn suunnittelua ei voida toteuttaa menestyksellisesti ilman että vallankumouksellinen sivistyneistö osallistuu siihen. Mutta niin kauan kuin sivistyneistö ei ole liittynyt elimellisesti joukkojen vallankumoukselliseen taisteluun, niin kauan kuin se ei ole päättävästi omistautunut kansanjoukkojen etujen palvelemiseen ja elämään samaa elämää joukkojen kanssa, se on tavallisesti taipuvainen subjektivismiin ja individualismiin, sen ajatukset osoittautuvat usein hedelmättömiksi ja se on toiminnoissaan usein epävarmaa. Sen vuoksi, vaikka Kiinan vallankumouksellisen sivistyneistön laajat kerrokset esittävät aloitteentekijän ja välittävän meka-

nismin osaa, koko sivistyneistö ei kuitenkaan pysty ottamaan osaa vallankumoukseen loppuun saakka. Osa sivistyneistöä jättää kriittisellä hetkellä vallankumouksen rivit, muuttuu passiiviseksi, muuttuupa pieni osa siitä vallankumouksen viholliseksi. Sivistyneistön tässä luetellut puutteet voivat karsiutua pois vain sen pitkäaikaisessa osallistumisessa joukkojen taisteluun.

b) Pikkukauppiat. Pienten myymälöiden omistajina he ovat säännöllisesti joko kokonaan vailla kauppa-apulaisia tai pitävät näitä hyvin vähän. Imperialistien, suurporvariston ja koronkiskurien heihin kohdistama riisto pitää heitä alituisesti häviöön joutumisen uhan alaisina.

c) Käsityöläiset. Heidän lukumääränsä on valtava. Omistaen omat tuotantovälineensä he joko eivät lainkaan palkkaa työvoimaa tai pitävät vain yhden tai kaksi oppilasta tai kisälliä. Käsityöläisen asema on verrattavissa keskitalonpojan asemaan.

d) Vapaan ammatin harjoittajat. Tähän joukkoon kuuluvat erilaisten ammattien edustajat, esimerkiksi lääkärit. Vapaan ammatin harjoittajat eivät joko lainkaan riistä vierasta työtä tai riistävät sitä vain mitättömässä määrin. Heidän asemansa on samankaltainen kuin käsityöläisten asema.

Edellä tarkastellut pikkuporvariston ryhmät käsittävät valtavan määrän ihmisiä. Enemmistöltään he pystyvät osallistumaan vallankumoukseen ja puolustamaan vallankumouksen asiaa. He ovat vallankumouksen luotettavia liittolaisia. Sen vuoksi on välttämätöntä saada heidät meidän puolellemme ja puolustaa heitä. Pikkuporvariston heikkoutena on se, että eräät sen edustajat joutuvat helposti porvariston vaikutusvaltaan; sen vuoksi on välttämätöntä kiinnittää huomiota vallankumoukselliseen propagandaan ja organisaatiotyöhön pikkuporvariston keskuudessa.



## Talonpoikaisto

Talonpoikaisto, joka muodostaa noin 80 % Kiinan väestöstä, on nyt maan kansantalouden päävoima.

Sen keskuudessa on käynnissä nopea jakautumisprosessi.

a) Suurtalonpoikaisto. Suurtalonpoikaisto muodostaa suunnilleen 5 % maaseudun väestöstä (ja yhdessä tilanherrojen kanssa n. 10 %). Sitä nimitetään maaseudun porvaristoksi. Suurtalonpoikien enemmistö antaa osan maastaan vuokralle; sen lisäksi he harjoittavat myös koronkiskontaa. He riistävät säälimättömästi maatyöläisiä, ja tällä riistolla on puolifeodaalinen luonne. Suurtalonpojat osallistuvat kuitenkin säännöllisesti itsekkin työhön ja tämän tunnusmerkin mukaan heidät on sittenkin luettava talonpoikaistoon. Suurtalonpoikaistutuotanto on kuitenkin tietyn ajan kuluessa hyödyllistä. Suurtalonpojat voivat yleensä ottaa jossakin määrin osaa talonpoikaisjoukkojen taisteluun imperialismia vastaan ja vieläpä pysyä puolueettomina agraarivallankumouksessa, joka tähtäytyy tilanherroja vastaan. Sen vuoksi emme voi asettaa yhtäläisyysmerkkiä suurtalonpoikien ja tilanherrojen välille, emme saa ennaikaisesti harjoittaa suurtalonpoikaiston poistamispolitiikkaa.

b) Keskitalonpojat. Keskitalonpojat muodostavat n. 20 % Kiinan maatalousväestöstä. Pääosaltaan keskitalonpojat eivät harjoita vieraan työn riistoa. Keskitalonpoikien talous tyydyttää heidän omat tarpeensa (minkä ohella he voivat runsassatoisina vuosina saada jonkin verran tuotteiden ylijäämääkin; toisinaan he käyttävät jossakin määrin palkkatyötä tai harjoittavat lainanantoa pienehköillä summilla); imperialistit, tilanherrat ja porvaristo riistävät heitä. Keskitalonpojilla ei ole poliittisia oikeuksia. Osalla keskitalonpoikia ei ole maata riittävästi, ja vain eräs osa heistä (varakkaat keskitalonpojat)

omistavat maata hiukan yli oman tarpeen. Keskitalonpojat voivat osallistua imperialisminvastaiseen ja agraarivallankumoukseen, voivatpa he hyväksyä sosialisminkin. Senvuoksi koko keskitalonpoikaiston joukko voi tulla proletariaatin luotettavaksi liittolaiseksi ja on vallankumouksen liikkeellepanevien voimien tärkeä osa. Keskitalonpojan suhtautuminen vallankumoukseen on eräs vallankumouksen voiton tai tappion ratkaisevista tekijöistä; tämä koskee erityisesti agraarivallankumouksen jälkeen seuraavaa aikaa, jolloin maaseutuväestön valtavasta enemmistöstä tulee keskitalonpoikia.

c) Maalaisköyhälistö. Köyhät pienviljelijät muodostavat yhdessä maatyöläisten kanssa n. 70 % Kiinan maalaisväestöstä. Maalaisköyhälistö muodostaa maaseudun väestön valtaosan joukon, jolla joko ei ole lainkaan maata tai joka kärsii maan vähyydestä. Se on maaseudun puoliproletariaatti, Kiinan vallankumouksen joukkoluonteisin liikkeellepaneva voima, proletariaatin luonnollinen ja luotettavin liittolainen, Kiinan vallankumouksen perusarmeija. Maalaisköyhälistö ja keskitalonpojat voivat saavuttaa vapautensa vain proletariaatin johdolla, ja proletariaatti vuorostaan voi vain lujassa liitossa maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikien kanssa viedä vallankumouksen voittoon. Muuten voitto ei ole mahdollinen. Kun puhumme »talonpoikaistosta», tarkoitamme pääasiallisesti maalaisköyhälistöä ja keskitalonpoikia.

## P r o l e t a r i a a t t i

Kiinan proletariaattiin kuuluu noin 2,5—3 miljoonaa nykyaikaista teollisuustyöläistä, noin 12 miljoonaa henkilöä, jotka tekevät palkkatyötä kaupunkien pienteollisuudessa ja käsityöteollisuudessa, ja myös kauppa-apulaiset; lisäksi on olemassa suuri määrä maaseudun proletaareja (palkollisia) ja muita kaupunkien ja maaseudun proletaareja.

Kiinan proletariaatilla on yleensä proletariaatille luonteenomaisia vahvoja puolia, toisin sanoen paitsi sitä, että se on sidottu edistyneimpään talousmuotoon, että sille on ominaista järjestyneisyys ja kurinalaisuus ja että se on vaila tuotannon välineiden yksityisomistusoikeutta, vielä paljon omia erikoisia vahvoja puoliaan.

Millaisia sitten ovat nämä Kiinan proletariaatin erikoiset vahvat puolet?

Ensiksikin Kiinan proletariaatti joutuessaan (imperialismin, porvariston ja feodaalisten voimien) kolminkertaisen sorron kohteeksi, sellaisen raskaan ja julman sorron, jollaista enää harvoin tavataan muualla maailmassa, on päättäväisempi ja johdonmukaisempi vallankumouksellisessa taistelussa kuin mikään muu luokka. Siirtomaan ja puolisiirtomaan asemassa olevassa Kiinassa ei ole taloudellista pohjaa länsieurooppalaismalliselle sosiaalireformismille, ja sen vuoksi koko proletariaatti, lukuunottamatta mitätöntä kourallista lakonrikkureita, on mitä suurimmassa määrin vallankumouksellinen luokka.

Toiseksi, Kiinan proletariaatista tuli siitä hetkestä, jolloin se ilmestyi vallankumoustaistelun kentälle vallankumouksellisen puolueensa — Kiinan Kommunistisen puolueen — johtamana, kiinalaisen yhteiskunnan tietoisin luokka.

Kolmanneksi, sen johdosta, että proletariaatin valtaosan muodostavat häviöön joutuneiden talonpoikien keskuudesta lähteneet ihmiset, Kiinan proletariaatti on yhtynyt luonnollisin sitein talonpoikaiston laajoihin joukkoihin, mikä helpottaa sen kiinteän liiton muodostamista talonpoikaiston kanssa.

Tästä johtuu, että vaikka Kiinan proletariaatilla on väistämättömästi myös heikot puolensa, joihin kuuluvat esimerkiksi suhteellinen vähälukuisuus (talonpoikaistoon verraten), suhteellinen nuoruus (kapitalististen maiden proletariaattiin verraten), suhteellisen alhainen kulttuuritaso (porvaristoon verraten), se on kuitenkin tullut Kiinan vallankumouksen tär-

keimmäksi liikkeellepanevaksi voimaksi. Ilman proletariaatin antamaa johtoa Kiinan vallankumous ei varmastikaan voi voittaa. Jos tarkastellaan varhaisia aikoja, on nähtävissämme esimerkki vuoden 1911 vallankumouksesta, joka päättyi keskosena sen vuoksi, että proletariaatti ei siihen aikaan osallistunut vielä tietoisesti vallankumoukseen eikä silloin vielä ollut kommunistista puoluetta. Jos tarkastellaan läheisempiä aikoja, on nähtävissämme esimerkki vuosien 1924—1927 vallankumouksesta, joka tiettyssä vaiheessa saavutti suurta menestystä sen vuoksi, että silloin proletariaatti otti tietoisesti osaa vallankumoukseen ja esitti siinä johtavaa osaa, sen vuoksi, että silloin oli jo olemassa kommunistinen puolue. Mutta siitä syystä, että suurporvaristo myöhemmin petti proletariaatin kanssa solmimansa liiton, petti yhteisen vallankumouksellisen ohjelman, ja myös siitä syystä, että Kiinan proletariaatilla ja sen puolueella ei silloin vielä ollut runsasta vallankumouksellista kokemusta, tämäkin vallankumous kärsi tappion. Sodan alettua japanilaisia anastajia vastaan on yhtenäinen japanilaisvastainen kansallinen rintama saavuttanut, kiitos proletariaatin ja kommunistisen puolueen johdon, koko kansan yhdistymisen; suuri sota on saatu käyntiin laajassa mitassa, ja suuntausta sen päättävään käymiseen noudatetaan peräänantamattomasti.

Kiinan proletariaatin täytyy käsittää, että vaikka se onkin tietoisin ja järjestynein luokka, se ei voi saavuttaa voittoa vain omin voiminsa, vaan että voittoa varten on välttämätöntä luoda mitä erilaisimmissa olosuhteissa vallankumouksellinen yhteisrintama liittäen yhteen kaikki ne luokat ja väestökerrokset, jotka voivat ottaa osaa vallankumoukseen. Kiinalaisen yhteiskunnan eri luokista talonpoikaisto on työväenluokan vankka liittolainen; myös kaupunkien pikkuporvaristo on sen luotettava liittolainen; mitä taas tulee kansalliseen porvaristoon, se on liittolainen tiettyinä aikoina ja tiettyssä määrin.

Sellainen on yksi perustavista lainmukaisuuksista, jotka Kiinan nykyisen vallankumouksen historia on jo näyttänyt toteen.

### Luokka- asemansa menettäneet aineokset

Kiinan siirtomaa- ja puolisiirtomaa-asema on johtanut siihen, että Kiinan maaseudulla ja kaupungeissa on muodostunut valtava ihmisjoukko, jolla ei ole työtä. Sen keskuudessa on paljon ihmisiä, joiden on menetettyään mahdollisuuden hankkia toimeentulonsa kunniallisella tavalla pakko saada elatuksensa kunnianttomilla toimilla. Tästä joukosta ovat peräisin rosvot, kulkurit, kerjäläiset, prostituoidut ja erilaiset ammattimaiset taikauksella keinottelijat. Tämä on epävakainen väestön kerrostuma. Taantumus lahjoo helposti osan sellaisista ihmisistä, mutta toinen osa heistä voi ottaa osaa vallankumoukseen. Heiltä puuttuu taipumus rakentavaan työhön, he ovat pystyvämpiä hävittämään kuin rakentamaan, ja osallistuessaan vallankumoukseen he ovat rosvomaisen omankädenoikeuden ja anarkististen mielialojen lähteenä vallankumouksellisten riveissä. Näin ollen on taitavasti kasvatettava heitä uusiksi ihmisiksi ja pyrittävä hillitsemään heidän hävitystaipumustaan.

Sellainen on erittelyimme Kiinan vallankumouksen liikkeelle-panevista voimista.

#### 5. Kiinan vallankumouksen luonne

Olemme selvittäneet kiinalaisen yhteiskunnan luonteen, toisin sanoen Kiinan omalaatuiset kansalliset erikoisuudet. Se on Kiinan vallankumouksen kaikkien kysymysten ratkaisemisen pohjimmainen perusta. Olemme selvittäneet myös millaisia vihollisia vastaan Kiinan vallankumous suuntautuu, millaiset

ovat sen tehtävät ja liikkeellepanevat voimat. Kaikki nämä ovat Kiinan vallankumouksen nykyvaiheen peruskysymyksiä, jotka johtuvat kiinalaisen yhteiskunnan omalaatuisesta luonteesta, Kiinan omalaatuisista kansallisista erikoisuuksista. Selvitetyämme kaiken tämän voimme tutkia vielä erästä Kiinan vallankumouksen peruskysymystä sen nykyvaiheessa, kysymystä Kiinan vallankumouksen luonteesta.

Millainen luonne on Kiinan vallankumouksella tässä vaiheessa? Onko se porvarillis-demokraattista vai proletaaris-sosialistista vallankumousta? Se ei tietenkään kuulu jälkimmäiseen, vaan edelliseen tyyppiin.

Koska kiinalainen yhteiskunta on yhä vielä siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteiskunta, koska Kiinan vallankumouksen vihollisina pysyvät ennen muuta imperialismi ja feodaaliset voimat, koska Kiinan vallankumouksen tehtävänä on toteuttaa kansallinen vallankumous ja demokraattinen vallankumous, jotka on tähdätty näiden kahden päävihollisen kukistamiseen, koska tähän vallankumoukseen osallistuu vielä ajoittain porvaristokin ja koska vallankumouksen kärki, vaikkapa suurporvaristo pettäisikin vallankumouksen ja muuttuisi sen viholliseksi, ei kuitenkaan ole tähdätty kapitalismia ja kapitalistista omistusta vastaan yleensä, vaan imperialismia ja feodalismia vastaan, — koska kaikki on näin, ei Kiinan vallankumous nykyvaiheessaan ole luonteeltaan proletaarisosialistista, vaan porvarillis-demokraattista vallankumousta<sup>22</sup>.

Nykyinen porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa ei kuitenkaan ole enää tavallista vanhan tyyppin porvarillis-demokraattista vallankumousta, sillä sellaiset vallankumoukset ovat jääneet menneisyyteen, vaan omalaatuista porvarillis-demokraattista vallankumousta, uuden tyyppin porvarillis-demokraattista vallankumousta. Tämän tyyppin vallankumous kehittyy nyt Kiinassa ja kaikissa siirto- ja puolisiirtomaissa.

Nimitämme sitä uusdemokraattiseksi vallankumoukseksi. Tämä uusdemokraattinen vallankumous on osa proletaarisesta sosialistisesta maailmanvallankumouksesta, se esiintyy päättävästi imperialismia vastaan, ts. kansainvälistä kapitalismia vastaan. Poliittisesti tämä vallankumous edustaa monien vallankumouksellisten luokkien liiton diktatuuria, joka suuntautuu imperialisteja ja kansallisia pettureita, taantumuksellisia vastaan ja vastustaa kiinalaisen yhteiskunnan muuttamista porvarillisen diktatuurin yhteiskunnaksi. Taloudellisesti tämä vallankumous ilmenee siten, että se siirtää valtion hallintaan imperialisteille ja kansallisille pettureille, taantumuksellisille kuuluvat suuret pääomat ja suuryritykset, jakaa tilanherrojen maat ja antaa ne talonpoikien omistukseen; tämän ohella se edellyttää yleensä yksityiskapitalististen yritysten säilyttämistä eikä suinkaan hävitä suurtilonpoikaistaloutta. Sen vuoksi tällainen uuden tyyppin demokraattinen vallankumous, vaikka se yhtäältä raivaa tietä kapitalismille, luo toisaalta edellytyksiä sosialismille. Kiinan vallankumouksen nykyinen vaihe on siirtymävaihetta, jonka tehtävänä on lopettaa siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteiskunta ja valmistella edellytyksiä sosialistisen yhteiskunnan rakentamiselle; se on uusdemokraattisen vallankumouksen prosessia. Tämä prosessi alkoi vasta ensimmäisen maailmansodan ja Venäjän lokakuun vallankumouksen jälkeen; Kiinassa se alkoi vuoden 1919 toukokuun 4 päivän liikkeestä. Se mitä me nimitämme uusdemokraattiseksi vallankumoukseksi, on proletariaatin johdolla tapahtuvaa laajojen kansanjoukkojen imperialisminvastaista ja feodalisminvastaista vallankumousta. Vain tämän vallankumouksen kautta kiinalainen yhteiskunta voi päästä sosialismiin. Muuta tietä sosialismiin ei ole.

Sellainen uusdemokraattinen vallankumous eroaa jyrkästi Euroopan ja Amerikan maissa tapahtuneista demokraattisista vallankumouksista. Se ei luo porvariston diktatuuria, vaan

proletariaatin johtamien vallankumouksellisten luokkien yhteisrintaman diktatuurin. Japanilaisvastainen demokraattinen valta, joka on luotu japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kestäessä kommunistisen puolueen johtamilla, anastajia vastaan suunnatun vastarinnan tukialueilla, on nimenomaan japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman valtaa. Se ei ole vain porvariston diktatuuria, ei vain proletariaatin diktatuuria, vaan useampien proletariaatin johtamien vallankumouksellisten luokkien liiton diktatuuria. Tämän vallan toteuttamiseen voi osallistua jokainen, mihin puolueeseen tai ryhmittymään hän kuuluneekin, jos hän vain kannattaa sotaa japanilaisia anastajia vastaan ja puoltaa demokratiaa.

Sellainen uudemokraattinen vallankumous eroaa myös sosialistisesta vallankumouksesta, sillä se rajoittuu imperialismin ja kansallisten pettureiden, taantumuksellisten herruuden kukistamiseen Kiinassa eikä hävitä niitä kapitalistisia aineksia, jotka vielä pystyvät osallistumaan taisteluun imperialismia ja feodalismia vastaan.

Sellainen uudemokraattinen vallankumous on pohjaltaan samankaltainen kuin kansan kolmen periaatteen vallankumous, jonka välttämättömyydestä Sun Jat-sen puhui vuonna 1924. Vuonna 1924 julkaistussa kuomintangin ensimmäisen yleiskiinalaisen edustajakokouksen Manifestissa Sun Jat-sen kirjoitti: »Meidän aikanamme niin sanottu 'kansanvalta' on eri maissa usein porvariston monopolisoima ja se muuttuu tavallisen kansan sortamisen välikappaleeksi. Sitä vastoin kuomintangin kansanvallan-periaate merkitsee, että vallan täytyy olla koko tavallisen kansan yhteisomistuksessa, eikä pieni ihmisryhmä saa anastaa sitä»; edelleen: »Kaikki kiinalaisille ja ulkomaalaisille kuuluvat yritykset, jotka ovat joko luonteeltaan monopolistisia tai mittasuhteiltaan hyvin suuria eivätkä voi olla yksityishenkilöiden hallinnassa, kuten esimerkiksi pankit, rautatiet, ilmaliikenne jms. tulevat valtion käyttöön



ja hallintaan, jotta yksityispääoma ei voisi pitää käsissään kansan elämää. Tämä on pääoman rajoittamisen perussisältö». Ja lopuksi Sun Jat-sen muotoili jälkisaadöksessään sisä- ja ulkopoliittikan pääperiaatteet: »On nostettava kansanjoukot ja taisteltava liitossa niiden maailman kansojen kanssa, jotka suhtautuvat meihin tasavertaisina». Kaikki tämä yhdessä muuttaa vanhan demokratian kolme kansan periaatetta, jotka vastasivat vanhaa kansainvälistä ja kotimaista tilannetta, uuden demokratian kolmeksi kansan periaateeksi, jotka vastaavat uutta kansainvälistä ja kotimaista tilannetta.

Kiinan Kommunistisen puolueen syyskuun 22 p:nä 1937 antamassa julistuksessa, jossa sanotaan, että »Sun Jat-senin kolme kansan periaatetta ovat välttämättömiä nykyiselle Kiinalle ja puolueemme on valmis käymään taistelua niiden täydellisen toteuttamisen puolesta», tarkoitettiin nimenomaan näitä kolmea kansan periaatetta eikä mitään muuta kolmea kansan periaatetta.

Nämä kolme kansan periaatetta ovatkin juuri ne kolme kansan periaatetta, joihin sisältyy Sun Jat-senin kolme poliittista peruslinjaa: liitto Venäjän kanssa, liitto kommunistisen puolueen kanssa sekä talonpoikien ja työläisten tukeminen.

Uusissa kansainvälisissä ja kotimaisissa olosuhteissa ei kolme kansan periaatetta, jos ne irroitetaan kolmesta poliittisesta peruslinjasta, ole enää samaa kuin kolme vallankumouksellista kansan periaatetta (emme kajoa tässä siihen, että kommunismin periaatteet ja kolme kansan periaatetta käyvät yhteen vain demokraattisen vallankumouksen poliittisen ohjelman peruskysymyksissä, mutta ovat kaikissa muissa suhteissa erilaiset).

Sanotusta johtuu, että porvarillis-demokraattisessakaan vallankumouksessa Kiinassa — olkoonpa puhe taistelurintamasta (yhteisrintamasta) tai valtion rakenteesta — ei saa unohtaa proletariaatin merkitystä, talonpoikaiston ja pikkuporvariston

muiden kerrosten merkitystä. Ken aikoo suhtautua välinpitämättömästi Kiinan proletariaattiin, Kiinan talonpoikaistoon ja pikkuporvariston muihin kerroksiin, hän ei varmastikaan voi ratkaista Kiinan kansan kohtaloa, hän ei voi ratkaista ainoakaan Kiinan ratkaistavana olevaa kysymystä. Demokraattisen tasavallan, jonka luominen on edessä Kiinan vallankumouksen nykyvaiheessa, täytyy olla tasavalta, jossa työläisillä, talonpojilla ja muilla pikkuporvariston kerroksilla on tietty asema, tietty osa esitettävänä. Toisin sanoen, sen täytyy olla työläisten, talonpoikien, kaupunkien pikkuporvariston ja kaikkien muiden imperialisminvastaisten ja feodalisminvastaisten aineiden vallankumouksellisen liiton demokraattinen tasavalta. Sellaisen tasavallan luominen on asia, jonka toteuttaminen loppuun saakka on mahdollista vain proletariaatin johdolla.

## 6. Kiinan vallankumouksen näköalat

Sen jälkeen kun on selvitetty peruskysymykset, jotka koskevat kiinalaisen yhteiskunnan luonnetta tässä vaiheessa, vihollisia, joita vastaan Kiinan vallankumous suuntautuu, Kiinan vallankumouksen tehtäviä, sen liikkeellepanevia voimia ja sen luonnetta, ei ole vaikeaa vastata Kiinan vallankumouksen näköaloja koskevaan kysymykseen, toisin sanoen kysymykseen siitä, millainen yhteys on porvarillis-demokraattisella ja proletaaris-sosialistisella vallankumouksella Kiinassa, millainen yhteys on Kiinan vallankumouksen nykyisen ja tulevan vaiheen välillä.

Koska Kiinan porvarillis-demokraattinen vallankumous nykyvaiheessaan ei ole tavallista vanhan tyyppin porvarillis-demokraattista vallankumousta, vaan erikoista, uuden tyyppin demokraattista vallankumousta, uudemokraattista vallankumousta ja koska Kiinan vallankumous sitäpaitsi kehittyy uudessa kan-

sainvälisessä tilanteessa, jolle ovat luonteenomaisia sosialismin nousu ja kapitalismin rappio, toisen maailmansodan ja uuden vallankumouksellisen liikkeen nousun aikana, ei ole minkäänlaista epäilystä siitä, että Kiinan vallankumouksen lopullisina näköaloina ovat sosialismi ja kommunismi eikä kapitalismi.

On epäilemätöntä, että kun Kiinan vallankumouksen nykyisen vaiheen tehtävänä on kiinalaisen yhteiskunnan nykyisen siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalisen luonteen lopettaminen, ts. tehtävänä on uusdemokraattisen vallankumouksen päätökseen vieminen, on helppo kuvitella — eikä siinä ole mitään ihmeellistä — että vallankumouksen voiton jälkeen Kiinassa pääsee tietyissä määrin kehittymään kapitalistinen talous, koska vallankumous poistaa esteet kapitalismin kehityksen tieltä. Taloudellisesti takapajuisessa Kiinassa kapitalismin tietynlainen kehittyminen tulee olemaan demokraattisen vallankumouksen voiton väistämätön seuraus. Mutta se tulee olemaan vain yksi Kiinan vallankumouksen seurauksista, eikä asia rajoitu siihen. Kokonaisuudessaanhan Kiinan vallankumouksen tuloksena on oleva yhtäältä kapitalististen ainesten kehitys, mutta toisaalta sosialististen ainesten kehitys. Mitä nämä sosialismin ainekset ovat? Niitä on proletariaatin ja kommunistisen puolueen merkityksen kohoaminen maan poliittisessa elämässä. Niitä on joko nyt jo tapahtuva tai tulevaisuudessa mahdollinen proletariaatin ja kommunistisen puolueen johtavan osuuden tunnustaminen talonpoikaiston, sivistyneistön ja kaupunkien pikkuporvariston taholta; niitä ovat demokraattisen tasavallan valtiontalous ja työtätekevän väestön osuuskunnallinen talous. Sellaisia tulevat olemaan sosialistiset ainekset. Jos vielä otetaan huomioon suotuisa kansainvälinen tilanne, voidaan pitää mitä suurimmassa määrin uskottavana, että porvarillis-demokraattisen vallankumouksen lopputuloksena Kiina välttää kapitalistisen kehitystien ja lähtee sosialistiselle tielle.

## **7. Kiinan vallankumouksen kaksipuolinen tehtävä ja Kiinan Kommunistinen puolue**

Yhteenvetona kaikesta tässä luvussa sanotusta käsitämme, että Kiinan vallankumous ratkaisee kokonaisuudessaan kaksipuolisen tehtävän, toisin sanoen, se ratkaisee sekä porvarillis-demokraattisen (uusdemokraattisen) vallankumouksen tehtävän että proletaaris-sosialistisen vallankumouksen tehtävän, sekä vallankumouksen nykyisen vaiheen tehtävän että vallankumouksen tulevan vaiheen tehtävän, ja tämän kaksipuolisen vallankumouksellisen tehtävän johtaminen on kokonaan Kiinan proletariaatin puolueen — Kiinan Kommunistisen puolueen — harteilla; ilman kommunistisen puolueen johtoa ei minkäänlainen vallankumous voi saavuttaa menestystä.

On vietävä päätökseen Kiinan porvarillis-demokraattinen (uusdemokraattinen) vallankumous ja valmistettava sen siirtymistä, kun sitä varten ovat olemassa kaikki välttämättömät edellytykset, sosialistisen vallankumouksen vaiheeseen — sellainen on kaikessa täydellisyydessään Kiinan Kommunistisen puolueen kunniakas, suuri vallankumouksellinen tehtävä. Kommunistisen puolueen jokaisen jäsenen on taisteltava tämän tehtävän täyttämiseksi pysähtymättä missään tapauksessa puolitiehen. Eräät riittämättömästi kypsyneet kommunistisen puolueen jäsenet olettavat, että edessämme ovat vain vallankumouksen nykyisen vaiheen, demokraattisen vallankumouksen tehtävät, eivätkä tulevan vaiheen, sosialistisen vallankumouksen tehtävät, tai he luulevat, että nykyinen vallankumous tai agraarivallankumous on jo sosialistista vallankumousta. On kaikella vakavuudella osoitettava tällaisten katsojien virheellisyys. Jokaisen kommunistin täytyy ymmärtää, että Kiinan Kommunistisen puolueen johtama vallankumousliike on kokonaisuudessaan yhtenäistä vallankumousliikettä, joka käsittää sekä demokraattisen vallankumouksen vai-

heen että sosialistisen vallankumouksen vaiheen. Nämä ovat kaksi luonteeltaan erilaista vallankumousprosessia, ja vasta sitten, kun ensimmäinen niistä on päätetty, voidaan ryhtyä suorittamaan toista. Demokraattinen vallankumous on sosialistisen vallankumouksen välttämätöntä valmistelua ja sosialistinen vallankumous on demokraattisen vallankumouksen väistämätön kehityssuunta. Kaikkien kommunistien lopputarkoitus taas on taistelu kaikin voimin sosialistisen yhteiskunnan ja kommunistisen yhteiskunnan lopullisen rakentamisen puolesta. Vain käsittämällä ero demokraattisen ja sosialistisen vallankumouksen välillä ja samaan aikaan selvittämällä niiden välinen yhteys voidaan johtaa oikealla tavalla vallankumousta Kiinassa.

Näiden kahden suuren vallankumouksen — Kiinan demokraattisen vallankumouksen ja Kiinan sosialistisen vallankumouksen — täydelliseen päätökseen viemiseen ei kykene mikään muu poliittinen puolue (ei porvarillinen eikä pikkuporvarillinen) kuin Kiinan Kommunistinen puolue. Kiinan Kommunistinen puolue on perustamisestaan lähtien ottanut harteilleen tämän kaksipuolisen tehtävän ja on jo kokonaista kahdeksantoista vuotta käynyt vaikeaa taistelua sen toteuttamiseksi.

Tämä tehtävä on tavattoman kunniakas, mutta samalla se on äärimmäisen vaikea. Ilman koko maata käsittävää joukko- luontoista, aatteellisesti, poliittisesti ja järjestöllisesti täysin lujaa, bolševistista Kiinan Kommunistista puoluetta ei tämän tehtävän täyttäminen ole mahdollista. Sen vuoksi aktiivinen osallistuminen sellaisen kommunistisen puolueen rakentamiseen on jokaisen kommunistin velvollisuus.

### **Huomautuksia**

<sup>1</sup> Kiinalaisen perimätiedon mukaan kompassi on keksitty hyvin kauan sitten. Aikakirjassa »Luši tšunsiu», joka on peräisin

Tšankuon ajalta (V—III vuosisadoilta e.a.a.) sanotaan: »magneetti vetää puoleensa rautaa», mistä voidaan päätellä, että kiinalaiset tunsivat jo siihen aikaan tämän magneetin ominaisuuden. Varmasti on todistettu, että itäisen Han-suvun hallituskauden alussa (noin vuonna 50) kiinalaiset jo keksivät magneetin ominaisuuden osoittaa maapallon navan suuntaan. Sungin aikakauden kirjallisten lähteiden todistuksen mukaan kompassi tuli XI vuosisadalla hyvin laajaan käyttöön.

<sup>2</sup> Itäisen Han-suvun hallitessa hovieunukki Tsai Lun keksi menetelmän, jolla voitiin valmistaa paperia puunkuoresta, päistäreistä, lumpusta ja kalastusverkoista. Vuonna 105, keisari Ho-tin hallinnon viimeisenä vuotena Tsai Lun antoi keksintönsä keisarille, ja siitä ajasta saakka paperi tuli käyttöön saaden nimityksen »ruhtinas Tsain silkki».

<sup>3</sup> Kirjapainotaito keksittiin Kiinassa Sui-suvun hallitessa noin vuonna 600.

<sup>4</sup> XI vuosisadan 40-luvulla (Sung-suvun keisarin Šentsungin hallitessa) Pi Šeng keksi painomenetelmän, jossa käytettiin ladottavia kirjasmia.

<sup>5</sup> Käytettävissä olevien tietojen mukaan ruuti keksittiin Kiinassa IX vuosisadalla. XI vuosisadalla Kiinassa valmistettiin jo tykkeitä, ja ruutia käytettiin sotilaallisiin tarkoituksiin.

<sup>6</sup> Se oli ensimmäinen suuri talonpoikaiskapina Kiinan historiassa. Vuonna 209 e.a.a., Tšin-sukuun kuuluvan keisarin Er-šin hallituskaudella, Tšen-šeng ja Vu Kuang, jotka olivat matkalla rajavaruskuntaan, nostivat heidän kanssaan matkalla olleen 900 sotilasta käsittävän rajavartiojoukon kapinaan Tšinin hovin julmaa hirmuvaltaa vastaan. Kapina sai kannatusta kaikkialla Kiinassa. Hsiang Ju ja hänen setänsä, Hsiang Liang nostivat sotajoukot kapinaan Vu'ssa (nykyisin Vusianin piirikunta Kiangsun maakunnassa) ja Liu Pang nosti armeijan kapinaan Pei'ssä (nykyisin Peisanin piiri Kiangsun maakunnassa. Hsiangin armeija tuhosi Tšinin valtakunnan armeijan päävoimat, kun taas Liu Pangin armeija miehitti ensimmäisenä Kuantšungin piirikunnan (nykyisessä Šensin maakunnassa) ja Tšinin valtion pääkaupungin. Sitten Liu Pangin ja Hsiang Jun välillä alkoi taistelu, jonka aikana Hsiang Ju kärsi tappion ja tuhoutui. Sen jälkeen Liu Pang nousi keisariksi ja perusti Han-suvun, joka tuli Tšinin hallitsijasuvun tilalle.

<sup>7</sup> Läntisen Han-suvun viimeisinä hallitusvuosina oli kaikkialla maassa talonpoikien levottomuuksia ja pieniä hajallisia talonpoikaiskapinoita. Vuonna 8 Vang Mang kukisti Han-suvun vallan, tuli keisariksi ja yrittäen heikentää talonpoikaislevottomuuksia julisti eräitä uudistuksia. Siihen aikaan etelässä raivos suuri nälänhätä. Valittuaan johtajikseen Hsinšistä (nykyisin Kingšanin piirikunta Hupen maakunnassa) kotoisin olleet Vang Kuangin ja Vang Fengin, nälkäiset tekivät kapinan. Myöhemmin heidän muodostamansa talonpoikaisarmeija, joka sai nimekseen »Hsinšin sotajoukot», saavutti taistellen Nanjangin kaupungin. Pinglinistä (nykyisen Suisianin piirikunnan koillispuolella Hupen maakunnassa) kotoisin

oleva Tšen Mu teki johtamansa yli tuhat miestä käsittävän joukon kanssa kapinan. Hänen joukko-osastonsa sai nimityksen »Pinglinin sotajoukot». Tšimei (»punakulmaiset») ja Tungma (»vaskiratsut») olivat myös armeijoita, jotka muodostuivat Vang Mangin hallitessa kapinaan nousseista talonpojista nykyisen Šantungin maakunnan keskiosassa. »Punakulmaisten» johtajana oli Fan Tšung. Kun kaikki kapinaan osallistuneet värjäisivät kulmakarvansa punaisiksi, he saivat »punakulmaisten armeijan» nimen. Tämä oli suurimpia sen ajan talonpoikaiskapinoitsijain armeijoista.

<sup>8</sup> Huangtsin merkitsee »keltaiset siteet». Vuonna 184, itäiseen Han-sukuun kuuluneen keisarin Ling-tin hallitessa puhkesi talonpoikaiskapina Tšang Tšuen johdolla; tunnusmerkkinään kapinalliset pitivät päässään keltaista sidettä.

<sup>9</sup> Sui-suvun hallituskauden lopulla talonpoikaiskapinoita puhkesi kaikkialla. Li Mi ja Tou Tsan-te olivat näiden kapinoiden johtajia. Li Mi johti Honanissa ja Tou Tsan-te Hopeissa kapinallisia armeijoita, jotka tulivat siihen aikaan eniten tunnetuiksi.

<sup>10</sup> Vang Hsien-tši johti vuonna 874 (Tang-sukuun kuuluneen keisarin Si-tšungin hallitessa) kapinaa nykyisessä Šantungin maakunnassa ja seuraavana vuonna Tsao-Tšoun piirikunnasta kotoisin ollut Kuang Tšao antoi tukea Vang San-tšille nostamalla joukkoja kapinaan.

<sup>11</sup> Sung Tšiang ja Fang La olivat kahden talonpoikaiskapinan tunnettuja johtajia — Kiinan pohjois- ja eteläosissa — Sung sukuun kuuluneen keisarin Huei-tšungin viimeisinä vuosina (1101—1125). Sung Tšiang toimi kolmen maakunnan, Šantungin, Hopein ja Honanin yhtymäkohdassa ja Fang La Tšekiangin ja Anhuein maakunnissa.

<sup>12</sup> Vuonna 1352, Juan-sukuun kuuluneen keisarin Šun-tin hallitessa, tapahtui kaikkialla kansankapinoita. Nykyisen Anhuein maakunnan Fengjangin piirikunnasta kotoisin ollut Tšu Juan-tšang liittyi Kuo Tsu-hsingin johtamaan kapinallisten armeijaan. Kun sitten Kuo Tsu-hsing kuoli, Tšu Juan-tšang johti kapinallisia, kukisti mongolilaisen hallitsijasuvun herruuden ja tuli Ming-suvun ensimmäiseksi keisariksi.

<sup>13</sup> Li Tšuang eli Li Tsu-tšeng, kotoisin Šensin maakunnan Mitšin piirikunnasta — Ming-suvun valtakauden loppupuolella tapahtuneen talonpoikaiskapinan johtaja. Vuonna 1628, ts. keisari Šetšungin ensimmäisenä hallitusvuotena, vyöryi Šensin maakunnan pohjoisosassa talonpoikaiskapinoiden aalto. Li Tsu-tšeng yhtyi Kao In-siangin johtamaan kapinallisjoukkoon, joka kulki Šensin maakunnasta Honaniin, sitten Anhueihin ja palasi sieltä jälleen Šensin. Vuonna 1636 Kao In-siang kuoli ja Li Tsu-tšeng julistettiin ruhtinaaksi nimellä Tšuang-vang. Päättynyt, jolla Li Tsu-tšeng vetosi kansanjoukkoihin, oli: »Ken kannattaa Tšuang-vangia, hän ei maksa veroja».

Li Tsu-tšeng piti sotajoukoissaan yllä ankaraa kuria. Hän julisti: »Jos joku tappaa miehen, kohtelen minä häntä kuin isäni murhaajaa. Jos joku raiskaa naisen, kohtelen häntä kuten äitini raiskaajaa». Tästä syystä Li Tsu-tšengillä oli hyvin paljon kannat-

tajia ja hänen joukko-osastoistaan tuli sen ajan talonpoikaisliikkeen päävoima. Mutta hänkään ei perustanut pysyviä tukialueita, vaan siirtyi paikasta toiseen. Ruhtinaaksi julistamisensa jälkeen Li Tsu-tšeng lähti sotajoukkoineen Setšuanin maakuntaan, sieltä Šensin maakunnan eteläosaan, kulki sitten Hupen maakunnan halki ja saapui Honaniin. Pian sen jälkeen hän valtasi Siangjangin kaupungin Hupen maakunnassa ja kuljettuaan sitten Honanin halki palasi uudelleen šensiin, missä valtasi Sianin kaupungin. Vuonna 1644 hän kulki Šansin maakunnan halki ja valtasi Pekingin, mutta pian sen jälkeen mingien sotapäällikön Vu San-kuin ja tämän avukseen kutsumien mantšulaisten yhdistyneet voimat löivät hänen sotajoukkonsa hajalle.

<sup>14</sup> Katso huomautusta 31 kirjoitukseen »Japanilaista imperialismin vastaan käytävän taistelun taktiikasta» teoksen ensimmäisessä osassa.

<sup>15</sup> Vuosina 1884—1885 ranskalaiset hyökkääjät tunkeutuivat asevoimin Vietnamiin, Kuangsiin, Fukieniin, Tšekiangiin ja Taiwanin saarelle. Sotapäälliköiden ja isänmaanystävien Feng Tsu-tsain ja Liu Jung-lun johtamat kiinalaiset joukot tekivät anastajille sankarillista vastarintaa ja saivat useita voittoja. Mutta läpeensä mätä mantšulainen Tšinin hallitus allekirjoitti näistä voitoista huolimatta häpeällisen Tientsinin sopimuksen vuonna 1885, tunnusti Ranskan suorittaman Vietnamin valloituksen ja teki mahdolliseksi hyökkääjälle ojentaa kyntensä etelä-Kiinaan.

<sup>16</sup> Konsulin tuomiovalta on yksi etuoikeuksista, joita imperialististen valtioiden voimakeinoin vanhoille kiinalaisille hallituksille pakottamissa epätasavertaisissa sopimuksissa on säädetty ulkomaalaisia varten. Ensimmäisen kerran tämä oikeus annettiin kiinalais-englantilaisessa sopimuksessa, joka solmittiin Humengissa vuonna 1843 ja kiinalais-amerikkalaisessa sopimuksessa, joka solmittiin Vangsiassa vuonna 1844. Sen mukaan ei konsulin tuomiovallan oikeutta nauttivan valtion alamaainen ollut kiinalaisen oikeuden, vaan ainoastaan oman valtionsa konsulin tuomiovallan alainen.

<sup>17</sup> XIX vuosisadan lopulta imperialistiset valtiot, jotka olivat tunkeutuneet Kiinaan, alkoivat jakaa sitä vaikutusalueisiin, jotka vastasivat niiden taloudellista ja sotilaallista mahtia Kiinassa. Siten esimerkiksi Jangtse-joen alueen keskiosasta tehtiin Englannin vaikutusalue; Junnanin, Kuangsin ja Kuangtungin maakunnista Ranskan vaikutusalue; Šantungin maakunnasta Saksan vaikutusalue; Fukienin maakunnasta Japanin vaikutusalue, ja venäläis-japanilaisen sodan jälkeen vuonna 1905 kolmen itäisen maakunnan eteläosasta tuli Japanin vaikutusalue.

<sup>18</sup> Sen jälkeen kun imperialistiset valtiot pakottivat voimakeinoin mantšulaisten Tšinin hallituksen tunnustamaan tietyn määrän meren rannikolla ja jokien varsilla sijaitsevia kohtia avoimiksi satamiksi, ne kaappasivat voimakeinoin eräitä alueita mieleisillään paikkakunnilla ja muuttivat ne niin sanotuiksi »konsessioiksi», toimilupa-alueiksi. Näillä alueilla oli voimassa erikoinen hallintojärjestelmä, joka oli kokonaan riippumaton kiinalaisesta hallinnosta ja oikeuslaitoksesta, toisin sanoen siten astui voimaan



imperialistinen siirtomaajärjestelmä. Samalla imperialismi piti sellaisten toimilupien avulla poliittisen ja taloudellisen valvontansa alaisena kiinalaisten feodaalierrojen ja compradorien valtaa. Vuosien 1924—1927 vallankumouskaudella vallankumoukselliset joukot nostattivat Kiinan Kommunistisen puolueen johdolla liikkeen toimilupien peruuttamisen puolesta ja tammikuussa 1927 ottivat pois englantilaisilta Hankoussa ja Kiukiangissa sijaitsevat toimilupa-alueet. Tšiang Kai-šekin vastavallankumouksellisen multistuksen jälkeen imperialistien toimiluvat jäivät kuitenkin Kiinan eri osissa edelleenkin voimaan.

<sup>19</sup> Teesit »Vallankumouksellisesta liikkeestä siirto- ja puoli-siirtomaissa» (Kominternin VI kongressin pikakirjoitusselektio. 6. painos, Moskova 1929, sivu 128).

<sup>20</sup> J. V. Stalin, »Vallankumous Kiinassa ja Kominternin tehtävät» (Teokset, 9. osa, sivu 286).

<sup>21</sup> J. V. Stalin, »Vallankumouksen näköaloista Kiinassa» (Teokset, 8. osa, sivu 363).

<sup>22</sup> Vrt. V. I. Lenin, »Sosialidemokratian agrariohjelma Venäjän ensimmäisessä vallankumouksessa vuosina 1905—1907» (Teokset, 13. osa).

## UUDESTA DEMOKRATIASTA

(Tammikuu 1940)

### 1. Mihin Kiina on menossa?

Kun sota japanilaisia anastajia vastaan alkoi, sai kansamme uutta rohkeutta, kaikki uskoivat, että pelastuksen tie on löydetty, synkät kasvot kirkastuivat jälleen. Viime aikoina on sopuilun ilmapiiri kuitenkin uudelleen tihentynyt, uudelleen on aloitettu kommunisminvastainen ulvonta ja Kiinan kansa on jälleen ajettu umpikujaan. Ja tämä vaikuttaa ennen kaikkea kulttuurin edustajiin ja opiskelevaan nuorisoon, ts. ihmisiin jotka kaikkein kiihkeimmin suhtautuvat tapahtumiin. Taaskin on epäselvää: miten olla? mihin Kiina on menossa? Tämän vuoksi on kenties paikallaan käyttää uuden aikakauslehden »Tšungkuo venhuan»<sup>1</sup> ilmestymisen tarjoamaa tilaisuutta maamme poliittisen elämän ja kulttuurin kehitysteiden valottamiseen. En ole kulttuurikysymysten asiantuntija, olen kaiken aikaa hankkiutunut niitä tutkimaan, mutta vasta nyt olen siihen ryhtynyt. Onneksi ovat useat jenanilaiset toverimme jo kirjoittaneet tästä aiheesta perusteellisia kirjoituksia, ja olkoot minun kaavailuni niihin pienenä johdantona. Näitä meidän esittämiämme näkökohtia on pidettävä vain erillisinä tuloksina taitamattomista etsiskelyistä, sinä hiekkajyväsena, joka aiheuttaa helmen synnyn,

vaatimattomana alkuna, joka saa koko maamme parhaat kulttuurihenkilöt vastaamaan puolestaan merkittäväillä teoksilla. Toivomme, että yhteinen pohdinta vie meidät oikeisiin johtopäätöksiin, jotka vastaavat Kiinan kansallisia tarpeita.

Tieteellinen menetelmä on tunnollista totuuden etsintää. Mieleöntä on pitää itseään erehtymättömänä ja pyrkiä vain muita mestaroimaan; sillä tavoin menetellen ei ratkaista ainoatakaan kysymystä. Liian raskaita ovat kärsimykset, joita kansamme saa kokea. Vain tieteellinen menetelmä, vain suuri vastuuntunto voivat johtaa kansamme vapautuksen tielle. On vain yksi totuus, ja kysymyksen siitä, kenen puolella totuus on, ratkaisee lopulta objektiivinen käytäntö eikä subjektiivinen kerskailu. Vain monimiljoonaisen kansan vallankumouksellinen käytäntö voi olla totuuden mittapuuna. Olen sitä mieltä, että juuri näin on nyt ilmestyvän aikakauslehden »Tšungkuo venhuan» asennoiduttava.

## **2. Tahdomme rakentaa uuden Kiinan**

Me kommunistit olemme monien vuosien varrella taistelleet paitsi poliittisen ja taloudellisen vallankumouksen puolesta Kiinassa, myös kulttuurivallankumouksen puolesta. Tämän taistelun tavoitteena on Kiinan kansan uuden yhteiskunnan ja uuden valtion rakentaminen. Tässä uudessa yhteiskunnassa ja uudessa valtiossa tulee olemaan paitsi uutta poliittista järjestelmää ja uutta talouselämää myös uusi kulttuuri. Mutta tämä merkitsee, että me emme pyri ainoastaan muuttamaan poliittisesti sorrettua ja taloudellisesti riistettyä Kiinaa poliittisesti vapaaksi ja taloudellisesti kukoistavaksi, vaan tahdomme muuttaa sen myös vanhan kulttuurin hallitsemasta ja siitä syystä pimeästä ja takapajuisesta maasta uuden kulttuurin hallitsemaksi ja niin muodoin valistuneeksi

ja edistyneeksi maaksi. Sanalla sanoen, me tahdomme rakentaa uuden Kiinan. Kiinan kansan uuden kulttuurin luominen on meidän tavoitteemme kulttuurin alalla.

### 3. Kiinan historiallisen kehityksen erikoisuudet

Me tahdomme luoda Kiinan kansan uuden kulttuurin. Mutta mitä tämä uusi kulttuuri on?

Tietty kulttuuri (katsomusten järjestelmänä nähtynä) on tietyn yhteiskunnan politiikan ja talouselämän heijastumaa, ja sillä on vuorostaan suuri vaikutus tämän yhteiskunnan politiikkaan ja talouselämään; talouselämä on perustus, politiikka sensijaan talouselämän keskitettyä ilmausta <sup>2</sup>. Sellainen on peruspiirteissään meidän käsityksemme toisaalta kulttuurin, toisaalta politiikan ja talouselämän keskinäis-suhteesta. Näin ollen tietyn yhteiskuntamuodostuman politiikka ja talouselämä määräävät sen kulttuurin ja vasta sitten tämä vaikuttaa vuorostaan tämän yhteiskuntamuodostuman politiikkaan ja talouselämään. Marx on sanonut: »Ei ihmisten tajunta määrää heidän olemistaan, vaan päinvastoin heidän yhteiskunnallinen olemisensä määrää heidän tajuntansa» <sup>3</sup>. Ja edelleen: »Filosofit ovat vain eri tavoin selittäneet maailmaa, mutta kysymys on sen muuttamisesta» <sup>4</sup>. Se on tieteellinen määritelmä, joka ensimmäisen kerran ihmiskunnan historiassa ratkaisi oikein kysymyksen tajunnan suhteesta olemiseen ja muodosti perustan aktiiviselle, vallankumoukselliselle heijastusteorialle, jota Lenin myöhemmin syvällisesti kehitteli. Kiinan vallankumouksen ongelmia käsitellessämme emme saa unohtaa tätä perusajatusta.

Kysymys on siis selvä: ne Kiinan kansan vanhaan kulttuuriin sisältyvät taantumukselliset ainekset, jotka me ha-

luamme hävittää, liittyvät erottamattomasti Kiinan kansan vanhaan politiikkaan ja vanhaan talouselämään, ja Kiinan kansan uusi kulttuuri, jonka me haluamme luoda, liittyy yhtä erottamattomasti Kiinan kansan uuteen politiikkaan ja uuteen talouselämään. Vanha politiikka ja vanha talouselämä ovat Kiinan kansan vanhan kulttuurin perusta, uudesta politiikasta ja uudesta talouselämästä tulee Kiinan kansan uuden kulttuurin perusta.

Mitä ovat Kiinan kansan vanha politiikka ja vanha talouselämä? Ja mitä sen vanha kulttuuri?

Tšoun ja Tšinin hallitsijasukujen ajoilta saakka on Kiinassa vallinnut feodaaliyhteiskunta; politiikka oli feodaalien politiikkaa, talous oli feodaalien taloutta ja vallitseva kulttuuri tuon politiikan ja talouselämän heijastumana oli feodaalista kulttuuria.

Mutta ulkomaisen kapitalismin tunkeuduttua Kiinaan ja siitä lähtien, kun kiinalaisessa yhteiskunnassa alkoi vähitellen versoa kapitalistisia aineksia, Kiina muuttui vähitellen siirtomaan ja puolisiirtomaan luontoiseksi puolifeodaaliseksi maaksi. Nykyisessä Kiinassa vallitsee japanilaisten miehittämällä alueilla siirtomaayhteiskunta, kuomintangin hallitsemilla alueilla pääpiirteissään yhä vielä puolisiirtomaayhteiskunta, ja niin japanilaisten miehittämällä kuin kuomintanginkin hallitsemilla alueilla on vallitsevana feodaalinen ja puolifeodaalinen järjestys. Sellainen on nykyisen kiinalaisen yhteiskunnan luonne, sellaisia ovat nykyisen Kiinan kansalliset erikoisuudet. Ja jos tarkastellaan hallitsevia piirteitä, niin tämän yhteiskunnan poliittinen järjestelmä on siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalista järjestelmää, sen talous siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja feodaalista taloutta, ja siinä vallitsevana oleva kulttuuri tuon politiikan ja talouselämän heijastumana on siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalista kulttuuria.

Tätä vallitsevaa poliittista, taloudellista ja kulttuurijärjestelmää vastaan suuntautuukin meidän vallankumouksemme. Me tahdomme tuhota juuri tuon vanhan poliittisen siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalisen poliittisen järjestelmän, vanhan talouselämän ja niitä palvelevan vanhan kulttuurin. Rakentamaan me pyrimme aivan päinvastaista — Kiinan kansan uuden poliittisen järjestelmän, uuden talouden ja uuden kulttuurin.

Mutta mitä on Kiinan kansan uusi poliittinen järjestelmä, sen uusi talouselämä, mitä on sen uusi kulttuuri?

Kiinan vallankumouksen historiallinen kulku on jaettava kahteen vaiheeseen: ensimmäinen on demokraattinen vallankumous, toinen sosialistinen vallankumous. Ne ovat kaksi eriluontoista vallankumousprosessia. Mutta se mitä me nimitämme demokratiaksi ei ole enää vanhantyyppistä demokratiaa. Se ei ole enää vanhaa demokratiaa, vaan uudentyyppistä demokratiaa, uutta demokratiaa.

Tältä pohjalta lähtien voidaan väittää, että Kiinan kansan uusi poliittinen järjestelmä tulee olemaan uuden demokratian poliittista järjestelmää, sen uusi talouselämä uuden demokratian talouselämää, ja Kiinan kansan uusi kulttuuri uuden demokratian kulttuuria.

Sellainen on Kiinan nykyisen vallankumouksen historiallinen erikoisuus. Ne puolueet ja henkilöt, jotka Kiinassa vallankumousta suorittaessaan eivät ymmärrä tätä historiallista erikoisuutta, eivät voi johtaa vallankumousta eivätkä voi viedä sitä voittoon. Kansa kääntää heille selkensä ja heistä tulee säällittäviä luopioita.

#### **4. Kiinan vallankumous on maailmanvallankumouksen osa**

Kiinan vallankumouksen historiallinen erikoisuus on siinä, että se jakautuu kahteen vaiheeseen: demokraattiseen ja so-

sialistiseen, eikä ensimmäisessäkään vaiheessa ole kysymys demokratiasta yleensä, vaan kiinalaistyyppisestä demokratiasta, erikoisesta uuden tyyppin demokratiasta, uudesta demokratiasta. Miten tämä historiallinen erikoisuus on muodostunut? Oliko se jo sata vuotta sitten olemassa vai onko se syntynyt myöhemmin?

Tarvitsee vain seurata Kiinan ja maailman historian kulkua saadakseen selville, että tämä historiallinen erikoisuus ei ole suinkaan muodostunut oopiumisodan aikana, vaan vasta myöhemmin, ensimmäisen maailmansodan ja Venäjällä tapahtuneen Lokakuun vallankumouksen jälkeen. Tarkastelemme seuraavassa sen syntyprosessia.

Selvää on, että koska nykyinen kiinalainen yhteiskunta on luonteeltaan siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteiskunta, täytyy Kiinan vallankumouksen jakaantua kahteen vaiheeseen. Ensimmäinen vaihe on siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalisen yhteiskunnan muuttaminen riippumattomaksi, demokraattiseksi yhteiskunnaksi; toinen vaihe on vallankumouksen kehittäminen pidemmälle, sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen. Nykyisin Kiinan vallankumous on ensimmäisessä vaiheessaan.

Tämän ensimmäisen vaiheen valmisteleva kausi alkoi jo vuoden 1840 oopiumisodan ajoilta, ts. siitä ajasta, jolloin kiinalainen yhteiskunta alkoi muuttua feodaaliyhteiskunnasta puolisiirtomaa- ja puolifeodaaliseksi yhteiskunnaksi. Tällä tiellä on koettu monia vaiheita, sellaisia kuin taipingien liike, kiinalais-ranskalainen sota, kiinalais-japanilainen sota, vuoden 1898 uudistukset, vuoden 1911 vallankumous, »toukokuun 4 päivän liike», Pohjoinen sotaretki, vallankumouksellinen agraarisota ja vihdoinkin nykyinen sota japanilaisia anastajia vastaan. Kaikki nämä monilukuiset vaiheet ovat käsitäneet kokonaisen vuosisadan ja ne ovat tietysti mielessä palvelleet vallankumouksen ensimmäisen vaiheen tehtävien to-

teuttamista. Tällä kaudella on Kiinan kansa eri aikoina ja erilaisissa määrin toteuttanut vallankumouksen ensimmäistä vaihetta, taistellut imperialismia ja feodaalisia voimia vastaan, taistellut riippumattoman demokraattisen yhteiskunnan rakentamisen puolesta, vallankumouksen ensimmäisen vaiheen toteuttamisen puolesta. Mutta vuoden 1911 vallankumous oli täydellisemmässä mielessä alkua tälle vallankumoukselle, joka sosiaaliselta sisällöltään on porvarillis-demokraattista eikä proletaarista, sosialistista vallankumousta. Tätä vallankumousta ei ole vielä saatettu päätökseen, ja sen päätökseen saattamiseen tarvitaan vielä paljon ponnistuksia, sillä sen viholliset ovat vielä hyvin voimakkaita. Kun Sun Jat-sen sanoi: »Vallankumousta ei ole vielä suoritettu loppuun, ja minun kannattajieni on jatkettava ponnisteluja», hän tarkoitti juuri tätä porvarillis-demokraattista vallankumousta.

Mutta sen jälkeen kun vuonna 1914 oli puhjennut ensimmäinen imperialistinen maailmansota ja vuonna 1917 oli Lokakuun vallankumous Venäjällä luonut kuudennella osalla maapalloa sosialistisen valtion on Kiinan porvarillis-demokraattinen vallankumous kokenut muutoksia.

Sitä ennen oli Kiinan porvarillis-demokraattinen vallankumous kuulunut vanhan tyyppin porvarillis-demokraattisiin vallankumouksiin, ollen osana vanhantyyppisestä porvarillis-demokraattisesta maailmanvallankumouksesta.

Sen jälkeen kuuluu Kiinan porvarillis-demokraattinen vallankumous jo uuden tyyppin porvarillis-demokraattisiin vallankumouksiin ja muodostaa yhteisessä vallankumouksellisessa rintamassa osan proletaaris-sosialistisesta maailmanvallankumouksesta.

Mistä syystä? Siitä syystä, että ensimmäinen imperialistinen maailmansota ja Lokakuun vallankumous — ensimmäinen voitokas sosialistinen vallankumous — muuttivat koko maail-



manhistorian kulun, aloittivat maailmanhistorian uuden aikakauden.

Aikakaudella, jolloin yhdessä osassa maailmaa (joka on kuudes osa maapallosta) maailman kapitalismin rintama on murrettu ja maailman muissa osissa sen mädännäisyys on täysin paljastunut, aikakaudella, jolloin toistaiseksi vielä säilynyt kapitalistisen maailman osa ei voi elää nojaamatta entistä suuremmassa määrin siirtomaihin ja puolisiirtomaihin, aikakaudella, jolloin on perustettu sosialistinen valtio, joka on julistanut pyrkivänsä käymään kaikkien siirtomaissa ja puolisiirtomaissa esiintyvien vapausliikkeiden tukemiseen tähtävästä taistelusta, aikakaudella, jolloin kapitalististen maiden proletariaatti vapautuu joka päivä yhä enemmän sosialimperialististen sosialidemokraattisten puolueiden vaikutuksesta ja ilmaisee solidaarisuutensa siirtomaiden ja puolisiirtomaiden vapautusliikettä kohtaan — jos tällaisella aikakaudella syntyy missä siirtomaassa tai puolisiirtomaassa tahansa vallankumous imperialismia, ts. kansainvälistä porvaristoa, kansainvälistä kapitalismia vastaan, niin se ei enää kuulu vanhojen porvarillis-demokraattisten vallankumousten tyyppiin, vaan se kuuluu uudentyyppisiin vallankumouksiin, se ei ole enää osa vanhaa, kapitalistista maailmanvallankumousta, vaan osa proletaarista, sosialistista maailmanvallankumousta. Sellaiset vallankumoukselliset siirtomaat ja puolisiirtomaat eivät voi enää olla maailman kapitalistisen vastavallankumouksen rintaman liittolaisia, niistä tulee sosialistisen maailmanvallankumouksen rintaman liittolaisia.

Vaikka sellainen siirtomaassa tai puolisiirtomaassa syntynyt vallankumous pysyykin vielä ensimmäisessä vaiheessaan sosiaaliselta sisällöltään pääasiassa porvarillis-demokraattisena ja sen vaatimukset johtavat objektiivisesti tien rai-vaamiseen kapitalismin kehitykselle, niin tämä vallankumous ei kuitenkaan ole enää vanhaa porvariston johtamaa vallan-

kumousta, joka asettaa päämääräkseen kapitalistisen yhteiskunnan ja porvariston diktatuurin valtion muodostamisen. Se on nyt uutta, proletariaatin johtamaa vallankumousta, joka asettaa päämääräkseen ensimmäisessä vaiheessa uuden demokratian ja kaikkien vallankumouksellisten luokkien liiton diktatuurin valtion luomisen. Juuri tästä syystä tällainen valtio raivaa tietä myös sosialismin kehitykselle, vieläpä entistä laajempaa tietä. Vihollisleirissä ja liittolaisten kokoonpanossa tapahtuvia muutoksia vastaavasti tämä vallankumous jakautuu sitä toteutettaessa vuorostaan moniin vaiheisiin, mutta sen perusluonne pysyy muuttumattomana.

Sellainen vallankumous antaa imperialisteille iskuja loppuun saakka. Juuri siitä syystä imperialismi ei voi sitä hyväksyä ja on sotajalalla sitä vastaan. Sosialismi sitävastoin hyväksyy sen ja se saa osakseen apua sosialistisen valtion ja sosialistisen kansainvälisen proletariaatin taholta.

Juuri tästä syystä ei sellainen vallankumous voi olla tulematta osaksi maailman proletaaris-sosialistista vallankumousta.

»Kiinan vallankumous on osa maailmanvallankumousta» — tämä oikea väittämä esitettiin jo vuosien 1924—1927 Kiinan ensimmäisen suuren vallankumouksen kaudella. Sen esittivät kiinalaiset kommunistit ja sen hyväksyivät kaikki silloiset imperialismin- ja feodalisminvastaisen taistelun osanottajat. Mutta silloin tämän teoreettisen väittämän sisältöä ei ollut vielä selvitetty, minkävuoksi tämän kysymyksen ymmärtäminen oli varsin hämärää.

Tämä »maailmanvallankumous» ei ole enää vanhan tyyppin maailmanvallankumousta — vanhan porvarillisen maailmanvallankumouksen loppu on jo aikoja sitten tullut — vaan se on uutta maailmanvallankumousta, sosialistista maailmanvallankumousta. Samoin ei myöskään tuo »osa» ole enää vanhan porvarillisen vallankumouksen osa, vaan se on osa uutta,

socialistista vallankumousta. Se on valtavan suuri muutos, se on muutos, jolla ei ole vertaistaan Kiinan eikä koko maailman historiassa.

Esittäessään edellä mainitun oikean väittämän kiinalaiset kommunistit perustivat sen J. V. Stalinin oppiin.

Jo vuonna 1918 J. V. Stalin kirjoitti Lokakuun vallankumouksen ensimmäiselle vuosipäivälle omistamassaan kirjoituksessa:

»Lokakuun vallankumouksen suuri maailmanhistoriallinen merkitys onkin pääasiassa siinä, että se:

1) laajensi kansallisuuskysymyksen puitteita muuttaen sen kansallisuussortoa vastaan Euroopassa käytävän taistelun osakysymyksestä yleiseksi kysymykseksi sorrettujen kansojen, siirtomaiden ja puolisiirtomaiden vapauttamisesta imperialismista;

2) avasi laajat mahdollisuudet ja oikeat tiet tälle vapauttamiselle helpottaen siten huomattavasti Lännen ja Idän kansojen vapautumista vetämällä ne imperialismia vastaan käytävän voittoa taistelun yhteiseen uomaan;

3) rakensi täten sillan socialistisen Lännen ja orjuutetun Idän välille pystyttämällä uuden vallankumousten rintaman; Lännen proletaareista Venäjän vallankumouksen kautta Idän sorrettuihin kansoihin, maailman imperialismia vastaan»<sup>5</sup>.

Tämän kirjoituksensa jälkeen J. V. Stalin kehitteli useasti sitä teoreettista perusajatusta, että siirtomaiden ja puolisiirtomaiden vallankumoukset ovat etääntyneet vanhasta tyyppistä ja tulleet osaksi proletaarista socialistista vallankumousta. Selvimmin ja havainnollisimmin se on esitetty kesäkuun 30 p:nä 1925 julkaistussa J. V. Stalinin kirjoituksessa, jossa hän väittelee jugoslaviaalaisia natsionalisteja vastaan. Tämä kirjoitus sisältyy Tšang Tšung-šin kääntämään teokseen, joka on ilmestynyt nimellä »Stalin kansallisuuskysymyksestä», ja kirjoituksen otsikkona on »Vielä kerran kansallisuuskysymyksestä». Luemme siitä seuraavan kappaleen:

»Semitš vetoaa erääseen kohtaan Stalinin kirjasta 'Marxilaisuus ja kansallisuuskysymys', joka on kirjoitettu vuoden 1912 lopulla. Siinä sanotaan, että kansallinen taistelu nousevan kapitalismin oloissa on porvarillisten luokkien taistelua keskenään. Tällä Semitš yrittää nähtävästi vihjata, että hänen määritelmänsä kan-

sallisen liikkeen sosiaalisesta merkityksestä on oikea nykyisissä historiallisissa olosuhteissa. Mutta Stalinin kirjanen on kirjoitettu ennen imperialistista sotaa, jolloin kansallisuuskysymys ei ollut marxilaisten käsityksissä saanut vielä yleismaailmallista merkitystä, jolloin marxilaisten perusvaatimusta itsemääräämisoikeudesta ei pidetty proletaarisen vallankumouksen osana, vaan porvarillisdemokraattisen vallankumouksen osana. Olisi naurettavaa olla näkemättä sitä, että kansainvälinen tilanne on siitä lähtien muuttunut perinpohjin, että toisaalta sota ja toisaalta Lokakuun vallankumous Venäjällä ovat muuttaneet kansallisuuskysymyksen porvarillisdemokraattisen vallankumouksen osasta proletaarisosialistisen vallankumouksen osaksi. Jo lokakuussa 1916 Lenin sanoi kirjoituksessaan »Itsemääräämiskysymyksestä käydyn väittelyn tuloksia», että kansallisuuskysymyksen peruskohta kansojen itsemääräämisoikeudesta on lakannut olemasta yleisdemokraattisen liikkeen osana ja että se on jo muuttunut yleisproletaarisen, sosialistisen vallankumouksen osaksi. En puhukaan Leninin tai toisten venäläisten kommunismin edustajien myöhemmistä kansallisuuskysymystä käsittelevistä teoksista. Mikä merkitys voi kaiken tämän jälkeen olla Semitšin vetoamisella tunnettuun kohtaan Stalinin kirjasessa, joka on kirjoitettu Venäjän porvarillisdemokraattisen vallankumouksen kaudella, mikä merkitys sillä voi olla nyt, kun olemme uuden historiallisen tilanteen johdosta astuneet uuteen aikakauteen, **proletaarisen** vallankumouksen kauteen? Sillä saattaa olla vain se merkitys, että Semitš ottaa sitaatteja ajan ja paikan ulkopuolella, elävästä historiallisesta tilanteesta riippumatta, rikkoen siten dialektiikan alkeellisimpiäkin vaatimuksia ja ottamatta lukuun sitä, että mikä on oikein yhdessä historiallisessa tilanteessa saattaa osoittautua vääräksi toisessa historiallisessa tilanteessa»\*.

Tästä käy selväksi, että on kaksi maailmanvallankumousta. Toinen niistä on porvarillinen, kapitalistinen maailmanvallankumous; tämän vallankumouksen aika on jo kauan sitten mennyt, se päättyi jo ensimmäisen maailmansodan puhjetessa vuonna 1914 ja varsinkin vuoden 1917 Lokakuun vallankumouksen tapahtuessa Venäjällä. Tästä hetkestä alkoi toinen maailmanvallankumous, proletaarinen, sosialistinen maailmanvallankumous. Tässä vallankumouksessa esiintyy päävoimana kapitalististen maiden proletariaatti ja sen liittolaisena ovat siirtomaiden ja puolisiirtomaiden sorretut kansat. Riippumatta siitä, mitkä luokat, mitkä puolueet ja mitkä sorrettujen kan-

---

\* J. V. Stalin, Teokset, 7. osa, s. 233—234.

sojen yksityiset edustajat vallankumoukseen osallistuvat, riipumatta siitä, tajuavatko he sen vai eivätkö tajua, ymmärtävätkö he sen subjektiivisesti vai eivätkö ymmärrä, kun he esiintyvät imperialismia vastaan, tulee heidän vallankumouksensa osaksi proletaarista sosialistista maailmanvallankumousta ja heistä itsestään tulee sen liittolaisia.

Nykyaikana on Kiinan vallankumouksen merkitys kasvanut entisestäänkin. Nyt on sellainen aika, jolloin maailma on kapitalismin taloudellisen ja poliittisen pulan johdosta luisumassa joka päivä yhä enemmän toiseen maailmansotaan; aika, jolloin Neuvostoliitto on jo astunut sosialismista kommunismin johtavaan siirtymäkauteen ja pystyy jo johtamaan maailman proletariaattia ja sorrettuja kansoja ja antamaan niille tukea niiden taistelussa imperialistista sotaa vastaan, niiden taistellessa kapitalistista taantumusta vastaan; aika, jolloin kapitalististen maiden proletariaatti valmistautuu kukistamaan kapitalismin ja rakentamaan sosialismia; aika, jolloin Kiinan proletariaatti, talonpoikaisto, sivistyneistö ja muut pikkuporvariston kerrokset ovat Kiinan Kommunistisen puolueen johdolla jo muodostuneet suureksi itsenäiseksi poliittiseksi voimaksi. Nyt me elämme juuri sellaista aikaa, ja kun niin on, niin eikö meillä ole syytä olla sitä mieltä, että Kiinan vallankumouksen merkitys on kasvanut entistä enemmän? Luulen, että on syytä. Kiinan vallankumous on maailmanvallankumouksen suuri osa.

Kiinan vallankumous on ensimmäisessä vaiheessaan (joka vuorostaan jakautuu useihin pienempiin vaiheisiin), ollen sosiaaliselta sisällöltään uuden tyyppin porvarillis-demokraattista vallankumousta, mutta ei vielä proletaarista, sosialistista vallankumousta, tästä huolimatta tullut jo kauan sitten osaksi proletaarista, sosialistista maailmanvallankumousta; ja enemmänkin, se on tullut tämän vallankumouksen suureksi osaksi, sen suureksi liittolaiseksi.

Tämän vallankumouksen ensimmäinen vaihe ei saa missään tapauksessa johtaa eikä se voikaan johtaa porvariston diktatuurin kapitalistisen järjestelmän luomiseen Kiinassa; tässä vaiheessa on tehtävänä luoda Kiinan kaikkien vallankumouksellisten luokkien liiton diktatuurin uudemokraattinen yhteiskunta Kiinan proletariaatin johdolla ja siten viedä ensimmäinen vaihe päätökseen. Sitten vallankumous tulee siirtymään toiseen vaiheeseen — sosialistisen yhteiskunnan rakentamisvaiheeseen Kiinassa.

Tämä on Kiinan nykyisen vallankumouksen peruserikoisuus, se on kahden viime vuosikymmenen (alkaen vuoden 1919 toukokuun 4 päivän liikkeestä) uusi vallankumousprosessi, sen on Kiinan nykyisen vallankumouksen elävä konkreettinen sisältö.

## **5. Uuden demokratian poliittinen järjestelmä**

Kiinan vallankumous jakautuu kahteen historialliseen vaiheeseen, joista ensimmäinen on uudemokraattinen vallankumous. Tämä on Kiinan vallankumouksen uusi historiallinen erikoisuus. Miten tämä uusi erikoisuus ilmenee konkreettisesti Kiinan poliittisissa ja taloudellisissa suhteissa? Vastamme seuraavassa tähän kysymykseen.

Ennen vuoden 1919 toukokuun 4 päivän liikettä (tämä liike syntyi vuoden 1914 ensimmäisen maailmansodan ja vuoden 1917 Venäjän vallankumouksen jälkeen) porvarillis-demokraattisen vallankumouksen johtajan osaa esitti Kiinassa pikkuporvaristo ja porvaristo (niiden sivistyneistö). Siihen aikaan Kiinan proletariaatti ei ollut vielä astunut poliittiselle areenalle tietoisena itsenäisenä luokkavoimana. Vallankumoukseen osallistuessaan se kulki vielä pikkuporvariston ja porvariston jäljessä. Niinpä vuoden 1911 vallankumouksen aikoihin proletariaatti esitti juuri sellaista osaa.

Vaikka Kiinan kansallinen porvaristo osallistuu »toukokuun 4 päivän liikkeen» jälkeen edelleenkin vallankumoukseen, niin porvarillis-demokraattisen vallankumouksen johtajan osa Kiinassa ei enää kuulu Kiinan porvaristolle, vaan Kiinan proletariaatille. Tällä kaudella ovat Kiinan proletariaatin kasvu ja Venäjän vallankumouksen vaikutus johtaneet siihen, että proletariaatista on nopeassa tahdissa tullut tietoinen, itsenäinen poliittinen voima. Sen puolue — Kiinan Kommunistinen puolue — on esittänyt tunnuksen »Alas imperialismi!» ja Kiinan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen johdonmukaisen toteuttamisen ohjelman. Agraarivallankumouksen suoritti Kiinan Kommunistinen puolue itsenäisesti.

Sen johdosta, että Kiinan kansallinen porvaristo on siirtomaan ja puolisiirtomaan porvaristoa ja saa kokea imperialistista sortoa, se säilyttää imperialisminkin aikakaudella tiettyinä ajankohtina ja tietyssä määrin vallankumouksellisuuden taistelussaan vierasmaalaista imperialismia ja oman maansa hyrokraattis-militaristisia hallituksia vastaan (viime mainitun seikan osoittavat todeksi esimerkit vuoden 1911 vallankumouksen ja Pohjoisen sotaretken kaudelta) ja se voi liitossa proletariaatin ja pikkuporvariston kanssa esiintyä niitä vihollisia vastaan, joita vastaan se on taipuvainen taistelemaan. Tässä Kiinan porvaristo eroaa entisen Venäjän keisarikunnan porvaristosta. Entisessä Venäjän keisarikunnassa, joka oli sotilaallis-feodaalisen imperialismien valtio ja harjoitti anastuspolitiikkaa, ei porvaristolla tämän vuoksi ollut mitään vallankumouksellisuutta. Siellä proletariaatin tehtävänä oli taistella porvaristoa vastaan eikä kulkea sen kanssa liitossa. Sitä vastoin Kiinassa, joka on siirtomaa ja puolisiirtomaa ja on itse hyökkäyksen kohteena, on Kiinan kansalliselle porvaristolle tämän vuoksi vielä ominaista vallankumouksellisuus tiettyinä ajankohtina ja tietyssä määrin. Täällä on proletariaatin tehtävä siinä, ettei se väheksy tätä

kansallisen porvariston vallankumouksellisuutta, vaan luo tämän kanssa yhteisrintaman imperialismia ja byrokraattis-militaristisia hallituksia vastaan.

Mutta juuri sen vuoksi, että Kiinan kansallinen porvaristo on siirtomaa- ja puolisiirtomaaaporvaristoa ja siitä syystä erittäin heikkoa, sillä on samanaikaisesti toinenkin ominaisuus — taipumus sopuiluun vallankumouksen vihollisten kanssa. Kiinan kansallinen porvaristo ei ole vallankumouksenkaan aikana taipuvainen rikkomaan kokonaan välejänsä imperialismin kanssa. Sitäpaitsi sitä liittävät läheiset siteet riistoon, jota maaseudulla harjoitetaan maan vuokraamisen muodossa. Tästä syystä se ei ole taipuvainen lähtemään imperialismin täydelliseen kukistamiseen eikä varsinkaan feodaalisten voimien täydelliseen kukistamiseen. Näin ollen Kiinan kansallinen porvaristo ei kykene ratkaisemaan kumpaakaan Kiinan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen peruskysymyksistä, kumpaakaan sen perustehtävistä. Mitä Kiinan suurporvaristoon tulee, niin se on kuomintangin hahmossa taistellut vallankumouksellista kansaa vastaan koko vuodesta 1927 vuoteen 1937 kestäneen pitkän ajanjakson, heittäytyen imperialismin syleilyyn ja liittoutuen feodaalisten voimien kanssa. Myös Kiinan kansallinen porvaristo oli vuonna 1927 ja jonkin aikaa vuoden 1927 jälkeen liitossa vastavallankumouksen kanssa. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan aikana Vang Tšing-vein edustama suurporvariston osa antautui uudelleen viholliselle, antaen uuden esimerkin suurporvariston petturuudesta. Tässä suhteessa Kiinan porvaristo eroaa menneisyyden eurooppalaisesta ja amerikkalaisesta porvaristosta, varsinkin Ranskan porvaristosta. Euroopan ja Amerikan maissa, erityisesti Ranskassa siihen aikaan, jolloin ne vielä elivät vallankumousten aikakautta, olivat porvarilliset vallankumoukset verraten johdonmukaisia; Kiinassa ei porvaristolla ole sellaista johdonmukaisuutta.



Toisaalta kyky osallistua vallankumoukseen, toisaalta taipumus sopuiluun vallankumouksen vihollisten kanssa — sellainen on Kiinan porvariston kaksinainen luonne. Tämä kaksinaisuus oli menneisyydessä ominainen myös Euroopan ja Amerikan porvaristolle. Voimakkaan vihollisen kohdatessaan porvaristo liittoutuu työläisten ja talonpoikain kanssa taistellakseen tuota vihollista vastaan; mutta kun työläisillä ja talonpojilla herää luokkatietoisuus, se liittoutuu vihollisen kanssa taistellakseen työläisiä ja talonpoikia vastaan. Tämä on maailman kaikkien maiden porvaristolle yhteinen laki. Mutta Kiinan porvaristolla tämä piirre esiintyy erittäin voimakkaana.

Kiinassa on kysymys aivan selvä: ken pystyy johtamaan kansan taisteluun imperialismin ja feodaalisten voimien kukittamiseksi, hän valloittaa kansan luottamuksen, sillä kansan verivihollisia ovat imperialismi ja feodaaliset voimat, erityisesti imperialismi. Ja ken tänään pystyy johtamaan kansan taisteluun japanilaisen imperialismin karkottamisen ja kansanvaltaisen hallitusmuodon voimaansaattamisen puolesta, hänestä tulee kansan pelastaja. Historia on osoittanut, että Kiinan porvaristo ei voi suoriutua näistä tehtävistä, niiden suorittaminen lankeaa väistämättä proletariaatin harteille.

Tästä syystä ovat Kiinan proletariaatti, talonpoikaisto, sivistyneistö ja muut pikkuporvariston kerrokset kaikissa olosuhteissa perusvoima, joka ratkaisee maamme kohtalot. Nämä luokat ovat joko tulleet tai ovat tulemassa tietoisiksi, ja ne tulevat väistämättä muodostamaan valtiojärjestön ja vallanelinten rungon Kiinan demokraattisessa tasavallassa, ja johtavana voimana tulee olemaan proletariaatti. Kiinan demokraattinen tasavalta, joka nyt on rakennettava, voi olla vain proletariaatin johtamien kaikkien imperialisminvastaisten ja feodalisminvastaisten voimien liiton diktatuurin demokraattinen tasavalta. Se tulee olemaan uuden demokratian tasavalta. Kansan kolmen todella vallankumouksellisen uuden periaatteen

tasavalta, periaatteiden, joihin Sun Jat-senin kolme poliittista peruslinjaa sisältyy.

Sellainen uuden demokratian tasavalta eroaa toisaalta vanhan eurooppalais-amerikkalaisen tyyppin tasavalloista, porvariston diktatuurin tasavalloista. Ne olivat aikansa eläneen vanhan demokratian tasavaltoja. Toisaalta uuden demokratian tasavalta eroaa myös Neuvostoliiton tyyppisistä sosialistisista tasavalloista, proletariaatin diktatuurin tasavalloista. Nämä sosialistiset tasavallat kukoistavat jo Neuvostoliitossa ja niitä tullaan luomaan kaikissa maissa, jotka nyt ovat kapitalistisia. Ne tulevat epäilemättä valtiojärjestön ja vallanelinten vallitsevaksi muodoksi kaikissa edistyneissä teollisuusmaissa. Mutta tätä muotoa ei voida vielä toistaiseksi, tietyllä historian ajanjaksolla, sovelluttaa siirtomaiden ja puolisiirtomaiden vallankumouksissa. Ja tästä syystä voidaan tietyllä historian ajanjaksolla vallankumousten kulussa kaikissa siirtomaissa ja puolisiirtomaissa soveltaa valtiojärjestön muotona vain kolmatta muotoa: sitä mitä me nimitämme uuden demokratian tasavallaksi. Se on tietylle historian kaudelle ominainen ja siis siirtymämuoto; mutta se on ehdottomasti välttämätön muoto.

Jos me siis luokittelemme maailmassa esiintyvät valtiojärjestyksen muodot vallan luokkaluonteen mukaan, niin ne kuuluvat pääpiirteiltään seuraavaan kolmeen tyyppiin: 1) porvariston diktatuurin tasavallat; 2) proletariaatin diktatuurin tasavallat; 3) useampien vallankumouksellisten luokkien liiton diktatuurin tasavallat.

Ensimmäistä tyyppiä ovat vanhan demokratian valtiot. Nykyään, toisen imperialistisen maailmansodan puhjettua, ei monissa kapitalistisissa maissa ole enää hajuakaan demokratiasta; ne ovat tulleet tai ovat tulossa porvariston verisen sotilasdiktatuurin demokratioiksi. Eräät porvariston ja tilan-

herrojen yhtyneen diktatuurin valtiot voidaan laskea samaan luokkaan kuuluviksi.

Toinen tyyppi on parhaillaan olemassa Neuvostoliitossa, sen synty kehkeytyy parhaillaan kaikissa kapitalistisissa maissa ja tulevaisuudessa se on yleismaailmallisesti vallitseva muoto tietyllä kaudella.

Kolmas tyyppi on valtion siirtymämuoto, jonka vallankumoukset siirtomaissa ja puolisiirtomaissa luovat. Vallankumouksilla eri siirtomaissa ja puolisiirtomaissa tulee tietenkin olemaan omat erikoisuutensa, mutta ne tulevat olemaan vain pieniä eroavuuksia suuressa yhtäläisyydessä. Kun kysymys on siirtomaiden ja puolisiirtomaiden vallankumouksista, niin valtiojärjestö ja vallan elimet tulevat niissä peruspiirteissään olemaan yhtäläisiä. Ne tulevat olemaan uuden demokratian valtioita, joissa useammat imperialisminvastaiset luokat yhtyvät yhteistä diktatuuria varten. Nykyisessä Kiinassa täytyy sellaisen uudemokraattisen valtion olla japanilaisvastaisen yhteisrintaman valtio. Tämä asettaa tehtäväkseen taistelun japanilaisia anastajia vastaan, ts. taistelun imperialismia vastaan; se on yhteisrintama, ts. useampien vallankumouksellisten luokkien liitto. Mutta valitettavasti siitä huolimatta, että sotaa japanilaisia anastajia vastaan on käyty jo pitkän aikaa, suurimmassa osassa maan aluetta ei kansanvaltaistamista ole varsinaisesti vielä aloitettukaan, paitsi kommunistisen puolueen johtamalla japanilaisille anastajille tehtävän vastarinnan demokraattisilla tukialueilla. Japanilainen imperialismi käytti hyväkseen tätä meidän pääheikkouttamme ja tunkeutui nopeasti maamme sisäosiin. Ellei suuntausta vastaisuudessaakaan muuteta, on maamme kohtalo suuressa vaarassa.

Kysymys on oikeastaan valtiojärjestelmästä. Hälinä tämän kysymyksen ympärillä on jatkunut jo muutaman vuosikymmenen ajan Tsing-suvun viimeisistä hallitusvuosista alkaen,

mutta selvyyttä kysymykseen ei ole vielä saatu. Asian ydin on erilaisten yhteiskuntaluokkien valtiossa. Porvaristo sivuuttaa aina vaikenemalla tämän eron luokkien asemassa ja »kansakunta»-sanana taakse suojautuen toteuttaa käytännössä yhden luokan diktatuuria. Sellainen vaitiolo ei ole suinkaan vallankumouksellisen kansan etujen mukaista, ja tämä on sanottava suoraan. Voidaan käyttää sanaa »kansakunta», mutta tähän käsitteeseen eivät suinkaan sisälly vastavallankumoukselliset ainekset eivätkä kansalliset petturit. Kaikkien vallankumouksellisten luokkien diktatuuri, joka suuntautuu vastavallankumouksellisia, kansallisia pettureita vastaan — siinä on se valtio, jota me tänään tarvitsemme.

»Meidän aikanamme monopolisoi porvaristo eri maissa usein niin sanotun 'kansanvallan' ja käyttää sitä välikappaleena tavallisen kansan sortamisessa. Sitävastoin kuomintangin kansanvallan periaate merkitsee, että vallan tulee olla kaiken tavallisen kansan yhteisomaisuutta eikä pienen ihmisryhmän omaisuutta». Tämä juhlallinen julistus sisältyy vuonna 1924, kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhteistyön kaudella, pidetyn kuomintangin 1. Yleiskiinalaisen edustajakokouksen Manifestiin. Kuomintang on kuudentoista vuoden ajan rikkonut tätä julistusta, mikä on johtanut maan nykyiseen mitä raskaimpaan asemaan. Se on kuomintangin hyvin suuri virhe ja me toivomme, että kuomintang korjaa virheensä taistelussa japanilaisia anastajia vastaan, sodan kiirastulessa.

Mitä tulee kysymykseen niin sanotusta vallan muodosta, niin tässä on kysymys poliittisen vallan rakenteen muodosta, siitä, minkä muodon tietty yhteiskuntaluokka valitsee luodessaan vallan elimet taistelua varten vihollisia vastaan ja itsensä suojaamiseksi. Ilman vastaavan muotoisia vallan elimiä ei ole valtiotakaan. Kiinassa voidaan nyt soveltaa seuraavaa järjestelmää: Yleiskiinalainen kansan edustajien kokous, maakunnalliset, piirikunnalliset, aluepiirien — jopa

kylienkin — kansan edustajien kokoukset, ja tällöin tulee valtiovallan elinten olla kaikenasteisten kansan edustajien valitsemissä. Mutta samalla on saatettava voimaan vaalijärjestelmä, joka perustuu todella yleisiin ja yhtäläisiin vaaleihin sukupuoleen ja uskontoon katsomatta, ilman omaisuus- ja sivistyssensusta jne. Vain sellainen järjestelmä vastaa erilaisten vallankumouksellisten luokkien asemaa valtiossa, tekee mahdolliseksi kansan tahdon ilmaisemisen ja vallankumouksellisen taistelun johtamisen, vain se vastaa uuden demokratian henkeä. Tämä järjestelmä on demokraattista sentralismia. Vain demokraattisen sentralismin periaatteille rakentuvat vallan elimet voivat täysissä määrin edistää koko vallankumouksellisen kansan tahdon ilmaisua, vain ne voivat suurimmalla voimalla käydä vallankumouksen vihollisten kimppuun. Sen periaatteen, että valta ei saa »tulla pienen ihmisryhmän omaisuudeksi», täytyy saada ilmauksensa valtiovallan ja armeijan järjestämisessä. Ilman todella demokraattista valtajärjestelmää ei tätä tavoitetta saavuteta. Muutoin syntyy epäsuhde valtiojärjestelmän ja vallan järjestömuodon välille.

Valtiojärjestelmä on kaikkien vallankumouksellisten luokkien liiton diktatuuri, vallan järjestömuoto demokraattinen sentralismi. Sellainen on uuden demokratian poliittinen rakenne, sellainen on uuden demokratian tasavalta, japanilaisvastaisen yhteisrintaman tasavalta, kansan kolmen uuden periaatteen tasavalta, periaatteiden, joihin sisältyy kolme poliittista peruslinjaa — sellainen on Kiinan tasavalta, jonka olemus vastaa sen nimeä. Nyt sitävästoin, vaikka meillä onkin »Kiinan tasavallan» nimi, ei meillä kuitenkaan ole tasavallan olemusta ja nyt onkin tehtävänä olemuksen saattaminen yhdenmukaiseksi nimen kanssa.

Sellaisia ovat ne sisäpoliittiset suhteet, jotka on välttämättömästi luotava japanilaisia anastajia vastaan taistelevassa

vallankumouksellisessa Kiinassa. Sellainen on tänään ainoa oikea suuntaus valtion rakennustyössä.

## 6. Uuden demokratian talous

Kiinassa perustettavan tasavallan täytyy olla sekä poliittisessa että taloudellisessa suhteessa uuden demokratian tasavalta.

Tässä tasavallassa tulee siirtää valtion omistukseen suurpankit, suuret teollisuus- ja kauppalaitokset. »Kaikkia kiinalaisille ja ulkomaalaisille kuuluvia yrityksiä, joilla on monopolistinen luonne tai jotka ovat hyvin suuria mittasuhteitaan ja joita yksityishenkilöt eivät voi johtaa, kuten esimerkiksi pankkeja, rautateitä, ilmaliikennettä jne., käyttää ja johtaa valtio, jotta yksityispääoma ei voisi pitää käsissään kansan elämää. Siinä on pääoman rajoittamisen pää tarkoitus». Tämäkin on juhlallinen julistus, joka sisältyy kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhteistyön kaudella pidetyn 1. Yleiskiinalaisen edustajakokouksen Manifestiin. Siinä onkin oikea suuntaus talouden järjestämiselle uusdemokraattisessa tasavallassa. Proletariaatin johtamassa uuden demokratian tasavallassa tulee talouden valtionsektori olemaan luonteeltaan sosialistista ja siitä tulee koko kansantalouden johtava voima. Mutta tässä tasavallassa ei tulla lainkaan pakkoluovuttamaan kapitalistista yksityisomaisuutta, edellä mainittua lukuun ottamatta, eikä tulla suinkaan kieltämään sellaisen kapitalistisen tuotannon kehittämistä, joka ei voi »pitää käsissään kansan elämää», sillä Kiinan talous on vielä hyvin takapajuista.

Tässä tasavallassa ryhdytään eräisiin välttämättömiin toimenpiteisiin tilanherrojen maiden pakkoluovuttamiseksi ja sen jakamiseksi maattomille ja liian vähän maata omistaville talonpojille, Sun Jat-senin tunnuksen »Jokaiselle kyntäjälle

oma peltonsa» toteuttamiseksi, feodaalisten suhteiden lopettamiseksi maaseudulla ja maan luovuttamiseksi talonpoikien omistukseen. Tullaan sallimaan myös suurtalonpoikaistalouksien olemassaolo maaseudulla. Tämä suuntaus merkitsee »yhtäläistä oikeutta maahan». Tämän suuntauksen olemusta ilmaiseva oikea tunnus on »Jokaiselle kyntäjälle oma peltonsa». Tässä vaiheessa ei yleensä vielä luoda sosialistista maataloutta, mutta erilaisiin osuustoiminnallisiin talouksiin, jotka kehittyvät tunnuksen »Jokaiselle kyntäjälle oma peltonsa» pohjalla, sisältyy jo sosialistisiakin aineksia.

Kiinan talouden tie tulee välttämättä olemaan »pääoman rajoittaminen» ja »yhtäläinen oikeus maahan». Ei ole mitenkään sallittua, että siitä tulisi »pienen ihmisryhmän omaisuutta». Ei ole mitenkään sallittava, että pieni ryhmä kapitalisteja ja tilanherroja »pitäisi käsissään kansan elämää». Kapitalistisen yhteiskunnan rakentaminen amerikkalais-eurooppalaiseen malliin on yhtä vähän sallittavaa kuin vanhan puolifeodaalisen yhteiskunnan säilyttäminen. Ken rohkenee poiketa edellä mainitusta suuntauksesta, hän ei varmasti saa mitään aikaan, lyö vain päänsä seinään.

Sellaisia ovat ne sisäiset taloudelliset suhteet, jotka välttämättä luodaan vallankumouksellisessa Kiinassa, japanilaisia anastajia vastaan taistelevassa Kiinassa.

Sellainen talous onkin uuden demokratian taloutta.

Ja uuden demokratian politiikka tulee olemaan tämän uuden demokratian talouden keskitettyä ilmausta.

## **7. Porvariston diktatuuria vastaan**

Sellaista tasavaltaa, joka poliittiselta ja taloudelliselta rakenteeltaan tulee olemaan uuden demokratian tasavalta, kannattaa enemmän kuin 90 % koko meidän kansastamme, eikä muuta tietä voi ollakaan.

Eikö meidän ole lähdettävä kulkemaan porvariston diktatuurin kapitalistisen yhteiskunnan rakentamisen tietä? Se on tietenkin vanha, Euroopan ja Amerikan porvariston tallaama tie. Mutta siinäpä ollaankin, ettei kansainvälinen enempää kuin kotimainenkaan tilanne anna Kiinan kulkea tätä tietä.

Nykyisessä kansainvälisessä tilanteessa on tämä tie tukossa. Kansainväliselle tilanteelle on pääasiassa luonteenomaista vain se, että kapitalismin ja sosialismin välillä on käynnissä taistelu, kapitalismi luisuu alaspäin, sosialismi kulkee noususuuntaan. Porvariston diktatuurin kapitalistisen yhteiskunnan luomista Kiinassa ei salli ensinkään kansainvälinen kapitalismi, ts. imperialismi. Kiinan uusi historia on historiaa siitä, kuinka imperialismi on suorittanut Kiinassa hyökkäystään, taistellut Kiinan riippumattomuuspyrkimyksiä vastaan, estänyt kapitalismin kehitystä Kiinassa. Menneisyudessa imperialismi kuristi kaikki vallankumoukselliset esiintymiset Kiinassa, näissä vallankumouksellisissa esiintymissä kaatuneet lukemattomat sankarit kantoivat koko elämänsä ajan hehkuvan vihan tunnetta imperialismia kohtaan. Nyt maahamme on tunkeutunut voimakas japanilainen imperialismi, joka pyrkii tekemään Kiinasta alusmaansa. Nyt Kiinassa kehittyy japanilainen kapitalismi, mutta ei suinkaan mikään kiinalainen kapitalismi. Nyt Kiinassa on Japanin porvariston diktatuuri, mutta ei suinkaan mikään Kiinan porvariston diktatuuri. Totta on, että me elämme imperialismin viimeisten kouristusten kautta, se tuhoutuu pian. Imperialismi on »kuolevaa kapitalismia»<sup>6</sup>. Mutta juuri sen vuoksi, että se tuhoutuu pian, se elää yhä suuremmassa määrässä siirtomaiden ja puolisiirtomaiden kustannuksella, eikä millään ehdolla salli, että jossakin siirtomaassa tai puolisiirtomaassa luotaisiin porvariston diktatuurin kapitalistinen yhteiskunta. Juuri siitä syystä, että japanilainen imperialismi on juuttunut vaikean taloudellisen ja poliittisen pulan suohon, ts. siitä syystä, että se tuhoutuu pian, se pyrkii



ehdottomasti Kiinan nujertamiseen, sen muuttamiseen siirtomaakseen, ja tämän vuoksi se on katkaissut Kiinalta tien porvariston diktatuurin pystyttämiseen, kansallisen kapitalismin kehittämiseen.

Edelleen, sitä ei salli sosialismikaan. Kaikki maailman imperialistit ovat meidän vihollisiamme. Jos Kiina haluaa tulla riippumattomaksi, niin se ei tule mitenkään toimeen ilman sosialistisen valtion ja kansainvälisen proletariaatin apua. Tämä merkitsee, ettei se voi tulla toimeen ilman Neuvostoliiton apua, se ei voi tulla toimeen myöskään ilman Japanin proletariaatin apua, ei myöskään Englannin, USA:n, Ranskan, Saksan eikä Italian proletariaatin, joka — kukin omassa maassaan — käy taistelua kapitalismia vastaan. Vaikkei voidakaan väittää, että Kiinan vallankumouksen voitto saavutetaan vasta vallankumouksen voiton jälkeen Japanissa tai Englannissa, USA:ssa, Ranskassa, Saksassa, Italiassa tai yhdessä tahi kahdessa näistä maista, niin epäilemätöntä kuitenkin on, että Kiinan vallankumouksen voiton saavuttamiseksi ovat välttämättömiä paitsi meidän ponnistuksemme myös näiden maiden proletariaatin ponnistukset. Tämä koskee erityisesti Neuvostoliiton apua, mikä on lopullisen voiton välttämätön ehto japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa. Neuvostoliiton avusta kieltäytyminen merkitsisi vallankumouksen syöksemistä tappioon. Eivätkö vuoden 1927 jälkeen<sup>7</sup> aloitetun neuvostovastaisen kamppailun opetukset todista tätä erittäin havainnollisesti? Nykyajan maailma elää uutta aikakautta, vallankumousten ja sotien aikakautta, kapitalismin väistämättömän tuhon ja sosialismin herkeämättömän kukoistuksen aikakautta. Eikö ole täysin mieleöntä näissä oloissa, Kiinan saavutettua voiton kapitalismista ja feodalismin, ryhtyä rakentamaan porvariston diktatuurin kapitalistista yhteiskuntaa?

Kun ensimmäisen imperialistisen maailmansodan ja Lokakuun

vallankumouksen jälkeen muodostuneissa erikoisissa olosuhteissa (Turkin porvariston voitto taistelussa Kreikan hyökkäystä vastaan, proletariaatin tavaton heikkous) maailmaan ilmestyi piskuinen kemalistinen Turkki<sup>8</sup>, missä pystytettiin porvariston diktatuuri, niin toisen maailmansodan jälkeen ja sosialismin rakentamisen tultua viedyksi päätökseen Neuvostoliitossa ei toista sellaista Turkkia enää voi ilmestyä, ja sitäkin vähemmän on ajateltavissa 450 miljoonaa asukasta käsittävän Turkin ilmestyminen. Kiinan erikoisten olosuhteiden vuoksi (porvariston heikkous ja sen sopuileva luonne, proletariaatin voimakkuus ja sen johdonmukainen vallankumouksellisuus) täällä ei ole milloinkaan saavutettu sellaisia »helppoja menestyksiä» kuin Turkissa. Eivätkö Kiinan porvarit vallankumouksen tappion jälkeen vuonna 1927 pitäneet suurta ääntä kemalismista? Mutta missä on Kiinan Kemal? Missä on Kiinan porvariston diktatuuri ja Kiinan kapitalistinen yhteiskunta? Ja vieläpä niin sanotun kemalistisen Turkinkin oli loppujen lopuksi heittädyttävä englantilais-ranskalaisten imperialistien syleilyyn ja se on joka päivä yhä enemmän tulemassa puolisiirtomaaksi, imperialistisen taantumuksen maailman osaksi. Kansainvälinen tilanne on nyt sellainen, että jokaisen, joka siirtomaissa tai puolisiirtomaissa etsii tilaisuutta voimiensa käyttämiseen, täytyy joko asettua imperialistien rintaman puolelle, ja silloin hänestä tulee maailman vastavallankumouksen voimien osanen, tai asettua imperialisminvastaisen rintaman puolelle, jolloin hänestä tulee maailmanvallankumouksen voimien osanen. Joko tahi. Kolmatta tietä ei ole.

Mitä kotimaiseen tilanteeseen tulee, niin Kiinan porvariston pitäisi ottaa tarpeellista oppia historiasta. Vuonna 1927, hetkellä jolloin vallankumous oli juuri saavuttamaisillaan voiton proletariaatin, talonpoikaiston ja toisten pikkuporvariston kerrosten voimin, Kiinan porvaristo heitti suurporvaris-

ton johdolla kansanjoukot karkeasti syrjään, anasti vallankumouksen hedelmät ja ryhtyi vastavallankumoukselliseen liittoon imperialismin ja feodaalisten voimien turvin. Sitten se pani kymmenen vuoden ajan epätoivon vimmallalla toimeen »kommunisminvastaisia marsseja». Mutta mitä siitä tuli? Vieläkö te nytkin, jolloin voimakas vihollinen on tunkeutunut maahamme ja sota japanilaisia anastajia vastaan on jatkunut jo kolmatta vuotta, aiotte jäljitellä vanhoja aikansa eläneitä Euroopan ja Amerikan porvariston kaavamaisia otteita? Olettehan te jo kymmenen vuoden ajan käyneet »kommunisminvastaisilla marsseilla», mutta porvariston diktatuurin kapitalistista yhteiskuntaa ette sittenkään ole »hommanneet»; tekeekö teidän mielenne yrittää vielä kerran. Totta on, että noilla »marsseillanne» te olette »marssittaneet esiin yhden puolueen diktatuurin», mutta tuo diktatuuri on puolisiirtomaa- ja puolifeodaalista diktatuuria. Sitäpaitsi te »kommunisminvastaisten marssien» ensimmäisten neljän vuoden aikana (vuodesta 1927 vuoden 1931 syyskuun 18 päivään) »marssititte esiin» vielä »Mantšukuon», ja sitten vielä kuuden vuoden kuluttua, vuonna 1937, teidän onnistui »marssittaa esiin» myös japanilaisen imperialismin tunkeutuminen Kiinan sisämaahan. Jos jonkun tekee nytkin mieli »marssia» vielä kymmenen vuotta, niin siitä tulee jo aivan uudentyyppinen »kommunisminvastaisuus», kokonaan toisenlainen kuin aikaisempi. Mutta eikö jo olekin löytynyt se mies, joka on ravannut kaikkien muiden edelle ja ryhtynyt vimmatusti järjestämään uutta »kommunisminvastaista» yritystä? Hän on Vang Tšing-vei, paljon kehuttu uudenmallinen kommunisminvastainen sankari. Jos ken haluaa liittyä Vang Tšing-vein seuraan, niin olkaa hyvä! Mutta silloin on hyvin epämurkavaa lauleskella jostakin porvariston diktatuurista, jostakin kapitalistisesta yhteiskunnasta, kemalismista, nykyaikaisesta valtiosta, yhden puolueen diktatuurista, »yhtenäisestä oppisuunnasta» ja esittää muuta

samantapaista liverrystä. Mutta jos haluat Vang Tšing-vein seuraan liittymättä olla japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun leirissä ja samalla toivot sodassa saavutetun voiton jälkeen voivasi uudelleen heittää karkeasti syrjään anastajia vastaan taistelleen kansan, anastaa voiton hedelmät ja esittää ohjelmanumeron: »Eläköön yhden puolueen diktatuuri!», niin se on jo hourailun kaltaista. Te huudatte kaikki: »On lyötävä anastajia! On lyötävä anastajia!» Mutta kuka heitä lyö? Ettehän voi ottaa askeltakaan ilman työläisiä, ilman talonpoikia, ilman muita pikkuporvariston kerroksia. Ken uskaltaa heittää heidät syrjään, hänestä jää vain märkä läiskä jäljelle. Nämähän ovat kaikki aakostotuuksia. Mutta Kiinan porvariston keskuudessa olevat kovakalloiset (puhun nimenomaan kovakalloisista) eivät nähtävästi ole oppineet mitään näinä kahtenakymmenenä vuotena. He jatkavat edelleenkin kiljuntaansa »kommunistisen toiminnan rajoittamisesta», »kommunistien liuentamisesta», »taistelusta kommunismia vastaan». »Toimenpiteitä vieraiden puolueiden toiminnan rajoittamiseksi» seurasivat »Toimenpiteet vieraiden puolueiden ongelman järjestelyksi» ja senjälkeen »Käytännöllisten toimenpiteiden ohjelma vieraiden puolueiden ongelman järjestelyksi». Näin sitä rynnistettiin! Ja jos sellaiset »rajoittamiset» ja »järjestelyt» tulevat jatkumaan, niin millaista kohotaloa nuo ihmiset valmistelevat kansakunnalle ja mitä he valmistelevat omalle itselleen. Annamme noille herroille vilpittömän neuvon: avatkaa silmänne ja katsokaa Kiinaa ja koko maailmaa, katsokaa mitä tapahtuu maassamme ja sen rajojen ulkopuolella, katsokaa millainen aika on tullut älkääkä toistako virheitänne. Virheiden jatkaminen tietää varmastikin onnettomuuksia kansakunnalle, mutta minun nähdäkseni ei teille itsellennekään käy hyvin. Kiistatonta, selvää ja epäilemätöntä on, että jos kovakalloiset eivät opi näkemään, niin heidän käy huonosti: he kaivavat omaa hautaansa. Tämän

vuoksi toivomme, että japanilaisvastainen yhteisrintama tulee Kiinassa vahvistumaan, että meillä ei tule olemaan diktaattoriutta, vaan yleinen yhteistoiminta ja että taistelu japanilaisia anastajia vastaan viedään voittoon. Se on ainoa oikea tie, kaikki muut tiet ovat kelvottomia. Tätä me kommunistit neuvomme teille vilpittömästi, ja »älkää sitten valittako, ettei teitä ole varoitettu».

Kiinassa on sanottu varhaisista ajoista alkaen: »Kun ruokaa on, niin syökööt kaikki». Se on hyvin järjellistä. Kun kaikkien täytyy lyödä vihollista, niin kaikkien pitää saada syödäkin, kaikkien pitää saada ratkaista asioita, kaikkien opiskella. Kun »yksi ahmiä kaiken» eikä »pelkää ketään», niin hän käyttäytyy feodaalierrojen tavoin, mutta XX vuosisadan neljäkymmentäluvulla ei tuo vanha tempu tietenkään enää vetele.

Me kommunistit emme suhtaudu lainkaan torjuvasti kehenkään vallankumouksellisesti ajattelevaan ihmiseen, me tulemme vahvistamaan yhteisrintamaa ja toteuttamaan pitkäaikaista yhteistoimintaa kaikkien luokkien, kansankerrosten, puolueiden, järjestöjen ja yksityisten henkilöiden kanssa, jotka kannattavat sotaa japanilaisista anastajista saatuun voittoon saakka. Mutta jos joku yrittää hylkiä kommunisteja, niin siitä ei tule mitään; jos joku haluaa hajottaa yhteisrintaman, niin siitäkään ei tule mitään. Kiinan täytyy jatkaa sotaa japanilaisia anastajia vastaan, liittyä yhteen ja kulkea eteenpäin edistyksen tietä, mutta emme siedä niitä, jotka tahtovat antautumista, hajottamista, taaksepäin menoa.

## 8. »Vasemmistolaista» lavertelua vastaan

Jos emme lähde kulkemaan porvariston diktatuurin kapitalistista tietä, niin voidaan kenties lähteä kulkemaan proletariaatin diktatuurin sosialistista tietä.

Ei, sekään ei ole mahdollista.

Epäilemätöntä on, että vallankumous on nyt läpäisemässä ensimmäistä vaihettaan ja että se myöhemmin, kehityksen jatkuessa, astuu toiseen vaiheeseen, sosialismin vaiheeseen. Mutta nyt ei ole vielä aika sosialismin toteuttamiseen. Vallankumouksen tämänpäiväinen tehtävä Kiinassa on taistelu imperialismia ja feodalismia vastaan. Ennenkuin tämä tehtävä on täytetty ei sosialismista voida puhua. Kiinan vallankumouksen täytyy väistämättä läpäistä kaksi vaihetta: uuden demokratian vaiheen ja vasta sitten sosialismin vaiheen. Ensimmäinen vaihe tulee olemaan verraten pitkäaikainen, sitä ei päivässä parissa päätetä. Me emme ole haaveilijoita emmekä voi irrottautua reaalisen todellisuuden olosuhteista.

Eräät ilkeämieliset demagogit sotkevat tahallaan nämä vallankumouksen kaksi vaihetta toisiinsa ja saarnaavat niin sanottua »yhdenkertaisen vallankumouksen teoriaa» yrittäen todistaa sen avulla, että kolme kansan periaatetta ulottuu vallankumouksen kaikkiin vaiheisiin ja että kommunismi on niin ollen menettänyt olemassaolon oikeuden. Tuon »teorian» avulla he koettavat taistella kommunistista oppia ja kommunistista puoluetta vastaan, 8. ja Uutta 4. armeijaa vastaan, Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueita vastaan. Heidän tarkoituksenaan on hävittää perinpohjin kaikenlainen vallankumous, taistella porvarillis-demokraattisen vallankumouksen loppuun viemistä vastaan, japanilaisia vastaan käytävän sodan loppuun viemistä vastaan ja valmistella yleistä mielipidettä anastajille antautumiseen. Japanilaiset imperialistit lietsovat tätä kampanjaa suunnitelmallisesti. Ymmärrettyään Vuhinin valtauksen jälkeen, että heidän ei onnistu voittaa Kiinaa pelkällä asevoimalla, japanilaiset imperialistit ovat panneet liikkeelle poliittisen hyökkäyksen ja taloudelliset syötit. Niin sanottu poliittinen hyökkäys on sitä, että japanilaiset imperialistit yrittävät houkutellessa puolelleen japanilaisvastaisen rin-

taman horjuvia aineksia, hajoittaa yhteisrintaman ja rikkoa kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhteistoiminnan. Niin sanottuna taloudellisena syöttinä on »yhteisten teollisuusyritysten» perustaminen. Keski- ja etelä-Kiinassa ovat japanilaiset rosvot sallineet kiinalaisten kapitalistien sijoittaa pääomiaan 51 % yhteisestä pääomamäärästä japanilaisen pääoman ollessa 49 %. Pohjois-Kiinassa japanilaiset anastajat sallivat kiinalaisten kapitalistien sijoittaa 49 % pääomasta japanilaisen pääoman ollessa 51 %. Samalla anastajat lupauvat palauttaa kiinalaisille kapitalisteille heidän entiset tehtaansa ja katsoa niiden arvon pääomansijoitusten kiinalaiseksi osaksi. Ja niinpä onkin eräillä kaiken häpynsä menettäneillä kapitalisteilla, jotka sellaisen houkutuksen nähdessään ovat kadottaneet alkeellisimmankin velvollisuudentunteen, silmät syttyneet ahnaasti kiilumaan. Osa heistä, se jota Vang Tšing-vei edustaa, on jo antautunut, toinen osa, joka on piiloutunut japanilaisvastaisen rintaman uumeniin, on myös aikeissa lähteä karkuun. Mutta nuo kurjat sielut pelkäävät kommunistien katkaisevan heiltä tien, he pelkäävät kansan leimautuvan heidät kansallisiksi pettureiksi. Silloin koko tuo joukkio kokoontuu päättämään: aluksi on tehtävä valmistelutyötä kulttuuri- ja kansalaispiireissä. Sanoista ryhdytään tekoihin: palkataan muutamia riehaantuneita metafysiikkoja<sup>9</sup>, heidän lisäksi otetaan muutamia trotskilaisia, ja nämä tarttuvat myrkyllisiin kyniinsä ja silloin alkaa touhu. Kokemattomia ihmisiä koetetaan huiputtaa »yhdenkertaisen vallankumouksen teoriolla», väitteillä, että kommunismi ei vastaa Kiinan kansallisia erikoisuuksia, että Kiinassa ei tarvita kommunistista puoluetta, että 8. ja Uusi 4. armeija häiritsevät taistelua japanilaisia anastajia vastaan, että sissit »maleksivat, mutta eivät taistele», että Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alue on feodaalinen tyyssija, ja että kommunistit ovat tottelemattomia, he eivät tahdo yhtenäisyyttä, heillä on hämääriä taka-

ajatuksia ja he valmistelevat levottomuuksia; kaikkea tätä puhutaan sitä varten, että kapitalistit voisivat sopivalla hetkellä täysin perustein lähteä tavoittamaan 49 tai 51 prosenttiaan ja voisivat myydä viholliselle tukuttain koko kansakunnan edut. Tätä nimitetään »pelaamiseksi merkityillä korteilla», se on antautumisen ideologista valmistelua, yleisen mielipiteen ennakkomuokkausta. Osoittautuu, että nuo herrat saarnaavat aivan vakava ilme kasvoillaan »yhdenkertaisen vallankumouksen teoriaa» ja hyökkäävät kommunismia ja kommunisteja vastaan yksinomaan niiden 49 tai 51 prosentinsa puolesta. Ja kyllä he panevatkin parastaan! Mutta asian ydin on siinä, että »yhdenkertaisen vallankumouksen teoria» on vallankumouksesta luopumisen teoria.

On vielä toinenkin ihmisryhmä, jolla nähtävästi ei ole mitään pahoja aikeita, mutta joka on yksinkertaisesti »yhdenkertaisen vallankumouksen teorian» harhaanjohtama, sellaisen puhtaasti subjektiivisten käsitysten harhaanjohtama, että »poliittinen ja yhteiskunnallinen vallankumous on vietävä päätökseen yhdessä taistelussa». He eivät ymmärrä, että vallankumous jakautuu vaiheisiin, että voidaan vain siirtyä yhdestä vallankumouksesta toiseen ja että niiden »päätökseen vieminen yhdessä taistelussa» on mahdotonta. Tuollaisetkin käsitykset, jotka sotkevat toisiinsa vallankumouksen eri vaiheet ja heikentävät ponnistuksiamme vuorossa olevien tehtävien täyttämässä, ovat vahingollisia. Oikea on se ajatus, että vallankumouksen kahdesta vaiheesta ensimmäinen valmistelee toisen edellytyksiä, että näiden vaiheiden täytyy liittyä toisiinsa ja ettei ole sallittava porvariston diktatuurin vaiheen kiilautumista niiden väliin. Se on marxilainen teoria vallankumouksen kehityksestä. Mutta jos väitetään, ettei demokraattisella vallankumouksella ole omia tiettyjä tehtäviään, ettei sillä ole omaa tiettyä kauttaan ja että toisenlaiset, vasta toisella kaudella toteutettavissa olevat tehtävät,



kuten esimerkiksi sosialistisen vallankumouksen tehtävät, voidaan ratkaista yhdistämällä ne demokraattisen vallankumouksen tehtäviin, ja jos tätä kaikkea nimitetään »päättökseen viemiseksi yhdessä taistelussa», niin se on kuvittelua, jota todelliset vallankumoukselliset eivät voi hyväksyä.

## 9. Kovakalloisia vastaan

Mutta nyt ilmestyvätkin näyttämölle kovakalloiset porvarit ja sanovat: hyvä on, kun te kommunistit kerran siirrätte sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän seuraavaan vaiheeseen ja kun te samalla julistatte, että »Sun Jat-senin kolme periaatetta ovat välttämättömiä nykyiselle Kiinalle ja meidän puolueemme on valmis käymään taistelua niiden täydellisen toteuttamisen puolesta»<sup>10</sup>, niin piilottakaa väliaikaisesti kommunisminne. Tuollaiset puheet, joita peitellään »yhtenäisen opin» kyltillä, ovat saaneet vimmatun ulvonnan luonteen. Tämä ulvonta ilmaisee itse asiassa kovakalloisten pyrkimystä porvariston ehdottomaan herruuteen, ja sitä voidaan kohteliaasti puhuen nimittää myös ehdottoman tietämättömyyden ilmaukseksi.

Kommunismi on proletariaatin eheä aate ja samalla uusi yhteiskuntajärjestelmä. Tämä aate ja tämä yhteiskuntajärjestelmä eroavat kaikenlaisista muista aatteista ja kaikenlaisista muista yhteiskuntajärjestelmistä ja ne ovat kaikkein täydellisimmät, kaikkein edistyksellisimmät, kaikkein vallankumouksellisimmat ja kaikkein järjestellimmät koko ihmiskunnan historiassa. Feodaalinen ideologia ja yhteiskuntajärjestelmä ovat jo joutuneet historian museoon. Kapitalismin ideologia ja yhteiskuntajärjestelmä on jo yhdessä osassa maailmaa (Neuvostoliitossa) luovutettu museoon, ja muissa maissa ne töintuskin hengittävät, ne elelevät viimeisiä päiviään ja joutuvat pian museoon. Ja vain kommunismin aate

ja yhteiskuntajärjestelmä levittäytyvät esteitä tuntematta, vastustamattomalla voimalla koko maailmaan eläen ihanaa kevättään. Siitä lähtien kuin kommunismi ilmaantui Kiinaan, laajentui ihmisten näköpiiri, muuttui Kiinan vallankumouksen muoto. Demokraattinen vallankumous ei voi voittaa Kiinassa mitenkään ellei se pidä ohjeenaan kommunistista oppia; ja tämä koskee vielä suuremmassa määrin vallankumouksen seuraavaa vaihetta. Juuri tästä syystä kovakalloiset porvarit vielä niin ulvovatkin ja vaativat kommunismin »piilottamista». Mutta sitä ei voida »piilottaa», sillä jos se »piilotetaan», voi Kiina tuhoutua. Kommunismi on johtotähti koko nykyajan maailmalle, nykyinen Kiina mukaan lukien.

Kukapa ei tietäisi, että yhteiskuntajärjestelmää koskevassa kysymyksessä kommunistisella puolueella on ohjelma tätä päivää varten ja ohjelma tulevaisuutta varten, toisin sanoen vähimmäisohjelma ja enimmäisohjelma? Tätä päivää varten uusi demokratia, tulevaisuutta varten sosialismi. Ne ovat kaksi elimellisesti toisiinsa sidottua ohjelmaa, joiden perustana on ehjä kommunistinen aate. Onhan mitä suurinta mielettömyyttä, että ulvotaan kommunismin »piilottamisen» välttämättömyydestä vain sen perusteella, että kommunistisen puolueen vähimmäisohjelma käy pääasiassa yhteen kansan kolmen periaatteen kanssa! Mitä kommunisteihin tulee, niin he ovat voineet tunnustaa »kolme kansan periaatetta japanilaisvastaisen yhteisrintaman poliittiseksi perustaksi» ja julistaneet, että »Sun Jat-senin kolme kansan periaatetta ovat välttämättömät nykyiselle Kiinalle ja meidän puolueemme on valmis taistelemaan niiden täydellisen toteuttamisen puolesta» vain sen vuoksi, että kansan kolmen periaatteen poliittiset perusajatuksukset käyvät pääpiirteissään yhteen kommunistisen vähimmäisohjelman kanssa. Päinvastaisessa tapauksessa se olisi mahdotonta. Se on kommunismin ja kansan kolmen periaatteen yhteisrintama demokraattisen vallankumouksen vaiheessa.

Kun Sun Jat-sen sanoi, että »kommunismi on kansan kolmen periaatteen paras ystävä»<sup>11</sup>, hän tarkoitti juuri sellaista yhteisrintamaa. Kommunismin kieltäminen merkitsee tosiasiallisesti yhteisrintaman kieltämistä. Juuri siitä syystä, että kovakalloiset tarrautuvat yhtenäisen puolueen ideaansa ja torjuvat yhteisrintaman, he ovatkin keksineet koko tuon sanakeitoksensa kommunismin kieltämiseksi.

Heidän »yhtenäisestä opistaan» ei tule mitään. Kun luokat ovat olemassa, on yhtä monta oppia kuin on luokkaakin. Eikä siinä kyllin, vaan saman luokankin eri ryhmillä on omat oppinsa. Nykyisin on feodaalien luokalla feodaalisia oppeja, porvaristolla kapitalistisia, buddhalaisilla on buddhalaisuus, kristityillä on kristinoppi, talonpojilla monijumaluus, ja viime aikoina on ilmaantunut kemalismin, fasismin, »elämänfilosofian»<sup>12</sup> ja »työn mukaan suoritettavan jakelun»<sup>13</sup> saarnaajia. Miksei proletariaatillakin saisi olla omaa oppiansa, kommunismia? Kun on olemassa sellainen lukematon määrä erilaisia oppeja, niin miksi te kommunismin nähdessänne alatte heti kiljua, että se on »piilotettava»? On suoraan sanottava, ettei »piilottamisesta» tule mitään. Ryhtykäämme mieluummin kilpailemaan. Jos joku voittaa kommunismin, niin me tunnustamme epäonnistumisemme. Ellei, niin teidän täytyy »piilottaa» epädemokraattinen vaatimuksenne »yhtenäisestä opista», ja mahdollisimman pian!

Väärinkäsitysten välttämiseksi ja myös sitä varten, että autettaisiin kovakalloisia laajentamaan näköpiiriään, on selvítettävä kysymys siitä, missä kolme kansan periaatetta ja kommunismi yhtyvät ja missä ne eroavat.

Verrattaessa kolmea kansan periaatetta kommunistiseen oppiin havaitsemme, että ne käyvät joissakin kohdissa yhteen, joissakin eroavat toisistaan.

Missä ne ensiksikin käyvät yhteen? Molemmissa opeissa käyvät yhteen perusohjelmat porvarillis-demokraattisen val-

lankumouksen vaiheessa Kiinassa. Kolme kansan vallankumouksellista periaatetta — kansallismielisyys, kansanvalta ja kansan menestys — jotka Sun Jat-sen tulkitsevi uudella tavalla vuonna 1924, käyvät pääpiirteissään yhteen kommunistisen ohjelman kanssa demokraattisen vallankumouksen vaiheessa Kiinassa. Juuri sen johdosta, että ne käyvät yhteen ja myös sen johdosta, että kolmea kansan periaatetta toteutetaan, on olemassa molempien oppien ja molempien puolueiden yhteisrintama. Olisi väärin väheksyä asian tätä puolta.

Toiseksi, missä ne eroavat? Tässä suhteessa näemme:

1) Demokraattisen vallankumouksen vaiheen ohjelmien osittaisen eroavuuden. Demokraattisen vallankumouksen täydellisessä ohjelmassa kommunisteilla on kohtia kansanvallan johdonmukaisesta toteuttamisesta, kahdeksantuntisesta työpäivästä ja johdonmukaisesta agraarivallankumouksesta, mutta kolmessa kansan periaatteessa niitä ei ole. Jos aiotaan toteuttaa kolmea kansan periaatetta täydentämättä niitä tässä suhteessa, niin molemmat demokraattisen vaiheen ohjelmat käyvät yhteen vain pääpiirteissään, mutta ei voida puhua niiden täydellisestä yhtenemisestä.

2) Eroavuuden, joka ilmenee siinä, että toinen oppi edellyttää sosialistisen vallankumouksen vaihetta, mutta toinen ei sitä edellytä. Kommunistinen oppi edellyttää demokraattisen vallankumouksen vaiheen lisäksi vielä sosialistisenkin vallankumouksen vaihetta ja tämän vuoksi sillä on paitsi vähimmäisohjelmaa myös enimmäisohjelmaa, ts. sosialistisen ja kommunistisen yhteiskuntajärjestelmän voimaansaattamisen ohjelmaa. Kolme kansan periaatetta edellyttää vain demokraattisen vallankumouksen vaiheen, mutta ei edellytä sosialistisen vallankumouksen vaihetta ja sen vuoksi se sisältää vain vähimmäisohjelman eikä sisällä enimmäisohjelmaa, ts. ei sisällä sosialistisen ja kommunistisen yhteiskuntajärjestelmän voimaansaattamisen ohjelmaa.

3) Maailmankatsomusten eroavuuden. Kommunistinen maailmankatsomus on dialektista ja historiallista materialismia, kun taas kolmessa kansan periaatteessa ilmaistu maailmankatsomus on »historian selittämistä kansan elämän tarpeilla», ts. itse asiassa dualismia tai idealismia. Nämä maailmankatsomukset ovat toisilleen vastakkaiset.

4) Eroavuuden vallankumouksellisen johdonmukaisuuden suhteen. Kommunisteilla teoria ja käytäntö ovat yhtä, toisin sanoen kommunistit ovat johdonmukaisia vallankumouksellisia. Kansan kolmen periaatteen kannattajilla, niitä lukuunottamatta, jotka ovat uskollisimpia vallankumoukselle ja totuudelle, ei teoria ja käytäntö ole yhtä, sanat ja teot ovat ristiriidassa keskenään, ts. kansan kolmen periaatteen kannattajilta puuttuu vallankumouksellinen johdonmukaisuus.

Sellaisia ovat kommunistisen opin ja kansan kolmen periaatteen väliset eroavuudet. Näiden eroavuuksien johdosta on olemassa ero kommunistien ja kansan kolmen periaatteen kannattajien välillä. Jos tätä eroa väheksytään, jos nähdään vain yhtäläisyys eikä huomata ristiriitoja, silloin langetaan epäilemättä suureen virheeseen.

Kun tämä kaikki saadaan selväksi, on helppo ymmärtää, mitä kovakalloisten vaatimus kommunismin »piilottamisesta» merkitsee. Se on joko porvariston pyrkimystä ehdottomaan herruuteen tai ehdotonta tietämättömyyttä.

## **10. Kolme vanhaa ja kolme uutta kansan periaatetta**

Kovakalloiset porvarit eivät ymmärrä lainkaan historiallisia muutoksia; heidän tietonsa ovat niin vaivaisia, että ne ovat miltei nollan arvoisia. He eivät ymmärrä eroa kommunistisen opin ja kansan kolmen periaatteen välillä eivätkä myöskään eroa kolmen uuden ja kolmen vanhan kansan periaatteen välillä.

Me kommunistit tunnustamme »kolme kansan periaatetta japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman poliittiseksi perustaksi», tunnustamme, että »Sun Jat-senin kolme kansan periaatetta ovat välttämättömät nykyajan Kiinalle, ja meidän puolueemme on valmis käymään taistelua niiden täydellisen toteuttamisen puolesta», tunnustamme, että kommunistinen vähimmäisohjelma käy pääpiirteissään yhteen kansan kolmen periaatteen kanssa. Mutta mistä kolmesta kansan periaatteesta on puhe? Puhe ei ole mistään muista kansan kolmesta periaatteesta kuin juuri niistä, joille Sun Jat-sen antoi uuden tulkinnan kuomintangin 1. Yleiskiinalaisen edustajakokouksen Manifestissa. Haluaisin, että herrat kovakalloisetkin silmäilivät tuota Manifestia omahyväisen huolettomuuden hetkellä niiden vaivannäköjen jälkeen, joita »kommunistisen toiminnan rajoittaminen», »kommunistien liuentaminen» ja taistelu kommunisteja vastaan ovat heille tuottaneet. Sun Jat-sen sanoo tässä Manifestissa: »Sellainen on kuomintangin kansan kolmen periaatteen oikea tulkinta». Tästä käy selville, että nämä kolme kansan periaatetta ovat oikeita ja kaikenlaiset muut väärä, sillä vain kuomintangin 1. Yleiskiinalaisen edustajakokouksen Manifestissa annettu kansan kolmen periaatteen tulkinta on »oikea tulkinta» ja jokainen muu on väärä. Tämä ei nähtävästi ole »kommunistista valhetta»; niin minä kuin hyvin monet kuomintangin jäsenet olimme läsnä tätä Manifestia hyväksyttäessä.

Kuomintangin 1. edustajakokouksen Manifesti oli rajapyykki kahden aikakauden välillä kansan kolmen periaatteen historiassa. Sitä ennen kolme kansan periaatetta olivat kolme vanhantyyppistä kansan periaatetta, kolme puolisiirtomaassa tapahtuvan vanhan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kansan periaatetta, kolme vanhan demokratian kansan periaatetta, kolme vanhaa kansan periaatetta.

Sen jälkeen näistä kolmesta kansan periaatteesta tuli

kolme uudentyypistä kansan periaatetta, puolisiirtomaassa tapahtuvan uuden porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kolme kansan periaatetta, kolme uuden demokratian kansan periaatetta. Vain nämä kolme kansan periaatetta ovat kolme uuden kauden vallankumouksellista kansan periaatetta.

Näihin uuden kauden kolmeen vallankumoukselliseen kansan periaatteeseen, näihin kolmeen uuteen eli oikeaan kansan periaatteeseen sisältyy kolme poliittista peruslinjaa: liitto Venäjän kanssa, liitto kommunistisen puolueen kanssa sekä talonpoikien ja työläisten tukeminen. Ilman näitä kolmea poliittista peruslinjaa tai yhdenkin niistä puuttuessa uudella kaudella saadaan kolme väärää tai puolinaista kansan periaatetta.

Ensiksi, kolmen vallankumouksellisen, uuden eli oikean kansan periaatteen tulee ehdottomasti olla kolme sellaista kansan periaatetta, joihin sisältyy suuntaus liittoon Venäjän kanssa. Tilanne on nyt täysin selvä: ellei ole liittopolitiikkaa Venäjän kanssa, ellei ole liittoa sosialistisen valtion kanssa, niin silloin on ehdottomasti liittopolitiikka imperialistien kanssa. Emmekö nähneet tätä vuoden 1927 jälkeen? Heti kun taistelu sosialistisen Neuvostoliiton ja imperialismien välillä kärjistyy vielä enemmän, täytyy Kiinan asettua puolelle tai toiselle. Se on väistämätöntä. Mutta eikö voitaisi pysytellä puolivälissä? Ei, se on harhaluulo. Koko maailma tulee vedetyksi mukaan taisteluun jommankumman leirin puolella. »Puolueettomuus» on nykymaailmassa sana, jota käytetään vain ihmisten pettämiseen. Sitäpaitsi nyt, kun Kiina käy taistelua maahan tunkeutunutta imperialismia vastaan, ei mitenkään voida ajatella lopullista voittoa ilman Neuvostoliiton apua. Jos käännetään selkä Neuvostoliitolle ja ryhdytään liittoon imperialistien kanssa, niin sana »vallankumoukselliset» on pyyhittävä yli ja silloin kolmesta kansan periaatteesta tulee taantumuksellisia. Loppujen lopuksi ei kansan

kolmea »puolueetonta» periaatetta olekaan, voi olla vain kolme vallankumouksellista tai vastavallankumouksellista kansan periaatetta. Voidaanhan myös kuulla Vang Tšing-vein vanhaa neuvoa ja koettaa »taistelua kumpaakin leiriä vastaan»<sup>14</sup>, koettaa kolmea kansan periaatetta, jotka suuntautuvat »kumpaakin leiriä vastaan». Eikös se olisi sankaruutta? Mutta valitettavasti itse tämän teorian tekijäkin Vang Tšing-vei on luopunut tuollaisista kolmesta kansan periaatteesta (tai on »piilottanut» ne) ja siirtynyt »kolmeen kansan periaatteeseen», jotka rakentuvat liittoon imperialistien kanssa. Voidaan järkeillä näinkin: jakautuvathan imperialistitkin itäisiin ja läntisiin, ja koska hän (Vang Tšing-vei) on liittoutunut itäisten kanssa, niin minä liittoudun päinvastoin läntisten kanssa, ja sitten mars itää kohti! Eikös siinä ole vallankumousta kerrakseen? Mutta valitettavasti länsimaiset imperialistit aikovatkin taistella Neuvostoliittoa vastaan, kommunisteja vastaan. Jos liittoudut heidän kanssaan, niin he vaativat sinulta »mars pohjoista kohti» ja sinun vallankumouksestasi ei jää mitään jäljelle. Kaikki nämä seikat ovatkin vaikuttaneet määrävällä tavalla siihen, että kolme vallankumouksellista, uutta eli oikeaa kansan periaatetta voivat olla vain kolme sellaista kansan periaatetta, joihin sisältyy suuntaus liittoon Venäjän kanssa, eivätkä missään tapauksessa voi olla kolme sellaista kansan periaatetta, jotka perustuvat liittoon imperialistien kanssa Venäjää vastaan.

Toiseksi, kolmen vallankumouksellisen, uuden eli oikean kansan periaatteen täytyy ehdottomasti olla sellaisia, joihin sisältyy suuntaus liittoon kommunistisen puolueen kanssa. Ellei ole liittoa kommunistisen puolueen kanssa, niin on taistelu sitä vastaan. Taistelu kommunismia vastaan on japanilaisen imperialismien ja Vang Tšing-vein politiikkaa. Jos sinäkin haluat taistella kommunismia vastaan, niin sehän sopii mainiosti — he kehoittavat sinua liittymään heidän kommu-



nisminvastaiseen firmaansa. Mutta eikö se tuoksahda kansalliselle petturuudelle? Minä en näettekö lähde Japanin mukaan, minä lähden toisen suurvallan mukaan. Mutta sehän on komediaa: menetpä kenen kanssa tahansa, jos vain esiinnyt kommunisteja vastaan, niin sinusta tulee kansallinen petturi, koska sinä et voi enää taistella japanilaisia anastajia vastaan.

Silloin minä näettekö lähden itsenäisesti kommunisteja vastaan. Mutta sehän on houretta! Löytyyköhän siirtomaissa tai puolisiirtomaissa sellaisia »urhoja», jotka voisivat ilman imperialistien apua suorittaa niin suuren vastavallankumouksellisen »sankariteon»? Kuinkahan tänään onnistuu yhtäkkiä voittaa kommunistit »itsenäisesti», kun heitä ei onnistuttu voittamaan aikaisemmin kokonaista kymmenen vuotta kestäneen taistelun aikana, vaikka oli pantu liikkeelle melkein koko maailman imperialistiset voimat? Sanotaan, että nyt on liikkeellä tällainen lause: »Taistelu kommunismia vastaan on hyvä asia, mutta siitä ei tule mitään». Jos nuo huhut pitävät paikkansa, niin edellä mainittu lause on puoliksi virheellinen: mitähän hyvää on »taistelussa kommunismia vastaan»? Mutta toinen puoli on aivan oikea: siitä taistelusta ei todellakaan »tule mitään». Ja perimmäinen syy siihen ei ole kommunisteissa, vaan kansassa, sillä kansa pitää kommunisteista eikä halua taistella heitä vastaan. Kansa on säälimätön nyt, ja jos sinä esiinnyt kommunisteja vastaan nyt, hetkellä jolloin kansallinen vihollinen on tunkeutunut syvälle maahamme, niin kansa karistaa sielun irti ruumiistasi. Jokaisen, ken aikoo taistella kommunisteja vastaan, täytyy valmistautua siihen, että hänet jauhetaan nuuskaksi. Mutta jos et ole päättänyt antaa jauhaa itseäsi nuuskaksi, niin sinun on totisesti parempi olla ryhtymättä tähän taisteluun. Sellainen on meidän vilpiton neuvomme kaikille kommunismia vastustaville »sankareille». Tästä käy selvääkin selvemmäksi, että kolmeen nykyaikaiseen kansan periaatteeseen täytyy ehdottomasti sisältyä suuntaus

liittoon kommunistisen puolueen kanssa, päinvastaisessa tapauksessa kolme kansan periaatetta joutuu tuhon omaksi. Siitä riippuu kansan kolmen periaatteen elämä tai kuolema. Liitto kommunistisen puolueen kanssa merkitsee niille elämää, taistelu kommunistista puoluetta vastaan merkitsee kuolemaa. Ken voi todistaa päinvastaista?

Kolmanneksi, kolmen vallankumouksellisen, uuden eli oikean kansan periaatteen tulee ehdottomasti olla sellaisia, että niihin sisältyy suuntaus talonpoikien ja työläisten tukeen. Tästä suuntauksesta kieltäytyminen, kieltäytyminen talonpoikien ja työläisten vilpittömästä tukemisesta, kieltäytyminen toteuttamasta Sun Jat-senin testamenttiin sisältyvää kehoitusta »on nostettava kansanjoukot» merkitsee tappion valmistelua vallankumoukselle, tappion valmistelua omalle itselleen. J. V. Stalin sanoo: »...kansallisuuskysymys on olennaisesti talonpoikaiskysymystä»<sup>15</sup>. Ja tämä merkitsee, että Kiinan vallankumous on olennaisesti talonpoikaisvallankumousta, nykyinen taistelu japanilaisia anastajia vastaan on olennaisesti talonpoikien taistelua. Uuden demokratian poliittinen järjestelmä on olennaisesti vallan antamista talonpoikaistolle. Kolme uutta, oikeata kansan periaatetta ovat olennaisesti talonpoikaisvallankumouksen periaatteita. Joukkojen kulttuuri on olennaisesti talonpoikaiston kulttuurin nousua. Sota japanilaisia anastajia vastaan on olennaisesti talonpoikaissotaa. Nykyisin on vallitsevana ajatuksena »vuorilla käynti»<sup>16</sup>. Siellä pidetään kokouksia, suoritetaan työtä, opiskellaan, julkaistaan lehtiä, kirjoitetaan teoksia, esitetään näytelmiä — kaikki vuorilla, kaikki olennaisesti talonpoikia varten. Kaiken mitä tarvitaan taistelua varten japanilaisia anastajia vastaan, kaiken mitä tarvitaan elämäämme varten antavat olennaisesti talonpoijat. Kun me sanomme »olennaisesti», niin se merkitsee pääasiassa, mutta se ei suinkaan merkitse muiden aineiden aliarviointia; näin selitti itse Stalin. Jokainen koululainen tietää,

että talonpojat muodostavat 80 % Kiinan väestöstä. Tästä syystä on talonpoikaiskysymyksestä tullut Kiinan vallankumouksen peruskysymys, talonpoikaiston voima on Kiinan vallankumouksen perusvoima. Seuraava Kiinan väestön osa ovat työläiset. Kiinassa on muutama miljoona teollisuustyöläistä ja muutama kymmenen miljoonaa käsityöläistä ja maatyöläistä. Ilman teollisuuden eri alojen työläisiä ei Kiina tulisi toimeen, sillä he ovat teollisuuden valmisteiden tuottajia. Ilman nykyaikaisessa teollisuudessa työskentelevää työväenluokkaa ei vallankumous voi voittaa, sillä se on Kiinan vallankumouksen johtaja, se on vallankumouksellisin luokka. Näin ollen tulee kolmen vallankumouksellisen, uuden eli oikean kansan periaatteen olla ehdottomasti sellaisia, että niihin sisältyy suuntaus talonpoikien ja työläisten kannatukseen. Ja jos löytyy kolme periaatetta joihin tämä suuntaus ei sisälly, jotka eivät edellytä vilpittömästi talonpoikien ja työläisten tukemista ja jotka eivät edellytä »on nostettava kansanjoukot»-kehoituksen toteuttamista, niin sellaiset kolme kansan periaatetta joutuvat ehdottomasti tuhon omiksi.

Tästä käy selville, että kolmella kansan periaatteella, jotka ovat irrallaan kolmesta poliittisesta peruslinjasta — liitosta Venäjän kanssa, liitosta kommunistisen puolueen kanssa ja talonpoikien ja työläisten tuesta — ei ole tulevaisuutta. Kaikkien rehellisten kansan kolmen periaatteen kannattajien on vakavasti ajateltava tätä.

Kolme kansan periaatetta, joihin sisältyy kolme poliittista peruslinjaa, kolme vallankumouksellista, uutta ja oikeaa kansan periaatetta ovat uuden demokratian kolme kansan periaatetta, jotka kehittävät edelleen kolmea vanhaa kansan periaatetta; ne ovat Sun Jat-senin suuri ansio, sen aikakauden luomus, jolloin Kiinan vallankumouksesta tuli osa sosialistista maailmanvallankumousta. Vain kolmea sellaista kansan periaatetta Kiinan Kommunistinen puolue nimittää »välttä-

mättömiksi nykyiselle Kiinalle», vain sellaisten kansan kolmen periaatteen »täydellisen toteuttamisen» puolesta on puolue ilmoittanut olevansa valmis käymään taistelua. Vain sellaiset kolme kansan periaatetta käyvät pääasiassa yhteen demokraattisen vallankumouksen vaihetta varten laaditun Kiinan Kommunistisen puolueen ohjelman kanssa, ts. sen minimiohjelman kanssa.

Mitä kolmeen vanhaan kansan periaatteeseen tulee, niin ne olivat Kiinan vallankumouksen vanhan kauden synnyttämiä. Siihen aikaan Venäjä oli imperialistinen eikä suuntausta liittoon Venäjän kanssa voinut olla. Siihen aikaan ei Kiinassa ollut kommunistista puoluetta eikä tietystikään voinut olla suuntausta liittoon kommunistisen puolueen kanssa. Siihen aikaan ei työväen ja talonpoikien liike ollut vielä tuonut täysin julki suurta poliittista merkitystään, se ei ollut vielä kiinnittänyt puoleensa huomiota eikä tietenkään ollut suuntausta liittoon työläisten ja talonpoikien kanssa. Tästä syystä ovat ennen kuomintangin vuonna 1924 tapahtunutta uudestijärjestelyä esiintyneet kolme kansan periaatetta aikansa eläneitä vanhan tyyppin kansan periaatteita. Ellei niitä kehitetä kolmeksi uudeksi kansan periaatteeksi, ei kuomintang pääse eteenpäin. Sun Jat-sen ymmärsi tämän hänelle ominaisella terävänäköisyydellä; ja Neuvostoliiton ja Kiinan Kommunistisen puolueen avulla hän antoi kolmelle uudelle kansan periaatteelle uuden tulkinnan ilmaisten aikakauden uudet historialliset erikoisuudet. Tämän tuloksena oli, että luotiin kansan kolmen periaatteen ja kommunismin yhteisrintama, saatiin aikaan ensimmäinen yhteistoiminta kuomintangin ja kommunistisen puolueen välillä, valloitettiin koko Kiinan kansan myötätunto ja toteutettiin vuosien 1924—1927 vallankumous.

Kolme vanhaa periaatetta olivat vallankumouksellisia vanhalla kaudella, ne heijastivat vanhan kauden historiallisia erikoisuuksia. Mutta jos uudellakin kaudella, sen jälkeen, kun

on luotu kolme uutta kansan periaatetta, puhalletaan entiseen tapaan vanhaan pilliin ja vastustetaan liittoa Venäjän kanssa sen jälkeen kun sosialistinen valtio on syntynyt, jos vastustetaan liittoa kommunistisen puolueen kanssa sen jälkeen kun kommunistinen puolue on syntynyt, jos vastustetaan suuntausta talonpoikien ja työläisten kannatukseen sen jälkeen, kun talonpojat ja työläiset ovat heränneet luokkatietoisuuteen ja näyttäneet poliittisen voimansa, niin kolme kansan periaatetta ovat taantumuksellisia, ajan henkeä vastaan sotivia. Vuoden 1927 jälkeen vallalle päässyt taantumus oli juuri tulos siitä, ettei ymmärretty ajan henkeä. Sanotaan: »Sankari on se joka astuu yhtä jalkaa ajan kanssa». Toivoisin kansan kolmen periaatteen nykyisten kannattajien ymmärtävän tämän.

Jos puhutaan kolmesta vanhan tyyppisestä kansan periaatteesta, niin niissä ei ole mitään sellaista, jotka kävisivät pääpiirteissään yhteen kommunistisen vähimmäisohjelman kanssa, sillä ne kuuluvat vanhaan kauteen, ne ovat eläneet aikansa. Jos jossakin esitetään kolmea kansan periaatetta, jotka tähtäytyvät Venäjää vastaan, kommunistista puoluetta vastaan, talonpoikia ja työläisiä vastaan, niin ne ovat taantumuksellisia periaatteita eikä niissä ole kerrassaan mitään mikä kävisi yhteen kommunistisen vähimmäisohjelman kanssa, vaan ne ovat päinvastoin kommunisteille vihamielisiä, ja silloin ei yleensä kannata mistään puhuakaan. Tätäkin pitää kansan kolmen periaatteen kannattajien syventyä ajattelemaan.

Missään tapauksessa ei kukaan rehellinen ihminen voi hyljätä kolmea uutta kansan periaatetta, kunnes taistelu imperialismia ja feodalismia vastaan on pääpiirteissään suoritettu loppuun. Ainoastaan vangtšingveit ja heidän kaltaisensa hylkäävät ne. Mutta niin suuresti kuin nämä vangtšingveit ja heidän kaltaisensa ahkeroinevatkin joidenkin venäläis-

vastaisten, kommunisminvastaisten, talonpoikaisvastaisten ja työläisvastaisten väerien kansan kolmen periaatteen keksimisessä, niin epäilemättä on rehellisiä, oikeamielisiä ihmisiä, jotka vastaisuudessakin tulevat puolustamaan Sun Jat-senin kolmea oikeaa kansan periaatetta. Kun vuonna 1927 alkaneen taantumuksen kaudella oli paljon kansan kolmen periaatteen todellisia kannattajia, jotka jatkoivat taistelua Kiinan vallankumouksen asian puolesta, niin nyt, kun kansallinen vihollinen on tunkeutunut syvälle maahamme, sellaisia ihmisiä tulee epäilemättä olemaan hyvin paljon. Me kommunistit tulemme entiseen tapaan toteuttamaan pitkäaikaista yhteistyötä kaikkien kansan kolmen periaatteen vilpittömien kannattajien kanssa emmekä torju luotamme ainoatakaan ystävää, ketään paitsi kansallisia pettureita ja kommunismin paatuneita vihollisia.

## **11. Uuden demokratian kulttuuri**

Olemme edellä valottaneet Kiinassa historiallisesti muodostuneita poliittisen järjestelmän erikoisuuksia uudella kaudella, valottaneet kysymystä uuden demokratian tasavallasta. Nyt voimme siirtyä kulttuurikysymyksiin.

Jokainen kulttuuri on tietyn yhteiskunnan politiikan ja talouselämän heijastumaa ideologiassa. Kiinassa on imperialistinen kulttuuri, joka heijastaa imperialismiin poliittista ja taloudellista herruutta tai puoliherruutta Kiinassa. Tätä kulttuuria levittävät imperialistien itsensä Kiinassa välittömästi perustamien »kulttuuri»-laitosten ohella myös eräät kaiken häpynsä menettäneet kiinalaiset. Siihen kuuluvat kaikenlaiset kulttuurin ilmaukset, jotka sisältävät siirtomaaherruutta tukevia ajatuksia. Sen ohella Kiinassa on puolifeodaalinen kulttuuri, joka heijastaa puolifeodaalista politiikkaa ja puolifeodaalista taloutta. Tämän kulttuurin edustajia ovat ne jotka puoltavat Konfutsen palvontaa, kanonisten kirjojen tutkimis-

ta, saarnaavat vanhaa siveysoppia ja vanhoja aatteita, esiintyen uutta kulttuuria ja uusia aatteita vastaan. Tämä taantumuksellinen kulttuuri palvelee imperialisteja ja feodaalijherojen luokkaa. Se on murrettava. Ellei sitä murreta, on mahdotonta rakentaa minkäänlaista uutta kulttuuria. »Ellet riko vanhaa et rakenna uutta, ellet sulje tietä vanhalta et avaa tietä uudelle, ellet pysähdytä vanhaa ei uusi pääse liikkeelle.»

Taistelu uuden ja vanhan kulttuurin välillä on taistelua elämästä ja kuolemasta.

Uusi kulttuuri on uuden politiikan ja uuden talouden heijastumaa ideologiassa ja palvelee uutta politiikkaa ja uutta taloutta.

Kuten jo sanoimme kolmannessa kohdassa, kapitalistisen talouden ilmestyessä Kiinaan muuttuu kiinalaisen yhteiskunnan luonne vähitellen, se lakkaa olemasta täysin feodaalinen ja tulee puolifeodaaliseksi, vaikka feodaalinen talous onkin vielä vallitsevana. Kapitalistinen talous on feodaaliseen verraten uutta taloutta. Samanaikaisesti uuden kapitalistisen talouden kanssa ilmaantuvat ja kehittyvät uudet poliittiset voimat: porvaristo, pikkuporvaristo ja proletariaatti. Näiden uusien poliittisten ja taloudellisten voimien heijastumaa ideologiassa on uusi kulttuuri, joka niitä palveleekin. Ellei ole kapitalistista taloutta, ellei ole porvaristoa, pikkuporvaristoa eikä proletariaattia, ellei ole näiden luokkien poliittista voimaa, ei myöskään voi ilmaantua uutta ideologiaa eikä uutta kulttuuria.

Uudet poliittiset, taloudelliset ja kulttuurivoimat ovat Kiinan vallankumouksellisia voimia. Ne taistelevat vanhaa politiikkaa, vanhaa talouselämää ja vanhaa kulttuuria vastaan, jotka muodostuvat kahdesta aineksesta: varsinaisesta kiinalaisesta puolifeodaalisesta politiikasta, taloudesta ja kulttuurista toisaalla ja imperialistisesta politiikasta, taloudesta ja kulttuurista toisaalla, viimeksi mainittujen ollessa vallitsevi-

na tässä liitossa. Kaikki se on saastaa, joka on kokonaan hävitettävä. Taistelu uuden ja vanhan välillä kiinalaisessa yhteiskunnassa on taistelua kansanjoukkojen (vallankumouksellisten luokkien) uusien voimien ja imperialismiin sekä feodaalierrojen luokan vanhojen voimien välillä. Taistelu uuden ja vanhan välillä on taistelua vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä. Se on jatkunut jo sata vuotta, jos lasketaan opiumisodan ajoista, ja lähes kolmekymmentä vuotta, jos lasketaan vuoden 1911 vallankumouksen ajoista.

Mutta kuten jo edellä sanottiin, jakautuu itse vallankumouskin uuteen ja vanhaan, ja se mikä oli uutta yhdellä historian kaudella tulee vanhaksi toisella. Porvarillis-demokraattisen vallankumouksen satavuotinen kausi Kiinassa jakautuu kahteen suureen ajanjaksoon, joista ensimmäinen käsittää kahdeksankymmentä vuotta, toinen kaksikymmentä. Kummallekin näistä suurista ajanjaksoista on ominaista oma historiallinen peruserikoisuutensa, nimittäin: ensimmäisten kahdeksankymmenen vuoden ajan Kiinan porvarillis-demokraattinen vallankumous kuului vanhan tyyppin vallankumouksiin, ja seuraavina kahtenäkymmenenä vuotena siitä tuli kansainvälisessä ja kotimaisessa tilanteessa tapahtuneiden muutosten vaikutuksesta uuden tyyppin vallankumous. Ensimmäisten kahdeksankymmenen vuoden erikoisuus on vanha demokratia, seuraavien kahdenkymmenen vuoden erikoisuus on uusi demokratia. Tämä ero on olemassa sekä politiikassa että kulttuurissa.

Miten tämä ero ilmenee kulttuurissa? Juuri tätä kysymystä aiommekin tarkastella seuraavassa.

## **12. Kulttuurivallankumouksen historialliset erikoisuudet Kiinassa**

Kun puhutaan tilanteesta kulttuuririntamalla eli ideologisella rintamalla Kiinassa, on erotettava kaksi historian kaut-



ta: ennen »toukokuun 4 päivän liikettä» ja tämän liikkeen jälkeen.

Ennen »toukokuun 4 päivän liikettä» taistelu kulttuurin-  
tamalla Kiinassa oli taistelua porvariston uuden kulttuurin ja  
feodaalierrojen vanhan kulttuurin välillä. Ennen »toukokuun  
4 päivän liikettä» taistelulla koulujärjestelmän ja vanhan  
valtioneuvostojen järjestelmän<sup>17</sup>, uuden ja vanhan tieteen,  
länsimaisen ja kiinalaisen tieteen välillä oli nimenomaan sel-  
lainen luonne. Koulujärjestelmällä, uudella tieteellä ja länsi-  
maisella tieteellä tarkoitettiin siihen aikaan pääasiassa luon-  
nontieteitä ja porvarillisia sosiaalipoliittisia teorioita, joiden  
tarvetta porvariston edustajat tunsivat (sanon »pääasiassa»  
senvuoksi, että niihin sekoitettiin huomattavassa määrin feo-  
daalisten jäännösten myrkkyä). Siihen aikaan esittivät niin  
sanotun uuden tieteen aatteet vallankumouksellista osaa tais-  
tellessaan kiinalaisia feodaalisia aatteita vastaan ja ne palve-  
livat vanhan kauden Kiinan porvarillis-demokraattista vallan-  
kumousta. Mutta Kiinan porvariston avuttomuuden johdosta  
ja siitä syystä, että maailma oli jo astunut imperialismiin ai-  
kakauteen, vierasmaalaisen imperialismiin siirtomaaherruus-  
aatteiden ja kiinalaisen feodalismien vallanpalautusaatteiden  
taantumuksellinen liitto heitti syrjään nuo porvarilliset aat-  
teet, niiden kestänyt vain muutaman ottelun ajan. Heti koh-  
dattuaan tuon taantumuksellisen aatteellisen liiton ensimmäi-  
set vastaiskut niin sanottu uusi tiede kääri lippunsa kokoon  
ja ilmoitti perääntyvänsä; se oli menettänyt sielunsa ja säi-  
lytti ainoastaan ulkokuorensa. Vanha porvarillis-demokraatti-  
nen kulttuuri rappeutuu imperialismiin aikakaudella, se on tul-  
lut voimattomaksi ja sen tappio on väistämätön.

Toisin kävi »toukokuun 4 päivän liikkeen» jälkeen. »Touko-  
kuun 4 päivän liikkeen» jälkeen ilmestyi Kiinassa kulttuuri-  
rintamalle aivan uusi, vereksiä voimia täynnä oleva armeija,  
jota Kiinan Kommunistinen puolue johtaa ja joka ottaa oh-

jeensa kommunistisen kulttuurin aatteista, ts. kommunistisesta maailmankatsomuksesta ja yhteiskunnallisen vallankumouksen teoriasta. »Toukokuun 4 päivän liike» syntyi vuonna 1919, Kiinan Kommunistisen puolueen perustaminen ja työväenliikkeen tosiasiallinen alku kuuluvat vuoteen 1921, toisin sanoen, kumpikin tapahtui ensimmäisen maailmansodan ja Lokakuun vallankumouksen jälkeen, jolloin kansallisuuskysymys ja vallankumousliike siirtomaissa saivat uuden muodon. Tämä Kiinan vallankumouksen ja maailmanvallankumouksen välinen yhteys on erittäin selvästi havaittavissa. Sen seikan ansiosta, että Kiinassa oli astunut poliittiselle areenalle uusi poliittinen voima — Kiinan proletariaatti ja Kiinan Kommunistinen puolue — aloitti kulttuurin rintamalle ilmaantunut uusi armeija uusin varustein ja uusin asein, kaikkien mahdollisten liittolaisten kanssa yhtyneenä, rohkean hyökkäyksen leveällä rintamalla imperialistista ja feodaalista kulttuuria vastaan. Tämä uusi armeija levitti laajalle voimansa niin yhteiskuntatieteiden alalle kuin myös kirjallisuuden ja taiteen alalle — filosofiaan, taloustieteeseen, taiteeseen (teatteriin, elokuvaan, musiikkiin, kuvanveistoon, maalaustaiteeseen). Kahdenkymmenen vuoden ajan tämä uusi armeija suoritti herkeämättä suurta vallankumousta kaikkialla minne se suuntasi aseensa, aatteellisesta sisällöstä muotoon saakka (kirjakieli jne.). Sen toimet saivat sellaisen laajuuden ja vauhdin, sen rynnistys oli niin väkevä, että sitä vastaan ei kukaan voinut pitää puoliaan. Se sai liikkeelle niin valtavat joukot, että sen vertaista ei ole ollut ainoallakaan Kiinan historian aikakaudella. Tämän taistelun suurin ja rohkein lipunkantaja oli Lu Hsin. Lu Hsin oli kulttuurivallankumouksen perämies Kiinassa. Hän ei ollut vain suuri kirjailija, hän oli myös suuri ajattelija ja suuri vallankumouksellinen. Lu Hsin oli mies, jolla oli vankka selkäranka, hänessä ei ollut jälkeäkään nöyräniskaisuudesta eikä matelevaisuudesta, ja se on mitä arvokkain ominaisuus

siirtomaiden ja puolisiirtomaiden ihmisille. Lu Hsin oli moitteettomin, urhoollisin, päättäväisin, uskollisin, tulieluisin, siihen saakka ennen näkemätön kansallissankari, joka kansan enemmistöä edustaen rynnäköi vihollisen asemia kulttuuririntamalla. Lu Hsinin osoittama suunta on Kiinan kansan uuden kulttuurin suunta.

Ennen »toukokuun 4 päivän liikettä» Kiinan kulttuuri oli luonteeltaan vanhademokraattista, se oli osa maailman porvarillista, kapitalistista kulttuurivallankumousta. »Toukokuun 4 päivän liikkeen» jälkeen Kiinan uudella kulttuurilla on jo uusdemokraattinen luonne ja se on osa maailman proletaaris- ta, sosialistista kulttuurivallankumousta.

Ennen »toukokuun 4 päivän liikettä» johti Kiinassa liikettä uuden kulttuurin puolesta, Kiinan kulttuurivallankumousta porvaristo, joka vielä silloin esitti johtavaa osaa. »Toukokuun 4 päivän liikkeen» jälkeen porvarillisen kulttuurin aatteet jäivät jälkeen jopa porvariston poliittisista laitoksistakin ja nyt ne ovat täysin kykenemättömiä esittämään johtavaa osaa. Parhaassa tapauksessa tulevat ne vallankumouksen kaudella jossakin määrin esittämään liittolaisen osaa. Johtava osa tässä liitossa kuuluu ehdottomasti proletaarisen kulttuurin aatteille. Se on raudanluja tosiseikka, jota kukaan ei pysty kumoamaan.

Uuden demokratian kulttuuri on kansanjoukkojen imperia- lisminvastaista, feodalisminvastaista kulttuuria. Tänäpä se on japanilaisvastaisen yhteisrintaman kulttuuria. Johtavaa osaa siinä voivat esittää vain proletaarisen kulttuurin aatteet, ts. kommunismin aatteet. Minkään muun luokan kulttuurin aat- teet eivät voi esittää siinä johtavaa osaa. Sanalla sanoen, uuden demokratian kulttuuri on proletariaatin johtamien kan- sanjoukkojen imperia- lisminvastaista, feodalisminvastaista kult- tuuria.

### 13. Neljä kautta

Kulttuurivallankumous heijastaa ideologiassa poliittista ja taloudellista vallankumousta ja palvelee näitä. Kiinassa on kulttuurivallankumouksessa samoin kuin poliittisessakin vallankumouksessa yhteisrintama.

Kulttuurivallankumouksen yhteisrintaman historia kahdelta vuosikymmeneltä jakautuu neljään kauteen. Ensimmäinen kausi kesti vuodesta 1919 vuoteen 1921 (kaksi vuotta); toinen vuodesta 1921 vuoteen 1927 (kuusi vuotta), kolmas vuodesta 1927 vuoteen 1937 (kymmenen vuotta) ja neljäs on kesännyt vuodesta 1937 näihin saakka (kolme vuotta).

Ensimmäinen kausi alkoi »toukokuun 4 päivän liikkeestä» vuonna 1919 ja päättyi Kiinan Kommunistisen puolueen perustamiseen vuonna 1921. Tämä kausi kului pääasiassa »toukokuun 4 päivän liikkeen» merkeissä. »Toukokuun 4 päivän liike» oli imperialisminvastaista ja samalla feodalisminvastaista liikettä. Tämän liikkeen suuri historiallinen merkitys oli siinä, että sille olivat ominaisia samanlaiset piirteet, jotka olivat esiintyneet jo vuoden 1911 vallankumouksessa, nimitäin johdonmukainen ja leppymätön taistelu imperialismia ja feodalismia vastaan. »Toukokuun 4 päivän liikkeellä» oli sellainen luonne siitä syystä, että Kiinan kapitalistinen talous otti siihen aikaan uuden askeleen kehityksessään; siitä syystä, että Kiinan silloisen vallankumouksellisen sivistyneistön nähden luhistuivat sellaiset suuret imperialistiset vallat kuin Venäjä, Saksa ja Itävalta; sellaiset suuret imperialistiset vallat kuin Englanti ja Ranska olivat sodan heikentämiä; Venäjän proletariaatti loi sosialistisen valtion; Saksassa, Itävallassa (Unkarissa) ja Italiassa tapahtui proletariaatin vallankumouksellisia esiintymisiä, ja kaiken tämän johdosta vallankumouksellinen sivistyneistö sai uutta toivoa Kiinan kansalliseen vapautumiseen. »Toukokuun 4 päivän liike» syntyi vas-

tauksena maailmanvallankumouksen kutsuun, Venäjän vallankumouksen kutsuun, Leninin kutsuun. Se oli osa proletaaris-  
ta maailmanvallankumousta. Vaikka Kiinan Kommunistista puoluetta ei vielä ollut »toukokuun 4 päivän liikkeen» kaudella, niin jo silloin oli paljon sivistyneistön edustajia, jotka osoittivat solidaarisuuttaan Venäjän vallankumousta kohtaan ja alkoivat omaksua kommunistisia aatteita. »Toukokuun 4 päivän liike» oli alussa kommunistisen sivistyneistön ja vallankumouksellisen pikkuporvarillisen ja porvarillisen sivistyneistön vallankumouksellista yhteisrintamaa (porvarillinen sivistyneistö muodosti liikkeen oikeistosiiven). Sen heikkous oli siinä, että siihen osallistui vain sivistyneistö, mutta työläiset ja talonpojat eivät osallistuneet. Mutta »kesäkuun 3 päivän liikkeen»<sup>18</sup> alkaessa se kasvoi yleiskiinalaiseksi vallankumousliikkeeksi, johon ei enää osallistunut sivistyneistö yksinään, vaan myös laajat proletariaatin, pikkuporvariston ja porvariston joukot. »Toukokuun 4 päivän liikkeen» toteuttama kulttuurivallankumous kävi johdonmukaista taistelua feodaalista kulttuuria vastaan. Kiina ei ollut koko historiansa aikana tuntenut vielä niin suurta ja johdonmukaista kulttuurivallankumousta. Taistelussa kulttuurivallankumouksen lipun alla vanhaa moraalista vastaan ja uuden moraalin puolesta sekä taistelussa vanhaa kirjallisuutta vastaan uuden kirjallisuuden puolesta suoritettiin suuria tekoja. Tämä kulttuuriliike ei voinut vielä silloin tulla työläis- ja talonpoikaisjoukkoja käsittäväksi. Se esitti tosin tunnuksen »kirjallisuutta tavalliselle kansalle», mutta »tavallinen kansa» rajoittui siihen aikaan käytännössä kaupunkien pikkuporvaristosta ja porvaristosta lähtöisin olevaan sivistyneistöön, ts. niin sanottuun kaupunkilaissivistyneistöön. »Toukokuun 4 päivän liike» valmisteli sekä aatteellisesti että kaadereiden suhteen vuonna 1921 tapahtunutta Kiinan Kommunistisen puolueen perustamista. Se valmisteli myös »toukokuun 30 päivän liikettä» ja Pohjoista sotaretkeä. Por-

varillinen sivistyneistö muodosti »toukokuun 4 päivän liikkeessä» oikean sivustan. Liikkeen toisella kaudella suurin osa siitä teki sovinnon vihollisen kanssa ja lyöttäytyi taantumuksen puolelle.

Toiselle kaudelle antoi leimansa Kiinan Kommunistisen puolueen perustaminen sekä »toukokuun 30 päivän liike» ja Pohjoinen sotaretki. Tällä kaudella vaikutti ja kehittyi edelleen »toukokuun 4 päivän liikkeen» aikana luotu kolmen luokan yhteisrintama, johon nyt vedettiin mukaan myös talonpoikaisto. Tämä kaikkien luokkien yhteisrintama muotoutui myös poliittiseksi yhteisrintamaksi; yhteistyö kuomintangin ja kommunistisen puolueen välillä saatiin ensimmäisen kerran aikaan. Sun Jat-senin suuruus ei ole vain siinä, että hän johti vuoden 1911 suurta vallankumousta (vaikka se olikin vanhan kauden demokraattista vallankumousta), vaan myös siinä, että hän pystyi »maailmanhistorian kehityskulkua vastaavasti, joukkojen vaatimusten mukaisesti» esittämään kolme vallankumouksellista poliittista peruslinjaa: liitto Venäjän kanssa, liitto kommunistisen puolueen kanssa sekä talonpoikien ja työläisten kannatus; että hän pystyi antamaan näille kansan kolmelle periaatteelle uuden tulkinnan ja esittämään kolme uutta kansan periaatetta, joihin sisältyi kolme poliittista peruslinjaa. Siihen saakka oli kolme kansan periaatetta varsin vähän kiinnostanut valistustyöntekijöitä, tiedemiehiä ja nuorisoa, koska nuo periaatteet eivät esittäneet taistelutunnusta imperialismia vastaan eivätkä taistelutunnusta feodaalista yhteiskuntajärjestyksestä ja feodaalisen kulttuurin aatteita vastaan. Ne olivat siihen saakka kolme vanhaa kansan periaatetta, joita yhteiskunta piti vain pienen ryhmän väliaikaisena lippuna taistelussa vallasta, ts. hallituspaikoista poliittista uraa tavoiteltaessa. Tämän jälkeen ilmaantui kolme uutta kansan periaatetta, joihin kolme poliittista peruslinjaa sisältyy. Kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhteistyön ansiosta, mo-

lempien puolueiden vallankumouksellisten jäsenten ponnistusten ansiosta kolme kansan periaatetta levisi koko maahan, ne levisivät valistustyöntekijäin ja tiedemiesten erään osan keskuuteen, opiskelevan nuorison keskuuteen. Ja kaikki tämä tapahtui sen vuoksi, että entiset kolme kansan periaatetta oli kehitetty kolmeksi imperialisminvastaiseksi, feodalisminvastaiseksi, uudemokraattiseksi kansan periaatteenksi, joihin sisältyi kolme poliittista peruslinjaa. Elleivät kansan kolmen periaatteen ajatukset olisi kokeneet sellaista kehitystä, eivät ne olisi voineet levitäkään.

Tällä kaudella tulee kolmesta vallankumouksellisesta kansan periaatteesta kuomintangin ja kommunistisen puolueen, samoin myös kaikkien vallankumouksellisten luokkien yhteisrintaman poliittinen perusta. »Kommunismi on kansan kolmen periaatteen paras ystävä»; tästä syystä molemmat opit muodostivat yhteisrintaman. Se oli luokkasisällöltään proletariaatin, talonpoikaiston, kaupunkien pikkuporvariston ja porvariston yhteisrintama. Siihen aikaan kuomintang ja Kiinan Kommunistinen puolue levittivät yhdessä kommunistisen puolueen viikkolehden »Siangtaotsoupaon», Šanghaiissa ilmestyneen kuomintangilaisen lehden »Minkuošipaon» ja paikallisen lehdistön palstoilla yhdessä imperialisminvastaisia aatteita, kävivät yhdessä taistelua feodaalista konfutselais-kanonista opetusjärjestelmää vastaan, vanhanaikaiseen feodaaliseen sotisopaan pukeutunutta vanhaa kirjallisuutta ja vanhaa kirjakieltä »von-jania» vastaan, tekivät tunnetuksi sisällöltään imperialisminvastaista ja feodalisminvastaista uutta kirjallisuutta sekä uutta kirjakieltä »paihuaa». Kuangtungin maakunnassa suoritettujen sotatoimien ja Pohjoisen sotaretken aikana Kiinan armeijaan levitetään imperialisminvastaisia ja feodalisminvastaisia aatteita ja armeija järjestetään uudella tavalla. Monimiljoonainten talonpoikaisjoukkojen keskuudessa esitetään tunnuksia varastelevien ja lahjottavien virkamiesten kukistamisesta,

tuhaoiden ja lesenien kukistamisesta, ja talonpoikaiston suuri vallankumoustaistelu alkaa. Kaiken tämän johdosta ja myös Neuvostoliitolta saadun avun ansiosta Pohjoinen sotaretki päättyi voittoon. Mutta heti kun suurporvaristo tuli valtaan, se teki lopun vallankumouksesta ja tuloksena oli uusi poliittinen tilanne.

Kolmas kausi on vuodesta 1927 vuoteen 1937 kestänyt vallankumouksen uusi kausi. Kun vallankumouksellisessa leirissä oli edellisen kauden loppupuolella tapahtunut muutoksia — Kiinan suurporvaristo oli lyöttäytynyt imperialismin ja feodaalisten voimien vastavallankumoukselliseen leiriin ja kansallinen porvaristo liittynyt suurporvaristoon — niin vallankumoukselliseen leiriin oli neljästä luokasta jäänyt kolme: proletariaatti, talonpoikaisto ja muut pikkuporvariston kerrokset (vallankumouksellinen sivistyneistö mukaan luettuna). Tämän vuoksi Kiinan vallankumous joutui tosiasiaan pakosta uuteen kauteen, jonka kestäessä Kiinan Kommunistinen puolue johti yksinään joukkoja vallankumoukseen. Se oli toisaalta vastavallankumouksellisten »marssien», toisaalta vallankumouksen syvenemisen kautta. Siihen aikaan suoritettiin kahdenlaisia vastavallankumouksellisia »marsseja», sotilaallisia ja sivistyksellisiä. Myös vallankumouksen syveneminen tapahtui kahteen suuntaan — maaseudun vallankumouksen ja kulttuurivallankumouksen syvenemiseen. Edellä mainittuja »marsseja» varten pantiin imperialistien komennuksesta liikekannalle koko Kiinan ja koko maailman vastavallankumoukselliset voimat. Nuo »marssit» kestivät kokonaista kymmenen vuotta ja niissä osoitettiin vertaistaan hakevaa julmuutta. Muutamia satoja tuhansia kommunisteja ja nuoria opiskelijoita surmattiin, miljoonat työläiset ja talonpojat joutuivat petomaisten vainojen kohteeksi. Kaikkia noita tekoja ohjanneet johtopukarit luulivat, että kommunismi ja kommunistinen puolue onnistutaan ehdottomasti »pyyhkääsemään pois maan pinnalta», mut-



ta todellisuudessa tulos oli aivan päinvastainen. Molemmantlaatuiset »marssit» kärsivät ankaran romahduksen. Sotilaallisten »marssien» tuloksena oli Punaisen armeijan siirtyminen pohjoiseen taistelemaan japanilaisia anastajia vastaan; kulttuurin alalla suoritettujen »marssien» tuloksena oli vuoden 1935 joulukuun 9 päivän nuorison vallankumouksellinen liike. Molemmantlaatuisten »marssien» yhteisenä tuloksena oli koko kansan herääminen. Sellaisia ovat myönteiset tulokset. Mutta hämmästyttävintä on se, että kulttuurinkin alalla suoritettut »marssit» päättyivät häpeälliseen romahdukseen siitä huolimatta, että kommunisteilla ei ollut minkäänlaista mahdollisuutta tehdä niille vastarintaa kuomintangin hallitsemien alueiden sivistyslaitoksissa. Mikä siihen on syytä? Eikö tätä kannattaisi pysähtyä ajattelemaan? Tulihan myös Lu Hsinista — joka oli vakaumukseltaan kommunisti — juuri näiden »marssien» aikana Kiinan kulttuurivallankumouksen suuri edustaja.

Vastavallankumouksellisten »marssien» kielteisenä tuloksena oli japanilaisen imperialismin tunkeutuminen Kiinaan. Se onkin pääsyy siihen syvään vihaan, jonka vallassa koko kansamme vielä nytkin muistelee kymmenvuotista taistelua kommunismia vastaan.

Tällä taistelun kaudella vallankumouksen leiri puolusti kansanjoukkojen imperialismia ja feodalismia vastaan käymän taistelun periaatteita — uutta demokratiaa ja kolmea uutta kansan periaatetta, vastavallankumouksen leiri sitävastoin tilanherrojen ja suurporvariston liittoutuman itsevaltaisia pyrkimyksiä imperialismin ylijohdon alaisena. Tämä liittoutuma kävi niin politiikan kuin kulttuurinkin alalla säälimättömästi Sun Jat-senin kolmen poliittisen peruslinjan kimppeen, se kävi säälimättömästi hänen kolmen uuden kansan periaatteen kimppeen ja syöksi Kiinan kansan mitä suurimman onnettomuuteen.

Neljäs kausi on nykyisen japanilaisia anastajia vastaan käy-

tävän sodan kausi. Kiinan vallankumouksen mutkitteleva tie johti uudelleen neljän luokan yhteisrintamaan, mutta tämän yhteisrintaman puitteet laajentuivat entistä enemmän. Kiinan yhteiskunnan korkeimmissa kerroksissa se sai mukaansa monia hallitsevien luokkien edustajia, keskikerroksissa kansallisen porvariston ja pikkuporvariston sekä alimmissa kerroksissa koko proletariaatin. Kaikki väestökerrokset muodostivat liiton ja ryhtyivät päättävästi torjumaan japanilaista imperialismia. Tämän kauden ensimmäinen vaihe päättyi Vuhanin kukistumiseen. Tällä kaudella on maamme elämän kaikilla aloilla ollut havaittavissa ilahduttavaa nousua, politiikassa on nähtävissä pyrkimystä kansanvaltaistamiseen, kulttuuririntamalla on suoritettu verraten laajaa voimien mobilisointia. Toisessa vaiheessa, joka alkoi Vuhanin kukistumisen jälkeen, on poliittisessa tilanteessa tapahtunut monia muutoksia. Osa suurporvaristoa antautui viholliselle, toinenkin osa hankiuttuu lopettamaan sodan mahdollisimman pian. Kulttuurielämässä muodostunutta tilannetta kuvastaa Je Tšingin, Tšang Tsun-main ja muiden taantumuksellinen toiminta sekä sanan ja painovapauden puuttuminen.

Jotta tämä pula voitettaisiin, on käytävä päättävää taistelua kaikkia niitä aatteita vastaan, jotka tähtäytyvät anastajia vastaan käytävää sotaa, voimien yhteenliittämistä ja edistystä vastaan. Ellei näitä taantumuksellisia aatteita nujerreta, on mahdotonta toivoa voittoa sodassa. Millaisia ovat taistelumme näköalat? Tähän tärkeään kysymykseen kiintyy nyt koko kansan huomio. Vallitsevien kotimaisten ja kansainvälisten olosuhteiden pohjalta lähtien voidaan väittää, että millaisia vaikeuksia japanilaisia anastajia vastaan käymäsämme sodassa kohtaammekin, Kiinan kansa voittaa kumminkin. Jos katsomme Kiinan koko historiaa, niin edistys, jonka Kiina on saavuttanut »toukokuun 4 päivän liikkeen» jälkeen kuluneena kahtenakymmenenä vuotena, ei ylitä vain edellisen

kahdeksankymmenen vuoden saavutuksia, vaan se ylittää todella muutaman menneen vuosituhanen saavutukset. Voidaan kuvitella, millaisia menestyksiä Kiina saavuttaa seuraavan kahdenkymmenen vuoden kuluessa! Pimeiden voimien riehunta kotimaassa ja sen ulkopuolella on aiheuttanut nykyiset kansalliset onnettomuudet. Mutta tuo riehunta ei todista vain sitä, että pimentolaiset ovat vielä voimakkaita, se todistaa myös, että kysymys on heidän viimeisistä kouristuksistaan ja että kansanjoukot lähestyvät vähitellen voittoa. Niin on asia Kiinassa, niin se on koko Idässä, niin myös koko maailmassa.

#### 14. Harhakäsityksiä kulttuurin luonteesta

Kaikki mikä on uutta muovautuu raskaassa taistelussa. Tämä koskee myös uutta kulttuuria, joka kaksikymmentä vuotta kestäneen kehityksensä aikana on tehnyt kolme käännettä, piirtänyt mutkittelevan linjan, ja tällöin on käynyt selville kaikki mikä siinä on hyvää, mikä huonoa.

Kovakalloiset porvarit ovat aivan väärässä kulttuurikysymyksissä samoin kuin poliittista valtaakin koskevissa kysymyksissä. He eivät ymmärrä uuden kauden historiallisia erikoisuuksia Kiinassa eivätkä tunnusta laajojen kansanjoukkojen uudemokraattista kulttuuria. He lähtevät pyrkimyksestä saattaa voimaan porvariston rajaton valta ja kulttuurin alalla porvarillisen kulttuurin monopoliherruus. Osa sivistystyöntekijöistä, jotka edustavat niin sanottua eurooppalais-amerikkalaista suuntausta<sup>19</sup> (tarkoiton osaa heistä), oli menneisyydessä käytännöllisesti katsoen myötämielinen kuomintangin hallituksen suorittamille kommunisminvastaisille »marsseille» kulttuuririntamalla, ja on nyt nähtävästi myötämielinen »kommunistien liuentamiseen» tähtäävälle politiikalle. He eivät halua, että työläiset ja talonpojat nostaisivat pänsä pystyyn poliittisessa elämässä, he eivät halua, että työläiset ja talon-

pojat nostaisivat päänsä pystyyn kulttuurin alalla. Mutta tuosta kovakalloisten porvarien monopoliherruudesta kulttuurin alalla ei tule mitään, sillä tässä samoin kuin poliittista valtaa koskevassa kysymyksessä ei sille ole olemassa kotimaisia eikä kansainvälisiä edellytyksiä. Ja tästä syystä on parempi, että porvarillisen kulttuurin monopoliherruuden teoriakin »piilotetaan».

Mitä kansan kulttuurin suuntaan tulee, niin kommunistiset aatteet esittävät siinä johtavaa osaa. Meidän tulee voimakkaasti propagoida sosialismia ja kommunismia työväenluokan keskuudessa ja sen ohella kasvattaa suunnitelmallisesti talonpoikaistoa ja muuta kansaa sosialistisessa hengessä. Kansan kulttuuri ei kokonaisuudessaan ole vielä sosialistista.

Uuden demokratian politiikassa, taloudessa ja kulttuurissa — kaikilla näillä aloilla on proletarisen johdon ansiosta sosialistisia aineksia, eikä vain pelkkiä aineksia, vaan sellaisia, jotka esittävät ratkaisevaa osaa. Mutta jos puhutaan politiikasta, taloudesta ja kulttuurista kokonaisuudessaan, niin ne eivät ole toistaiseksi sosialistisia, vaan ovat kaikki uusdemokraattisia. Vallankumouksella on tässä vaiheessa perustehtävänäään pääasiassa taistelu vierasmaalaista imperialismia ja kiinalaista feodalismia vastaan, ja siitä syystä se on vielä porvarillis-demokraattista eikä sosialistista vallankumousta, joka asettaa päämääräkseen kapitalismin kukistamisen. Mitä kansan kulttuuriin tulee, niin olisi väärin olettaa, että meidän nykyinen kansan kulttuurimme kokonaisuudessaan on tai että sen pitäisi olla sosialistista. Se merkitsisi kommunistisen ideologian levittämistehtävän sekoittamista kommunismin käytännöllisen toteuttamistehtävän kanssa tämän hetken toimintaohjelmana; se merkitsisi, että kommunistisen menetelmän, kommunististen metodien soveltaminen erilaisten kysymysten käsittelyssä, tieteen omaksumisessa, työn järjestämisessä sekä kaaderien koulutuksessa sekoitetaan kommunististen

aatteiden toteuttamiseen koko kansansivistyksen ja kansan kulttuuriryön käytännöllisenä ohjeena demokraattisen vallankumouksen vaiheessa Kiinassa. Sisällöltään sosialistisen kansan kulttuurin tulee heijastaa sosialistista politiikkaa ja taloutta. Meillä on politiikassa ja taloudessa sosialistisia aineksia ja niiden heijastumana on meidän kansan kulttuurissammekin sosialistisia aineksia. Mitä tulee yhteiskuntaan kokonaisuudessaan, niin meillä ei ole vielä toistaiseksi muodostunut täysin sosialistista politiikkaa eikä sosialistista taloutta, ja siitä syystä ei vielä voi olla täysin sosialistista kansan kulttuuriakaan.

Sen johdosta, että Kiinan nykyinen vallankumous on osa proletaarista sosialistista maailmanvallankumousta, Kiinan nykyinen uusi kulttuurikin on osa proletaarista sosialistista maailmankulttuuria, sen suuri liittolainen. Mutta vaikka siinä onkin sosialistisen kulttuurin huomattavia aineksia, se ei vielä toistaiseksi kuulu, jos puhutaan kansan kulttuurista kokonaisuudessaan, proletaariseen sosialistiseen maailmankulttuuriin täysin sosialistisena, vaan kansanjoukkojen imperialisminvastaisena, feodalisminvastaisena, uudemokraattisena kulttuurina. Koska Kiinan nykyinen vallankumous ei ole mahdollinen ilman Kiinan proletariaatin johtoa, ei myöskään Kiinan nykyinen uusi kulttuuri ole mahdollinen ilman proletaarisen kulttuurin, ts. kommunismin aatteiden johtoa. Mutta tämä johto suuntaa kansanjoukot tässä vaiheessa imperialisminvastaiseen ja feodalisminvastaiseen poliittiseen ja kulttuurivallankumoukseen, ja tästä syystä nykyinen uusi kansan kulttuuri kokonaisuudessaan pysyy demokraattisena eikä ole sosialistista.

Kiistatonta on, että meidän on nyt laajennettava kommunististen aatteiden propagandaa, voimistettava marxilais-leniniläistä opiskelua. Ilman sellaista propagandaa ja opiskelua ei ole mahdollista varmistaa Kiinan vallankumouksen siirty-

mistä seuraavaan, sosialistiseen vaiheeseen, ei edes viedä voittoon nykyistä demokraattista vallankumousta. Mutta meidän on tehtävä ero toisaalta kommunistisen ideologian ja kommunistisen yhteiskuntajärjestelmän propagandan, toisaalta uudemokraattisen toimintaohjelman käytännöllisen toteuttamisen välillä; on erotettava toisaalta kommunistisen teorian ja kommunististen menetelmien soveltaminen kysymysten käsittelyssä, tieteen omaksumisessa, työn järjestämisessä ja kaaderien koulutuksessa, toisaalta uudemokraattinen suuntaus kansan kulttuurissa kokonaisuudessaan. Ei ole tietenkään sekoitettava näitä kahta asiaa toisiinsa.

Tästä käy selville, että kansan uuden kulttuurin sisältönä Kiinassa ei nykyisessä vaiheessa ole porvarillisen kulttuurin monopoliherruus eikä myöskään proletaarinen sosialismi puhtaassa muodossaan, vaan proletaarisen sosialistisen kulttuurin aatteiden johtama kansanjoukkojen imperialisminvastainen ja feodalisminvastainen uusi demokratia.

### **15. Kansallisen, tieteellisen ja joukkokulttuurin puolesta**

Uuden demokratian kulttuuri on kansallista kulttuuria. Se esiintyy imperialistista sortoa vastaan, Kiinan kansan kansallisen kunnian ja riippumattomuuden puolesta. Se kuuluu meidän kansakunnallemme ja sillä on meidän kansallisten erikoisuuksiemme leima. Se liittyy yhteen toisten kansakuntien kaikkien sosialististen ja uudemokraattisten kulttuurien kanssa, ryhtyy niiden kanssa molemminpuolisen rikastumisen ja molemminpuolisen kehityksen suhteisiin ja muodostaa yhdessä niiden kanssa uuden maailmankulttuurin. Mutta se ei voi suinkaan yhtyä minkään kansakunnan taantumuksellisen, imperialistisen kulttuurin kanssa, sillä meidän kulttuurimme on vallankumouksellista kansallista kulttuuria. Kiinan on otettava

vastaan mahdollisimman suuressa määrin ulkomaisten valtioiden edistyksestä kulttuuria raaka-aineena oman kulttuurinsa rikastuttamiseksi. Tätä työtä ei menneisyydessä ole tehty läheskään riittävästi. Tässä ei ole kysymys vain nykyajan sosialistisesta ja uusdemokraattisesta kulttuurista, vaan myös menneisyyden ulkomaisesta kulttuurista, esimerkiksi valistusajan kulttuurista useissa kapitalistisissa maissa. Meidän on otettava vastaan kaikki mikä voi meille nykyisin kelvata. Mutta kaiken ulkomaisen suhteen on meneteltävä samoin kuin menetellään ruoan suhteen, kun se ensin pureskellaan hienoksi suussa, kun se muokkautuu mahalaukussa ja suolistossa, kun siihen sekoittuu sylkeä sekä maha- ja suolinesteitä ja kun se sitten jakautuu jätteisiin, jotka poistuvat, ja elinmehuun, joka omaksutaan; vasta näin tulee ruoka hyödylliseksi elimistöllemme. Samoin ei meidänkään pidä niellä ulkomaista selaisenaan, valikoimatta. »Läpikotaisen eurooppalaistamisen» vaatimus<sup>20</sup> on virheellinen. Kaiken ulkomaisen mekaaninen lainaaminen on tuottanut Kiinalle suurta vahinkoa. Soveltaessaan marxilaisuutta Kiinassa tulee kiinalaisten kommunistien samoin kaikessa yhdistää taitavasti marxilaisuuden yleiset to- tuudet Kiinan vallankumouksen konkreettiseen käytäntöön — toisin sanoen yhdistää ne Kiinan kansallisiin erikoisuuksiin ja pukea ne tiettyyn kansalliseen muotoon; vasta silloin on työstämme hyötyä. Marxilaisuutta ei saa suinkaan soveltaa subjektivistisesti, kaavamaisesti. Se mitä kaavalliset marxilaiset tekevät, on suorastaan marxilaisuuden ja Kiinan vallankumouksen pilkkaamista. Heidän paikkansa ei ole Kiinan vallankumouksen riveissä. Kiinan kulttuurilla täytyy olla oma, ts. kansallinen muotonsa. Kansallinen muodoltaan, uusdemokraattinen sisällöltään — sellainen on meidän nykyinen uusi kulttuurimme.

Uuden demokratian kulttuuri on tieteellistä kulttuuria. Se esiintyy kaikenlaisia feodaalisia aatteita ja mystiikkaa vas-

taan, tunnollisuuden puolesta totuuden etsimisessä, objektiivisen totuuden puolesta, teorian ja käytännön ykseyden puolesta. Tässä suhteessa voi Kiinan proletariaatin tieteellinen ajattelu luoda yhteisrintaman imperialismia, feodalismia ja mystiikkaa vastaan porvarillisten materialistien ja luonnontieteilijäin kanssa, jotka vielä esittävät Kiinassa edistyksellistä osaa. Mutta se ei voi missään tapauksessa lähteä yhteisrintamaan taantumuksellisen idealismin minkäänlaisten muotojen kanssa. Poliittisessa toiminnassa kommunistit voivat luoda imperialisminvastaisen ja feodalisminvastaisen yhteisrintaman joidenkin idealistien, jopa uskonnollistenkin oppien kannattajien kanssa, mutta eivät voi missään tapauksessa yhtyä näiden idealismiin eikä uskonnollisiin dogmeihin. Kauan kestäneellä feodaalisen yhteiskunnan valtakaudella on Kiinassa luotu mainio kulttuuri. On tutkittava tämän vanhan kulttuurin kehitysprosessia, heitettävä siitä pois kaikki feodaalinen roju, otettava sen demokraattinen ydin; se on välttämätön ehto uuden kansallisen kulttuurin kehittämiseksi ja kansakunnan uskon lujittamiseksi omiin voimiinsa. Mutta missään tapauksessa ei saa omaksua kaikkea kriitikkömmästä, umpimähkään. Kaikki mätä minkä menneisyydessä hallinnut feodaalien luokka on aiheuttanut, on erotettava vanhasta maaniosta kansan kulttuurista, ts. siitä mille demokraattisuus ja vallankumouksellisuus olivat suuremmassa tai pienemmässä määrin ominaisia. Kiinan nykyinen uusi politiikka ja uusi talous ovat kehittyneet edellisten aikakausien vanhasta politiikasta ja vanhasta taloudesta; myös Kiinan nykyinen uusi kulttuuri on kehittynyt edellisten aikakausien vanhasta kulttuurista. Tämänvuoksi meidän tulee kunnioittaa historiallista menneisyyttämme eikä ole suhtauduttava siihen yliolkaisesti. Mutta tämän kunnioituksen tulee ilmetä siinä, että historialle annetaan sille kuuluva paikka tieteessä, että kunnioitetaan historian dialektista kehitystä, eikä siinä, että lauletaan ylistys-



virttä menneisyydelle ja soimataan nykyisyyttä, ei siinä, että ihastellaan kaikenlaista feodaalista rikkaruohoa. Kansanjoukkoihin ja opiskelemaan nuorisoon nähden on pääasia niiden ohjaaminen sillä tavoin, että ne katsoisivat eteenpäin eikä taaksepäin.

Uuden demokratian kulttuuri on joukkokulttuuria ja niin ollen demokraattista kulttuuria. Sen tulee palvella työtätekeviä, työläis- ja talonpoikaisjoukkoja, jotka muodostavat enemmän kuin 90 % kansakunnasta, sen täytyy tulla vähitellen niiden kulttuuriksi. Vallankumouksellisille johtaville kaadereille ja vallankumouksellisille joukoille annettavan tietomäärän välillä täytyy olla ero, mutta samalla täytyy näiden tietojen olla myös yhteydessä keskenään. On erotettava toisistaan ja samalla yhdistettävä toisiinsa vaatimukset kulttuuritason kohottamisesta ja sen yleistajuisuudesta. Vallankumouksellinen kulttuuri on laajoille kansanjoukoille väkevä vallankumouksen ase. Vallankumousta edeltävällä kaudella se palvelee vallankumouksen aatteellista valmistelua, vallankumouksen kestäessä se on yleisen vallankumousrintaman välttämätön ja tärkeä lohko, ja kulttuuririntamalla toimivat vallankumoukselliset ovat tällä rintamalla eriasteisia komentajia. »Ilman vallankumouksellista teoriaa ei voi olla vallankumouksellista liikkettäkään»<sup>21</sup>; tästä näkyy, kuinka tärkeä merkitys vallankumouksellisella kulttuuriliikkeellä on vallankumousliikkeen käytännölle. Sekä taistelu vallankumouksellisen kulttuurin puolesta että käytännöllinen vallankumoustaistelu ovat joukkoliikkeitä, ja senvuoksi täytyy kulttuuririntaman edistyksellisillä työntekijöillä olla oma armeijansa sodassa japanilaisia anastajia vastaan. Tämän armeijan muodostavat kansanjoukot. Jos vallankumouksellisen kulttuuririntaman työntekijä ei lähesty kansaa, tulee hänestä »kenraali ilman armeijaa» eikä hänen luotinsa pysty viholliseen. Näiden tavoitteiden saavuttamiseksi on tiettyjen edellytysten vallitessa pantava toimeen

kielen kirjaimiston uudistus, kieli on lähennettävä kansanjoukkoihin. Pitää ymmärtää, että kansa on vallankumouksellisen kulttuurin ehtymätön lähde.

Kansallinen, tieteellinen kulttuuri, joukkokulttuuri — se on kansanjoukkojen imperialisminvastaista ja feodalisminvastaisista kulttuuria, uuden demokratian kulttuuria, Kiinan kansan uutta kulttuuria.

Uusdemokraattisen politiikan, uusdemokraattisen talouden ja uusdemokraattisen kulttuurin yhdistäminen toisiinsa luo uuden demokratian tasavallan, Kiinan tasavallan, jonka olemus tulee vastaamaan sen nimeä, sen uuden Kiinan, jonka me tahdomme rakentaa.

Uusi Kiina on edessämme, lähtekäämme ottamaan sitä vastaan!

Laivan — Uuden Kiinan — maston kärki on jo ilmestynyt taivaanrannalle, taputtakaa käsiänne, tervehtikää sitä!

Riemuitkaa, Uusi Kiina kuuluu meille!

### Huomautuksia

<sup>1</sup> Aikakauslehti »Tšungkuo venhua» (Kiinan kulttuuri) alkoi ilmestyä Jenanissa tammikuussa 1940. Kirjoitus »Uudesta demokratiasta» julkaistiin ensimmäisen kerran tämän aikakauslehden ensimmäisessä numerossa.

<sup>2</sup> V. I. Lenin, »Ammattiliitoista, nykytilanteesta ja Trotskin virheistä» (Teokset, 32 osa, s. 13).

<sup>3</sup> K. Marx, »Kansantaloustieteen arvostelua», Alkulause.

<sup>4</sup> K. Marx, »Teesejä Feuerbachista», liitteenä F. Engelsin teokseen Ludwig Feuerbach.

<sup>5</sup> J. V. Stalin, »Lokakuun vallankumous ja kansallisuuskysymys» (Teokset, 4 osa, 176—77 suom.).

<sup>6</sup> V. I. Lenin, »Imperialismi kapitalismin korkeimpana vaiheena» (Teokset, 22 osa, s. 288).

<sup>7</sup> Tarkoitetaan monia neuvostovastaisia tekoja, joihin kuomintangin hallitus ryhtyi sen jälkeen, kun Tšiang Kai-šek oli pettänyt vallankumouksen: joulukuun 13 p:nä 1927 kuomintangilaiset tappoivat SNTLn varakonsulin Kantonissa, joulukuun 14 p:nä Nankingin kuomintangilainen hallitus antoi »käsken yhteyden lopettamisesta Venäjään», kieltäytyi tunnustamasta neuvostoliittolaisia konsulaat-

teja ja pakotti neuvostoliittolaiset kauppajärjestöt Kiinan eri maakunnissa lopettamaan toimintansa. Elokuussa 1929 Tšiäng Kai-šek provosoi koillis-Kiinassa imperialistien usuttamana aseellisen selkkauksen SNTLn kanssa.

<sup>8</sup> Kemal — Turkin kauppaporvariston edustaja. Ensimmäisen maailmansodan jälkeen englantilaiset imperialistit ajoivat vasallinsa Kreikan aseelliseen hyökkäykseen Turkkia vastaan. Turkin kanssa sai apua Neuvostoliitolta ja saavutti vuonna 1922 voiton Kreikasta. Vuonna 1923 Kemal valittiin Turkin presidentiksi, J. V. Stalin sanoo: »Kemalistinen vallankumous on kansallisen kauppaporvariston huippukerroksen vallankumous, joka on syntynyt taistelussa vierasmaalaisia imperialisteja vastaan ja joka myöhemmässä kehityksessään suuntautui itse asiassa talonpoikia ja työläisiä vastaan, agraarivallankumouksen mahdollisuksiakin vastaan» (Teokset, 9 osa, s. 256).

<sup>9</sup> Mao Tse-tung tarkoittaa tässä Tšiäng Tsun-maita ja hänen kumppaneitaan. »Toukokuun 4 päivän liikkeen» jälkeen Tšiäng Tsun-mai esiintyi avoimesti tiedettä vastaan saarnaten metafyyillisistä oppia »henkisestä kulttuurista» ja sai »riehaantuneen metafyyssikon» liikanimen. Joulukuussa 1938 Tšiäng Tsun-mai julkaisi Tšiäng Kai-šekin ylytyksestä »Avoimen kirjeen herra Mao Tse-tungille», jossa kehitti hourupäisiä ajatuksia 8. ja Uuden 4. armeijan sekä Sensin — Kansun — Ningsian Raja-alueen lopettamisesta, esiintyen japanilaisten anastajien ja Tšiäng Kai-šekin apurina.

<sup>10</sup> Syyskuussa 1937 julkaistusta Kiinan Kommunistisen puolueen julistuksesta, joka koski kommunistisen puolueen ja kuomintangin yhteistyötä.

<sup>11</sup> Sun Jat-sen, »Luentoja kansan menestyksen periaatteesta», 1942, 2. luento.

<sup>12</sup> Eräs Tšiäng Kai-šekin Erikoispalvelun (vastavakoilun) johtomiehistä, Tšen Lu-fu, palkkasi joukkion taantumuksellisia lahjottavia kirjailijoita, jotka kyhäsivät kirjasen »Veišonglun» (Elämän filosofia). Se oli täynnä typeryyksiä ja siinä saarnattiin kuomintangilaista fasismia.

<sup>13</sup> Sellaista tunnusta esitti kyynillisesti Jen Hsi-šan, Šansin maakunnan suurten tilanherrojen ja compradorien edustaja.

<sup>14</sup> Petettyään vallankumouksen vuonna 1927 Vang Tšiäng-vei julkaisi häväistyskirjaseen nimellä »Taistelu kumpaakin leiriä vastaan».

<sup>15</sup> J. V. Stalin, »Kansallisuuskysymyksestä Jugoslaviassa» (Teokset, 7 osa, s. 75).

<sup>16</sup> Eräät kommunistiseen puolueeseen kuuluneet kaavaoppiset pilkkasivat sitä, että Mao Tse-tung kiinnitti paljon huomiota vallankumouksellisiin tukialueihin maaseudulla ja nimittivät sitä »vuorilla käynnin» aatteenksi. Mao Tse-tung käyttää tässä noita pilkallisia sanoja osoittaakseen maaseudun vallankumouksellisten tukikohtien suuren merkityksen.

<sup>17</sup> Koulujärjestelmä tarkoittaa tässä Euroopan ja Aasian maiden jäljittelyä opetuksessa. »Kotsui», valtiontutkintojärjestelmä, on ollut Kiinassa voimassa varhaisemmista ajoista alkaen. XIX vuosi-

sadan lopulla Kiinan sivistyneistön edustajat, uudistuksen puoltajat, vaativat vanhan tutkintojärjestelmän poistamista ja eurooppalais-mallisten koulujen perustamista.

<sup>18</sup> Toukokuun 4 p:nä 1919 syntynyt isänmaallinen liike astui kesä-kuun alussa uuteen vaiheeseen, joka alkoi siitä, että Pekingin ylioppilaat ryhtyivät vastustamaan sotaväen ja poliisin väkivallante-koja, järjestivät joukkokokouksia ja pitivät puheita. Ylioppilaiden lakkojen jälkeen seurasi työläisten ja kauppiaiden lakkoja šanghaissa, Nankingissa, Tientsinissä, Hantsoussa, Vuhanissa, Kiukian-gissa sekä Šantungin ja Anhuein maakuntien eri paikkakunnilla. Sillä tavoin »toukokuun 4 päivän liike» muuttui laajaksi joukko-liikkeeksi, johon ottivat osaa proletariaatti, kaupunkien pikkuporvaristo ja kansallinen porvaristo.

<sup>19</sup> Tarkoitetaan ryhmää, jota Hu ši ym. edustivat.

<sup>20</sup> »Läpikotaisen europalaistamisen» puolesta esiintyi osa porvarillisia tiedemiehiä. He ylistelivät kauan sitten jo aikansa elänyttä Lännen individualistista porvarillista kulttuuria ja vaativat, että Kiina seuraisi kaikessa Euroopan ja Amerikan kapitalististen valtioiden esimerkkiä.

<sup>21</sup> V. I. Lenin, »Mitä on tehtävä?» (Teokset, 5 osa, s. 341).

**ON LIITETTÄVÄ YHTEEN KAIKKI VOIMAT, JOTKA  
KANNATTAVAT TAISTELUA JAPANILAISIA ANASTAJIA  
VASTAAN, ON TAISTELTAVA KOVAKALLOISTEN  
KOMMUNISMINVASTAISTA KOPLAA VASTAAN**

**(1. helmikuuta 1940)**

Puhe Jenanissa Vang Tšing-vein petoksellisen toiminnan johdosta pidetyssä vastalausekokouksessa.

Mitä varten me, Jenanin kaikkien väestöpiirien edustajat, olemme tänään tulleet tähän kokoukseen? Leimataksemme häpeään poltinmerkillä isänmaan petturin Vang Tšing-vein ja liittäksemme yhteen kaikki japanilaisille anastajille tehtävää vastarintaa kannattavat voimat taisteluun kovakalloisten kommunisminvastaista koplaa vastaan.

Me kommunistit olemme tämän tästä osoittaneet, että japanilainen imperialismi on päättävästi ja peruuttamattomasti suuntautunut Kiinan orjuuttamiseen. Millaisia Japanissa toistensa tilalle tulevat hallitukset lienevätkin, niin perussuuntaus — Kiinan orjuuttaminen, Kiinan muuttaminen siirtomaaksi — pysyy aina muuttumattomana. Tämän huomattessaan on Vang Tšing-vei, Kiinan suurporvariston japanilaisystävällisen koplakunnan poliittinen edustaja, menettänyt pelosta ymmärryksensä, langennut polvilleen Japanin edessä ja allekirjoittanut sen kanssa petturisopimuksen, jolla hän on myynyt Kiinan

japanilaiselle imperialismille. Nyt hän aikoo vielä muodostaa nukkehallituksen asettaakseen sen japanilaisia anastajia vastaan sotaa käyvää hallitusta vastaan; hän aikoo muodostaa nukkearmeijan asettaakseen sen anastajia vastaan taistelevaa armeijaa vastaan. Viime aikoina hän on harvoin maininnut taistelusta Tšiäng Kai-šekia vastaan ja hänen kerrotaan jo valmistuneen »liittoon Tšiäng Kai-šekin kanssa». Taistelu kommunisteja vastaan on Japanin ja Vang Tšing-vein pääatarkoitus. Nämä tietävät, että kommunistinen puolue taistelee johdonmukaisimmin anastajia vastaan ja että kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhteistyö lisää tätä taistelua käyviä voimia. Siksi ne pyrkivät kaikin voimin saamaan rikki tämän yhteistyön eristääkseen molemmat puolueet toisistaan, tai mikä vielä parempi, usuttaakseen ne toisiaan vastaan. Ja niinpä ne kovakalloisia kuomintangilaisia välikappaleenaan käyttäen provosoivat kaikkialla selkkauksia. Hunanissa kovakalloiset panivat toimeen Pingkiangin verilöylyn <sup>1</sup>, Honanissa Tšuešanin verilöylyn <sup>2</sup>, Šansissa vanhojen joukko-osastojen hyökkäyksen uusien kimppuun <sup>3</sup>, Hopeissa Tšang Jin-vun hyökkäyksen 8. armeijan kimppuun <sup>4</sup>, Šantungissa Tšin Tši-šungin hyökkäyksen sissijoukkojen kimppuun <sup>5</sup>; itä-Hupessa Tšeng Šu-huai pani toimeen verilöylyn, jonka kestäessä murhattiin noin 600 kommunistia <sup>6</sup>, Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueella he järjestivät »töitä tukikohtien ja -linjojen luomiseksi» <sup>7</sup>, ja tämän alueen ulkopuolella suorittavat »saartotyötä» ja valmistautuvat sotilaalliseen hyökkäykseen <sup>8</sup>. Sitäpaitsi he ovat pidättäneet suuren ryhmän edistyksellistä nuorisoa ja teljenneet sen keskitysleireihin <sup>9</sup>; he ovat palkanneet palvelukseensa riehaantuneen metafysiikon Tšang Tsun-main, joka teki taantumuksellisen ehdotuksen kommunistisen puolueen lakkauttamisesta, Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueen hävittämisestä sekä 8. ja Uuden 4. armeijan lopettamisesta; he ovat palkanneet palvelukseensa trotskilaisen Je

Tšingin ja muita, jotka kyhäilevät kommunistista puoluetta parhaavia kirjoituksia. Kaiken tämän tarkoituksena ei ole mikään muu kuin japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun murtaminen, jotta koko kansasta voitaisiin tehdä siirtomaaorjia <sup>10</sup>.

Näin siis vangtšingveiläiset ja kuomintangissa oleva kovakalloisten kommunisminvastainen ryhmä, toisten toimiessa ulkoapäin, toisten sisältäpäin ja molempien vetäessä samaa nuottia, turmelevat maamme ilmapiiriä myrkkyyhöyryillä.

Tästä perinpohjin katkeroituneina monet alkavat ajatella, että taistelu japanilaista imperialismia vastaan on toivotonta, että kaikki kuomintangilaiset ovat roistoja ja että on taisteltava heitä kaikkia vastaan. On sanottava, että tuo katkeruus on täysin perusteltua. Voiko ollakaan katkeroitumatta, kun näkee kaikkia noita inhottavia tekoja? Mutta taistelu japanilaisia anastajia vastaan ei ole suinkaan toivotonta eivätkä kuomintangissa kaikki ole roistoja. Kuomintangilaisten eri ryhmiin nähden on noudatettava erilaista politiikkaa. Me emme voi suinkaan suhtautua suvaitsevasti niihin roistoihin, jotka ovat kokonaan menettäneet ihmishahmon, niihin, jotka ovat uskaltaneet ampua 8. ja Uuden 4. armeijan selkään, panna toimeen verilöylyjä Pingkiangissa ja Tšuešanissa, ja julkeavat tehdä myyräntyötä Raja-alueella, hyökkäillä edistyksellisten joukko-osastojen kimppuun, edistyksellisten järjestöjen ja edistyksellisten toimihenkilöiden kimppuun. Sellaisille ihmisille meidän täytyy antaa isku iskusta emmekä voi tehdä heille minkäänlaisia myönnytyksiä. Ovathan nuo konnat menettäneet kokonaan ihmishahmon, ja hetkellä, jolloin kansallinen vihollinen on tunkeutunut syvälle meidän maahamme, he provosoivat hankauksia, järjestelevät verisiä välikohtauksia ja provosoivat hajaannusta. Luulkoot he itsestään mitä tahansa, tosiasiallisesti he auttavat Japania ja Vang Tšing-veitä, ja eräät heistä saattavat olla suorastaan kansallisia petteureita. Jos sellaisia

ihmisiä ei rangaistaisi, niin se olisi meidän taholtamme virhe, se merkitsisi myöntymistä kavaltajien ja pettureiden tahtoon, velvollisuuden rikkomista kansallista vapaussotaa kohtaan, velvollisuuden rikkomista isänmaata kohtaan, kaikenlaisten yhteisrintamaa häiritsevien lurjusten suosimista, puolueen politiikan rikkomista. Mutta tämä politiikka, joka kohdistaa iskun antautujia ja kovakalloisten kommunisminvastaista koplaa vastaan, tarkoittaa samalla yksinomaan päättävää taistelua anastajia vastaan, yksinomaan japanilaisvastaisen yhteisrintaman suojaamista. Ja sen tähden me suhtaudumme kaikkiin niihin, jotka ovat uskollisia anastajia vastaan käytävän taistelun asialle, kaikkiin niihin, jotka eivät kuulu antautujien joukkoon tai kovakalloisten kommunisminvastaiseen koplaan — kaikkiin sellaisiin kuomintangin jäseniin me suhtaudumme hyvänsuovasti, pyrimme yksimielisyyteen heidän kanssaan, kunnioitamme heitä ja pyrimme pitkäaikaiseen yhteistyöhön heidän kanssaan, jotta maamme saataisiin jalkeille. Ja jokainen, joka näin ei tee, rikkoo myös puolueen politiikkaa.

Meidän puolueemme toteuttaa kaksipuolista politiikkaa: yhtäältä yhteenliittymistä kaikkien edistyksellisten voimien kanssa, yhteenliittymistä kaikkien kanssa, jotka ovat uskollisia japanilaista imperialismaa vastaan käytävän taistelun asialle; toisaalta taistelua kaikenlaisia lurjuksia vastaan, jotka ovat kadottaneet ihmishahmon, taistelua kaikkia antautujia ja kovakalloisten kommunisminvastaista koplaa vastaan. Tämän puolueemme politiikan ainoa tarkoitus on se, että saavutetaan käänne tilanteessa ja voitto japanilaisista anastajista. Puolueemme ja koko kansamme tehtävänä on liittää yhteen kaikki edistykselliset voimat, jotka kannattavat taistelua japanilaista imperialismaa vastaan, lyödä takaisin kaikki antautumista kannattavat taantumukselliset voimat, taistella päättävästi käänteen aikaansaamiseksi parempaan päin ja ehkäistä käänne huonompaan päin. Sellainen on meidän peruslinjamme.



Emme ole suinkaan pessimistejä, me katsomme tulevaisuuteen valoisin mielin. Emme pelkää antautujien emmekä kovakalloisten koplan minkäänlaisia hyökkäilyjä, meidän täytyy musertaa ne ja me pystymme ehdottomasti sen tekemään. Kiinan kansa saavuttaa epäilemättä kansallisen vapautuksensa, Kiina ei tuhoudu. Kiina tulee epäilemättä kulkemaan eteenpäin edistyksen tietä; taka-askeleet ovat vain väliaikaisia ilmiöitä.

Tämänpäiväisellä kokouksellamme tahdomme vielä kerran tuoda koko kansallemme julki sen vakaumuksemme, että anastajia vastaan käytävää taistelua varten tarvitaan välttämättä koko kansan yhteenliittymistä ja eteenpäinmenoa. Eräät tähdentävät vain taistelun välttämättömyyttä japanilaisia anastajia vastaan, mutta eivät tähdennä yhteenliittymisen ja eteenpäinmenon välttämättömyyttä, ja toisinaan eivät lainkaan mainitse yhteenliittymisestä eikä eteenpäinmenosta. Se on väärin. Kuinka voidaan käydä päättävää taistelua japanilaisia anastajia vastaan ilman todellista ja lujaa yhteenliittymistä, ilman nopeaa ja tehokasta liikettä eteenpäin? Kovakalloisten kommunisminvastainen kopla korostaa yhtenäisyyden saavuttamista, mutta tuo heidän niin sanottu »yhtenäisyytensä» on näennäistä eikä todellista yhtenäisyyttä; se on muodollista eikä tosiasiallista yhtenäisyyttä. Heidän yhtenäisyshuutonsa takana piilee halu lopettaa kommunistinen puolue, 8. armeija, Uusi 4. armeija ja Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alue. He sanovat, että Kiinassa ei tule olemaan yhtenäisyyttä niin kauan kuin kommunistinen puolue, 8. armeija, Uusi 4. armeija ja Raja-alue ovat olemassa. He tahtovat, että Kiinassa tulisi kaikesta kuomintangilaista. He eivät vain jatka yhden puolueen diktatuurinsa toteuttamista, vaan haluavat tehostaakin sitä. Mutta jos niin on, niin mistä yhtenäisyydestä voi silloin olla puhe?

Kun suoraan sanotaan, niin jos kommunistinen puolue, 8.

armeija, Uusi 4. armeija ja Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alue eivät olisi menneisyydessä täysin vilpittömästi esittäneet vaatimusta kansalaissodan lopettamisesta ja yksimielisestä taistelusta japanilaisia anastajia vastaan, niin ei olisi ollut ketään, joka olisi tehnyt aloitteen japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman muodostamisesta ja johtanut Sianin selkauksen rauhanomaista ratkaisua, ja silloin olisi sodan käyminen japanilaisia anastajia vastaan ollut käytännössä mahdotonta. Ellei tänään olisi kommunistista puoluetta, 8. armeijaa, Uutta 4. armeijaa, Šensin—Kansun—Ningsian Raja-aluetta ja demokraattisia vastarinnan tukialueita, jotka täysin vilpittömästi puolustavat japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun asiaa ja vastustavat vaarallista antautumispyrkimystä, hajaannusta ja taaksepäin menoa, niin kaikki olisi pilalla. Sadat tuhannet 8. ja Uuden 4. armeijan sotilaat pidättävät 2/5 kaikista vihollisen sotavoimista, käyvät taisteluja 17 japanilaisdivisioonaa vastaan niiden yhteisen lukumäärän ollessa 40<sup>11</sup> — miksi nämä armeijat pitäisi lopettaa? Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alue on edistynein alue maassamme; se on japanilaisille anastajille tehtävän vastarinnan demokraattinen tukialue. Tällä ei ole varastelevia eikä lahjuksia ottavia virkamiehiä, ei ole tuhaita eikä lesenejä, ei uhkapelejä, ei prostituutiota, ei jalkavaimoja eikä kerjäläisiä, ei hämäreperäisiä keinottelijajoukkioita, ei masennuksen eikä alakuloisuuden ilmapiiriä, ei ole ihmisiä, jotka elättäisivät itseään riitaisuuksia provosoimalla<sup>12</sup>, ei ole ihmisiä, jotka rikastuisivat kansallisesta onnettomuudesta — miksi sitten pitäisi lopettaa Raja-alue? Noin tunnottomasti voivat puhua vain tunnottomat ihmiset; mitä moraalista oikeutta on kovakallosilla siitä hiiskahtaakaan? Siitä ei tule mitään, toverit! Raja-aluetta ei tarvitse lopettaa, mutta tarpeen on se, että koko maa ottaisi siitä oppia; ei tarvitse lopettaa 8. eikä Uutta 4. armeijaa, vaan tarpeen on se, että koko maa

ottaisi niistä oppia; ei kommunistista puoluetta tarvitse lopettaa, vaan tarpeen on se, että koko maa ottaisi siitä oppia; ei eturiveissä kulkevien tarvitse ojentautua takana kulkevien mukaan, vaan takana kulkevien pitää ojentautua edellä kulkevien mukaan.

Me kommunistit olemme kaikkein johdonmukaisimpia yhtenäisyyden kannattajia, me olimme yhteisrintaman aloitteen tekijöitä, me olemme järkähtämättä toteuttaneet yhteisrintamasuuntausta, me olemme esittäneet yhtenäisen demokraattisen tasavallan tunnuksen. Kuka muu olisi voinut tehdä sellaisen aloitteen? Kuka muu olisi voinut sen toteuttaa? Kuka muu voisi tyytyä viiden juanin palkkaan kuukaudessa <sup>13</sup>? Kuka muu olisi pystynyt luomaan sellaisen lahjomattoman valtiokoneiston? He kiljuvat: yhtenäisyyttä, yhtenäisyyttä! Antautujilla on oma yhtenäisyysteoriansa: he tahtovat, että maamme yhtyisi antautumisen pohjalla. Kovakalloisten kommunisminvastaisella koplalla on oma mieliteoriansa yhtenäisyydestä: he tahtovat, että maa yhtyisi hajoituksen pohjalla, että se yhtyisi taaksepäinmenon pohjalla. Voimmeko me suostua siihen? Voidaanko pitää todellisena yhtenäisyytenä sellaista yhtenäisyyttä, joka ei perustu sotaan japanilaisia anastajia vastaan eikä yhteenliittymiseen ja eteenpäinmenoon? Voidaanko sellaista yhtenäisyyttä pitää hyödyllisenä yhtenäisyytenä? Voidaanko sitä pitää reaalisenä yhtenäisyytenä? Sehän on pelkkää houretta!

Tänään me esitämme tässä kokouksessa oman yhtenäisyysteoriamme. Meidän yhtenäisyysteoriamme on sellainen yhtenäisyysteoria, jonka koko Kiinan kansa omaksuu, se on yhtenäisyysteoria, jonka omaksuvat kaikki ne, joilla on elävä omatunto. Se on yhtenäisyysteoria, joka perustuu sotaan japanilaisia anastajia vastaan, yhteenliittymiseen ja eteenpäinmenoon. Vain eteenpäinmeno tekee yhteenliittymisen mahdolliseksi, vain yhteenliittyminen tekee mahdolliseksi taistelun

japanilaisia anastajia vastaan, vain eteenpäinmeno, yhteenliittyminen ja taistelu japanilaisia anastajia vastaan tekevät yhtenäisyyden mahdolliseksi. Sellainen on meidän yhtenäisyysteoriamme, todellisen yhtenäisyyden, hyödyllisen yhtenäisyyden, reaalisen yhtenäisyyden teoria. Sitävastoin tuon näennäisen yhtenäisyyden, vahingollisen yhtenäisyyden, muodollisen yhtenäisyyden teoria on sellainen yhtenäisyysteoria, joka johtaa maamme orjuuttamiseen, se on omantuntonsa viimeisetkin rippeet menettäneiden ihmisten teoria. He haluaisivat pyyhkiä pois maan pinnalta kommunistisen puolueen, 8. armeijan, Uuden 4. armeijan ja japanilaisille anastajille tehtävän vastarinnan demokraattiset tukialueet, he haluaisivat kaikkialla pyyhkiä pois maan pinnalta kaikki voimat, jotka kannattavat taistelua anastajia vastaan, saadakseen aikaan yhtymisen kuomintangin vallan alaisuudessa.

Ne ovat kavalialueita; ne merkitsevät hirmuvallan salakuljettamista yhtenäisyyden naamion alla; ne merkitsevät koiranlihan kauppaamista lampaanpäästä esittävän kyltin takana, yhden puolueen diktatuurin tyrkyttämistä yhtenäisyyden lipun alla. Ne merkitsevät, että on unohdettu häpy ja omatunto ja että harjoitetaan julkeata demagogiaa. Ja tänään meidän pitää kokouksessamme puhkaista heidän paperitiikerinsä, antaa päättävä vastaisku kovakalloisten kommunisminvastaiselle koplalle.

### Huomautuksia

<sup>1</sup> Kts. huomautusta 1 kirjoitukseen »Taantumukselliset on taltuttava».

<sup>2</sup> Marraskuun 11 p:nä 1939 kuomintangin vastavakoilun miehet ja sotaväenosastot, yhteensä yli 1800 miestä, piirittivät Uuden 4. armeijan Selustahallinnon Tšukoutsengissä (Tšuešanin piirikunta Honanin maakunnassa) ja murhasivat petomaisesti siellä olleet, sodassa japanilaisia anastajia vastaan haavoittuneet Uuden 4. armeijan komentajat ja sotamiehet sekä näiden perheenjäsenet; kaikkiaan sai surmansa yli 200 henkilöä.

<sup>3</sup> Vanhoilla joukko-osastoilla tarkoitetaan šansin militaristin, kuomintangilaisen Jen Hsi-šanin joukkoja; uusilla joukko-osastoilla

Šansin maakunnan väestön japanilaisvastaisia asevoimia (eli japanilaisvastaisia kuolemanpataljoonia), jotka oli perustettu sodan alussa ja olivat kommunistisen puolueen vaikutuksen ja johdon alaisia. Joulukuussa 1939 Tšiang Kai-šek ja Jen Hsi-šan yrittivät tuhota uudet joukko-osastot; keskitettyään kuusi armeijakuntaa Šansin maakunnan länsiosaan ne aloittivat hyökkäyksen, mutta hyökkääjät lyötiin hajalle uusien joukko-osastojen vastaiskulla. Samaan aikaan Jen Hsi-šanin joukot hävittivät japanilaisvastaiset demokraattiset piirikuntahallinnot Jangtšengin—Tšintšengin alueella (Šansin maakunnan kaakkoisosassa) ja panivat siellä toimeen suuren verilöylyn, surmaten paljon kommunisteja ja muita edistyksellisiä ihmisiä.

<sup>4</sup> Tšang Jin-vu — kuomintangin »järjestys»-joukkojen komentaja Hopenin maakunnassa. Vuodesta 1939 lähtien hän järjesteli alituisesti Tšiang Kai-šekin määräyksestä hyökkäyksiä 8. armeijaa vastaan. Kesäkuussa 1939 hänen joukkonsa hyökkäsivät yllättäen 8. armeijan selustalaitoksia vastaan Sensianin piirikunnassa Hopenin maakunnassa ja surmasivat yli 400 8. armeijan komentajaa ja sotamiestä.

<sup>5</sup> Huhtikuussa 1939 Šantungin kuomintangilaisen maakuntahallituksen puheenjohtaja Šen Hung-lie antoi Tšin Tši-šungin laumoille määräyksen hyökätä yllättäen sissiosaston kimppuun Pošanissa. Hyökkäyksessä surmattiin yli 400 henkilöä, niiden joukossa paljon komentajia.

<sup>6</sup> Syyskuussa 1939 kuomintangilainen taantumusmiehes Tšeng Šu-huai keskitti sotalaumansa Hupen maakunnan itäosaan, piiritti Uuden 4. armeijan selustalaitokset ja murhasi lähes 600 kommunistia.

<sup>7</sup> Kuomintangin vastavakoilulaitokset, jotka toimivat Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueella, perustivat Raja-alueen kaupunkeihin tukikohtiaan ja muodostivat niiden välille salaisia yhteyslinjojaan. Heidän antamansa nimen mukaan se oli »työtä tukikohtien ja -linjojen perustamiseksi».

<sup>8</sup> Talvella 1939 ja keväällä 1940 kuomintangin joukot valtasivat Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueella viisi piirikuntakeskusta: Tšunhuan, Sunjin, Tšengninin, Ningsianin ja Tšenjuanin.

<sup>9</sup> Japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan aikana kuomintangin taantumukselliset perustivat saksalaisten ja italialaisten fasisien menetelmiä jäljitellen suuren määrän keskitysleirejä, alkaen Lantšousta ja Sianista luoteis-Kiinassa aina Kantšouhun ja Šangšaon saakka kaakossa, sulloivat niihin suuret määrät pidätettyjä kommunisteja, isänmaanystäviä ja edistyksellistä nuorisoa.

<sup>10</sup> Vuhanin kukistumisen jälkeen lokakuussa 1938 kuomintangin kommunisminvastainen toiminta aktivisoitui vähitellen. Helmikuussa 1939 Tšiang Kai-šek lähetti salaisia taantumuksellisia ohjekirjelmää »Kommunistista puoluetta koskevan kysymyksen ratkaisumenetelmät», »Toimenpiteet kommunistisen toiminnan ehkäisemiseksi miehityillä alueilla» jne. Kuomintangin hallitsemilla alueilla niin keski- kuin pohjois-Kiinassakin poliittinen painostus ja sotilaallinen hyökkäys kommunistista puoluetta vastaan

tehostui päivästä päivään. Tämä kamppailu saavutti huippukohtansa joulukuusta 1939 maaliskuuhun 1940 kestäneellä kaudella ja sitä nimitettiin »ensimmäiseksi kommunisminvastaiseksi kamppailuksi». Taantumuksellisten kuomintangin joukkojen hyökkäykset Šansin — Kansun — Ningsian Raja-alueita vastaan ja kommunistisen puolueen johtamia kuolemanpataljoonia vastaan Šansin länsiosassa — nämä kaksi hyökkäystä joista Mao Tse-tung puhuu — olivat suuria sota-toimia, joihin kuomintang ryhtyi tämän ensimmäisen kommunisminvastaisen kamppailun aikana. Myöhemmin, helmi-maaliskuussa 1940, Tšiang Kai-šek käski jälleen kuomintangilaisen Tšu Huai-Pingin yhdistää komentoonsa Pang Ping-hsunin, Tšiang Jin-vun ja Hou Šu-jungin laumat ja hyökätä kolmelta suunnalta 8. armeijaa vastaan Taihangšanin seudulla. Tälle hyökkäykselle antoi 8. armeija murskaavan vastaiskun, kolme kuomintangin divisioonaa tuhottiin. Niin oli Tšiang Kai-šekin ensimmäinen kommunisminvastainen kamppailu murrettu lopullisesti.

<sup>11</sup> Myöhemmin lisättiin Kiinan Kommunistisen puolueen johtamia joukkoja vastassa olleiden japanilaisten joukkojen miesvahvuutta. Vuonna 1943 8. ja Uusi 4. armeija taistelivat jo 64 % kaikkia Kiinaan tunkeutuneita japanilaisia joukkoja vastaan, ja 95 % vastaan koko nukkehallituksen armeijasta. Kts. kirjoitusta »Kokoomushallituksesta» tässä niteessä.

<sup>12</sup> Tarkoitetaan eräitä kuomintangilaisia, jotka olivat erikoistuneet taisteluun kommunisteja vastaan.

<sup>13</sup> Siihen aikaan sai kommunistisen puolueen johtamien sotajoukkojen ja vallan elinten henkilökunta kuukausittain keskimäärin 5 hopea-juania henkeä kohden ravintoon ja muihin menoihin.

## KYMMENEN VAATIMUSTA KUOMINTANGILLE

(1. helmikuuta 1940)

Mao Tse-tungin kirjoittama, Vang Tšing-vein petoksellisen toiminnan johdosta Jenanissa pidetyn vastalausekokouksen vetoamus.

Helmikuun ensimmäisenä päivänä oli Jenanissa vastalausekokous Vang Tšing-vein petturitekojen johdosta. Oikeutetun suuttumuksen valtaamat kokouksen osanottajat päättivät yksimielisesti leimata häpeän poltinmerkillä Vang Tšing-vein petoksen ja antautumisen sekä kannattaa loppuun saakka sotaa japanilaisia anastajia vastaan. Nykyisestä pulasta selviytymiseksi ja voiton saavuttamiseksi sodassa rohkenemme esittää kymmenen ehdotusta, joiden toteuttaminen on välttämätöntä isänmaan pelastamiselle, ja toivoisimme että kansallinen hallitus sekä kaikki japanilaisia anastajia vastaan sotaa käyvät puolueet ja ryhmät, upseerit, sotamiehet ja kaikki maanmiehemme hyväksyisivät ne ja toteuttaisivat niitä.

Ensiksi: on julistettava säälimätön sota vangtšingveiläisille koko maassa. Petturi Vang Tšing-vei, joka oli koonnut ympärilleen kannattajansa, liittyi viholliseen, petti kotimaan, solmi petollisen salaisen sopimuksen ja ryhtyi vihollisen apuriksi. Tämän vuoksi on koko kansamme yksimielisesti katsonut hänen ansaitsevan kuoleman. Tämä koskee kuitenkin toistaiseksi vasta julkista Vang Tšing-veitä eikä sitä ole vielä ulo-

tettu salaisiin vangtšingveiläisiin. Mutta salaiset vangtšingveiläiset kaappailevat yhä vielä julkeasti kaikkien nähdessä komentopaikkoja ja todelliset kasvonsa peittäen tunkeutuvat syvälle yhteiskunnan kaikkiin huokosiin. Varastelevat ja lahjottavat virkamiehet ovat heidän kanssarikollisiaan ja riitaisuuksien provosoimiseen erikoistuneet henkilöt heidän käytyreitään. Ellei kehitetä laajaa liikettä vangtšingveiläisiä vastaan koko maassa ylhäältä alas saakka, suurkaupungeista maalaiskyliin saakka, ellei nosteta sotaan vangtšingveiläisiä vastaan kaikkia piirejä — puolue- ja hallituspiirejä, sotilas- ja siviilihenkilöitä, lehtimiehiä ja opiskelijoita — niin Vangtšing-vein kannattajia ei saada hävitetyksi juurineen ja he tulevat jatkamaan turmiollista toimintaansa, avaamaan portit ulkoiselle viholliselle ja horjuttamaan selustaamme. On vaikeaa kuvitellakaan kuinka suunnatonta vahinkoa se voi aiheuttaa. On välttämätöntä, että hallitus antaa määräyksen nostaa koko kansa säälimättömään sotaan vangtšingveiläisiä vastaan, ja siellä missä tätä määräystä ei tulla noudattamaan, ovat paikalliset vallan elimet vastuussa tästä laiminlyönnistä. Vangtšingveiläiset on hävitettävä juurineen ilman minkäänlaista sääliä. Sellainen on ensimmäinen ehdotuksemme, jonka pyydämme hyväksymään ja toteuttamaan.

Toiseksi: yhteenliittymistä on lujitettava. Nykyisin kuulee usein puhuttavan ei yhteenliittymisestä, vaan yhtenäisyydestä, millä tarkoitetaan että yhtenäisyys voidaan saada aikaan vain lopettamalla kommunistinen puolue, lopettamalla 8. ja Uusi 4. armeija, lopettamalla Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alue ja tekemällä kaikkialla loppu voimista, jotka kannattavat taistelua japanilaisia imperialisteja vastaan. Nuo ihmiset unohtavat, että juuri kommunistinen puolue, 8. armeija, Uusi 4. armeija ja Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alue ovat koko maan yhtenäisyyden tarmokkaimpia puoltajia. Juuri kommunistinen puolue, Uusi 4. armeija ja Raja-alue puolustivat



Sianin selkkauksen rauhanomaista ratkaisua! Juuri kommunistinen puolue, 8. armeija, Uusi 4. armeija ja Raja-alue olivat aloitteentekijöinä japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman muodostamisessa, juuri ne kannattavat yhtenäisen demokraattisen tasavallan luomista ja itse saattavat sitä voimaan kaikella tarmollaan! Juuri kommunistinen puolue, 8. armeija, Uusi 4. armeija ja Raja-alue seisovat maan puolustuksen etulinjalla, torjuen 17 vihollisdivisioonan rynnistystä, suojaten keski-Kiinan tasankoa ja luoteis-Kiinaa, puolustaen pohjois-Kiinaa ja Jangtse-joesta etelään olevia alueita, toteuttavat päättävästi kolmea kansan periaatetta ja »Japanille tehtävän vastarinnan ja valtakunnan rakentamisen ohjelmaa!»! Mutta siitä hetkestä alkaen, jolloin Vang Tšing-vei julisti suuntausta taisteluun kommunisteja vastaan ja ystävyYTEEN Japanin kanssa, myötäilevät Tšang Tšun-main ja Je Tšingin tapaiset kääremeihmiset häntä kirjallisilla sepustuksillaan, ja kommunistisyöjät sekä kovakalloiset auttavat häntä provosoimalla riitaisuuksia. Yhtenäisyyden valhelipun alla salakuljetetaan hirmuvaltaa; yhteenliittyminen torjutaan ja hajaannusta provosoidaan. »Suma Tšaon \* aikeet ovat jo jokaiselle tunnetut.»

Mitä kommunistiseen puolueeseen, 8. armeijaan, Uuteen 4. armeijaan ja Raja-alueeseen tulee, niin ne taistelevat päättävästi todellisen yhtenäisyyden puolesta, näennäistä yhtenäisyyttä vastaan; hyödyllisen yhtenäisyyden puolesta, vahingollista yhtenäisyyttä vastaan; reaalisen yhtenäisyyden puolesta, muodollista yhtenäisyyttä vastaan; yhtenäisyyden puolesta ei antautumisen pohjalla, vaan anastajia vastaan käytävän sodan pohjalla; yhtenäisyyden puolesta ei hajottamisen pohjalla, vaan yhteenliittymisen pohjalla; yhtenäisyyden puolesta ei taaksepäinmenon, vaan eteenpäinmenon pohjalla. Yhtenäisyys

---

\* Suma Tšao oli Vein ruhtinaskunnan sotapäällikkö Maon hallitessa (III vuosisadalla); hän murhasi ruhtinaansa ja anasti ruhtinaskunnan. Tässä mainitut sanat ovat ruhtinas Maon lausumia.

japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan, yhteenliittymisen ja eteenpäinmenon pohjalla on todellista, hyödyllistä, reaalista yhtenäisyyttä. Jos yhtenäisyyteen pyritään muulla pohjalla, niin turvaututtakoon tällöin kuinka kauniisiin sanoihin tahansa, käytettäköön vaikka kuinka ovelia temppuja, tulos on päinvastainen kuin se mikä on tarpeen, emmekä me voi siihen mitenkään suostua. Mitä tulee anastajia vastaan taisteleviin voimiin, niin niitä tulee rakastaa ja vaalia yhtäläisesti — ei saa suosia toisia eikä kohdella huonosti toisia; niihin pitää luottaa, huoltaa niitä, huolehtia niistä, kannustaa niitä. Ihmisiin on suhtauduttava vilpittömästi, ilman minkäänlaista ove-luutta; ihmisiin nähden on osoitettava avarakatseisuutta, heitettävä pois kaikenlainen ahdasmielisyys; ja jos näin menetel-lään, ei tule olemaan ketään, — paitsi kenties pahansuopia ihmisiä — joka ei olisi mukana yleisessä yhteenliittymisessä eikä lähtisi yhtenäisen valtion rakentamisen tielle. Yhtenäisyyden tulee perustua yhteenliittymiseen, yhteenliittymisen eteenpäinmenoon; vain kulkemalla eteenpäin voidaan liittyä yhteen, vain liittymällä yhteen voidaan saavuttaa yhtenäisyyss — tämä on vääjäämätön totuus. Sellainen on meidän toinen ehdotuksemme, jonka pyydämme hyväksymään ja toteuttamaan.

Kolmanneksi: on järkähtämättä toteutettava perustuslailista hallintoa. Monia vuosia kestänyt »poliittisen holhouksen» kausi ei ole tuottanut vähäisimpiäkään tuloksia. Kun mitta on täysi on suoritettava käänne, ja siinä on aloitettava perustuslaillisen hallinnon voimaansaattamisesta. Sananvapautta ei ole, puolueiden toiminnan kieltoa ei ole peruutettu, kaikki mitä maassa tehdään on ristiriidassa perustuslaillisen hallinnon periaatteiden kanssa. Jos perustuslakia laadittaessa menetel-lään samalla tavalla, niin miten se tulee eroamaan jostakin mitään sanomattomasta virastokirjelmästä? Jos samalla ta-voin menetellään perustuslaillista hallintoa toteutettaessa, niin

miten se tulee eroamaan yhden puolueen pakkovallasta? Jos tänä vaikean kansallisen kriisin vuonna ei ajatella suuntauksen muuttamista, niin japanilaisten anastajien ja Vang Tšing-vein hyökkäilyt ulkoapäin ja kavaltajien myyräntyö selustassa saattavat koko valtiomme ja kansamme olemassaolon mitä vakavimman uhan alaiseksi. Hallituksen on viipymättä peruutettava puolueiden toiminnan kieltö, edistettävä yleisen mielihyvän ilmaisemista ja siten osoitettava vilpittömän pyrkimyksensä perustuslaillisen hallinnon voimaansaattamiseen. Nämä ovat todella tämän hetken kiireellisimpiä toimenpiteitä, joilla voidaan valloittaa kansan suuri luottamus ja avata tie maamme uudistamiseen. Sellainen on meidän kolmas ehdotuksemme, jonka pyydämme hyväksymään ja toteuttamaan.

Neljänneksi: on tehtävä loppu hankauksista. Viime vuoden maaliskuusta alkaen, jolloin laskettiin liikkeelle »Toimenpiteet vieraiden puolueiden toiminnan rajoittamiseksi», maassamme on lietsottu kamppailua kommunistien »rajoittamiseksi», kommunistien »liuentamiseksi», taistelua kommunisteja vastaan; verisiä välikohtauksia sattuu milloin siellä milloin täällä, veri juoksee virtoinaan. Mutta tämäkään ei ole riittänyt, vaan viime vuoden lokakuussa ilmestyivät uudet niin sanotut »Toimenpiteet vieraiden puolueiden ongelman ratkaisemiseksi». Luoteis-, pohjois- ja keski-Kiinan alueilla on ilmestynyt vielä niin sanottu »Käytännöllisten toimenpiteiden ohjelma vieraiden puolueiden ongelman ratkaisemiseksi». Sanotaan, että kommunistien »poliittisesta rajoittamisesta» on nyt jo siirrytty kommunistien »sotilaalliseen rajoittamiseen», ja noissa puheissa on varmasti perää. Niin sanottu »kommunistien rajoittaminen» merkitseekin taistelua kommunisteja vastaan. Mutta taistelu kommunisteja vastaan on japanilaisten imperialistien ja Vang Tšing-vein kavala suunnitelma, joka tähtää Kiinan orjuuttamiseen. Tästä syystä kaikki ovat levottomia, kaikki kertovat toisilleen arvelujaan, olettaen, että nyt on toistumassa sama

murhenäytelmä, joka tapahtui kymmenen vuotta sitten. Asia on jo kehittynyt sellaisten tapahtumien asteelle kuin Pingkiangin verilöyly Hunanissa, Tšuešanin verilöyly Honanissa, Tšang Jin-vun hyökkäys 8. armeijan kimppuun Hopein maakunnassa, Tšin Tši-šungin suorittama sissijoukkojen tuhoaminen Šantungissa, Tšeng Šu-huain toimeenpanema lähes 600 kommunistin murha itä-Hupessa, keskushallituksen sotajoukkojen laaja hyökkäys 8. armeijan varuskuntia vastaan Kansun maakunnan itäosassa ja äskeinen verinen välikohtaus — vanhojen joukko-osastojen hyökkäys uusien kimppuun Šansin maakunnassa ja tämän yhteydessä suoritettu vanhojen joukko-osastojen tunkeutuminen 8. armeijan puolustamalle alueelle. Jos tuollaisista ilmiöistä ei tehdä nopeasti loppua, niin se uhkaa tuholla molempia puolia; ja miten silloin voi olla puhetta japanilaisten anastajien voittamisesta? On välttämätöntä, että hallitus antaa yhteenliittymisen ja anastajia vastaan käytävän sodan vaatimusten nimessä käskyn niiden henkilöiden rankaisemisesta, jotka provosoivat verisiä välikohtauksia, ja osoittaa siten koko maalle, että se ei salli niiden toistuvan. Sellainen on meidän neljäs ehdotuksemme, jonka pyydämme hyväksymään ja toteuttamaan.

Viidenneksi: on suojeltava nuorisoa. Äskettäin on Sianin läheisyyteen perustettu keskitysleiri, johon on suljettu yli 700 edistyksellisen nuorison edustajaa luoteis-Kiinan ja keski-Kiinan tasangon maakunnista. Heitä pidetään siellä kuin rikollisia, heitä orjuutetaan henkisesti ja fyysillisesti, heidän asemansa on sietämättömän traagillinen. Miksi tätä aivan syytöntä nuorisoa kohdellaan noin epäinhimillisesti? Onhan nuoriso kansakunnan kukka, ja varsinkin edistyksellinen nuoriso on meidän kaikkein arvokkain pääomamme taistelussa japanilaisia anastajia vastaan. Vakaumukset ovat kunkin omantunnon asia, ajattelua ei tukahduteta aseina. »Sotaretket kulttuuririntamalla», joita menneisyydessä suoritettiin kym-

menen vuoden ajan, ovat paljastaneet kaikkien nähtäväksi rikollisen luonteensa — miksi siis lähdetäisiin nyt jälleen tuolle turmiolliselle tielle? Hallituksen täytyy viipymättä antaa määräys koko maassa nuorison suojelemisesta, lopetettava Sianin keskitysleiri ja kiellettävä ankarasti kaikenlainen nuorison pahoinpitely kaikkialla maassa. Sellainen on meidän viides ehdotuksemme, jonka pyydämme hyväksymään ja toteuttamaan.

Kuudenneksi: on autettava rintamaa. Joukot, jotka taistelevat etulinjoilla ja ovat kunnostautuneet sodassa japanilaisia anastajia vastaan, kuten esimerkiksi 8. armeija ja Uusi 4. armeija ja muut joukko-osastot, on jätetty kaikkein huonoimpaan asemaan: ne on huonosti vaetetettu, niiden ravinto on niukkaa, ne eivät saa taistelutarvikkeita eivätkä lääkintähuoltoa. Ja määrättömästi riehaantuneet lurjukset solvaavat näitä joukko-osastoja lisäksi kaikin tavoin. Edesvastuuton ja typerä parjaus kaikuu loputtomana ja vihlovana korvisamme. Ansoituneita ihmisiä ei palkita, heidän vaivannäköään ei huomata, sellaisia ihmisiä päinvastoin sorretaan, heitä vastaan punotaan kaikenlaisia juonia. Näitä omituisia ilmiöitä, jotka huolestuttavat komentajia ja sotamiehiä, mutta saavat osakseen vihollisen hyväksymisen, ei voida enää sietää. On välttämätöntä että hallitus, kohottaakseen sotajoukkojen henkeä ja edistääkseen menestyksellistä sodankäyntiä, huoltaa täysimääräisesti rintamalla kunnostautuneet joukko-osastot ja samalla kieltää lurjuksia harjoittamasta panettelua ja punomasta juonia. Sellainen on meidän kuudes ehdotuksemme, jonka pyydämme hyväksymään ja toteuttamaan.

Seitsemänneksi: on hillittävä Erikoispalvelun elimiä. Aikalaisemme vertaavat Erikoispalvelun miesten tekemiä tihutöitä tekoihin, joita Tšou Hsing ja Lai Tsun-tšen suorittivat Tangsuvun hallitessa<sup>1</sup> sekä Vei Tšung-hsien ja Liu Tšin Mingsuvun hallitessa<sup>2</sup>. Sensijaan että taistelisivat vihollisia vas-

taan, he suuntaavat kaiken voimansa omaa kansaa vastaan, murhaavat ihmisiä aivan kuin heinää niittäisivät; näiden lahjottujen olioiden ahneus on rajaton. Nuo elimet ovat todellisia parjauksen keittiöitä ja pahuuden tehtaita. Kukaan ei ole vielä herättänyt kansassa sellaista kauhua kuin kuomintangin Erikoispalvelusta lähteneet pedot. Hallituksen täytyy oman arvovaltansa säilyttämisen tähden hillitä Erikoispalvelun elimiä ja järjestää ne uudelleen, säääten, että näiden elinten tehtävänä on yksinomaan taistelu vihollisia ja kansallisia pettureita vastaan. Se tulee rauhoittamaan kansaa ja lujittamaan valtion perustuksia. Sellainen on meidän seitsemäs ehdotuksemme, jonka pyydämme hyväksymään ja toteuttamaan.

**Kahdeksanneksi:** on tehtävä loppu kavalluksista ja lahjustenotosta. On ihmisiä, jotka japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan vuosina ovat rikastuneet kansallisesta onnettomuudesta sata miljoonaa juania miestä kohden ja joilla on kymmenkunta jalkavaimoa<sup>3</sup>. Värväykset armeijaan, kotimaiset lainat, talouselämän valvonta, avustukset luonnonmullistuksista kärsimään joutuneille ja pakolaisille — kaikki tämä muuttuu varastelevien ja lahjuksia ottavien virkamiesten hallussa henkilökohtaisen rikastumisen lähteeksi. Kun maassamme häärii tuollainen saalistajalauma, ei ole ihme, että valtion asiat ovat surkeassa tilassa. Kansan suuttumus on saavuttanut äärimmäisen rajansa, mutta kukaan ei uskalla paljastaa ilkimyksiä. Maamme pelastamiseksi sitä uhkaavalta luhistumiselta on aivan välttämätöntä ryhtyä lujalla kädellä tehokkaiisiin toimenpiteisiin, jotta yhteisten varojen kavaltaminen ja lahjustenotto saadaan juurineen kitketyksi pois. Sellainen on meidän kahdeksas ehdotuksemme, jonka pyydämme hyväksymään ja toteuttamaan.

**Yhdeksänneksi:** Sun Jat-senin jälkisäädös on pantava täytäntöön. Sun Jat-senin jälkisäädöksessä sanotaan: »Olen antanut neljäkymmentä vuotta kansallisen vallankumouksen asial-

le, jotta Kiinalle saavutettaisiin vapaus ja tasa-arvoisuus. Nelikymmenvuotisen kokemuksen perusteella olen tullut siihen syvään vakaumukseen, että tämän päämäärän saavuttamiseksi on nostettava kansanjoukot...» Suurenmoisia sanoja! Koko 450-miljoonainen kansamme tuntee ne. Monet vannovat jälkisäädöksen nimeen, mutta vain harvat täyttävät sitä. Jälkisäädöksen pettäjiä palkitaan, sen täyttäjiä rangaistaan. Voiko olla mitään hirvittävämpää? Hallituksen on annettava määräys siitä, että kaikki jotka rohkenevat rikkoa jälkisäädöstä eivätkä nosta kansanjoukkoja, vaan päinvastoin polkevat niitä, on rangaistava Sun Jat-senin asian kavaltajina. Sellainen on meidän yhdeksäs ehdotuksemme, jonka pyydämme hyväksymään ja toteuttamaan.

Kymmenenneksi: on saatettava voimaan kolme kansan periaatetta. Kuomintang on julistanut kolme kansan periaatetta puolueensa opiksi. Mutta hyvin monet ihmiset pitävät tärkeimpänä tehtävänä taistella kommunisteja vastaan ja ovat lakanneet harrastamasta japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asioita, ja kun kansa itse nousee taisteluun anastajia vastaan, he yrittävät kaikin tavoin tukahduttaa ja estää sen toimintaa. Se merkitsee luopumista kansallismielisyyden periaatteesta. Virkamiehet jättävät kansan kaikkia demokraattisia oikeuksia vaille. Se on luopumista kansanvallan periaatteesta. Kun ihmiset näkevät kansan kärsimykset, mutta eivät ole niitä huomaavinaan, niin se on luopumista kansan menestyksen periaatteesta. Nuo ihmiset mainitsevat usein kolmesta kansan periaatteesta, mutta vain lausuakseen kauniita sanoja; jos taas joku noudattaa niitä todenteolla, niin häntä joko pilkataan sopimattomasta innosta tahi rangaistaan ankarasti. Tämä juuri synnyttääkin suuren paljouden mielettömyyksiä, ja usko Sun Jat-senin oppiin katoaa. On aivan välttämätöntä julkaista käsky, jossa vaaditaan ehdottomasti kansan kolmen periaatteen toteuttamista koko maassa, ja seurata

tiukasti tämän käskyn noudattamista. Käskyn rikkojia on ankarasti rangaistava ja sen täyttäjiä kaikin tavoin kannustettava. Silloin tullaan kenties vihdoinkin toteuttamaan kolmea kansan periaatetta ja lasketaan pohja voitolle japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa. Sellainen on meidän kymmenes ehdotuksemme, jonka pyydämme hyväksymään ja toteuttamaan.

Näissä kymmenessä kohdassa on tie kotimaan pelastukseen, japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan ohjelma. Nyt kun vihollinen puristaa maatamme entistä kovemmin, kun petturi Vang Tšing-vei riehuu, ei meillä ole oikeutta salata syvää huolestuneisuuttamme. Jos meidän ehdotuksemme hyväksytään ja toteutetaan, tulee se olemaan suureksi hyödyksi anastajia vastaan käytävän sodan asialle, suureksi hyödyksi Kiinan kansan vapautuksen asialle. Odotamme kärsimättömästi vastauksia vetoomukseemme.

### Huomautuksia

<sup>1</sup> Tšou Hsing ja Lai Tsun-tšen olivat Tang-hallitsijasukuun kuuluneen keisarinna Vu Tse-tienin julmia virkamiehiä. Järjestettyään laajan urkintaverkoston he ottivat mielivaltaisesti kiinni heille vastenmielisiä henkilöitä, esittivät näitä vastaan keksittyjä syytöksiä, kiduttivat ja murhasivat heitä säälimättömästi.

<sup>2</sup> Liu Tšin oli Ming-sukuun kuuluneen keisari Vu tsungin eunukki, Vei Tšung-hsien oli keisari Hsi-tsungin eunukki. Suunnattoman suuren poliisturkkijakunnan avulla he hankkivat suuren vallan ja ahdistivat kansaa antamatta sille sanan ja toiminnan vapautta. Jokaista, joka esiintyi heitä vastaan, uhkasi vaara tulla vainotuksi ja kidutetuksi.

<sup>3</sup> Tarkoitetaan Sianissa toiminutta taantumuksellista kuomintangin kenraalia Tšiang Ting-venia.



## **VALTA JAPANILAISILLE ANASTAJILLE TEHTÄVÄN VASTARINNAN ALUEILLA**

**(6. maaliskuuta 1940)**

Mao Tse-tungin kirjoittama Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean ohje puoluejärjestöille.

1. Nykyistä tilannetta luonnehtii se, että kuomintangissa oleva kovakalloisten kommunisminvastainen kopla pyrkii kaikin voimin estämään meitä luomasta japanilaisvastaista demokraattista valtaa pohjois-Kiinassa, keski-Kiinassa ja maan muilla alueilla ja että meidän täytyy ehdottomasti pystyttää sellainen valta ja meillä on jo mahdollisuus pystyttää se kaikilla tärkeimmillä japanilaisia anastajia vastaan tehtävän vastarinnan tukialueilla. Meidän valtakysymyksessä käymämme taistelu kovakalloisten kommunisminvastaista koplaa vastaan pohjois-Kiinassa, keski-Kiinassa ja luoteis-Kiinassa voi edistää yhteisrintaman vallan järjestämistä kaikkialla maassa ja kiinnittää puoleensa koko maamme huomion. Tästä syystä on tässä kysymyksessä toimittava hyvin varovasti.

2. Valta, jonka me luomme japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan oloissa, on luonteeltaan kansallisen yhteisrintaman valtaa. Se on kaikkien niiden valtaa, jotka kannattavat taistelua japanilaisia anastajia vastaan ja demokratian puolesta, se on muutamien vallankumouksellisten luokkien lii-

ton demokraattista diktatuuria, joka suuntautuu kansallisia pettureita ja taantumuksellisia vastaan. Tämä valta eroaa tilanherrojen ja porvariston vastavallankumouksellisesta diktatuurista, se eroaa myös agraarivallankumouksen aikuisesta työläisten ja talonpoikien demokraattisesta diktatuurista. Tämän vallan luonteen selvä ymmärtäminen ja sen järjestöperiaatteiden tunnollinen noudattaminen tulevat valtavassa määrin edistämään koko maan kansanvaltaistamista. Ylilyönnit — niin oikealle kuin vasemmallekin — vaikuttavat erittäin kielteisesti koko kansaan.

3. Nyt aloitetulla työllä Hopein maakunnan Neuvoa-antavan neuvoston koollekutsumiseksi ja Hopein hallintokomitean vaaleilla on mitä suurin merkitys. Erittäin suuri merkitys on myös uuden vallan luomisella Šansin maakunnan luoteisosassa, Šantungin maakunnassa, Huaiho-joen pohjoispuolella olevalla alueella, Suiten ja Fuhsianin piirikunnissa \* sekä Kansun maakunnan itäosassa. Tätä työtä on suoritettava edellä esitettyjä periaatteita vastaavasti, pyrkien kaikin tavoin välttämään ylilyönnejä oikealle ja vasemmalle. Nykyään on vakavampana vaarana »vasemmistolainen» poikkeama, joka ilmenee siinä, että aliarvioidaan sitä merkitystä, mikä keskiporvariston ja edistyksellisimpien šensien voittamisella meidän puolellemme on.

4. Sen perusteella, että valtaa toteuttaa japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama, on vallan elimissä noudatettava seuraavaa määräsuhdetta: kommunisteilla on kolmannes kaikista paikoista, puolueettomilla edistyksellisillä aineksilla kolmannes ja väliryhmillä kolmannes.

5. Kommunisteille on varmistettava johtoasema vallan elimissä, ja sen vuoksi on tarpeen, että kommunistit, jotka määrällisesti muodostavat vain kolmanneksen, ovat henkilökohtai-

---

\* Šensin maakunnassa.

silta ominaisuuksiltaan korkeammalla vallan elinten muuta henkilökuntaa. Jo tällä ehdolla voidaan varmistaa puolueen johtasema tarvitsematta siihen suurempaa paikkamäärää. Johtavalla osuudella ei tässä suinkaan tarkoiteta tunnuslausetta, jota pitäisi huutaa julki aamusta iltaan. Johtava osuus ei merkitse myöskään sitä, että pitää jyrkästi ja ylimielisesti vaatia toisilta alistumista meidän tahtoomme; se merkitsee, että ei-kommunistit on saatava vakuuttumaan ja että heitä on kasvatettava toteuttamalla oikeata politiikkaa, näyttämällä heille esimerkkiä omalla mallikelpoisella työllämme, niin että he itse hyväksyvät mielellään meidän ehdotuksemme.

6. Puolueemme ulkopuolella oleville edistyksellisille aineksille on annettava kolmannes paikoista, sillä he ovat yhteydessä pikkuporvariston laajoihin joukkoihin. Tällainen linja esittää suurta osaa pikkuporvariston voittamisessa meidän puolellemme.

7. Paikkojen kolmanneksen antaminen välikerroksille tarkoittaa keskiporvariston ja edistyksellisten šensien valloittamista. Näiden väestökerrosten valloittaminen on tärkeä askel kovakalloisten eristämiseen. Nykyisin emme voi suinkaan olla ottamatta lukuun näiden väestökerrosten voimaa, ja meidän on suhtauduttava heihin varovasti ja huomaavaisesti.

8. Meidän täytyy olla yhteistyön kannalla kaikkien vallan elimiin kuuluvien ei-kommunistien kanssa, riippumatta siitä, ovatko he yhteydessä muihin puolueihin tai ryhmiin, ja mihin puolueihin ja ryhmiin he kuuluvat — kunhan vain kannattavat taistelua japanilaisia anastajia vastaan ja haluavat olla yhteistyössä kommunistisen puolueen kanssa.

9. Edellä esitetty vallan elinten edustusperiaate ilmaisee puolueemme todellista politiikkaa, eikä sen toteuttamiseen saa suhtautua muodollisesti. Tämän politiikan voimaansaattamista varten on kasvatettava puolueen jäseniä, jotka tulevat toimimaan vallan elimissä, voitettava heidän ahdasmielisyytensä,

haluttomuutensa tai tottumattomuutensa työskentelyyn ei-kommunistien kanssa, on taisteltava demokraattisen työtyölin puolesta, neuvoteltava kaikista kysymyksistä aluksi ei-kommunistien kanssa ja toimittava vasta sitten kun on hankittu enemmistön suostumus. Samaan aikaan on kaikin tavoin rohkaistava ei-kommunisteja esittämään mielipiteitään kaikista kysymyksistä ja kuunneltava heidän ääntään. Ei ole suinkaan luotettava siihen, että kun armeija ja valta ovat meidän hallussamme, pitää kaikki tehdä ehdottomasti meidän mielemmukaan ja että meidän ei tästä syystä muka tarvitse pyrkiä saamaan ei-kommunisteja vakuuttuneiksi ehdotustemme oikeellisuudesta, vaan on pyrittävä siihen, että he toteuttaisivat näitä ehdotuksia sisäisestä vakaumuksestaan.

10. Edellä esitetty edustusperiaate on vain yleinen linja, ja sitä toteutettaessa on otettava huomioon kullakin paikkakunnalla vallitseva tilanne: ei ole pyrittävä mekaanisesti ahtamaan kaikkea mainittujen numeroiden puitteisiin. Alinten vallan elinten kokoonpanoa voidaan muuttaa harkinnan mukaan, kunhan vain ehkäistään tuhaoiden ja lesenien tunkeutuminen niihin. Siellä missä vallan elimet on perustettu kauan sitten, Šansin — Tšaharin — Hopein raja-alueella, keski-Hopein alueella, Taihangšanin alueella ja etelä-Hopein alueella, on aikaisemmin noudatettu linja tarkistettava tämän periaatteen mukaan. Uusia vallan elimiä perustettaessa on tätä periaatetta pidettävä aina ohjeena.

11. Japanilaisvastaisen yhteisrintaman linjana vaalikysymyksessä on pidettävä sitä, että oikeus valita ja tulla valituksi kuuluu jokaiselle kahdeksantoista vuotta täyttäneelle Kiinan kansalaiselle, joka kannattaa taistelua japanilaisia anastajia vastaan ja demokratiaa, katsomatta hänen luokka-asemaansa, kansallisuuteensa, sukupuoleensa, uskontoonsa, puoluekantaansa ja sivistystasoonsa. Japanilaisvastaisen yhteisrintaman vallan elimet on luotava siten, että väestö valitsee ne.

Ne rakentuvat demokraattisen sentralismin periaatteen mukaisesti.

12. Japanilaisvastaisen yhteisrintaman vallan elinten kaiken toiminnan pohjana tulee olla: taistelu japanilaista imperialismia vastaan, japanilaisia anastajia vastaan käytävään taisteluun osallistuvan kansan puolustaminen, kaikkien anastajia vastaan käytävää taistelua kannattavien yhteiskuntakerrosten etukysymysten järjestely, työläisten ja talonpoikien elinehtojen parantaminen sekä kansallisten petteurien ja taantumuksellisten kurissapitäminen.

13. Ei pidä esittää meidän vallan elimiimme kuuluville eikommunisteille samanlaisia vaatimuksia kuin kommunisteille jokapäiväiseen käyttäytymiseen nähden eikä myöskään lausuntoihin ja tekoihin nähden; muutoin heidän keskuudessaan ilmenee tyytymättömyyttä ja epävarmuutta.

14. Koko Keskuskomitean toimisto, Keskuskomitean toimiston osastot, kaikkien alueiden puoluepiirikomiteat ja kaikkien joukkoyhdistelmien johtohenkilöt ovat velvolliset tarkoin selittämään edelläsananotun kaikille puoluejärjestöille, jotta tämä ohje saatettaisiin täydellisesti voimaan vallan elinten työssä.

## YHTEENLIITTYMISEN PUOLESTA LOPPUUN SAAKKA

(Heinäkuu 1940)

Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan alkamisen kolmas vuosipäivä sattuu yhteen Kiinan Kommunistisen puolueen perustamisen yhdeksännentoista vuosipäivän kanssa. Viettäessämme tänään sodan kolmatta vuosipäivää me kommunistit tunnemme erittäin voimakkaasti vastuumme. Vastuu Kiinan kansan tulevaisuudesta, sen uudestisyntymisestä tai orjuutuksesta, koskee kaikkia puolueita ja ryhmiä, jotka taistelevat japanilaisia anastajia vastaan, koko kansaa, mutta — näin ajattelemme me, kommunistit — vielä suurempi vastuu on meillä. Nykyisen tilanteen johdosta on puolueemme Keskuskomitea antanut julkilausuman, jonka pääsisältönä on kehoitus sodankäyntiin loppuun saakka ja yhteenliittymiseen loppuun saakka. Toivomme, että kanssamme ystävyysuhteessa olevat puolueet, armeijat ja koko Kiinan kansa hyväksyvät tämän julkilausuman; mutta kommunistisen puolueen jäsenen on erikoisen tunnollisesti toteutettava tässä julkilausumassa viitotettua poliittista linjaa.

Kaikkien kommunistien pitää tietää, että täydellinen yhteenliittyminen voidaan saavuttaa vain sillä ehdolla, että olemme vakaasti päättäneet voittaa käydessämme sotaa japanilaisia anastajia vastaan ja että vain täydellisesti yhteenliittyneinä voidaan saavuttaa voitto sodassa. Tämän vuoksi

kommunistien tulee näyttää esimerkkiä niin sodassa kuin yhteenliittymisessään. Me käymme taistelua ainoastaan vihollista ja pinttyneitä antautujia ja kommunisminvastaisia aineksia vastaan, mutta pyrimme todelliseen yhteenliittymiseen kaikkien muiden kanssa. Pinttyneet antautujat ja kommunisminvastaiset ainekset muodostavat kaikkialla vain vähemmistön. Olen tutkinut erään paikallisen hallituselimen henkilökunnan kokoonpanon. 1300 toimihenkilön joukossa siellä oli kaiken kaikkiaan 40—50 pinttynyttä kommunismin vastustajaa, ts. vähemmän kuin 4 %, kaikki muut haluavat yhteenliittymistä ja sotaa japanilaisia anastajia vastaan. Me emme voi tietenkään suhtautua suvaitsevasti pinttyneihin antautujiin ja kommunismin vastustajiin: suvaitseva suhtautuminen heihin merkitsee, että heille annetaan tilaisuus vahingoittaa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asiaa, häiritä yhteenliittymistä. Tämän vuoksi on taisteltava päättävästi antautumishaluista koplaa vastaan; välttämätöntä on myös lyödä päättävästi takaisin kaikki kommunisminvastaisten aineiden hyökkäykset, noudattaen itsepuolustuksen periaatetta. Jos emme menettele näin, niin se on oikeisto-opportunismin ilmausta, joka vahingoittaa yhteenliittymisen asiaa ja japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asiaa. Mutta kaikkiin niihin nähden, jotka eivät esiinny pinttyneinä antautumisen kannattajina ja jotka eivät ole pinttyneitä kommunismin vastustajia, on noudatettava yhteenliittymispolitiikkaa. Heidän joukossaan on kahdella tuolilla istujia, on pakon vuoksi toimivia ihmisiä, on myös tilapäisesti erehtyviä ihmisiä, ja kaikkia näitä ihmisiä on pyrittävä voittamaan meidän puolellemme jatkuvan yhteenliittymisen ja japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan nimessä. Jos emme menettele tällä tavoin, niin se on »vasemmisto»-oppportunismin ilmausta, joka niinkään vahingoittaa yhteenliittymisen asiaa ja japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asiaa.

Kaikkien kommunistien tulee tietää, että me olemme olleet japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman aloitteentekijöitä ja että meidän on lujasti pidettävä kiinni yhteisrintama-suuntauksesta. Nyt kun maamme osaksi tulleet koettelemukset ovat käymässä joka päivä yhä raskaammiksi, kun kansainvälisessä tilanteessa tapahtuu jyrkkiä muutoksia, meidän täytyy ottaa harteillemme hyvin suuri vastuu — vastuu Kiinan kansan kohtalosta. Meidän täytyy ehdottomasti voittaa japanilainen imperialismi, meidän täytyy ehdottomasti luoda Kiinasta riippumaton, vapaa demokraattinen tasavalta, ja tätä varten on liitettävä yhteen maamme väestön valtava enemmistö — niin eri puolueiden ja ryhmien jäsenet kuin myös sellaiset ihmiset, jotka eivät kuulu mihinkään puolueeseen eikä ryhmään. Kommunistit eivät voi kuitenkaan lähteä periaatteettomaan yhteisrintamaan kenen kanssa tahansa, ja sen vuoksi meidän on vastustettava sellaisia asioita kuin »kommunistisen toiminnan rajoittamista», »kommunistisen toiminnan ehkäisemistä» ja kommunistien vainoamista, meidän on taisteltava myös oikeisto-oppotunismia vastaan puolueessa. Mutta samalla ei yhdelläkään kommunistisen puolueen jäsenellä ole lupaa rikkoa puolueen toteuttamaa yhteisrintamapolitiikkaa, ja tämän vuoksi tulee puolueen kaikkien jäsenten, pitäen kiinni periaatteellisesta suuntauksesta sotaan japanilaisia anastajia vastaan, liittää yhteen kaikki ne, jotka vielä pystyvät tekemään vastarintaa anastajille, ja taistella »vasemmisto»-oppotunismia vastaan puolueessa.

Tämän perusteella me esiinnyimme valtakysymyksessä yhteisrintaman vallan puolesta, toisin sanoen me vastustamme yhden puolueen diktatuuria, olkoon kysymyksessä mikä muu puolue tai ryhmä tahansa, mutta emme kannata myöskään pelkkää kommunistisen puolueen diktatuuria, vaan kannatamme kaikkien puolueiden, ryhmien, väestöpiirien ja asevoimien yhteistä diktatuuria, joka juuri onkin yhteisrintaman valtaa.



Kukistaessaan vihollisen selustassa vihollisvaltaa ja nukkehallituksen valtaa ja luodessaan siellä japanilaisvastaista valtaa kommunistisen puolueen jäsenten tulee soveltaa puolueemme Keskuskomitean vahvistamaa »kolmen kolmanneksen» järjestelmää. Niin vallan elinten kokoonpanossa kuin edustuselimsäkin kommunistisen puolueen jäsenet saavat pitää hallussaan vain kolmanneksen, jotta kaksi kolmannesta jäisi toisten japanilaisia anastajia vastaan käytävää sotaa ja demokratiaa kannattavien puolueiden ja ryhmien edustajille sekä puolueetomille. Jokainen, olkoon hän kuka tahansa, jos hän ei vain ole antautumisen ja kommunisteja vastaan käytävän taistelun kannattajia, voi osallistua hallituselinten toimintaan. Kaikille puolueille, jos ne vain eivät kannata antautumista ja taistelua kommunisteja vastaan, tulee japanilaisvastaisen vallan myöntää olemassaolon ja toiminnan oikeus.

Armeijakysymyksestä on puolueemme julkilausumassa sanottu: on edelleenkin pidettävä kiinni siitä päätöksestä, että »ystävällismielisten sotajoukkojen keskuudessa ei ole muodostettava puolueemme järjestöjä». Siellä missä paikalliset puoluejärjestöt eivät vielä noudata tiukasti tätä päätöstä, on asiaintila oikaistava. Kaikkiin sotajoukkoihin, jotka eivät järjestele sotilaallisia provokaatioita 8. ja Uutta 4. armeijaa vastaan, on suhtauduttava ystävän tavoin. Mutta myös niihin joukko-osastoihin, jotka ovat aikaisemmin provosoineet hankauksia meidän kanssamme, on palautettava ystävyysuhteet kun ne lopettavat tuollaiset teot. Se on yhteisrintamapolitiikan toteuttamista armeijakysymyksessä.

Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan tarpeiden tyydyttämistä varten on raha-asiain, talouden, kulttuurin ja opetustoimen alalla sekä kavaltajien tuhoamisessa toteutettava yhteisrintamapolitiikka kaikkien luokkien etujen järjestyksen pohjalla ja taisteltava yhtäällä oikeisto-opportunismia ja toisaalla »vasemmisto»-oportunismia vastaan.

Kansainvälinen tilanne on nyt muodostunut sellaiseksi, että imperialistinen sota ulottuu koko maailmaan ja imperialistisen sodan synnyttämä vaikea poliittinen ja taloudellinen pula aiheuttaa väistämättä vallankumouksellisia purkauksia monissa maissa. Elämme uutta sotien ja vallankumousten aikakautta. Neuvostoliitto, jota ei ole saatu vedetyksi mukaan imperialistisen sodan kurimukseen, antaa tukea kaikille sorretuille kansoille, maailman kaikille sorretuille kansakunnille. Kaikki tämä vaikuttaa suotuisasti Kiinan sotaan japanilaisia anastajia vastaan. Mutta samaan aikaan, japanilaisen imperialismiin valmistellessa tunkeutumista etelämerien maihin, sen tehostaessa hyökkäystä Kiinaan ja varmasti pyrkiessä taivuttamaan Kiinan horjuvia aineksia antautumiseen, on antautumisvaara suurempi kuin milloinkaan aikaisemmin. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan neljäs vuosi tulee olemaan kaikkein vaikein vuosi. Meidän tehtävämme on liittää yhteen kaikki anastajia vastaan taistelevat voimat taisteluun myös antautujia vastaan, kaikkien vaikeuksien voittamiseen, yleiskansallisen sodan järkkymättömään jatkamiseen. Kommunistisen puolueen kaikkien jäsenten tulee lujasti yhteenliittyneinä ystävällismielisten puolueiden ja ystävällismielisten armeijoiden kanssa täyttää yksimielisesti tämä tehtävä. Olemme varmoja siitä, että puolueemme kaikkien jäsenten, ystävällismielisten puolueiden, ystävällismielisten armeijoiden ja koko kansan yhteisin ponnistuksin onnistutaan voittamaan antautumisvaara, voittamaan vaikeudet, karkottamaan japanilaiset anastajat ja palauttamaan oma maamme itsellemme. Sotamme tulevaisuudennäköalat ovat hyvin valoisat.

**PÄIVÄKÄSKY JA LAUSUNTO ANHUEIN MAAKUNNAN  
ETELÄOSASSA SATTUNEIDEN TAPAHTUMIEN  
JOHDOSTA  
(Tammikuu 1941)**

**KIINAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN KESKUS-  
KOMITEAN YHTEYDESSÄ TOIMIVAN VALLAN-  
KUMOUKSELLISEN SOTANEUVOSTON  
PÄIVÄKÄSKY**

**(20. tammikuuta 1941, Jenan)**

Niiden taistelutekojen maine, joita Kiinan Kansallis-vallankumouksellisen armeijan Uusi 4. armeija on suorittanut sodassa japanilaisia anastajia vastaan, on kantautunut kautta koko maamme ja sen rajojen ulkopuolellekin. Suuret ovat armeijan komentajan Je Tingin ansiot anastajia vastaan käytyjen sotatoimien johtamisessa. Suorittaessaan saamansa käskyn mukaisesti siirtoa pohjoiseen Uuden 4. armeijan joukot joutuivat yllättäen japanilaisystävällisen koplan järjestämän kavalan hyökkäyksen kohteeksi, ja itse Je Ting haavoittui vaikeasti, kaapattiin kiinni ja heitettiin vankilaan. Saatuaan Uuden 4. armeijan 1. erillisen joukkoyhdistelmän komentajalta Tšen Jilta ja esikuntapäälliköltä Tšang Jun-jilta ilmoitukset, joissa selostetaan Anhuein maakunnan eteläosassa sattuneiden tapahtumien kulkua Vallankumouksellinen sotaneuvosto on kaiken tapahtuneen johdosta äärimmäisen suuttumuksen vallassa ja syvästi levoton.

Ryhtyessään asian vaatimiin vastatoimenpiteisiin japanilaisystävällisen koplan hirvittävää rikosta vastaan, tuon koplan, joka vahingoittaa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asiaa, hyökkäilee kansan sotajoukkoja vastaan, provosoi ja syyttää kansalaissotaa, Vallankumouksellinen Sotaneuvosto nimittää täten Tšen Jin Kansallis-vallankumouksellisen armeijan Uuden 4. armeijan virkaatekeväksi komentajaksi, Tšang Jun-jin armeijan varakomentajaksi, Liu Šao-tšin armeijan komissaariksi, Lai Šuan-tšun armeijan esikuntapäälliköksi ja Ten Tsu-huein Uuden 4. armeijan poliittisen hallinnon päälliköksi.

Vallankumouksellinen Sotaneuvosto antaa edellä lueteltujen henkilöiden tehtäväksi ryhtyä virkaatekevän armeijan komentajan Tšen Jin johdolla kaikella tarmolla armeijan saattamiseen järjestykseen, liittää se yhteen, vahvistaa armeijan yhteistyötä kansan kanssa sekä toteuttamalla Sun Jat-senin kolmea kansan periaatetta ja pitämällä ohjeenaan hänen jälkיסäädöstään lujittaa ja laajentaa japanilaisvastaista kansallista yhteisrintamaa, käydä taistelua kansakunnan ja valtion suojelemiseksi, japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan viemiseksi päättävästi lopulliseen voittoon, japanilaisystävällisen koplan valapattoisten hyökkäysten estämiseksi.

**KIINAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN KESKUSKOMI-  
TEAN YHTEYDESSÄ TOIMIVAN VALLANKUMOUK-  
SELLISEN SOTANEUVOSTON EDUSTAJAN LAUSUNTO  
HSINHUAN TIETOTOIMISTON KIRJEENVAIHTAJALLE**

(22. tammikuuta 1941)

Kommunisminvastainen provokaatio Anhuein maakunnan eteläosassa on ollut jo kauan vireillä. Se mitä nyt on tapahtunut, on vain alkua niille odottamattomille tapahtumille koko maan mitassa, joista olemme puhuneet. Siitä lähtien kun ja-

panilaiset rosvot solmivat Saksan ja Italian kanssa kolmiliiton<sup>1</sup>, he pyrkivät tekemään mahdollisimman pian lopun kiinalais-japanilaisesta sodasta ja ponnistavat tässä tarkoituksessa kaikki voimansa aiheuttaakseen muutoksia Kiinan sisäisessä tilanteessa. He pyrkivät kukistamaan kiinalaisten omin käsin liikkeen japanilaisia anastajia vastaan Kiinassa ja lujittamaan selustansa edetäkseen etelään, ja voidakseen toteuttaa tämän etenemisen esteettömästi yhdistävät sen Hitlerin hyökkäykseen Englantia vastaan. Monilukuiset Kiinassa olevan japanilaisystävällisen koplan johtomiehet, jotka ovat jo kauan pesiytyneet kuomintangin erilaisiin puolue-, hallitus- ja sotilaselimiin, harjoittavat yllytystä yötä päivää. Suunnitelmansa he laativat täysin valmiiksi viime vuoden loppuun mennessä. Valapattoinen hyökkäys Uuden 4. armeijan joukko-osastojen kimppuun Anhuein maakunnan eteläosassa ja taantumuksellisen päiväkäskyn julkaiseminen tammikuun 17 päivästä ovat vasta alkua heidän suunnitelmansa toteuttamiselle. Tulossa on vielä hyvin suuria tapahtumia. Millainen oli japanilaisten rosvojen ja japanilaisystävällisen koplan koko suunnitelma? Se edellytti seuraavaa:

1. Yleisen mielipiteen mobilisoimiseksi julkaistaan Ho Jing-tšinin ja Pai Tšung-hsin allekirjoittamina kaksi sähköttää — lokakuun 19 päivästä ja joulukuun 8 päivästä<sup>2</sup> — jotka on osoitettu Tšu Telle, Peng Te-huaille, Je Tingille ja Hsiang Jingille.

2. Kansalaissodan aloittamisen valmistelua varten järjestetään lehdistökamppailu sotilaskurin noudattamisen ja käskyjen täyttämisen tärkeydestä.

3. Tuhotaan Anhuein maakunnan eteläosassa sijaitsevat Uuden 4. armeijan joukko-osastot.

4. Ilmoitetaan Uuden 4. armeijan »kapinasta» ja sen hallelaskemisesta.

Kaikki edellä mainitut kohdat on jo toteutettu.

5. Tang En-po, Li Pin-hsien, Vang Tšung-lien ja Han Te-tšin nimitetään »kommunisminvastaisten» armeijoiden komentajiksi eri suunnilla keski-Kiinassa ja Li Tsung-šen kaikkien näiden joukkojen korkeimmaksi ylipäälliköksi ja tehdään hyökkäys Peng Hsue-fengin, Tšang Jun-jin ja Li Hsien-nienin komennossa olevia Uuden 4. armeijan joukko-osastoja vastaan, ja sen onnistuessa hyökätään edelleen 8. ja Uuden 4. armeijan joukko-osastoja vastaan Šantungin maakunnassa ja Kiangsun maakunnan pohjoisosassa, missä Japanin armeija tulee toimimaan kiinteässä yhteistyössä »kommunisminvastaisten» joukkojen kanssa.

Tämän kohdan toteuttaminen on jo aloitettu.

6. Jollakin tekosyyllä ilmoitetaan 8. armeijan »kapinasta», tämä armeija lasketaan hajalle ja annetaan käsky Tšu-ten ja Peng Te-huain kiinni ottamisesta.

Tämä toimenpide on tällä hetkellä valmisteluvaiheessaan.

7. 8. armeijan edustustot Tšungkingissa, Šianissa ja Kueilinnissa suljetaan, Tšou En-lai, Je Tšien-jing, Tung Pi-vu ja Teng Jing-tšao vangitaan.

Tämänkin toimenpiteen toteuttaminen on alkamassa: Kueilinnissa on edustusto jo suljettu.

8. »Hsinhuašipao»-lehti lakkautetaan.

9. Tehdään hyökkäys Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueelle ja vallataan Jenanin kaupunki.

10. Tšungkingissa ja kaikissa maakunnissa suoritetaan japanilaisvastaisten toimihenkilöiden joukkovangitsemisia, japanilaisia anastajia vastaan suuntautuva liike kukistetaan.

11. Lyödään hajalle kommunistisen puolueen järjestöt maakunnissa ja pannaan toimeen kommunistien joukkovangitsemisia.

12. Japanin armeija poistuu etelä- ja keski-Kiinasta ja kuomintangin hallitus esittää tämän »menetettyjen alueiden pa-

lauttamisena» ja tulee samaan aikaan tekemään propagandaa »kunniallisen rauhan» solmimisen puolesta.

13. Keski- ja etelä-Kiinasta poistetuilla joukoilla Japanin armeija vahvistaa varuskuntiaan pohjois-Kiinassa ja tekee ankaran hyökkäyksen 8. armeijaa vastaan tuhotakseen yhdessä kuomintangin joukkojen kanssa 8. ja Uuden 4. armeijan täydellisesti.

14. Samanaikaisesti hetkeksikään taukoamattoman hyökkäyksen kanssa 8. ja Uutta 4. armeijaa vastaan kuomintangin ja Japanin armeijat ovat, kuten viime vuonnakin, toimettomina kaikilla muilla rintamilla, valmistellen siirtymistä sodan täydelliseen lopettamiseen ja rauhan solmimiseen.

15. Kuomintangin hallitus solmii Japanin kanssa rauhan-sopimuksen ja yhtyy kolmiliittoon.

Kaikkien näiden toimenpiteiden toteuttamista valmistellaan nykyisin aktiivisesti.

Sellainen on japanilaisten anastajien ja Kiinassa olevan japanilaisystävällisen koplan kavala suunnitelma kokonaisuudessaan. Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitea osoitti julkilausumassaan heinäkuun 7 päivältä 1939, että »päävaarana tällä hetkellä on antautuminen, ja taistelu kommunisteja vastaan on antautumisen valmistelua». Vetoimuksessa kesäkuun 7 päivältä 1940 sanottiin: »Eteemme on noussut entistä suurempi antautumisvaara ja entistä suuremmat vaikeudet sodassa anastajia vastaan». Tšu-te, Peng Te-huai, Je Ting ja Hsiang Jing sanoivat sähköössään marraskuun 9 päivältä 1940 vielä konkreettisemmin: »Maassamme on ihmisiä, jotka lietsovat uutta kommunisminvastaista kamppailua, pyrkien raivaamaan tietä antautumiseen viholliselle... He haluavat tehdä lopun sodasta japanilaisia anastajia vastaan niin sanoituilla yhteisillä kiinalais-japanilaisilla rankaisuretkillä kommunisteja vastaan. Anastajia vastaan käytävän sodan asemesta he tarvitsevat kansalaissotaa, riippumattomuuden asemesta

antautumista, yhteenliittymisen asemesta hajoitusta, valon asemesta pimeyttä. Heidän tekonsa ovat kavalia, suunnitelmansa turmiollisia. Tästä puhutaan nyt kaikkialla, se huolestuttaa kaikkia sydämiä. Tilanne maassamme ei ole vielä milloinkaan muodostunut niin vaaralliseksi kuin nyt!»

Tästä syystä Anhuein maakunnan eteläosassa sattuneet tapahtumat ja Tšungkingin Sotilaskomitean päiväkäskeyt tammi-kuun 17 päivästä ovat alkua kokonaiselle tapahtumasarjalle. Erittäin tärkeä poliittinen merkitys on tammikuun 17 päivän päiväkäskeyllä.

Se seikka, että tämän päiväkäskeyn laatijat ovat rohjenneet avoimesti, esittäen haasteen koko maailmalle, antaa tuon vastavallankumouksellisen päiväkäskeyn, osoittaa heidän päättäneen lähteä lopullisen hajoituksen ja täydellisen antautumisen tielle. Tunnettua on, että Kiinan varsin heikkojen suurtilanherrojen ja suurporvarien poliittiset edustajat eivät uskalla ilman kulissientakaista isäntäänsä ottaa askeltakaan, puhumattakaan tuollaisiin hirvittäviin tekoihin ryhtymisestä. Nykytilanteessa näyttää jo hyvin vaikealta saada päiväkäskeyn laatijoita luopumaan päätöksestään; ilman koko kansan äärimmäisiä ponnistuksia ja ilman vakavaa kansainvälistä painostusta se on kenties mahdotonta. Tämän vuoksi on koko Kiinan kansan tärkein tehtävä nykyään seurata erittäin valppaasti tapahtumien kehitystä ollakseen valmiina kaikkein synkimmän taantumuksen tulon varalle, sallimatta itselleen huolettomuuden varjoakaan. Kiinan tulevaisuus on kuitenkin aivan selvä: vaikka oletettaisiin, että japanilaisten rosvojen ja japanilaisystävällisen koplan onnistuu toteuttaa suunnitelmansa, niin me, Kiinan Kommunistinen puolue ja Kiinan kansa, pidämme velvollisuutenamme ja löydämme myös itses-  
tämme voiman ottaaksemme asian omiin käsiimme ja korjataksemme tilanteen; me emme missään tapauksessa salli japanilaisten rosvojen ja japanilaisystävällisen koplan viedä



mustaa työtään päätökseen. Niin synkkä kuin tilanne lieneekin, niin vaikea kuin saattaakin olla se tie, joka meidän on vielä tulevaisuudessa kuljettava, ja niin raskaita uhreja kuin meidän on tällä tiellä annettavakin (Uuden 4. armeijan menetykset Anhuein maakunnan eteläosassa ovat osa näistä uhreista), japanilaiset rosvot ja japanilaisystävällinen kopla tulevat lopulta lyödyiksi. Tämä perustuu seuraaviin seikkoihin:

1. Kiinan Kommunistista puoluetta ei ole enää niin helppo pettää ja lyödä hajalle kuin vuonna 1927. Se on jo kasvanut voimakkaaksi, murtumattomaksi poliittiseksi puolueeksi.

2. Toisten puolueiden ja ryhmien (myöskin kuomintangin) jäsenten keskuudessa, joita Kiinan kansan orjuutuksen kauhea uhka on suuresti järkyttänyt, on epäilemättä paljon ihmisiä, jotka eivät halua antautumista ja kansalaisotaa. Vaikka eräät heistä ovatkin tulleet tilapäisesti harhaan johdetuiksi, voi heidän tietoisuutensa kuitenkin herätä tarpeellisella hetkellä.

3. Samaa voidaan sanoa Kiinan armeijasta. Sotaväki toimii kommunisteja vastaan useimmissa tapauksissa pakosta.

4. Kiinan kansan valtava enemmistö ei halua tulla siirtomaaoorjiksi.

5. Imperialistisen sodan kulussa on tulossa suuria muutoksia. Ja niin ahkerasti kuin imperialismin ruokkimat loiset häärinevätkin, niiden kulussientakainen isäntä on hyvin epäluotettava. Kun puu kaatuu, marakatit juoksevat mikä minnekin; ja silloin tilanne on aivan toisennäköinen.

6. Vallankumous monissa maissa on vain ajan kysymys. Nämä vallankumoukset ja Kiinan vallankumous tulevat väistämättä antamaan tukea toisilleen ja saavuttavat voiton yhteisin ponnistuksin.

7. Neuvostoliitto on maailmassa erittäin suuri voima, joka tulee päättävästi auttamaan Kiinaa viemään japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan voittoon.

Ottaen huomioon kaikki edellä luetellut seikat tahtoisimme

varoittaa tulella leikkimisen harrastajia innostumasta liikaa. Huomautamme heille virallisesti: varokaa, tulella leikkimisessä voi käydä huonosti, säästäkää omia päitänne! Jos nuo ihmiset kykenevät kylmäverisesti harkitsemaan, täytyy heidän rehellisesti ja nopeasti tehdä seuraavaa:

1. Pysähtyä kuilun reunalle ennenkuin on myöhäistä, ja lopettaa provokaationsa.

2. Peruuttaa tammikuun 17 päivän taantumuksellinen päiväkäsky ja myöntää olleensa kokonaan väärässä.

3. Rangaista Ho Jing-tšiniä, Ku Tšu-tungia ja Šangkuan Junhsiangia Anhuein maakunnan eteläosassa sattuneiden veristen tapahtumien pääsyyllisinä.

4. Laskea Je Ting vapaaksi ja palauttaa hänet Uuden 4. armeijan komentajan paikalle.

5. Palauttaa täydellisenä Uuden 4. armeijan henkilökunta ja aseistus, jotka kaapattiin Anhuein maakunnan eteläosassa sattuneiden tapahtumien aikana.

6. Turvata kaikkien haavoittuneiden komentajien ja sotamiesten sekä Anhuein maakunnan eteläosassa surmansa saaneiden Uuden 4. armeijan soturien perheiden aineellinen toimeentulo.

7. Kutsua pois keski-Kiinasta niin sanotut »kommunisminvastaiset rankaisujoukot».

8. Hävittää maan tasalle kaikki luoteis-Kiinassa rakennetut saartovarustukset<sup>3</sup>.

9. Vapauttaa kaikki isänmaalliset poliittiset vangit.

10. Lopettaa yhden puolueen diktatuuri, saattaa voimaan demokraattinen hallitusjärjestelmä.

11. Saattaa voimaan kolme kansan periaatetta ja noudattaa Sun Jat-senin jälkisäädöstä.

12. Vangita ja panna syytteeseen japanilaisystävällisen koplan päämiehet.

Jos edellä mainitut 12 kohtaa täytetään, niin asiaintila kor-

jautuu itsestään emmekä me kommunistit ja koko Kiinan kansa tietenkään tule asiaa mutkistamaan. Mutta jos näitä kohtia ei täytetä, niin me emme voi parhaalla tahdollammeakaan asialle mitään, sillä »minusta näyttää, että Tši Sunin onnettomuus ei piile Tšuanjun ruhtinaskunnassa, vaan hänen oman palatsinsa seinien sisällä»<sup>4</sup>, ja jos taantumukselliset nostavat kiiven, niin he taittavat sillä vain omat jalkansa. Me pidämme arvossa yhteistyötä, mutta välttämätöntä on, että hekin pitäisivät sitä arvossa. On sanottava suoraan, että meidän myönnytyksillämme on rajansa ja että myönnytysten aika on jo ohi. Taantumukselliset ovat paljastaneet miekan, antaneet ensimmäisen iskun, ja tämän miekan aiheuttama haava on hyvin syvä. Jos he vielä ajattelevat tulevaisuutta, on heidän itsensä ryhdyttävä lääkitsemään tätä haavaa. Parempi myöhään kuin ei milloinkaan! Tämä on elintärkeää heille itselleen, emmekä me voi olla antamatta heille viimeistä varoitusta. Jos he eivät muuta mieltään, vaan tulevat edelleenkin tekemään tihutöitä, niin Kiinan kansan kärsivällisyys loppuu ja se heittää heidät roskatunkiolle; silloin on jo myöhäistä katua.

Mitä Uuteen 4. armeijaan tulee, niin Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean yhteydessä toimiva Vallankumouksellinen Sotaneuvosto antoi tammikuun 20 p:nä päiväkäskyn, jossa määräsi Tšien Jin virkaatekeväksi armeijan komentajaksi, Tšang Jun-jin armeijan varakomentajaksi, Liu Šao-tšin armeijan komissaariksi, Lai Tšuan-tšun esikuntapäälliköksi ja Teng Tsu-huin armeijan poliittisen hallinnon päälliköksi. Uuden 4. armeijan joukko-osastoihin keski-Kiinassa ja Kiangsun maakunnan eteläosassa kuuluu vielä yli 90.000 miestä. Vaikka nämä joukko-osastot ovat kaksinkertaisen iskun alaisina — toisaalta japanilaisten rosvojen, toisaalta »kommunisminvastaisten» joukkojen taholta — ne kykenevät raskaassa taistelussa varmasti täyttämään loppuun saakka velvollisuutensa

kansaa ja kotimaata kohtaan. Sitäpaitsi 8. veljesarmeijan joukko-osastot eivät suinkaan tule kädet ristissä katselemaan, kuinka Uutta 4. armeijaa puristetaan kahdelta taholta, vaan ryhtyvät vastaaviin toimenpiteisiin antaakseen sille välttämätöntä apua. Tämän voimme julistaa suoraan kaikille taantumuksellisille.

Mitä Tšun kingin Sotilaskomitean edustajan lausuntoon tulee, niin sen kumoamiseen riittää kun sanomme: »Komitea on ristiriidassa oman itsensä kanssa». Sanottiinhan Tšun kingin Sotilaskomitean päiväkäskyssä, että Uusi 4. armeija »nousi kapinaan», kun taas komitean edustajan lausunnossa sanotaan, että Uusi 4. armeija pyrki pääsemään Nankingin — Šanghain — Hantšoun kolmion tienoille ja muodostamaan siellä tukialueen. Olettakaamme, että tämä pitää paikkansa, mutta voidaankohan Nankingin — Šanghain — Hantšoun kolmion alueelle lähtemistä pitää »kapinana»? Tšun kingin Sotilaskomitean tylsäjärkinen edustaja ei vaivautunut ajattelemaan, ketä vastaan armeija lähtee sinne nostamaan kapinaa. Sehän on japanilaisten miehittämää aluetta! Miksi te ette tahtoneet sallia Uuden 4. armeijan mennä sinne, vaan yrititte tuhota sen Anhuein maakunnan eteläosassa? No niin, japanilaiselle imperialismille uskollisten ihmisten piti juuri niin menetelläkin. Juuri senvuoksi syntyikin suunnitelma seitsemän divisioonan keskittämisestä »tuhoamisretkeä» varten, juuri senvuoksi annettiin tammikuun 17 päivän päiväkäsky, juuri senvuoksi Je Ting on pantu syytteeseen. Tekisi kuitenkin vielä mieli lisätä, että tuo tylsimys — Tšun kingin Sotilaskomitean edustaja — tuli epähuomiossa laverrelleeksi koko maailman tietoon japanilaisen imperialismiin suunnitelmat.

### Huomautuksia

<sup>1</sup> Tarkoitetaan Berliinissä syyskuun 27 pnä 1940 solmittua Saksan, Italian ja Japanin sotaliittoa.

<sup>2</sup> Sähkeet lokakuun 19 ja joulukuun 8 päivältä lähetettiin kuomintangin hallituksen yleisesikunnan päällikön Ho Jing-tšinin ja hänen apulaisensa Pai Tšung-hsin nimessä talvella 1940, jolloin Tšiang Kai-šek aloitti toisen kommunisminvastaisen kamppailun. Lokakuun 19 päivän sähkössä he parjasivat julkeasti 8. ja Uutta 4. armeijaa, jotka taistelivat sitkeästi vihollisen selustassa, ja esittivät käskyn muodossa vaatimuksen, että noiden armeijojen Huangho-joen eteläpuolella olleiden joukkojen oli siirryttävä joen pohjoispuolelle määräaikaan mennessä. Marraskuun 9 pnä Tšu-te, Peng Te-huai, Je-Ting ja Hsiang Jing vastaussähkössään Ho Jing-tšinille ja Pai Tšung-hsille kumosivat näiden parhaavat väitteet, mutta maan edut huomioon ottaen ilmaisivat suostuvansa siirtämään pohjoiseen Anhuein maakunnan eteläosassa olleet joukot. Tähän sähköseen Ho Jing-tšin ja Pai Tšung-hsi vastasivat joulukuun 8 pnä lähettämällään sähköellä, jonka tarkoituksena oli jatkaa »yleisen mielipiteen» nostattamista kommunisteja vastaan.

<sup>3</sup> Tarkoitetaan kuomintangin taantumuksellisten järjestämää šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueen saartoa. Vuoden 1939 jälkeen kuomintangilaiset rakennuttivat väkivakolla työhön ajamallaan väestöllä viisi linjaa kaivantoja, valleja ja korsuja, jotka halkoivat useita maakuntia ja ulottuivat Ningsiasta lännessä Tšingjoelle etelässä ja Huangho-joelle idässä. Anhuein maakunnan eteläosassa sattuneiden tapahtumien edellä kohotettiin Raja-aluetta ympäröineiden sotajoukkojen miesvahvuus 200 000:een.

<sup>4</sup> Konfutsen sanat kirjasta »Lunju». Tši Sun oli Lun ruhtinaskunnan ylhäinen virkamies Tšunsiun aikakaudella. Tšuanju oli pieni ruhtinaskunta samoihin aikoihin. Tši Sun valmistautui sotaretkelle Tšuanjuta vastaan. Konfutse oli sitä mieltä, että onnettomuus ei uhkaa Tši Sunia ulkoapäin, vaan piilee Lun ruhtinaskunnassa itssään.

## **TILANNE TOISEN KOMMUNISMINVASTAISEN KAMPPAILUN MURSKAAMISEN JÄLKEEN**

**(18. maaliskuuta 1941)**

Mao Tse-tungin kirjoittama Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean ohje puoluejärjestöille.

1. Huippukohtana toisessa kommunisminvastaisessa kamppailussa, joka aloitettiin Ho Jing-Tšinin ja Pai Tšung-hsin sähköllä viime vuoden lokakuun 19 päivältä, olivat Anhuein maakunnan eteläosassa sattuneet tapahtumat ja Tšiang Kai-šekin päiväkäsky tammikuun 17 päivältä <sup>1</sup>; Tšiang Kai-šekin kommunisminvastainen puhe maaliskuun 6 päivältä ja Kansallisen poliittisen neuvoston kommunisminvastainen päätöslauselma <sup>2</sup> sensijaan olivat jo taantumusvoimien jälkijoukkotaistelua tässä kamppailussa. Nyt on mahdollista, että tilanne jonkin verran väliaikaisesti helpottuu. Ratkaisevan yhteentörmäyksen lähestyessä maailman kahden suuren imperialistisen ryhmittymän välillä ei englantilais-amerikkalaista suuntausta noudattava Kiinan suurporvaristo, joka suhtautuu edelleenkin vihamielisesti japanilaisiin rosvoihin, voi olla pyrkimättä kuomintangin ja kommunistisen puolueen välisissä suhteissa nykyisin vallitsevan jännityksen väliaikaiseen ja vähäiseen keventämiseen. Samaan aikaan kuomintangin omassa keskuudessa vallitseva tilanne (ristiriidat keskuksen ja maaseudun

välillä, »Si-si»-koplan ja »Poliittisten tieteiden» koplan välillä, »Si-si»-koplan ja Fusingše»-koplan välillä, kovakalloisten koplan ja väliryhmien välillä, ristiriidat »Si-sin» ja »Fusingšen» omassa keskuudessa), tilanne kotimaassa (laajojen kansanjoukkojen tyytymättömyys kuomintangin mielivaltaan ja näiden joukkojen myötätunto kommunistista puoluetta kohtaan) ja meidän puolueemme politiikka (se jatkaa vastalausekamppailuaan) — kaikki tämä yhdessä tekee kuomintangille mahdottomaksi pitää suhteissaan kommunistiseen puolueeseen yllä samanlaista kireyttä, joka on vallinnut viimeisten viiden kuukauden kuluessa. Tästä syystä on tämän jännityksen väliaikainen vähäinen heikentäminen Tšiing Kai-šekille tällä hetkellä välttämätön.

2. Taistelu on osoittanut kuomintangin arvovallan laskeneen ja kommunistisen puolueen arvovallan nousseen ja siitä on tullut käännekohta jonkinlaisen muutoksen suuntaan kommunistisen puolueen ja kuomintangin välisessä voimasuhteessa. Tämä seikka on pakottanut Tšiing Kai-šekin uudelleen harkitsemaan asemaansa ja menettelylinjaansa. Kansallisen puolustuksen voimaperäinen korostaminen, sellaiset lausunnot, että puolerajoittuneisuus on nyt luovutettava arkistoon, ovat hänen puoleltaan yritys esiintyä kotimaassa vallitsevien ristiriitojen yläpuolella seisovan »kansakunnan johtajan» osassa ja antaa ulospäin sellainen kuva, että hän ei muka kallistu yhden luokan eikä yhden puolueen puolelle — voidakseen todellisuudessa säilyttää suurten tilanherrojen, suurporvariston ja kuomintangin vallan. Mutta jos asiassa rajoitutaan vain petostarkoituksessa suoritettavaan muodon muutokseen politiikan pysyessä muuttumattomana, niin tämä Tšiing Kai-šekin yritys ajautuu varmasti karille.

3. Myönnytyspolitiikka, jota puolueemme noudatti tämän kommunisminvastaisen kamppailun alussa, jolloin puolueemme antoi hyvin paljon perään yhteisen asian edun vuoksi (sähke

viime vuoden marraskuun 9 päivältä), sai osakseen laajojen kansanjoukkojen myötätunnon; koko kansa hyväksyi myös meidän siirtymisemme tarmokkaaseen vastahyökkäykseen Anhuein maakunnan eteläosassa sattuneiden tapahtumien jälkeeseen (ensimmäiset ja toiset kaksitoista vaatimusta<sup>3</sup>, kieltäytyminen osallistumasta Kansallisen poliittisen neuvoston kokoukseen ja kaikkialla maassa kehitetty vastalausekampailu). Tämä oikeudenmukaisuuden, harkinnan ja kärsivällisyyden periaatteille rakentuva politiikkamme on ollut aivan välttämätön kommunisminvastaisen kamppailun musertamiseksi ja se on jo tuottanut tuloksia. Siihen saakka, kunnes ne peruskysymykset, jotka muodostavat kommunistisen puolueen ja kuomintangin välisten kiistojen aiheen, tulevat järkevällä tavalla ratkaistuksi, meidän täytyy entiseen tapaan jatkaa jyrkkää vastalausekampailua kuomintangissa esiintyvän japanilaisystävällisen ja kommunisminvastaisen koplan Anhuein maakunnan eteläosassa provosoimia tapahtumia vastaan ja kaikenlaista meitä vastaan harjoitettavaa poliittista ja sotilaallista painostusta vastaan, meidän täytyy laajentaa ensimmäisten kahdentoista vaatimuksen propagandaa heikentämättä vähääkään ponnistuksiamme.

4. Kuomintang ei omilla valta-alueillaan tule missään tapauksessa heikentämään vainopolitiikkaansa meidän puoluetamme ja edistyksellisiä ryhmiä vastaan eikä myöskään kommunisminvastaista propagandaa, ja tästä syystä puolueemme on kohotettava valppauttaan. Kuomintang tulee todennäköisesti vielä jatkamaan hyökkäilyjään meidän joukko-osastojemme kimppuun Huaiho-joen pohjoispuolella, Anhuein maakunnan itäosassa ja Hupen maakunnan keskiosassa, ja meidän armeijamme tulee päättävästi torjumaan nämä hyökkäilyt. Kaikkien tukialueiden tulee sitkeästi toteuttaa puolueen Keskuskomitean ohjetta viime vuoden joulukuun 25 päivältä, voimistaa puolueen keskuudessa selvitystyötä taktiikan kysy-



myksistä ja voittaa vaevasemmistolaiset katsomukset, voidakseen pitkän ajan kuluessa pitää lujasti hallussaan kaikki japanilaisille anastajille tehtävän vastarinnan tukialueet. Koko maassa ja kaikilla tukialueilla on esiinnyttävä niiden ihmisten virheellistä tilannearviointia vastaan, jotka ovat sitä mieltä, että kuomintangin ja kommunistisen puolueen välillä on jo tapahtunut lopullinen välien rikkoutuminen tai että sen täytyy tapahtua lähitulevaisuudessa, sekä tästä virheellisestä arviosta johtuvia monia väriä katsomuksia vastaan.

### Huomautuksia

<sup>1</sup> Tarkoitetaan kansallisen hallituksen Sotilaskomitean nimessä annettua Tšiing Kai-šekin vastavallankumouksellista päiväkäskyä tammikuun 17 päivältä 1941 Uuden 4. armeijan hajallesiästä.

<sup>2</sup> Maaliskuun 6 pñä 1941 Tšiing Kai-šek piti Kansallisen poliittisen neuvoston istunnossa kommunisminvastaisen puheen, jossa hän sanoi, että japanilaisvastaisen demokraattisen vallan olemassaolo vihollisen selustassa ei ole sallittua ja että Kiinan Kommunistisen puolueen johtamien asevoimien pitää hänen »käskynsä ja suunnitelmansa» mukaisesti »keskittyä hänen osoittamilleen alueille», sekä puhui laajalti siitä, että maassa pitää olla »yhtenäinen sotilasjohdoto» ja »yhtenäinen hallitusvalta». Samana päivänä hyväksyttiin kuomintangin taantumuskoplan käsissä olevan Kansallisen poliittisen neuvoston istunnossa päätöslauselma, jossa puolusteltiin kommunistista puoluetta ja kansaa vastaan tähdättyjä Tšiing Kai-šekin rikollisia toimenpiteitä ja joka sisälsi hillittömiä hyökkäilyjä Kansallisen poliittisen neuvoston kommunistijäseniä vastaan, jotka olivat kieltäytyneet osallistumasta neuvoston istuntoihin vastalauseeksi Anhuein maakunnan eteläosassa sattuneiden tapahtumien johdosta.

<sup>3</sup> Kansallisen poliittisen neuvoston kommunistijäsenet esittivät neuvostolle ensimmäiset kaksitoista vaatimusta helmikuun 15 pñä 1941; ne olivat sisällöltään samanlaisia niiden vaatimusten kanssa, jotka on esitetty »Päiväkäskyssä ja lausunnossa Anhuein maakunnan eteläosassa sattuneiden tapahtumien johdosta». Toiset kaksitoista vaatimusta esitettiin Tšiing Kai-šekille maaliskuun 2 pñä 1941 ennakkoehtoina Kansallisen poliittisen neuvoston kommunistijäsenten osallistumiselle neuvoston istuntoihin. Nämä vaatimukset olivat seuraavat:

1. Koko maassa on viipymättä lopetettava hyökkäilyt kommunistisen puolueen asevoimia vastaan.

2. Koko maassa on viipymättä lopetettava poliittiset vainotoi-

menpiteet, tunnustettava Kiinan Kommunistisen puolueen ja kaikkien muiden demokraattisten puolueiden ja ryhmien laillinen asema, vapautettava Sianissa, Tšungkingissa, Kueijangissa ja kaikkialla muualla pidätetyt henkilöt.

3. Kaikkialla on poistettava sinetit viranomaisten sulkemista kirjakaupoista, peruutettava määräys japanilaisvastaisten painotuotteiden takavarikoinnista.

4. On viipymättä lopetettava kaikenlaiset vainotoimenpiteet »Hsinhuašipao»-lehteä vastaan.

5. Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueen asema on laillistettava.

6. On tunnustettava vihollisen selustassa oleva japanilaisvastainen demokraattinen valta.

7. Joukko-osastojen nykyään puolustamat alueet keski-, pohjois- ja luoteis-Kiinassa on vahvistettava niiden toiminta-alueiksi.

8. Kiinan Kommunistisen puolueen johtamissa sotajoukoissa on 18. armeijaryhmän lisäksi muodostettava vielä yksi armeijaryhmä. Näihin molempiin armeijaryhmiin tulee yhteensä kuulua kuusi armeijakuntaa.

9. On laskettava vapaaksi koko johtohenkilöstömme, joka kaapattiin vangiksi Anhuein maakunnan eteläosassa; on myönnettävä varoja näiden tapahtumien aikana surmansa saaneiden henkilöiden perheiden avustamiseksi.

10. On vapautettava kaikki Anhuein maakunnan eteläosassa vangiksi otetut sotilashenkilöt; heiltä otetut aseet on annettava takaisin.

11. On muodostettava kaikkien puolueiden ja ryhmien yhteinen komitea, johon jokainen puolue ja ryhmä lähettää yhden edustajan; komitean puheenjohtajaksi on nimitettävä kuomintangin edustaja ja varapuheenjohtajaksi kommunistisen puolueen edustaja.

12. Kansallisen poliittisen neuvoston puhemiehistöön on otettava Kiinan Kommunistisen puolueen edustaja.

## ALKU- JA JÄLKILAUSE »MAASEUDUN TUTKIMUSAINEISTOON»

(Maalis—huhtikuu 1941)

### ALKULAUSE

(17. maaliskuuta 1941)

Nyt ei puolueen politiikka maaseudulla ole enää agraarival-  
lankumouksen politiikkaa, jota noudatettiin kansalaissodan  
kymmenvuotiskaudella, vaan japanilaisvastaisen kansallisen  
yhteisrintaman politiikkaa. Koko puolueen tulee panna täytän-  
töön Keskuskomitean ohjeet heinäkuun 7 ja joulukuun 25 päi-  
vältä 1940, samoin myös ohjeet, joita lähestyvä puolueen VII  
edustajakokous tulee antamaan. Tämä aineisto \* julkaistaan  
siinä tarkoituksessa, että se auttaisi tovereita löytämään oi-  
kean menetelmän heille nousevien kysymysten tutkimiseksi.  
Nykyisin on vielä hyvin monilla tovereillamme virheellinen  
työtyyli, sillä he tarttuvat kysymyksiin »noin vain suunnil-  
leen» haluamatta käsitystä siitä mitä kentällä tapahtuu, ja  
kuitenkin he ovat johtavassa asemassa. Se on hyvin vaaral-  
lista. Ilman kiinalaisen yhteiskunnan kaikkien luokkien todel-  
lisen aseman aivan konkreettista tuntemusta ei voi olla to-  
della oikeata johtamistakaan.

---

\* »Maaseudun tutkimusaineisto» ei sisälly tähän teokseen.

Ainoa menetelmä, jolla sellaista tietoa saadaan, on yhteiskunnan kaikkien luokkien elämän tutkiminen. Johtaville työntekijöille on perusmenetelmä tiedon hankkimisessa yhteiskunnasta se, että valitaan harkiten muutamia kaupunkeja ja kyliä, joissa suoritetaan useita tarkkoja tutkimuksia noudattaen marxilaisuuden perusvaatimuksia — soveltaen luokkaeriteltyä. Vain sitä tietä voimme saada välttämättömän vähimmäismäärän tietoja kiinalaisen yhteiskunnan ongelmista.

Tätä varten on ensiksikin suunnattava katse alhaalle eikä leijailtava pilvissä. Kenellä ei ole halua eikä tahtoa suunnata katsettaan alhaalle, hän pysyy elämänsä loppuun saakka kykenemättömänä ymmärtämään Kiinassa vallitsevaa asiaintilaa.

Toiseksi on käytävä keskusteluja. Pinnalliset havainnot ja huhut eivät anna milloinkaan täysiarvoisia tietoja.

Keskustelujen avulla keräämästäni aineistosta on joutunut kokonaisuudessaan kadoksiin Hunanin maakuntaa ja Tšing-kangšania koskeva osa. Julkaistava aineisto muodostuu pääasiassa »Hsingkuon piirikunnan tutkimusaineistosta», »Tšang-kangin kunnan tutkimusaineistosta» ja »Tsaikin kunnan tutkimusaineistosta». Keskustelujen menetelmä on yksinkertaisin ja helpoimmin toteutettava, samalla varmin ja luotettavin menetelmä. Se on tuottanut minulle hyvin paljon hyötyä. Se on koulu, jolle mikään yliopisto ei vedä vertoja. Sellaisiin keskusteluihin pitää kutsua kokeneita keski- ja aliasteen työntekijöitä sekä tavallisia paikallisia asukkaita. Tutkittaessa Hunanin viittä piirikuntaa ja kahta piirikuntaa Tšing-kangšanin aluepiirissä kutsuin keskusteluun näiden piirikuntien keskias-teen johtavia työntekijöitä; tutkiessani Hsiunjun piirikuntaa kutsuin muutamia keski- ja aliasteen työntekijöitä sekä erään köyhtyneen hsiutsain\*, paikallisen kauppakamarin omaisuus-

---

\* Hsiutsai — henkilö, jolla vanhassa Kiinassa oli alin oppiarvo.

tensa menettäneen puheenjohtajan, työttömän pikkuvirkamiehen, joka oli aikaisemmin hoidellut maanveroasioita piirikuntahallinnossa. Kaikki he ilmoittivat hyvin paljon sellaista mitä en ollut aikaisemmin kuullut. Niinpä sain ensimmäisen kerran täyden käsityksen kaikista väärinkäytöksistä, joita Kiinan vankiloissa tapahtuu, keskusteltuani piirikuntavankilan tarkastajan kanssa tutkiessani Hengšanin piirikuntaa Hunanin maakunnassa. Tutkiessani Hsingkuon piirikuntaa ja kahta kuntaa — Tšangkangia ja Tsaikia — keskusteluihin kutsuttiin kunnan työntekijöitä ja tavallisia talonpoikia. Kaikki nämä henkilöt — paikalliset työntekijät, talonpojat, hsiutsai, vankilan tarkastaja, kauppias ja veroviranomainen — olivat kunnioitettavia opettajiani. Katsoen olevani heidän oppilaansa suhtauduin heihin kunnioittavasti niinkuin pitikin, osoitin vilkasta mielenkiintoa ja toverillisuutta heitä kohtaan. Muussa tapauksessa he eivät olisi halunneet olla tekemisissä kanssani, eivät olisi ruvenneet kertomaan mitä tiesivät, ja jos olisivat kertoneet, niin eivät kaikkea. Keskusteluihin ei tarvitse kutsua paljon väkeä: riittää kun kutsutaan pari kolme, korkeintaan seitsemän kahdeksan. Jokaiselle tällaiselle keskustelulle on varattava sopiva aika, valmistettava kysymyslista, esitettävä kysymyksistä keskustelua kokoontuneiden kanssa. Ellei ole suurta innostusta asiaan, ellei ole tahtoa suunnata katsettaan alhaalle, ellei ole tiedonjanoa, voimakasta halua heittää pois turha tärkeys ja asettua vilpittömästi oppilaan asemaan, on tämän työn suorittaminen joko kokonaan mahdotonta tai se tulee huonosti suoritetuksi. Täytyy ymmärtää, että todellisia sankareita ovat joukot, itse sitävastoin olemme usein naurettavuuteen saakka avuttomia. Ellei tätä ymmärretä, on mahdotonta hankkia edes vähimmäismäärää tietoa.

Toistan, että tämän tutkimusaineiston julkaisemisen päätarkeus on osoittaa, millaista menetelmää soveltaen voidaan oppia ymmärtämään alhaalla vallitseva asiaintila, eikä se,

että toverit painaisivat mieleensä juuri tämän konkreettisen aineiston ja siitä tehdyt johtopäätökset. Yleensä ei epäkypsiä Kiinan porvaristo ole pystynyt eikä enää koskaan pystykään valmistamaan meille suhteellisen täydellistä tahi edes minimaalistakaan tietoaineistoa yhteiskunnan tilasta, kuten Euroopan, Amerikan ja Japanin porvaristo on tehnyt, ja näin ollen meille ei jää muuta neuvoksi kuin suorittaa aineiston keräystyö itse. Tämä koskee varsinkin käytännön työntekijöitä, joiden pitää olla aina muuttuvan tilanteen tasalla, ja tässä suhteessa eivät ainoankaan maan kommunistit voi luottaa saavansa jotakin valmiina. Tämän vuoksi on kaikkien käytännön työntekijöiden suoritettava alhaalla vallitsevan tilanteen tutkimista. Niille taas, jotka tuntevat vain teoriaa, mutta eivät tunne tosiasiallista tilannetta, on sellaisten tutkimusten suorittaminen sitäkin välttämättömämpää; muussa tapauksessa he eivät pysty yhdistämään teoriaa käytäntöön. »Ken ei ole tutkinut, hänellä ei ole oikeutta puhuaakaan!» Vaikka joku on pilkannutkin tätä lausetta, pitäen sitä »ah-taan empirismin» ilmauksena, en nytkään kadu sanojani; enkä ole vain katumatta, vaan olen edelleenkin lujasti vakuuttunut siitä, että ellei ole tutkinut asiaa, ei pidä myöskään vaatia itselleen oikeutta mielipiteensä lausumiseen. Hyvin monet lähtevät suinpäin, »tuskin kärryiltä alas astuttuaan», kirkuen tuomitsemaan ja määräälemään kaikkea, esittämään mielipiteitään, arvostelevaan ja morkkaamaan kaikkea ja kaikkia; sellaiset ihmiset kärsivät käytännössä poikkeuksesta romahduksen, sillä tuollainen järkeily ja arvostelu, joka ei perustu huolelliseen tutkimukseen, ei ole mitään muuta kuin tyhmiä jaarittelua. Vahinko, jonka sellaiset »kaikkein korkeimmat valtuutetut» ovat tuottaneet puolueellemme, on arvaamatoman suuri, ja sellaisia kaikkialla olevia »kaikkein korkeimpia valtuutettuja» meillä on yllin kyllin. J. V. Stalin on oikeassa sanoessaan: »... teoria tulee tarkoituksettomaksi, ellei se

liity vallankumoukselliseen käytäntöön», ja oikeassa hän on tietysti myös sanoessaan, että »käytäntö muuttuu sokeaksi, ellei se valaise tietään vallankumouksellisella teorialla». »Ah- taasta empirismistä» voidaan syyttää vain sokeita, lyhytnä- köisiä käytännönmiehiä, jotka eivät huomaa tulevaisuuden- näköaloja.

Omalta kohdaltani tunnen nyt kipeää tarvetta tutkia yksi- tyiskohtaisesti Kiinaa ja muita maailman maita. Selitys tähän on siinä, että tietoni kummaltakin alalta ovat yhä vielä aivan riittämättömiä. En voi mitenkään väittää, että minulle on kaikki tunnettua ja että toiset eivät tiedä mitään. On yhdessä kaikkien puolueovereiden kanssa opittava joukoilta, oltava kuten aikaisemminkin niiden vaatimaton oppilas — sellainen on vilpitön toivomukseni.

## JÄLKILAUSE

(19. huhtikuuta 1941)

Kansalaissodan kymmenvuotiskauden kokemus on se kan- nustin, johon meidän on kaikkein hyödyllisintä ja läheisintä turvautua käydessämme nykyistä sotaa japanilaisia anastajia vastaan. Tämä koskee kuitenkin vain kysymystä, miten on pi- dettävä yhteyttä joukkoihin ja miten niitä on mobilisoitava taisteluun vihollista vastaan, mutta ei koske taktillisen lin- jan kysymyksiä. Puolueen taktillinen linja eroaa nykyisin peri- aatteellisesti menneisyydessä noudatetusta linjasta. Menneisyy- dessä taistelimme tilanherroja ja vastavallankumouksellista porvaristoa vastaan, mutta nykyisin me liittoudumme kaikkien niiden tilanherrojen ja porvariston edustajien kanssa, jotka eivät vastusta japanilaisia anastajia vastaan käytävää sotaa. Jo se seikka, että kymmenvuotisen kansalaissodan kaudella

ei noudatettu erilaista politiikkaa toisaalta taantumukselliseen hallitukseen ja taantumukselliseen puolueeseen nähden, jotka suorittivat meitä vastaan aseellista hyökkäystä, ja toisaalta kaikkiin niihin meidän valta-alueillamme asuviin väestökerroksiin nähden, jotka olivat luonteeltaan kapitalistisia — jo sekin oli väärin. Väärin oli myös se, ettei noudatettu erilaista politiikkaa taantumuksellisen hallituksen ja taantumuksellisen puolueen keskuudessa esiintyneisiin erilaisiin ryhmittymiin. Siihen aikaan toteutettu »pelkän taistelun» politiikka kaikkiin yhteiskuntakerroksiin, paitsi talonpoikaistoon ja kaupunkien pikkuporvariston alimpiin kerroksiin nähden, oli epäilemättä virheellistä. Mitä agraarivallankumoukseen tulee, niin oli virheellistä luopua kymmenvuotisen kansalaissodan ensimmäisessä ja toisessa vaiheessa noudatetusta oikeasta politiikasta<sup>1</sup> — maan jakamisesta tilanherroille yhtäläisesti talonpoikien kanssa, jotta he olisivat saaneet tehdä maataloustyötä, eivätkä olisi muuttuneet kodittomiksi kulkureiksi ja rosvoiksi, yleisen järjestyksen häiritsijöiksi. Nyt täytyy puolueen politiikan olla toisenlaista. Me emme voi hyväksyä »pelkän taistelun ja yhtymisestä kieltäytymisen» politiikkaa (jota tšentuhsiulaiset harjoittivat vuonna 1927); me tarvitsemme politiikkaa, joka tarkoittaa yhtymistä kaikkiin japanilaista imperialismia vastustaviin yhteiskuntakerroksiin, yhteisrintamapolitiikkaa niiden kanssa.

Mutta samalla on taisteltava niitä näiden yhteiskuntakerrosten keskuudessa esiintyviä horjuvia aineksia vastaan, jotka ovat taipuvaisia antautumaan viholliselle, samoin kommunisteja ja kansaa vastaan esiintyviä taantumuksellisia aineksia vastaan; tällöin on sovellettava erilaisia taistelumuotoja näiden ainesten horjuvuuden ja taantumuksellisuuden asteesta riippuen. Meidän nykyinen politiikkamme on kaksipuolista politiikkaa, johon sisältyy sekä »yhtyminen» että »taistelu». Työsuhteiden alalla se on kaksipuolista politiikkaa, joka tähtää toi-



saalta työläisten elinehtojen parantamiseen mahdollisuuksien puitteissa, mutta toisaalta ei estä kapitalismia kehittymästä järkevällä pohjalla. Maatalouden alalla se on kaksipuolista politiikkaa, joka yhtäältä vaatii tilanherralta vuokramaksun ja lainauskoron alentamista, mutta toisaalta velvoittaa talonpojan maksamaan tämän alennetun vuokramaksun ja lainauskoron. Valtiollisten oikeuksien alalla se on kaksipuolista politiikkaa, joka yhtäältä takaa kaikille japanilaisia anastajia vastaan käytävää sotaa kannattaville tilanherroille ja kapitalisteille yhtäläiset henkilökohtaiset, valtiolliset ja omistukselliset oikeudet kuin työläisille ja talonpojillekin, mutta toisaalta suuntautuu mahdollisten vastavallankumouksellisten tekojen ehkäisemiseen tilanherrojen ja kapitalistien taholta. On kehitettävä sekä valtion taloutta että osuuskunnallista taloutta; nykyisin ei ensisijainen merkitys maaseudun tukialueiden taloudessa kuitenkaan vielä kuulu valtion taloudelle, vaan yksityistaloudelle, ja tämän vuoksi on annettava ei-monopolistiselle pääomalle mahdollisuus kehittyä japanilaista imperiaalisuutta ja puolifeodaalista järjestystä vastaan käytävän taistelun etua silmällä pitäen. Tämä on kaikkein vallankumouksellisinta politiikkaa Kiinalle nykyisenä aikana. Olisi epäilemättä virhe esiintyä tätä politiikkaa vastaan ja häiritä sen toteuttamista. On tiukasti ja päättävästi vaalittava kommunistisen puolueen jäsenten aatteellista puhtautta ja samalla suojeltava niitä yhteiskunnan taloudessa toimivia kapitalistisia aineksia, jotka voivat olla hyödyllisiä; niille on suotava mahdollisuus kehittyä järkevällä pohjalla. Näiden molempien tehtävien täyttäminen japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kaudella, demokraattisen tasavallan rakentamisen kaudella, on meille yhtäläisesti välttämätöntä. Tällä kaudella ei ole poissa se mahdollisuus, että jokin osa kommunistisen puolueen jäsenistä rappeutuu porvariston vaikutuksesta ja että porvarillinen ideologia tunkeutuu puolueen riveihin; tä-

män vuoksi meidän täytyy taistella aatteellisen rappeutumisen ilmiötä vastaan puolueen keskuudessa. Ei pidä kuitenkaan langeta siihen virheeseen, että taistelu porvarillisen ideologian puolueeseen tunkeutumista vastaan viedään talouselämän alalle ja esiinnyttään kapitalistisia aineksia vastaan taloudessa. Meidän täytyy selväpiirteisesti erottaa nämä kaksi alaa toisistaan. Kiinan Kommunistinen puolue toimii mutkikkaassa tilanteessa, ja puolueen jokaisen jäsenen, varsinkin jokaisen johtavan puoluetyöntekijän, täytyy karaista itseään tullakseen marxilaisen taktiikan tuntemuksella aseistuneeksi soturiksi. Yksipuolisesti ja alkeellisesti asioita katseltaessa ei vallankumousta voida viedä voittoon.

### Huomautuksia

<sup>1</sup> Kymmenvuotisen kansalaissodan ensimmäinen kausi, josta tässä puhutaan, kesti vuoden 1927 lopusta vuoden 1928 loppuun ja sitä nimitetään tavallisesti Tsingkangšanin kaudeksi. Toinen vaihe kesti vuoden 1929 alusta vuoden 1931 syksyyn, ts. punaisen keskustukialueen perustamishetkestä kolmannen vastasotaretken voitokkaaseen päättämiseen saakka. Kolmas kausi kesti vuoden 1931 alusta vuoden 1934 loppuun, ts. kolmannen vastasotaretken voitokkaasta päättymisestä Tsunjissa (Kueitšoun maakunnassa) pidettyyn KKP:n Keskuskomitean Poliittisen toimikunnan neuvottelukokoukseen saakka. Tsunjin neuvottelukokous tammikuussa 1935 teki lopun puolueessa vuodesta 1931 alkaen vallinneesta »vasemmisto»-opportunistisesta linjasta ja palautti puolueen oikealle tielle.

## JÄRJESTÄMME OPISKELUN UUDELLA TAVALLA

(Toukokuu 1941)

Johtavien työntekijäin neuvottelukokouksessa Jenanissa pidetty alustus. Tämä alustus kuuluu niihin Mao Tse-tungin tärkeimpiin teoksiin, joissa hän käsittelee kysymystä työtyylin parantamisesta puolueen toiminnassa. Näissä teoksissa Mao Tse-tung on tarkastellut puolueessa esiintyneiden erilaisten linjojen välisen taistelun aatteellista puolta, suorittanut laajan arvion tämän taistelun tuloksista ja eritellyt puolueen keskuudessa laajalle levinnyttä, marxismin-leninismiin vaippaan verhoutunutta pikkuporvarillista ideologiaa ja pikkuporvarillista työtyyliä, pääasiassa subjektivistisia ja lahkolaisia taipumuksia sekä kaavamaisuutta. Mao Tse-tung kehoitti aloittamaan koko puolueessa liikkeen marxilais-leniniläisen opiskelun puolesta, toisin sanoen liikkeen työtyylin parantamisen puolesta marxismin-leninismiin periaatteiden pohjalla. Tämä kehoitus aiheutti kärkevän väittelyn proletaarisen ja pikkuporvarillisen ideologian edustajien välillä puolueessa ja sen ulkopuolella. Se lujitti proletaarisen ideologian asemia, minkä johdosta puolueen johtavien työntekijäin laajojen kerrosten aatteellinen taso kohosi huomattavasti ja puolue saavutti ennennäkemättömän vankan eheyden.

Olen sitä mieltä, että opiskelumenetelmä ja -järjestelmä on uudistettava koko puolueessamme. Perusteet tähän ovat seuraavat.

## I

Kaksikymmentä vuotta Kiinan Kommunistisen puolueen olemassaoloa merkitsee kahtakymmentä vuotta yhä kiinteämpää marxilais-leniniläisen opin yhdistämistä Kiinan vallankumouksen konkreettiseen käytäntöön. Jos luomme silmäyksen puolueemme nuoruuden vuosiin, niin näemme kuinka pinnallista ja kuinka köyhää oli käsityksemme marxismin-leninisin teoriasta ja Kiinan vallankumouksen ongelmista ja kuinka paljon syvempää ja rikkaampaa se on nyt. Viimeksi kuluneen vuosisadan aikana ovat paljon kärsineen Kiinan kansan parhaat pojat uhratessaan henkensä taisteluissa ja astuen kaatuneiden sotureiden tilalle etsineet hapuillen sitä totuutta, joka voi pelastaa Kiinan, pelastaa Kiinan kansan. Se on ollut sankarihistoriaa. Mutta vasta ensimmäisen maailmansodan ja Venäjän Lokakuun vallankumouksen jälkeen omaksuimme marxismin-leninisin, saman korkeimman totuuden, josta on tullut kansamme vapautuksen luotettavin ase. Tämän aseiden käytön aloitteentekijäksi, propagandistiksi ja järjestäjäksi tuli Kiinan Kommunistinen puolue. Marxilais-leniniläisen opin yhdistäminen Kiinan vallankumouksen konkreettiseen käytäntöön muutti kerralla Kiinan vallankumouksen muodon. Japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan aikana on puolueemme ottanut askeleen eteenpäin soveltaen marxismin-leninisin yleistä totuutta tämän sodan konkreettisen käytännön tutkimiseen, nykyisen Kiinan ja koko maailman tutkimiseen. Samalla aloitettiin myös Kiinan historian tutkiminen. Kaikki nämä ovat varsin myönteisiä ilmiöitä.

## II

Tästä huolimatta meillä on puutteellisuuksia — aikalailla suuriakin puutteellisuuksia. Olen sitä mieltä, että jos näitä

puutteellisuuksia ei saada poistetuksi, emme pysty pääsemään enää eteenpäin työssämme, emme edisty suuressa asiassa, marxilais-leniniläisen opin yhdistämisessä Kiinan vallankumouksen konkreettiseen käytäntöön.

Otamme aluksi kysymyksen nykytilanteen tutkimisesta. Vaikka olemme saavuttaneet jonkinlaista menestystä nykyisen kotimaisen ja kansainvälisen tilanteen tutkimisessa, on se kuitenkin riittämätöntä sellaiselle suurelle poliittiselle puolueelle kuin meidän puolueemme: keräämämme aineisto, joka koskee kaikkia kotimaan ja kansainvälisen elämän aloja — poliittista, sotilaallista, taloudellista ja sivistyksellistä — on vielä hyvin katkonaista luonteeltaan ja tutkimustyötämme vaivaa järjestelmällisyyden puute. Yleensä ei meillä ole kahdenkymmenen vuoden aikana lainkaan tehty järjestelmällistä, huolellista työtä kaikkia edellä lueteltuja aloja koskevan aineiston keräämiseksi ja niiden tutkimiseksi; meillä ei ole ollut yleistä harrastusta objektiivisen todellisuuden tutkimiseen. Monille tovereille puolueessamme on vielä ominaista kelvoton tapa, joka on perinjuurin ristiriidassa marxismin-leninisin kanssa, tapa, kuten sanotaan »juosta silmät ummessa varpusen perässä», »tavoitella kalaa kuin sokea», suhtautua työhön pinnallisesti, yksityiskohtiin syventymättä, harrastaa kerskailevaa lavertelua ja tyytyä huonosti omaksuttujen tietojen rippeisiin.

Marx, Engels, Lenin ja Stalin opettavat meitä tutkimaan tunnollisesti tilannetta, lähtemään objektiivisesta tilanteesta eikä subjektiivisista toivomuksista. Mutta monet toverimme toimivat näiden periaatteiden vastaisesti.

Siirrymme edelleen historian tutkimiskysymykseen. Vaikka yksi ja toinen puolueemme jäsen ja puolueellemme myötämielinen henkilö on harrastanutkin tätä työtä, niin sitä ei ole tehty järjestyneesti. Viimeksi kuluneen vuosisadan Kiinan

historia samoin kuin sen varhaishistoriakin on monille puolueen jäsenille yhä vielä pimeätä metsää. Monet marxilais-leniniläisellä kannalla olevat oppineetkin ottavat jokaisessa sopivassa ja sopimattomassa tilaisuudessa puheeksi vanhan Kreikan historian, mutta omat esi-isämme he ovat »unohtaneet»! Meillä ei ole riittävän suurta harrastusta nykyajan olojen vakavaan tutkimiseen, mutta ei myöskään historian vakavaan tutkimiseen.

Siirrymme vihdoin kansainvälisen vallankumouksellisen kokemuksen marxilais-leniniläisen teorian tutkimista koskevaan kysymykseen. Monet toverit tutkivat marxilais-leniniläistä teoriaa pelkästään itsensä teorian vuoksi, mutta ei sen vuoksi, että vallankumouksellinen käytäntö sitä vaatisi. Ja tästä johtuu, että vaikka he lukevatkin yhtä ja toista he eivät pysty sulattamaan lukemaansa. He osaavat vain riuhtaista joitakin lauseita Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin teoksista, mutta eivät osaa näiden katsantokannalta lähtien ja heidän menetelmäänsä soveltaen tutkia konkreettisesti Kiinan nykyistä tilannetta ja sen historiallista menneisyyttä, eritellä konkreettisesti Kiinan vallankumouksen ongelmia ja ratkoa näitä ongelmia. Sellainen suhtautuminen marxismi-leninismiin on erittäin vahingollista ja varsinkin keski- ja ylemmän asteen työntekijöille se aiheuttaa hyvin suurta vahinkoa.

Olen puhunut edellä kolmella alalla vallitsevasta asiain-tilasta: vakavan suhtautumisen puuttumisesta nykyisen tilanteen tutkimiseen, historian tutkimiseen sekä marxismin-leninismiin käytännölliseen soveltamiseen. Sellainen tyyli ei kelpaa mihinkään. Tämän tyylin leviäminen on vaikuttanut turmiollisesti moniin tovereihimme.

Nyt on riveissämme todellakin paljon tovereita, jotka sel-

lainen tyyli on johtanut pois oikealta tieltä. Nuo ihmiset eivät halua suorittaa järjestelmällistä ja huolellista konkreettisen tilanteen tutkimusta maassamme ja sen ulkopuolella, maakunnassaan ja sen ulkopuolella, piirikunnassaan ja sen ulkopuolella, aluepiirissä ja sen ulkopuolella; he komentelevat pelkkien pinnallisten tietojen ja omien arvailujensa perusteella. Eikö tällainen subjektiivinen tyyli ole ominaista monille tovereillemme? .

Nuo ihmiset eivät tunne lainkaan tai tuntevat hyvin huonosti oman maamme historiaa, mutta eivät pidä sitä häpeänä, vaan päinvastoin uljuutena! Erittäin paha aukko on se, että meillä on hyvin vähän ihmisiä, jotka tuntisivat todenteolla Kiinan Kommunistisen puolueen historian, samoin viimeksi kuluneen vuosisadan Kiinan historian oopiumisotien ajoilta lähtien. Ihmisiä, jotka tarttuisivat vakavasti viimeksi kuluneen vuosisadan Kiinan talouden, valtiollisen elämän, sota- ja kulttuurihistorian tutkimiseen, ei meillä itseasiassa vielä ole. Eikä ihmisille, joilla ei ole minkäänlaista käsitystä Kiinasta, jääkään muuta neuvoksi kuin tyytyä tarinoimaan Kreikan ja muiden maiden historiasta. Mutta tässäkin suhteessa heidän toimintansa kantaa vain hyvin kehoja hedelmiä — he käyttävät hyväkseen vain sitä mitä ovat saaneet kiskotuksi irti vanhan ulkomaalaisen makulatuurin läjistä.

Tämä tauti on vaivannut viime vuosikymmenien aikana monia ulkomailla opiskelleita henkilöitä. Palattuaan kotimaahansa Euroopasta, Amerikasta tai Japanista he eivät ole tehneet muuta kuin valikoimatta toistelleet kaikkea ulkomailla tuomaansa. He ovat gramfonimaisesti unohtaneet velvollisuutensa oppia uutta ja luoda uutta. Tämä tauti on tunkeutunut kommunistisen puolueenkin riveihin.

Me opiskelemme marxilaisuutta, mutta sitä opiskellessaan monet meistä käyttävät menetelmää, joka on ristiriidassa

marxilaisuuden kanssa. Toisin sanoen, he rikkovat sitä periaatetta, josta Marx, Engels, Lenin ja Stalin meille alin-omaa muistuttavat — teorian ja käytännön yhteyden periaatetta. Tätä periaatetta rikkoen he ovat keksineet oman päinvastaisen periaatteensa — teorian ja käytännön toisistaan irrottamisen periaatteen. Oppilaitoksissamme ja tuotannollisen työn ohella suoritettavassa opetustyössä filosofian opettajat eivät suuntaa opiskelijoita tutkimaan Kiinan vallankumouksen logiikkaa, taloustieteiden opettajat eivät suuntaa opiskelijoita tutkimaan Kiinan talouden erikoisuuksia, poliitistien aineiden opettajat eivät suuntaa opiskelijoita tutkimaan Kiinan vallankumouksen taktiikkaa, sotilasaineiden opettajat eivät suuntaa opiskelijoita tutkimaan Kiinan erikoisuuksia vastaavaa strategiaa ja taktiikkaa jne. Tuloksena on, että virheet leviävät ja syventyvät, ja ihmisille aiheutetaan paljon vahinkoa. Mitä on opittu Jenanissa, sitä ei osata soveltaa Fuhsianissa<sup>1</sup>. Jos taloustieteen professori ei kykene selittämään mikä ero on »pienpin» ja »fapin»<sup>2</sup> välillä, niin on luonnollista, että kuulijakaan ei osaa sitä selittää. Tämä onkin johtanut siihen, että monilla opiskelijoilla on ilmaantunut täysin luonnonvastaisia mielialoja: osoittautuu, että he eivät tunne minkäänlaista mielenkiintoa Kiinan ongelmia kohtaan ja että he jostakin syystä eivät anna puolueen ohjeille asianmukaista merkitystä. Ainoa, mihin he ovat kaikesta sydämestään kiintyneet, ovat heidän opettajiltaan omaksumat muka ikuiset ja järkkymättömät uskonkappaleet.

Kaikki mistä olen puhunut koskee tietenkin vain kaikkein kielteisimpiä esimerkkejä. Ei voida väittää, että sellaiset ilmiöt olisivat laajalle levinneitä puolueessamme, mutta ne ovat kuitenkin olemassa, niitä on aika paljon, ne aiheuttavat suurta vahinkoa ja siitä syystä niihin ei saa suhtautua välinpitämättömästi.



### III

Selittääkseni yksityiskohtaisemmin mitä edellä sanotulla olen tarkoittanut, haluan vertailla kahta toisilleen suoraan vastakkaista suhtautumistapaa.

Ensimmäinen suhtautumistapa on subjektivistinen.

Tällä tavoin asioihin suhtautuessaan ihmiset eivät tutki järjestelmällisesti ja kaikilta puolin ympärillään vallitsevaa tilannetta, vaan luottavat työssään ainoastaan omaan innostukseensa, heillä on vain hämärä käsitys Kiinan nykyisestä olemuksesta. Sillä tavoin suhtautuessaan ihmiset kääntävät katseensa pois oman maan historiasta, heitä kiinnostaa vain Kreikka, mutta ei Kiina; eilisen päivän ja toissapäivän Kiina on heille pimeätä metsää. Sillä tavoin suhtautuessaan ihmiset tutkivat marxilais-leniniläistä teoriaa abstraktisesti, ilman varmaa päämäärää. He eivät tutki teoriaa löytääkseen Marxilta, Engelsiltä, Leniniltä ja Stalinilta lähtökohdat, menetelmän ja metodin Kiinan vallankumouksen teorian ja taktiikan kysymysten ratkaisemiseen, vaan yksinomaan teorian itsensä tähden. Sen sijaan, että ampuisivat maaliin, he lennättävät nuolia, vaikka heidän edessään ei ole maalia. Marx, Engels, Lenin ja Stalin opettavat meille, että on lähdeittävä objektiivisesti olevasta reaalisesta todellisuudesta ja johdettava siitä lakeja, joita pidetään ohjeena toiminnassa. Tätä varten on välttämätöntä, kuten Marx sanoo, perehtyä huolellisesti aineistoon, suorittaa sen tieteellinen erittely ja yleistäminen<sup>3</sup>. Monet meistä menettelevät aivan päinvastoin. Tutkimustyötä harrastettaessa ei osoiteta minkäänlaista mielenkiintoa nykyisen eikä eilisen Kiinan tutkimiseen — koko mielenkiinto keskittyy todellisuudesta irroitettuihin, sisällytettäviin »teoreettisiin» etsiskelyihin. Toiset, käytännöllistä työtä suorittavat, eivät myöskään kiinnitä huomiota todellisen

asiointilan tutkimiseen, vaan luottavat ainoastaan omaan innostukseensa ja pitävät politiikassa ohjeenaan omia käsityksiään. Näiden molempien ihmisryhmien lähtökohta on subjektiivinen, he suhtautuvat välinpitämättömästi objektiivisesti olevaan reaaliseen todellisuuteen. Heidän jokainen esitelmänsä rakentuu seuraavasti: — ensimmäiseksi, toiseksi, kolmanneksi, neljänneksi, ja sitten a, b, c, d, jne.; heidän jokainen kirjoituksensa on pitkän pitkä lakana, pelkkää kerskuvaa lavertelua. He eivät pyri saamaan selville asian todellista olemusta, vaan keikaroivat fraaseilla tavoitellen helppohintaista tehoa. He ovat hedelmättömiä kukkia, heillä ei ole annettavana mitään perusteellista. Nämä kaikkialla olevat »kaikkein korkeimmat valtuutetut» luulevat olevansa erehlyttömiä, korottavat itsensä »ensimmäiseksi ihmiseksi taivaan alla». Sellainen on eräiden tovereiden työtyyli. Jos sovellat sellaista tyyliä itseesi nähden, saatat itsesi turmioon; jos sovellat sitä toisia opettaessasi, saatat toiset turmioon; jos sovellat sitä vallankumouksen johtamisessa, saatat vallankumouksen turmioon. Sanalla sanoen, tuo tieteenvastainen, marxismia-leninismiiä vastaan sotiva subjektivistinen menetelmä on kommunistisen puolueen vaarallinen vihollinen, työväenluokan vaarallinen vihollinen, kansan vaarallinen vihollinen, kansakunnan vaarallinen vihollinen — se on omalaatuista ilmausta puoluekannan puuttumisesta. Edessämme on vaarallinen vihollinen; se on tuhottava. Vasta kun subjektivismi tulee tuhotuksi pääsee marxismin-leninismien totuus voitolle, puoluekantaisuus lujittuu, vallankumous voittaa. On sanottava, että jos tieteellinen suhtautumistapa puuttuu, ts. ellei noudateta marxilais-leniniläisen teorian ja käytännön yhteyden periaatetta, niin se merkitsee, että puuttuu puoluekantaisuus tai että sen taso ei ole riittävän korkea. Esitän runomuotoisen sananparren ihmisistä, joista olen puhunut. Se kuuluu näin:

Raskaspäinen, heikkotyvinen ja matalajuurinen  
on muurilla kasvava ruoko.  
Pistävä latva, paksu kuori ja ontto varsi  
on vuorella nousevalla bambuvesalla.

Sanokaapa, eikö tämä muistuta teille niitä ihmisiä, joilta puuttuu tieteellinen suhtautumistapa, ihmisiä jotka osaavat vain pöntätä päähänsä erillisiä lauseita Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin teoksista, eikö se muistuta teille ihmisiä, jotka ovat vain oppineiden maineessa, mutta todellisuudessa eivät tiedä mitään. Jos joku todellakin haluaa parantua sellaisesta taudista, niin neuvoisin häntä kirjoittamaan muistiin edellä esitetyt säkeet tahi — mikä vaatii jonkin verran suurempaa rohkeutta — ripustamaan ne seinälleen. Marxismi-leninismi on tiedettä, ja tiede on tietoa, joka hankitaan vain rehellisellä työllä, oveluus ei siinä auta. Olkaamme siis rehellisiä!

Toinen suhtautumistapa on marxilais-leniniläinen. Sillä tavoin asioihin suhtautuen ihmiset tutkivat järjestelmällisesti ja huolellisesti tilannetta, käyttäen hyväkseen marxismin-leninismien teoriaa ja metodia. Työssään he eivät luota ainoastaan innostukseensa, vaan toimivat yhdistäen vallankumouksellisen lennokkuuden asiallisuuteen, kuten Stalin sanoo<sup>4</sup>. Tällä tavoin suhtautuessaan ihmiset eivät käännä katsettaan pois oman maansa historiasta, eivät tyydy vain pelkän Kreikan tuntemiseen, vaan pyrkivät tuntemaan Kiinan, tuntemaan Kiinan vallankumouksen historian eikä vain ulkomaiden vallankumousliikkeiden historiaa, tuntemaan myös eilisen ja toissapäiväisen Kiinan eikä vain tämän päivän Kiinaa. Tällä tavoin suhtauduttaessa tutkitaan marxismin-leninismien teoriaa määrätietoisesti, pyritään yhdistämään marxismin-leninismien teoria Kiinan vallankumouksen käytäntöön siinä mielessä, että marxismista-leninismistä löydettäisiin lähtökohta, menettelytapa ja metodi Kiinan vallankumouksen

teorian ja taktiikan kysymysten ratkaisemiselle. Tällä tavoin asioihin suhtautuvilla ihmisillä on edessään maali, kun he ampuvat. Tämä »maali» on Kiinan vallankumous ja »nuoli» on marxismi-leninismi. Kun meillä, kiinalaisilla kommunisteilla, on edessämme sellainen »maali» kuin vallankumous Kiinassa ja vallankumous Idässä, me turvaudumme marxismin-leninismiin »nuoleen». Sellainen menettely merkitsee pyrkimystä saada selville reaalisten tosiseikkojen todellinen olemus. »Reaalisia tosiseikkoja» ovat kaikki objektiivisesti olevat esineet ja ilmiöt; »todellinen olemus» on kaikkien objektiivisesti olevien esineiden sisäinen yhteys, niiden lainmukaisuus; »selville saaminen» edellyttää tutkimista. Meidän on lähdettävä todellisesta tilanteesta, joka vallitsee maassamme ja sen ulkopuolella, maakunnassa ja sen ulkopuolella, piirikunnassa ja sen ulkopuolella, aluepiirissä ja sen ulkopuolella, on johdettava todellisesta tilanteesta sille ominaisia eikä luuloteltuja lainmukaisuuksia, ts. on löydettävä ympärillemme sattuvien tapahtumien sisäinen yhteys ja ohjattava tämän mukaan toimintamme. Mutta tätä varten meidän täytyy ottaa toimintamme perustaksi objektiivisesti olevat tosiseikat eikä omaa mielikuvitustamme, hetkellistä innostuksen puuskaa tai kuollutta kirjainta, meidän täytyy tutustua huolellisesti aineistoon ja marxismin-leninismiin yleisiä perusajatuksia ohjeenamme pitäen tehdä sen perusteella oikeita johtopäätöksiä. Nämä johtopäätökset eivät ole enää pelkkää luetteloa eri hyllyille sijoitelluista ilmiöistä eivätkä kaavamaisia harjoitteluja tai pelkkää kerskuvaa jaarittelua; ne ovat tieteellisiä johtopäätöksiä. Tällainen suhtautumistapa merkitsee pyrkimystä reaalisten tosiseikkojen todellisen olemuksen selville saamiseen; se merkitsee, että ei ole vähäisintäkään halua keikaroida kauniilla fraaseilla tavoitellen helpohintaista tehoa. Tällainen suhtautumistapa on puoluekantaisuuden ilmausta, se on marxilais-leniniläistä työtyyliä, joka

takaa teorian ja käytännön yhteyden. Vain tällä tavoin asioihin suhtautuvaa ihmistä voidaan pitää kommunistina. Ken on omaksunut tällaisen suhtautumistavan, hänestä ei voida sanoa, että hän on »raskaspäinen, heikkotyvinen ja matalajuurinen», ei voida sanoa, että hänellä on »pistävä latva, paksu kuori ja ontto varsi».

#### IV

Kaiken edellä sanotun perusteella ehdotan seuraavaa:

1. Koko puolueen tehtäväksi on asetettava ympärillä valitsevan tilanteen järjestelmällinen ja monipuolinen tutkiminen. Marxilais-leniniläiseen teoriaan ja metodiin nojautuen on tutkittava huolellisesti mitä vihollisella, ystävillemme ja meillä itsellämme tapahtuu talouden, raha-asiaiden, politiikan, sotalaitoksen, kulttuurin ja puolue-elämän alalla, ja tämän perusteella on tehtävä oikeita ja välttämättömiä johtopäätöksiä. Tätä varten on suunnattava tovereittemme huomio näille aloille kuuluvien tosiasioiden ja ilmiöiden tutkimiseen. Toverien täytyy ymmärtää, että kommunistisen puolueen johtolintujen perustehtävä on perehtyä oikein tilanteeseen ja hallita politiikan asetta. Edellinen merkitsee maailman tiedostamista, jälkimmäinen sen muuttamista. Toverien täytyy ymmärtää, että elleivät he ole suorittaneet tutkimusta, ei heillä ole oikeutta lausua mielipidettänsäkään; kerskuva lavertelu tai eri hyllyille järjestettyjen ilmiöiden luettelot eivät auta asiaa. Ottakaamme esimerkiksi propagandatyö. Jos emme tiedä, millainen propagandan tila on vihollisillamme, ystävillemme tai meillä itsellämme, ei meillä ole mahdollisuutta määritellä oikein politiikkaamme propagandan alalla. Jokaisella työn lohkolla on ennen kaikkea perehdyttävä tilanteeseen, ja vasta silloin voidaan löytää oikea ratkaisu. On kehitettävä koko puolueessa työtä edellä mainittujen alojen tutkimussuunni-

telman toteuttamiseksi — se on tärkein rengas, johon on tartuttava saadaksemme aikaan käänteän puolue työn tyyliissä.

2. On saatava mukaan asiantuntijoita viimeksi kuluneen vuosisadan Kiinan historian tutkimiseen, ja heidän tulee tehdä tämä työ yhteisvoimin, jakaen se keskenään, ja tällä tavoin on päästävä vallitsevasta järjestymättömyydestä. Aluksi on tutkittava erikseen Kiinan talouden historiaa, poliittista historiaa, sotien historiaa ja kulttuurin historiaa; vasta tämän jälkeen voidaan siirtyä synteisiin.

3. Koulutettaessa johtavia työntekijöitä niin tuotannollisen työn ohella kuin myös oppilaitoksissa on suuntauduttava päättävästi siihen, että huomio keskittyy Kiinan vallankumouksen käytännöllisten kysymysten tutkimiseen ja että johtavana alkuperusteena koko opetuksessa ovat marxismin-leninismien periaatteet; staattinen, elämästä irrallaan tapahtuva marxismin-leninismien tutkiminen on hyljättävä. Tärkeimmäksi oppikirjaksi marxismin-leninismien tutkimisessa on otettava »NKP (b):n historian lyhyt oppikurssi». »NKP (b):n historian lyhyt oppikurssi» on korkein synteisi, korkein yleisyys kommunistisesta liikkeestä koko maailmassa sadan vuoden ajalta, malliesimerkki teorian ja käytännön yhdistämisestä, toistaiseksi ainoa täydellinen esimerkki sellaisesta koko maailmassa. Ottaen esimerkkiä siitä, kuinka Lenin ja Stalin ovat yhdistäneet marxilaisuuden yleisen totuuden vallankumouksen konkreettiseen käytäntöön Neuvostoliitossa ja tällä pohjalla kehittäneet marxilaisuutta, me ymmärrämme miten meidän on tehtävä työtä täällä kotonamme Kiinassa.

Olemme usein poikenneet oikealta tieltä. Mutta usein käy niin, että erehdykset auttavat löytämään oikean tien. Olen varma siitä, että nykyisissä elävän vallankumouksellisen toiminnan olosuhteissa Kiinassa ja koko maailmassa antaa ehdottamamme opiskelun uudistaminen varmasti hyvän tuloksen.

## Huomautuksia

<sup>1</sup> Fuhsian sijaitsee noin 70 kilometrin päässä Jenanista etelään.

<sup>2</sup> »Pienpi» — Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueen hallituksen liikkeelle laskemia seteleitä. »Fapi» — seteleitä, joita kuomintangin virkavaltaisen pääoman neljä suurinta pankkia laski liikkeelle vuodesta 1935 lähtien englantilais-amerikkalaisten imperiaalistien avulla. Mao Tse-tung mainitsee ne sen johdosta, että siihen aikaan nousi kysymys »pienpin» ja »fapin» vaihtokurssista.

<sup>3</sup> K. M a r x, Pääoma I, Loppusanat toiseen painokseen. Marx kirjoittaa: »Tutkimuksen on omaksuttava aine yksityiskohtissaan, eriteltävä sen eri kehitysmuodot ja haettava esiin niiden sisäinen yhteys. Vasta kun tämä on tehty, voidaan todellinen liike kuvata niin kuin se on tapahtunut. (Pääoma I, Helsinki 1948, s. 47).

<sup>4</sup> J. V. Stalin, Leninismin perusteista, kohta IX, Työtyyli.

## »KAUKOIDÄN MÜNCHENIN» JÄRJESTÄJIEN JUONET ON PALJASTETTAVA

(25. toukokuuta 1941)

Mao Tse-tungin kirjoittama Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean ohje puoluejärjestöille.

1. Japani, USA ja Tšiang Kai-šek hautovat uutta kavalaan suunnitelmaa — »idän Münchenin» suunnitelmaa, joka tarkoittaa edellytysten luomista taistelulle kommunisteja ja Neuvostoliittoa vastaan solmimalla kompromissi Japanin ja USA:n välillä Kiinan kustannuksella. Meidän täytyy paljastaa tuo suunnitelma ja taistella sitä vastaan.

2. Japanilaisen imperialismin sotilaallinen hyökkäys, jonka tavoitteena on ollut Tšiang Kai-šekin pakottaminen antautumaan, on nyttemmin keskeytetty; sen jälkeen tehdään epäilemättä yrityksiä saada antautuminen aikaan lupausten avulla. Se on vihollisen vanhan politiikan toistoa: ensin isketään, sitten hyväilläään, isketään uudelleen ja hyväilläään jälleen. Meidän täytyy paljastaa tuo politiikka ja taistella sitä vastaan.

3. Samanaikaisesti sotilaallisen hyökkäyksen kanssa japanilaiset ovat aloittaneet parjauksemppailun, väittäen esimer-



kiksi, että »8. armeija ei halua yhtenäistää toimintaansa kuomintangin keskushallituksen joukkojen kanssa», että 8. armeija muka »tilaisuutta hyväkseen käyttäen laajentaa valta-alueitaan», »tunkeutuu rajoille solmiakseen kansainvälisiä yhteyksiä», »perustaa oman keskushallituksensa» jne. Sellainen on japanilaisten imperialistien kavala suunnitelma heidän pyrkiessään provosoimaan kuomintangin ja kommunistisen puolueen välien rikkoutumista, jotta olisi helpompaa taivuttaa kuomintang antautumaan. Kuomintangin tietotoimisto »Tšung-jangše» ja kuomintangilaiset lehdet, jotka julkaisevat tuota parjausta sanasta sanaan ja levittävät sitä, eivät näin ollen kainostele toistaessaan japanilaisten imperialistien kommunisminvastaista propagandaa. Tarkoituksiperät, joiden tähden noin menetellään, ovat varsin epäilyttäviä. Meidän täytyy paljastaa tämä propagandakin ja taistella sitä vastaan.

4. Siitä huolimatta, että Uusi 4. armeija on julistettu »kapinalliseksi» ja 8. armeija ei ole saanut kuomintangin hallitukselta ainoatakaan patruunaa eikä lanttiakaan rahaa, molemmat armeijat käyvät hellittämättä alituista uhrautuvaa taistelua vihollisen sotajoukkoja vastaan. Šansin maakunnan eteläosassa<sup>1</sup> 8. armeija käy uudelleen omasta aloitteestaan taisteluja tukeakseen kuomintangin joukkoja; se on kahden viikon ajan suorittanut pohjois-Kiinassa eri rintamalohkoilla laajoja sotatoimia vihollista vastaan ja on yhä vieläkin kiinni raskaissa taisteluissa. Kommunistisen puolueen johtamista asevoimista ja kansanjoukoista on tullut japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan vankin tuki. Kommunistista puoluetta vastaan suunnattujen parjaushyökkäilyjen tarkoituksena on sitävästoin Kiinan sotaponnistusten heikentäminen taistelussa japanilaisia anastajia vastaan ja siten sen antautumisen edistäminen. Meidän täytyy lisätä 8. ja Uuden 4. armeijan taistelumenestyksiä ja taistella kaikkia tappion ja antautumisen kannattajia vastaan.

## Huomautuksia

<sup>1</sup> Taistelu Šansin maakunnan eteläosassa käytiin Tšungtiaošanin seuduilla. Toukokuussa 1941 japanilaisten rosvojen sotalaumat aloittivat yli 50 000 miehen voimalla hyökkäyksen Tšungtiaošanin vuoristoseudulle, joka sijaitsee Huangho-joen pohjoisrannalla Šansin maakunnan eteläosassa. Sillä hetkellä oli tälle alueelle keskitetty seitsemän kuomintangin armeijakuntaa; tämän lisäksi oli Kaopingin seudulla koillisempana vielä neljä kuomintangin armeijakuntaa, joten sen joukkojen yhteinen miesvahvuus nousi 250 tuhanteen. Mutta Huangho-joen pohjoispuolella sijainneet kuomintangin joukot, joiden päätettävänä oli taistelu kommunisteja vastaan, eivät yrittäneetkään ryhtyä sotatoimiin japanilaisia rosvoja vastaan, ja kun japanilaiset joukot aloittivat hyökkäyksen, suurin osa kuomintangin joukoista alkoi vältellä taistelua. Tästä syystä, vaikka 8. armeija antoikin tässä taistelussa kovia iskuja viholliselle pyrkien tukemaan toiminnallaan kuomintangin joukkoja, kuomintangin armeija lyötiin kokonaan hajalle ja se menetti kolmen viikon kuluessa yli 50 000 miestä. Sen jäännökset pakenivat Huangho-joen taakse.

## **FASISMINVASTAISEN TAISTELUN KANSAINVÄLISESTÄ YHTEISRINTAMASTA**

**(23. kesäkuuta 1941)**

Mao Tse-tungin kirjoittama Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean ohje puoluejärjestöille.

Saksan fasistiset vallanpitäjät hyökkäsivät kesäkuun 22 pnä Neuvostoliiton kimppuun. Tämä rikollinen, valapattoinen hyökkäys ei suuntaudu ainoastaan Neuvostoliittoa vastaan, se suuntautuu kaikkien kansojen vapautta ja riippumattomuutta vastaan. Pyhässä sodassa, jota Neuvostoliitto käy fasistista hyökkäystä torjuessaan, neuvostokansa ei puolusta vain omaa maataan, vaan myös kaikkia kansoja, jotka käyvät vapaustaistelua fasistista orjuutusta vastaan.

Kommunistien tehtävänä koko maailmassa on tällä hetkellä nostattaa liikkeelle kaikkien maiden kansat luomaan yhteistä taistelurintamaa fasismia vastaan, Neuvostoliiton puolustamiseksi, Kiinan puolustamiseksi, kaikkien kansojen vapauden ja riippumattomuuden puolustamiseksi. Nyt on kaikki voimat suunnattava taistelemaan fasistista orjuutusta vastaan.

Kiinan Kommunistisella puolueella on yleiskansallisessa mitassa seuraavat tehtävät:

1. On vahvistettava japanilaisvastaista kansallista yhteis-

rintamaa, lujitettava kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhteistyötä, ajettava japanilaiset imperialistit pois Kiinasta ja siten autettava Neuvostoliittoa.

2. On päättävästi torjuttava suurporvaristoon kuuluvien taantumuksellisten ainesten neuvostovastainen ja kommunistinvastainen toiminta.

3. Ulkoisten suhteiden alalla on yhdyttävä vihollista vastaan käytävää taistelua varten kaikkiin niihin, jotka Englannissa, USA:ssa ja muissa maissa esiintyvät Saksan, Italian ja Japanin fasistisia vallanpitäjiä vastaan.

## **PUHE ŠENSIN—KANSUN—NINGSIAN RAJA-ALUEEN POLIITTISEN KANSANNEUVOSTON ISTUNNOSSA**

**(21. marraskuuta 1941)**

Herrat Neuvoston jäsenet! Toverit!

Tänään alkavilla Raja-alueen Poliittisen Kansanneuvoston istunnoilla on valtavan suuri merkitys. Neuvostolla on yksi ainoa tavoite: japanilaisen imperialismin murskaaminen ja uudemokraattisen Kiinan eli — mikä on samaa— kansan kolmen vallankumouksellisen periaatteen Kiinan rakentaminen. Kiina voi nykyisenä aikana asettaa itselleen vain tämän tehtävän eikä muita, sillä päävihollisemme ei ole nyt sisäinen vihollinen, vaan japanilainen imperialismi ja saksalais-italialainen fasismi. Neuvostoliiton Punainen armeija taistelee nyt urheasti Neuvostoliiton ja koko ihmiskunnan kohtaloista ja me käymme taistelua japanilaista imperialismia vastaan. Kiinan Kommunistisen puolueen kanta on se, että on liitettävä yhteen maamme kaikki voimat, jotka kannattavat taistelua japanilaisia anastajia vastaan ja japanilaisen imperialismin murskaamista; on yhdyttävä yhteiseen taisteluun kaikkien puolueiden ja ryhmien, kaikkien luokkien ja kansallisuuksien kanssa, jotka kannattavat taistelua japanilaisia anastajia vastaan, kaikkien kanssa kansallisia pettureita lukuun ottamatta. Tämä Kiinan Kommunistisen puolueen kanta pysyy muuttumattomana. Kiinan kansan sankarillinen sota japani-

laisia vastaan on kestänyt jo viidettä vuotta. Sen käymisen takaa kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhteistoiminta, maamme kaikkien luokkien, kaikkien puolueiden ja ryhmien, kaikkien kansallisuuksien yhteistoiminta. Mutta voittoa ei ole toistaiseksi saavutettu. Voitto voidaan saavuttaa vain jatkamalla taistelua ja toteuttamalla kolmea vallankumouksellista kansan periaatetta.

Miksi meidän tarvitsee toteuttaa kolmea vallankumouksellista kansan periaatetta? Siksi, että Sun Jat-senin kolmea vallankumouksellista kansan periaatetta ei ole vielä toteutettu koko Kiinassa. Miksemme me nyt aseta kysymystä sosialismin rakentamisesta? Sosialismi on tietysti täydellisempi järjestelmä, joka on jo kauan sitten toteutettu Neuvostoliitossa; mutta tämän päivän Kiinassa ei ole vielä edellytyksiä sen toteuttamiselle. Se mitä Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueella tehdään on kansan kolmen vallankumouksellisen periaatteen toteuttamista; mitään käytännöllisiä kysymyksiä ratkaistessamme emme ole milloinkaan astuneet kolmen vallankumouksellisen kansan periaatteen puitteiden ulkopuolelle. Nykyisessä tilanteessa merkitsee kansallisuuden periaate — ensimmäinen kolmesta vallankumouksellisesta kansan periaatteesta — japanilaisen imperialismin musertamisen välttämättömyyttä; toinen ja kolmas periaate, kansanvallan ja kansan menestyksen periaatteet, merkitsevät välttämättömyyttä huolehtia japanilaisia anastajia vastaan taistelevan koko kansan eduista eikä jonkin yhden ihmisryhmän eduista. Koko kansallemme on myönnettävä henkilökohtainen vapaus, oikeus osallistua maan hallitsemiseen sekä omaisuuden koskemattomuus. Koko kansallemme on myönnettävä mahdollisuus mielipiteittensä ilmaisemiseen, jokaisen tulee saada vaatteita, ruokaa ja työtä, jokaiselle täytyy antaa mahdollisuus opiskeluun — sanalla sanoen, jokaiselle on taattava hänelle kuuluva paikka yhteiskunnassa. Kiinalainen yhteis-

kunta on sellainen yhteiskunta, jonka »molemmat päät ovat pieniä, mutta keskikohta suuri». Proletariaatti toisessa päässä, tilanherrat ja suurporvaristo toisessa muodostavat vain kansan vähemmistön, kun taas pääjoukon muodostavat talonpoikaisto, kaupunkien pikkuporvaristo ja muut välikerrokset. Jos puolue — mikä puolue tahansa — ei ota politiikassaan huomioon näiden luokkien ja väestökerrosten etuja, jos näihin luokkiin ja väestökerroksiin lukeutuvat ihmiset eivät saa heille kuuluvaa paikkaa yhteiskunnassa eikä oikeutta lausua julki mielipiteitään, niin ei voida ajatellakaan asiain saattamista järjestykseen valtiossamme. Poikkeuksetta kaikki kommunistisen puolueen esittämät poliittiset asettamukset tarkoittavat japanilaisia anastajia vastaan taistelevan koko kansan yhteenliittämistä, ne ottavat huomioon kaikkien japanilaisia anastajia vastaan taistelevien luokkien ja erityisesti talonpoikaiston, kaupunkien pikkuporvariston ja muiden välikerrosten edut. Kommunistisen puolueen ehdottama politiikka, joka tähtää siihen, että kaikki väestökerrokset saisivat mahdollisuuden lausua mielipiteensä, saisivat työtä ja ruokaa, on todellista kansan kolmen vallankumouksellisen periaatteen politiikkaa. Maata koskevien suhteiden alalla me toteutamme toisaalta vuokranmaksun ja lainauskoron alentamisen politiikkaa, jotta talonpoika voisi saada elatuksensa; toisaalta politiikkamme edellyttää, että talonpoika suorittaa alennetun vuokranmaksun ja lainauskoron, jotta tilanomistajatkin voisivat elää. Työn ja pääoman välisten suhteiden alalla me toteutamme toisaalla työläisten tukemisasiikkää pyrkien siihen, että heillä olisi työtä ja että he saisivat elatuksensa, toisaalla politiikkamme edellyttää kauppa- ja teollisuustoiminnan edistämistä, jotta yrittäjäkin voisi saada voittoa. Kaikki tämä tehdään sen tähden, että kansa saadaan liitettyksi yhteen, yhteiseen taisteluun japanilaisia anastajia vastaan. Tällaista politiikkaa me nimitämme uusdemokraattiseksi politiikaksi.

Tämä politiikka vastaa todella nykyisen Kiinan olosuhteita, ja me toivomme, että sitä toteutetaan koko Kiinassa eikä vain Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueella, eikä vain vastustajan selkäpuolella sijaitsevien vastarintatukikohtien alueella.

Me toteutamme menestyksellisesti tätä politiikkaa, ja se saa osakseen koko kansan kannatuksen. Mutta meillä on epäkohtiakin. Osa kommunisteja ei vielä toistaiseksi osaa toteuttaa demokraattista yhteistyötä kommunistiseen puolueeseen lukeutumattomien kanssa. Näiden kommunistien tyyliä luonnehtii entiseen tapaan ahdaskatseinen sulkeutuneisuus ja lahkolaisuus. He eivät ymmärrä vielä sitä totuutta, että kommunistit ovat velvollisia olemaan yhteistyössä niiden ei-kommunistien kanssa, jotka kannattavat taistelua Japanin hyökkäystä vastaan, ettei heillä ole oikeutta työntää näitä ihmisiä luotaan ja että kommunistien tulee kuunnella kansanjoukkojen ääntä, olla yhteydessä joukkojen kanssa eikä eristäytyä niistä. Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueen hallinnollis-poliittisessa ohjelmassa on kohta, jossa säädetään, että kommunistien on toteutettava demokraattista yhteistyötä ei-kommunistien kanssa eikä toimittava omavaltaisesti, ottamalla kaiken omiin käsiinsä. Tämä kohta satuttaa juuri niitä tovereita, jotka eivät ole vielä ymmärtäneet puolueen politiikkaa. Kommunistit ovat velvollisia kuulemaan ei-kommunistien mielipidettä ja antamaan toisillekin mahdollisuuden lausua käsityksensä. Jos ihmiset puhuvat oikein, on sitä tervehdittävä, on omaksuttava heiltä kaikki mikä on myönnettävää. Jos ihmiset puhuvat väärin, on meidän kuitenkin annettava heille tilaisuus sanoa sanottavansa loppuun saakka ja sitten selitettävä heille kärsivällisesti, missä he ovat väärässä. Kommunisteilla ei ole minkäänlaista oikeutta pitää itseään erehtymättöminä, käyttäytyä nenäkkäästi, luulla että meillä on kaikki hyvin ja muilla kaikki huonosti. He eivät saa sul-



keutua omaan kammioonsa, pöyhistelä eivätkä pitää itseään valtiaina. Ottamatta lukuun japanilaisten rosvojen kanssa veljeileviä kansallisia pettureita, taantumuksellista kovakalloisten koplaa, jotka vahingoittavat japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asiaa ja kansan yhteenliittymistä — näitä, jotka eivät tietenkään ansaitse oikeutta mielipiteittensä esittämiseen, kaikilla muilla täytyy olla vapaus mielipiteittensä ilmaisemiseen, vaikka heidän mielipiteensä olisivat virheellisiäkin. Valtion asiat ovat koko maan yhteisiä asioita eivätkä jonkin yhden puolueen tai yhden ryhmän yksityisasiota. Tämän vuoksi kommunistit ovat velvollisia toteuttamaan demokraattista yhteistyötä ei-kommunistien kanssa eikä heillä ole oikeutta loitontaa ei-kommunisteja luotaan eikä monopolisoida kaikkea omiin käsiinsä. Kommunistinen puolue on kansakunnan etujen, kansan etujen puolesta käytävän taistelun puolue; se ei tavoittele mitään itsekkäitä etuja. Sen tulee toimia kansan valvonnan alaisena eikä se voi rikkoa kansan tahtoa. Tämän puolueen jäsenten tulee aina olla kansanjoukkojen mukana eivätkä he voi asettua joukkojen yläpuolelle.

Herrat edustajat! Toverit! Tämä kommunistisen puolueen periaate — demokraattisen yhteistyön periaate kommunistiseen puolueeseen kuulumattomien kanssa pysyy järkkymättömänä ja muuttumattomana. Niin kauan kuin yhteiskunnassa on puolueita, tulevat puolueiden jäsenet aina olemaan vähemmistönä ja puolueettomat enemmistönä. Tämän vuoksi tulee puolueemme jäsenten olla aina yhteistyössä ei-kommunistien kanssa, ja meidän täytyy Neuvostossa järjestää sellainen yhteistyö todenteolla. Uskon, että Neuvoston kommunistijäsenet saavat tätä politiikkaamme noudattaen Neuvostossa oivallisen karaisun ja voittavat sulkeutuneisuutensa ja lahkolaisuutensa. Me emme ole omahyväinen pikkulahko, meidän täytyy ehdottomasti oppia pitämään ovet täysin avoinna demokraattiselle yhteistyölle ei-kommunistien kanssa, meidän

täytyy ehdottomasti oppia neuvottelemaan ei-kommunistien kanssa. Mahdollista on, että kommunistien joukossa on nykyin sellaisia, jotka sanovat, että kun te haluatte olla yhteistyössä ei-kommunistien kanssa, niin saatte tulla toimeen ilman meitä. Olen kuitenkin varma siitä, että sellaisia ihmisiä on hyvin vähän. Vakuutan teille, että puolueemme jäsenten valtava enemmistö osaa ehdottomasti noudattaa puolueen Keskuskomitean linjaa. Samalla vetoan kaikkiin tovereihin ei-kommunisteihin pyytäen heitä selvittämään itselleen meidän asenteemme, ymmärtämään, että kommunistinen puolue ei ole suinkaan pieni lahko, pieni kuppikunta, joka huolehtii vain omista itsekkäistä eduistaan. Ei, kommunistinen puolue pyrkii koko sydämeästään ja mielestään saamaan valtion asiat järjestykseen. Meillä on kuitenkin vielä paljon epäkohtia. Me emme pelkää puhua epäkohdistamme, me korjaamme ne varmasti. Me poistamme nämä epäkohdat vahvistamalla puolueemme keskuudessa tehtävää kasvatustyötä, me poistamme ne myös toteuttamalla demokraattista yhteistyötä ei-kommunistien kanssa. Vain vaikuttamalla asioihin sisältä ja ulkoa me pystymme vapautumaan epäkohdistamme ja saattamaan valtion asiat todenteolla järjestykseen.

Kunnioitettavat Neuvoston jäsenet! Olette vaivautuneet saapumaan tänne osallistuaksenne Neuvoston istuntoihin. Olen iloinen voidessani tervehtiä tätä mainiota kokousta ja toivottaa sille menestystä työssä.

**KIRJALLISUUDEN JA TAITEEN KYSYMYKSIÄ  
KÄSITTELEVÄSSÄ NEUVOTTELUKOKOUKSESSA  
JENANISSA PIDETYT PUHEET**

**(Toukokuu 1942)**

**ALKUSANAT**

**(2. toukokuuta 1942)**

Toverit! Olemme kutsuneet teidät tähän neuvottelukokoukseen vaihtamaan mielipiteitä kirjallisuuden ja taiteen alalla tehtävän työn sekä yleisen vallankumouksellisen työn välisestä yhteydestä turvataksemme vallankumouksellisen kirjallisuuden ja vallankumouksellisen taiteen oikean kehityksen, päästäksemme siihen, että vallankumouksellinen kirjallisuus ja vallankumouksellinen taide myötävaikuttaisivat entistä hedelmällisemmin koko vallankumouksellisessa työssämme ja edistäisivät samalla kansallisen vihollisemme murskaamista ja kansallisen vapautuksemme tehtävien menestyksellistä ratkaisemista.

Käymme taistelua Kiinan kansan vapauttamiseksi eri rintamilla, käymme sitä kynällä ja pistimellä, toisin sanoen kulttuuririntamalla ja sotarintamalla. Voittaaksemme vihollisen meidän on ennen muuta nojattava armeijaan, jolla on kivääri. Mutta tämä armeija ei yksinään riitä: tarvitsemme vielä

kulttuuriarmeijaa — sellaista armeijaa, jota ilman on mahdotonta tiivistää rivejämme ja saavuttaa voittoa vihollisesta. Sellainen kulttuuriarmeija on muodostunut Kiinassa »toukokuun 4. päivän liikkeen» ajoista lähtien ja auttanut Kiinan vallankumousta rajoittaen vähitellen imperialistisia hyökkääjiä palvelevan Kiinan feodaalisen kulttuurin ja comprador-kulttuurin vaikutuspiiriä ja heikentäen niiden voimia. Nyt Kiinan taantumukselle sen pyrkiessä vastustamaan uutta kulttuuria jää vain neuvoksi niin sanoakseni »vastata laatuun määrällä». Toisin sanoen, taantumuksellisilla on paljon rahaa, ja kun heillä ei ole tilaisuutta tarjota mitään hyvää, he ponnistelevat ulos nahoistaan tarjotakseen mahdollisimman paljon.

»Toukokuun 4 päivän liikkeen» ajoista lähtien kirjallisuus ja taide ovat tulleet varsin tärkeiksi kulttuuririntaman lohkoiksi ja niillä on ollut suurta menestystä. Liike vallankumouksellisen kirjallisuuden ja taiteen puolesta on kehittynyt laajaksi kymmenen vuotta kestäneen kansalaissodan aikana. Tämän liikkeen yleinen suuntaus on sattunut yhteen vallankumouksellisen sodan tarkoitusten kanssa, mutta käytännöllisessä työssä ne eivät ole olleet läheisesti toisiinsa sidottuina, koska taantumus on eristänyt kaksi veljesarmeijaa toisistaan. Sodan alettua japanilaisia anastajia vastaan on Jenaniin ja muille anastajille tehtävän vastarinnan tukikohtien alueille alkanut saapua yhä enemmän vallankumouksellisen kirjallisuuden ja taiteen edustajia. Se on erittäin hyvä. Heidän saapumisensa tukikohtien alueille ei kuitenkaan sinänsä vielä merkitse, että he olisivat täydellisesti sulautuneet näiden tukikohtien kansanjoukkoihin. Mutta jos me tahdomme edistää vallankumouksellista työtämme, on sellainen sulautuminen välttämätöntä. Neuvottelukokouksen, jonka tänään avaamme, on autettava meitä muuttamaan kirjallisuus ja taide todella vallankumouksen yleisen mekanismin ainesosaksi, kansan

yhteen liittämisen ja kasvattamisen mahtavaksi välineeksi, tehokkaaksi aseeksi, jolla voimme iskeä vihollista sen tuhoamiseen saakka, kansan auttamisen välineeksi sen yksimielisessä taistelussa vihollista vastaan. Mitä kysymyksiä meidän on ratkaistava saavuttaaksemme tämän tavoitteen? Luulen, että on ratkaistava kysymykset kirjallisuuden ja taiteen työntekijäin asenteesta, heidän suhteestaan elämän ilmiöihin, heidän toimintansa kohteesta, heidän työstään ja opiskelutaan.

Kysymys asenteesta. Me olemme proletariaatin ja laajojen kansanjoukkojen asenteissa. Kommunistille se merkitsee, että hänen on oltava puolueen asenteissa, puoluekantaisuuden asenteissa ja uskollinen puoleen politiikalle. Onko kirjallisuuden ja taiteen työntekijöillämme virheitä ja epäselvyyksiä tämän kysymyksen ymmärtämisessä? Mielestäni on, ja monet toverit harhautuvat usein pois oikeasta asenteestamme.

Kysymys suhteesta elämän ilmiöihin. Asenne määrää myös konkreettisen suhtautumisen erilaisiin konkreettisiin ilmiöihin. Esimerkiksi: mitä meidän on tehtävä — onko ylistettävä vai paljastettava? Se riippuu suhtautumisestamme ilmiöihin. Mitä meidän on sitten tehtävä? Sanoisin, että meidän on tehtävä kumpikin — riippuen siitä kenen kanssa olemme tekemisissä. On kolmenlaisia ihmisiä: vihollisemme, yhteisrintamaliittolaisemme ja oman leirimme ihmiset, toisin sanoen kansanjoukot ja niiden etujoukko. Jokaiseen näihin kolmeen ihmislajiin meidän on suhtauduttava eri lailla. Vihollistemme — japanilaisten imperialistien ja kansan kaikkien vihollisten — suhteen vallankumouksellisen kirjallisuuden ja taiteen edustajien tehtävänä on heidän petomaisuutensa ja valheensa paljastaminen, heidän tappionsa väistämättömyyden osoittaminen, japanilaisia anastajia vastaan nousseen armeijan ja kansan innoittaminen yksimieliseen taisteluun, vihollisen

päättävään murskaamiseen. Mitä tulee erilaisiin yhteisrintamaliittolaisiimme, niin meidän on sekä yhdyttävä heihin että arvosteltava heitä, ja tällöin on sekä yhtymistä että arvostelua eri liittolaisiin nähden toteutettava eri määrässä. Me hyväksymme heidän ponnistuksensa sodassa japanilaisia anastajia vastaan, ylistämme heidän saavutuksiaan, jos heillä on saavutuksia, mutta meidän on arvosteltava heitä, jos he eivät ole aktiivisia sodassa, on taisteltava päättävästi niitä heidän joukossaan olevia vastaan, jotka vastustavat kommunistista puoluetta ja kansaa, niitä vastaan, jotka luisuvat päivä päivältä yhä enemmän taantumuksen tielle. Mitä taas tulee kansanjoukkoihin, niin meidän on tietenkin ylistettävä niiden työtä ja taitoa, ylistettävä kansanarmeijaa, kansan puoluetta. Myös kansanjoukoilla on omat heikkoutensa. Proletariaatin riveissä on vielä aika paljon ihmisiä, jotka ovat säilyttäneet pikkuporvarillisen aatemaailman; talonpojille ja kaupunkien pikkuporvaristolle ovat ominaisia takapajuiset katsomukset, ja kaikki tämä vaikeuttaa niiden taistelua. Meidän on pitkän aikaa kasvatettava niitä kärsivällisesti, autettava niitä heittämiään harteiltaan tämä taakka, autettava niitä taistelemaan puutteellisuuksiaan ja virheitään vastaan, jotta ne voisivat kulkea nopeasti eteenpäin. Taistelun kulussa ne ovat jo muuttuneet tai muuttumassa, ja meidän kirjallisuutemme ja taiteemme tulee kuvata tätä uudelleen muuttumisen prosessia. Elleivät ne pidä itsepäisestä kiinni virheistään, ei meidän pidä yksipuolisiin näkemyksiin nojaten pilkata niitä tai, mikä olisi vieläkin pahempi, suhtautua niihin vihamielisesti — se olisi virhe. Sen mitä kirjoitamme, tulee edistää niiden yhteenliittymistä ja eteenpäinmenoa, auttaa kansanjoukkoja jatkamaan yksimielisesti taisteluaan, auttaa niitä vapautumaan kaikesta takapajuisuudesta ja kehittämään itsessään kaikkea vallankumouksellista, eikä suinkaan päinvastoin.

Kysymys työmme kohteesta, toisin sanoen siitä, ketä kirjallisuuden ja taiteen tuotteiden on palveltava. Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueella ja vastarintatuki-kohtien alueella pohjois- ja keski-Kiinassa on tähän kysymykseen vastattava kokonaan toisin kuin kuomintangin hallussa olevilla alueilla ja paljon suuremmassa määrin toisin kuin Šanghaissa ennen japanilaisvastaisen sodan alkamista. Šanghain kaudella vallankumouksellisen kirjallisuuden ja taiteen pääasiallinen käyttäjä oli opiskelijain, toimenhaltijain ja kauppayritysten työntekijäin tietty osa; kuomintangin hallussa olevilla alueilla tämä piiri on jonkin verran laajentunut sodan alkamisen jälkeen, mutta suurin piirtein kysymys on kuitenkin samoista ihmisistä, sillä hallitus eristää siellä työläiset, talonpojat ja sotilaat vallankumouksellisesta kirjallisuudesta ja taiteesta. Täysin toisenlaiset olosuhteet meillä on tukikohtiemme alueella. Täällä kirjallisuuden ja taiteen käyttäjinä ovat työläiset, talonpojat, sotilaat ja vallankumouksellinen aktiivimme. Tukikohtien alueella on myös opiskelijoita, mutta he ovat kokonaan erilaisia kuin vanhan tyyppin opiskelijat. He ovat joko meidän aktiiviväkeämme, joka on saapunut opiskelemaan, tai tulevaa aktiiviväkeämme. Aktivistimme, sotamiehet joukko-osastoissa, työläiset tehtaisissa ja talonpojat kylissä tahtovat lukutaidon opittuaan lukea kirjoja ja lehtiä; niin, ja lukutaidottomatkin tahtovat katsoa näytelmiä, nauttia maalaustaiteen tuotteista, laulaa lauluja ja kuunnella musiikkia. Juuri he ovatkin kirjallisuutemme ja taiteemme käyttäjiä. Ottakaamme esimerkiksi aktivistimme; älkää luulko että heitä on vähän; heitä on paljon enemmän kuin minkä tahansa kuomintangin hallussa olevissa piireissä ilmestyvän kirjan lukijoita. Siellä ei kirjan painos ylitä tavallisesti kahtatuhatta kappaletta; kolmenkin painoksen jälkeen se on kaikkiaan kuusituhatta kappaletta. Sen sijaan meidän tukikohtiemme alueilla olevan aktiivin lukumäärästä voidaan

tehdä arvioita sen mukaan, että yksistään Jenanissa on lukutaitoisia aktivisteja enemmän kuin 10.000. Sen lisäksi monet näistä ovat kokeneita, karaistuneita vallankumouksellisia. He ovat saapuneet tänne maan eri puolilta ja matkustavat työhön eri seuduille. Sen vuoksi kasvatustyöllä näiden ihmisten keskuudessa on valtava merkitys. Kirjallisuuden ja taiteen työntekijäimme on autettava heitä todenteolla.

Kun kirjallisuuden ja taiteen tuotteet tarkoitetaan työläisille, talonpojille, sotilaille ja näiden aktiiviväelle, on välttämätöntä tuntea ja ymmärtää hyvin näitä ihmisiä. Mutta sitä varten, että voisi hyvin tuntea ja ymmärtää heitä, että oppisi tuntemaan ja ymmärtämään asioita ja ihmisiä puolue-elimissä ja valtaelimissä kylissä, tehtaissa, 8. ja Uudessa 4. armeijassa, on tehtävä hyvin suuri työ. Kirjallisuuden ja taiteen työntekijäimme on tietenkin harrastettava taiteellista luomistyötä, mutta tämän tehtävän — ihmisten hyvän tuntemuksen ja ymmärtämisen — täytyy olla heillä etutilalla. Miten on asia ollut tässä suhteessa kirjallisuuden ja taiteen työntekijöillämme tähän asti? Sanon, että heille on ollut luonteenomaista tietämättömyys ja ymmärtämättömyys; he ovat olleet samankaltaisia kuin »sankari, jolla ei ollut missä näyttää uljuuttaan». Puhuessani »tietämättömyydestä» tarkoitan että he eivät tunne ihmisiä. Kirjallisuuden ja taiteen työntekijät eivät tunne niitä, ja toisinaan heillä ei ole minkäänlaista käsitystäkään niistä, joita he kuvaavat ja joita varten luovat tuotteitaan. Kirjallisuuden ja taiteen työntekijäimme eivät tunne työläisiä, eivät tunne talonpoikia, eivät tunne sotilaita eivätkä heidän aktiiviväkeään. Puhuessani »ymmärtämättömyydestä» tarkoitan, että he eivät ymmärrä kansan kieltä. He eivät osaa kunnolla kansanjoukkojen rikasta ja elävää kieltä. Eristyneinä joukoista ja viettäen tyhjää, sisälyksetöntä elämää monet kirjallisuuden ja taiteen työntekijät eivät ymmärrettävistä syistä tunne kunnolla kansan kieltä ja



sen vuoksi he kirjoittavat tuotteensa värittömällä kielellä käyttäen usein keksimiään kummallisia sanoja ja ilmaisuja, jotka eroavat jyrkästi kansan kielestä. Monet toverit puhuvat mielellään kasvojen kääntämisestä joukkojen puoleen. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee, että kirjallisuuden ja taiteen työntekijämme ajatusten ja tunteiden täytyy sulautua yhteen laajojen työläis-, talonpoikais- ja sotilasjoukkojen ajatusten ja tunteiden kanssa. Mutta sen saavuttamiseksi on välttämätöntä opiskella kunnolla joukkojen kieltä. Sillä jos sinulla on jo joukkojen kielessäkin paljon käsittämätöntä, niin mistä taiteellisesta luomistyöstä silloin voi olla puhuttakaan? Puhuessani siitä, että he ovat samankaltaisia kuin »sankari, jolla ei ollut missä näyttää uljuuttaan», tarkoitan, että joukot eivät ihastu heille tarjotusta »ylevien aatteiden» kokoelmasta, ja mitä enemmän nämä kirjallisuuden ja taiteen työntekijät yrittävät korostaa joukkojen edessä arvoaan, mitä enemmän he kuvittelevat olevansa »sankareita», mitä enemmän he yrittävät tarjoilla joukoille tätä »aatteittensa» kokoelmaa, sitä vähemmän he löytävät niille halukkaita vastaanottajia joukkojen keskuudesta. Jos tahdot, että joukot ymmärtäisivät sinua, on sinun sulauduttava niiden kanssa yhteen, mutta sen saavuttamiseksi on uskallettava käydä läpi pitkä ja tuskallinenkin muovautumisprosessi.

Tässä voin kertoa teille henkilökohtaisesta kokemuksestani, siitä miten oma psykologiani on muuttunut. Aikoinani opiskelin koulussa. Siellä omaksuin intellektuellin tottumuksen: minusta näytti alentavalta tehdä vähäisintäkään ruumiillista työtä muiden hienokätisten opiskelijain nähden, vaikkapa vain kantaa omia tavaroitani. Tuohon aikaan luulin, että puhtaimpia maailmassa ovat intellektuellit, mutta työläiset ja talonpojat ovat likaisempaa väkeä. Saatoin pukeutua vieraan henkilön vaatteisiin, jos ne kuuluivat intellektuellille: minun mielestäni ne olivat puhtaat; mutta en olisi suostunut pukeu-

tumaan työläisen tai talonpojan vaatteisiin, koska pidin niitä likaisina. Muututtuani vallankumoukselliseksi jouduin samoihin riveihin työläisten, talonpoikien ja vallankumouksellisen armeijan sotamiesten kanssa. Vähitellen tutustuin heihin hyvin ja he tutustuivat minuun. Silloin ja vasta silloin vapauduin lopullisesti porvarillisesta ja pikkuporvarillisesta psykologiasta, jonka porvarillinen koulu oli minuun ympännyt. Ja juuri silloin verratessani intellektuelleja, jotka eivät olleet saaneet uutta kasvatusta, työläisiin ja talonpoikiin, käsitin, että nämä sivistyneet eivät olleet puhtaita ja että työläiset ja talonpojat olivat kaikkein puhtaimpia. Olkoonkin, että heidän kätensä ovat likaiset ja jalkansa lehmän lannassa — yhtä kaikki he ovat porvarillisia ja pikkuporvarillisia intellektuelleja puhtaampia. Tämä juuri merkitsi, että psykologiani oli muuttunut, että olin luopunut yhdestä luokasta ja lähenyt toista. Sivistyneistöstä lähtöisin olevien kirjallisuuden ja taiteen työntekijäimme täytyy muuttua kokonaan ideologisesti ja psykologisesti, jos he tahtovat saada joukkojen tunnustusta tuotteilleen. Ilman sellaista uudistumista, ilman sellaista muuttumista he eivät saa aikaan mitään kunnollista, heidän asiansa ei edisty.

Viimeinen kysymys on opiskelu. Tarkoitin marximin-leninismien tutkimista, yhteiskunnan tutkimista. Jokainen, joka nimittää itseään vallankumoukselliseksi marxilaiseksi kirjailijaksi ja vieläpä kommunistiseksi kirjailijaksi, on velvollinen tuntemaan marxismia-leninismiiä. Mutta eräät toverit eivät ole toistaiseksi omaksuneet riittävästi marxilaisuuden perusajatuksia. Niinpä marxilaisuuden perusväittämä kuuluu, että oleminen määrää tajunnan, luokkataistelun ja kansallisen taistelun objektiivinen todellisuus määrää ajattelumme ja tunteemme. Eräät toverimme kääntävät kuitenkin kysymyksen päällelleen väittäen, että kaikessa täytyy muka lähteä »rakkaudesta». Jos puhutaan rakkaudesta, niin luok-

kayhteiskunnassa rakkauskin voi olla vain luokkaluonteista. Nämä toverit tavoittelevat kuitenkin jotain luokkien yläpuolella olevaa rakkautta, abstraktista rakkautta, abstraktista vapautta, abstraktista totuutta, abstraktista ihmisolemusta jne. Tämä osoittaa, että sellaiset toverit ovat porvariston voimakkaan vaikutuksen alaisia. On vapauduttava loppuun asti tästä vaikutuksesta ja ryhdyttävä vilpittömästi tutkimaan marxismia-leninismiiä. Kirjallisuuden ja taiteen työntekijäin on opittava taiteellista mestaruutta — se on epäilemätöntä; mutta marxismi-leninismi on tiede, jota kaikkien vallankumouksellisten on tutkittava, kirjallisuuden ja taiteen työntekijät eivät muodosta tästä poikkeusta. Heidän on tutkittava yhteiskuntaa, toisin sanoen tutkittava yhteiskunnan kaikkia luokkia, luokkien välisiä keskinäissuhteita ja kaikkien luokkien asemaa, niiden kokoonpanoa ja niiden psykologiaa. Vasta silloin, kun selvitämme itsellemme kaiken tämän, kirjallisuutemme ja taiteemme saavat rikkaan sisällön ja varman suunnan.

Tänään esitän käsittelymme johdannoksi vain nämä kysymykset ja toivon, että läsnäolevat lausuvat mielipiteensä sekä näistä että muista näiden kanssa yhteydessä olevista kysymyksistä.

## LOPPUSANAT

(23. toukokuuta 1942)

Toverit! Kuukauden kuluessa olemme kokoontuneet kolme kertaa. Totuutta etsiessään neuvottelukokouksen osanottajat ovat käyneet kiihkeää keskustelua. Muutamit kymmenet täällä esiintyneet puolueen jäsenet ja puoluetoverit ovat laajalti valaisseet ja konkretisoineet esitettyjä kysymyksiä. Luulen,

että siitä on suurta hyötyä koko kirjallisuutemme ja taiteemme kehittämiseksi.

Pohtiessamme mitä kysymystä tahansa meidän on lähdettävä todellisuuden pohjalta eikä valmiista määritelmistä. Olisi väärin hakea oppikirjoista määritelmiä, mitä kirjallisuus on, mitä taide on ja näistä määritelmistä lähtien pyrkiä sääntämään kirjallisuutemme ja taiteemme nykyisen kehityksen suuntaa sekä antaa arvioita näissä väittelyissä esitettyjen erilaisten mielipiteiden oikeellisuudesta. Olemme marxilaisia, ja marxilaisuus opettaa meitä kaikkia kysymyksiä tarkastellessamme pitämään lähtökohtana objektiivisesti olemassa olevia tosiasioita eikä abstraktisia määritelmiä ja viitoitamaan suuntamme, politiikkamme ja käytännölliset toimenpiteemme näiden tosiasioiden erittelyn pohjalta. Siten meidän on meneteltävä tässäkin tapauksessa, käsitellessämme työtä kirjallisuuden ja taiteen alalla.

Millaisten tosiasioiden kanssa me nyt olemme tekemisissä? Tosiasiat ovat tällaiset: viisi vuotta Kiinan sotaa japanilaisia anastajia vastaan; maailmansota fasismia vastaan; suurtilanherrojen ja suurporvariston asenteen epämääräisyys sodassa ja niiden vainopoliittikka kansaa vastaan; liike vallankumouksellisen kirjallisuuden ja taiteen puolesta »toukokuun 4 päivän liikkeen» ajoista alkaen, se valtava panos, jonka tämä liike on antanut Kiinan vallankumouksen hyväksi 23 vuoden ajan, samoin myös kaikki tuon liikkeen puutteellisuudet; se seikka, että 8. ja Uudella 4. armeijalla on demokraattiset tukikohdat niiden tehdessä vastarintaa japanilaisille anastajille; kirjallisuuden ja taiteen monilukuisten työntekijäin läheinen yhteys näiden tukikohtien alueella 8. ja Uuteen 4. armeijaan sekä työläisiin ja talonpoikiin; eroavuudet työehtoisissa ja tehtävissä, joita kirjallisuuden ja taiteen työntekijät kohtaavat yhtäältä tukikohtien alueella ja toisaalta kuomintangin hallussa olevilla alueilla; kirjallisuuden ja tai-

teen aloja koskevat kiistakysymykset, jotka ovat syntyneet tällä hetkellä Jenanissa ja kaikkien tukikohtien alueella. Kaikki nämä ovat todella olemassa olevia, kiistämättömiä tosiasioita. Meidän on harkittava kaikkia ongelmiamme pitäen lähtökohtana näitä tosiasioita.

Mitkä siis ovat meille pääkysymyksiä? Luulen, että niitä on ennen kaikkea kysymys kansanjoukkojen palvelemisen välttämättömyydestä ja kysymys siitä, miten niitä on palveltava. Jos näitä kahta kysymystä ei ratkaista tai jos ne ratkaistaan väärin, niin kirjallisuutemme ja taiteemme työntekijäin toiminta ei varmasti vastaa tilanteen asettamia vaatimuksia, eikä heidän tehtäviään, ja silloin he törmäävät moniin sisäisiin ja ulkonaisiin vaikeuksiin. Loppusanoissani keskittän huomion juuri näihin kahteen kysymykseen ja keskustelen samalla eräitä toisiakin tähän liittyviä seikkoja.

## I

Ensimmäinen kysymys: ketä kirjallisuutemme ja taiteemme tulee palvella?

Marxilaiset ja erityisesti Lenin ovat oikeastaan jo aikoja sitten ratkaisseet tämän kysymyksen. Jo vuonna 1905 Lenin korosti, että kirjallisuutemme ja taiteemme tulee »palvella miljoonia ja kymmeniä miljoonia työtätekeviä»<sup>1</sup>. Saattaa näyttää siltä, että kirjallisuutta ja taidetta harrastavien tovereittemme piirissä japanilaisille anastajille tehtävän vastarinnan tukialueilla tämä kysymys on jo ratkaistu, joten sitä ei tarvitsisi ottaa uudelleen esiin. Todellisuudessa asia ei kuitenkaan ole niin. Monet toverit eivät suinkaan ole vielä löytäneet tämän kysymyksen selvää ja oikeaa ratkaisua. Senvuoksi heidän mielialansa, luomistyönsä, käyttäytymisensä ja katsoimuksensa kirjallisuuden ja taiteen suuntaa koskevassa kysy-

myksessä eroavat väistämättömästi suuremmassa tai pienem-  
mässä määrin joukkojen tarpeista, käytännöllisen taistelun  
tarpeista. Niiden monilukuisten kulttuurityöntekijäin, kirjai-  
lijain, taiteilijain ja yleensä kirjallisuuden ja taiteen rintaman  
työntekijäin joukossa, jotka yhdessä kommunistisen puolueen,  
8. ja Uuden 4. armeijan kanssa suorittavat suurta vapautus-  
työtä, saattaa tietenkin olla myös tilapäisesti mukaan lyöttäy-  
tyneitä aineksia, mutta kulttuuririntaman työntekijäin valtava  
enemmistö antaa kaikki voimansa taisteluun yhteisen asian  
puolesta. Näiden toverien ansiosta on kaikessa työssämme  
kirjallisuuden, teatterin, musiikin ja kuvaamataiteiden alalla  
saavutettu hyvin suurta menestystä. Monet kirjallisuuden ja  
taiteen työntekijät liittyivät työhön vasta sen jälkeen, kun  
sota japanilaisia anastajia vastaan oli jo alkanut, toiset olivat  
tehneet vallankumouksellista työtä jo kauan ennen tätä sotaa,  
kokeneet raskaita kieltäymyksiä ja vaikuttaneet teoksillaan  
laajoihin joukkoihin. Miksi siis edelleenkin sanomme, että  
näidenkään tovereiden keskuudessa ei ole vielä löydetty selvää  
ja oikeata vastausta kysymykseen, ketä kirjallisuuden ja tai-  
teen täytyy palvella? Onko heidän keskuudessaan todellakin  
vielä sellaisia, jotka luulevat, ettei vallankumouksellisen kir-  
jallisuuden ja taiteen pidä palvella laajoja kansanjoukkoja,  
vaan riistäjiä ja sortajia?

Riistäjiä ja sortajia palvelevan kirjallisuuden ja taiteen  
olemassaolo on tosiasia. Kirjallisuus ja taide, jotka palvelevat  
tilanherroja, ovat feodaalista kirjallisuutta ja feodaalista  
taidetta. Juuri se on Kiinan historian feodaalisen aikakauden  
hallitsevien luokkien kirjallisuutta ja taidetta. Tämän kirjal-  
lisuuden ja tämän taiteen vaikutus Kiinassa on tänäänkin  
vielä varsin voimakas. Kirjallisuus ja taide, jotka palvelevat  
porvaristoa, ovat porvarillista kirjallisuutta ja porvarillista  
taidetta. Esimerkiksi Liang Ši-tsiun<sup>2</sup> kaltaiset ihmiset, joita  
Lu Hsin ruoski, saarnaavat sanoissa luokkien yläpuolella ole-

van kirjallisuuden ja taiteen teoriaa, mutta käytännössä he puolustavat porvarillista kirjallisuutta, porvarillista taidetta ja vastustavat proletaarista kirjallisuutta, proletaarista taidetta. On myös kirjallisuutta ja taidetta, jotka palvelevat imperialisteja; sitä edustavat Tšou Tso-šenin ja Tšang Tse-pingin<sup>3</sup> kaltaiset ihmiset. Se on kansallisen petoksen kirjallisuutta ja taidetta. Meidän kirjallisuutemme ja taiteemme ei tarvitse palvella edellä mainitunlaista väkeä, niiden tulee palvella kansaa. Sanoimme jo, että Kiinan uusi kulttuuri on nykyvaiheessa proletariaatin johtamien laajojen kansanjoukkojen imperialisminvastaista ja feodalisminvastaista kulttuuria. Kansalle todella läheistä on nyt vain se mikä syntyy proletariaatin johdolla, ja kaikki se mitä porvaristo johtaa, on vierasta kansanjoukoille. Tämä on tietysti totta myös uuteen kirjallisuuteen ja uuteen taiteeseen nähden, koska ne ovat uuden kulttuurin ainesosia. Meidän pitää omaksua vanhan Kiinan ja ulkomaiden rikas kirjallinen ja taiteellinen perintö ja parhaat kirjalliset ja taiteelliset perinteet, mutta samalla meidän täytyy pyrkiä saattamaan ne kansanjoukkojen palvelukseen. Emme lainkaan kieltäydy käyttämästä menneiden aikakausien kirjallisia ja taiteellisia muotoja, mutta nämä vanhat muodot uudistuvat meidän käsissämme ja saavat uuden sisällön, ja silloin ilmaantuvat uudet, vallankumoukselliset teokset, joiden kutsumuksena on palvella kansaa.

Mitä sitten ovat kansanjoukot? Laajoja kansanjoukkoja ovat työläiset, talonpojat, sotilaat ja kaupunkien pikkuporvaristo, jotka muodostavat 90 % maamme koko väestöstä. Sen vuoksi kirjallisuutemme ja taiteemme palvelevat ensiksi työläisiä — luokkaa, joka johtaa vallankumousta; toiseksi talonpoikia — monilukuisinta ja varminta liittolaistamme vallankumouksessa; kolmanneksi aseistettuja työläisiä ja talonpoikia, toisin sanoen 8. ja Uutta 4. armeijaa sekä muita kansan aseellisia joukko-osastoja — vallankumouksellisen sodan

perusvoimia; neljänneksi kaupunkien pikkuporvariston työtätekeviä joukkoja ja myös sivistyneistöä, jotka niinkään ovat liittolaisiamme vallankumouksessa ja kykenevät yhteistyöhön kanssamme pitkäksi aikaa. Nämä neljä ihmisryhmää muodostavat Kiinan kansan valtavan enemmistön, ne ovat mitä laajimpia kansanjoukkoja.

Kirjallisuutemme ja taiteemme tulee palvella näitä neljää ihmisryhmää. Palvellaksemme näitä neljää ihmisryhmää meidän on puollettava proletaarista eikä suinkaan pikkuporvarillista katsantokantaa. Kirjailijat, jotka pitävät sitkeästi kiinni pikkuporvarillisesta individualistisesta kannasta, eivät nykyisin kykene todenteolla palvelemaan työläisten, talonpoikien ja sotilaiden vallankumouksellisia joukkoja, sillä sellaiset kirjailijat tuntevat vetoa ensi sijassa vähälukaiseen pikkuporvarilliseen sivistyneistöön. Juuri tässä on syy siihen, että osa tovereistamme ei ole pystynyt ratkaisemaan oikein, ketä kirjallisuutemme ja taiteemme oikeastaan on palveltava. En tarkoita tässä teoreettista vastausta kysymykseen. Riveisämme ei ole ainoatakaan ihmistä, joka teoreettisesti, sanoissa, olisi sitä mieltä, että työläisten, talonpoikien ja sotilaiden joukoilla olisi vähemmän merkitystä kuin pikkuporvarisella sivistyneistöllä. Puhun tässä käytännöstä, sellaisten tovereiden toiminnasta. Eivätkö he käytännössä, tosiasiallisesti anna pikkuporvarilliselle sivistyneistölle suurempaa merkitystä kuin työläisille, talonpojille ja sotilaille? Luulen, että antavat. Monet toverit kiinnittävät liian suurta huomiota pikkuporvarillisen sivistyneistön tutkimiseen, sen psykologian eritteilyyn; he kuvaavat pääasiassa intellektuelleja, antavat anteeksi näiden viat ja puolustelevat niitä sensijaan että pyrkisivät saamaan heidät mukaansa lähestymään työläisten, talonpoikien ja sotilaiden joukkoja, osallistumaan työläisten, talonpoikien ja sotilasjoukkojen käytännölliseen taisteluun, kuvaamaan näiden joukkojen elämää, kasvattamaan näitä



joukkoja. Monet toverit, jotka ovat peräisin pikkuporvarillisista piireistä ja ovat itse intellektuelleja, etsivät itselleen ystäviä vain sivistyneistön keskuudesta, kiinnittävät koko huomionsa sivistyneistön tutkimiseen ja kuvaamiseen. Jos he sitä tutkiessaan ja kuvatessaan olisivat itse proletariaatin kannalla, olisi se oikein. Asia ei kuitenkaan ole niin tai ei ole aivan niin. He ovat pikkuporvariston kannalla, he luovat teoksia, jotka ovat tavallaan pikkuporvareiden omia kuvia — varsin suuri määrä kirjallisuuden ja taiteen tuotteita saa meidät tästä vakuuttuneiksi. Monissa tapauksissa he antavat ehdottoman myötätuntonsa pikkuporvaristosta lähteneille intellektuelleille, ja kuvatessaan heidän vikojaankin suhtautuvat niihin myötämielisesti, jopa kannustaenkin niitä. Mutta työläis-, talonpoikais- ja sotilasjoukoista nämä toverit ovat kaukana, he eivät ymmärrä eivätkä tutki näitä joukkoja, heillä ei ole niiden keskuudessa läheisiä ystäviä, he eivät osaa kuvata niitä. Silloinkin kun he yrittävät niitä kuvata, heidän onnistuu piirtää vain työtätekevän ihmisen ruumis, mutta mitä tulee olemukseen, he saavat aikaan vain saman pikkuporvarillisen intellektuellin olemuksen. Eräässä mielessä nämä toverit pitävät työläisistä, talonpojista ja sotilaista, pitävät työläisten, talonpoikien ja sotilaiden joukosta nousseesta aktiiviväestä, mutta toisinaan ja eräissä suhteissa he eivät pidä niistä: heitä eivät miellytä näiden alkeellinen luova toiminta (seinälehdet, julisteet, kansanlaulut, kansantarut jne.). Toisinaan sekin herättää heidän kiinnostustaan, mutta he tutustuvat siihen vain tavoitellessaan eksotiikkaa, somistaakseen teoksiaan, jopa siinäkin mielessä, että saisivat todeta jotain takapajuista. Toisinaan he taas ilman muuta kääntävät halveksien selkensä tälle luovalle toiminnalle ja heitä kiinnostaa vain se, mikä on peräisin pikkuporvarillisesta sivistyneistöstä ja vieläpä porvaristostakin. Heidän jalkansa ovat vielä pikkuporvarillisen sivistyneistön maaperällä tai,

jos käytettäisiin ylevämpää tyyliä, heidän sielunsa salaisissa sopukoissa istuu yhä vielä pikkuporvarillinen intellektuelli. He eivät siis vielä ole ratkaisseet tai eivät ole ratkaisseet riittävän selvästi ja oikein kysymystä siitä, ketä kirjallisuuden ja taiteen tulee palvella. Tällä en tarkoita ainoastaan Jenaniin äskettäin saapuneita ihmisiä; monet niistäkään, jotka ovat olleet rintamalla ja ovat jo useita vuosia tehneet työtä tukikohtien alueella, 8. ja Uudessa 4. armeijassa, eivät vielä ole ratkaisseet itselleen tätä kysymystä loppuun saakka. Ratkaistakseen sen itselleen lopullisesti on tarpeen pitkä aika, noin 8—10 vuotta. Mutta miten pitkä aika siihen tarvittaneekin, me olemme velvolliset ratkaisemaan tämän kysymyksen, ratkaisemaan sen selvästi ja lopullisesti. Kirjallisuutemme ja taiteemme työntekijät ovat velvolliset suoriutumaan tästä tehtävästä, astumaan toiselle maaperälle; heidän velvollisuutensa on eläytyä syvällisesti työläisten, talonpoikien ja sotilaiden joukkoihin, olla kokonaan mukana käytännöllisessä taistelussa, siirtyä marxilaisuutta opiskellessaan ja yhteiskuntaa tutkiesaan vähitellen toiselle maaperälle, siirtyä työläisten, talonpoikien ja sotilaiden puolelle, proletariaatin puolelle. Vain sillä tavalla voimme luoda kirjallisuuden ja taiteen, jotka todenteolla palvelevat työläisiä, talonpoikia ja sotilaita, todella proletarisen kirjallisuuden ja taiteen.

Kysymys siitä, ketä kirjallisuuden ja taiteen tulee palvella, on peruskysymys, periaatteellinen kysymys. Aikaisemmin ilmeni eräiden toverien kesken kiistoja, erimielisyyksiä, vihamielisyyttä ja jakautumista, mutta ei tämän perustan ja periaatteellisen kysymyksen johdosta, vaan suhteellisen toisarvoisten ja vieläpä aivan muiden kuin periaatteellisten kysymysten johdosta. Mutta tästä periaatteellisesta kysymyksestä ei kiistelevien puolien kesken ollut erimielisyyttä, tässä suhteessa he päinvastoin olivat miltei yksimielisiä: kaikki he olivat taipuvaisia tietyissä määrin väheksymään työläisiä, talonpoikia ja

sotilaita, ilmensivät pyrkimystä joukoista irtautumiseen. Sanon »tietyissä määrin», sillä yleensä näiden tovereiden väheksyvä suhtautuminen työläisiin, talonpoikiin ja sotilaisiin, heidän irtautumisensa joukoista eroaa siitä työläisten, talonpoikien ja sotilaiden väheksymisestä ja siitä joukoista irtautumisesta, mikä on luonteenomaista kuomintangille. Mutta sellaisia taipumuksia on kuitenkin olemassa. Ennen kuin tämä peruskysymys ratkaistaan, on vaikeaa ratkaista monia muitakaan kysymyksiä. Ottakaamme esimerkiksi lahkolaiset taipumukset kirjallisuuden ja taiteen työntekijäin keskuudessa. Tämäkin on periaatteellinen kysymys; mutta lahkolaisista taipumuksista vapautuminen on taaskin mahdollista vain esittämällä ja toteuttamalla käytännössä tunnuksia: »on palveltava työläisiä ja talonpoikia», »on palveltava 8. ja Uutta 4. armeijaa», »on mentävä joukkoihin». Muulla tavalla on aivan mahdotonta torjua lahkolaisia taipumuksia. Lu Hsin lausui: »Yhdistyneen rintaman olemassaolon välttämätön ehto on yhteisen tavoitteen olemassaolo... se että meillä ei ole yhtenäisyyttä, on todisteena siitä, ettemme ole osanneet asettaa itsellemme yhteistä tavoitetta, vaan pyrimme joko ahtaisiin ryhmäkunnallisiin tai vieläpä olennaisesti henkilökohtaisiin tavoitteisiin. Jos taas tavoitteeksemme tulee työläisten ja talonpoikien laajojen joukkojen palveleminen, niin rintamamme muodostuu epäilemättä yhtenäiseksi»<sup>4</sup>. Tämä kysymys oli silloin esillä Šanghaissa ja se on nyt esillä Tšunkingissa. Mutta sen ratkaiseminen loppuun saakka on siellä hyvin vaikeaa, yhtä vaikeaa kuin sen ratkaiseminen oli aikanaan Šanghaissa, sillä vallanpitäjät sortivat ja sortavat siellä kirjallisuuden ja taiteen vallankumouksellisia edustajia eivätkä anna heille tilaisuutta mennä työläisten, talonpoikien ja sotilaiden joukkoihin. Meillä täällä on kokonaan toisenlainen tilanne: me kannustamme kirjallisuuden ja taiteen vallankumouksellisia edustajia lähestymään aktiivisesti työläisiä, talonpoikia ja soti-

laita, annamme heille täyden mahdollisuuden mennä joukkojen keskuuteen, täyden mahdollisuuden luoda todella vallankumouksellista kirjallisuutta ja taidetta. Sen vuoksi on esillä oleva kysymys meillä täällä lähellä ratkaisuaan. Mutta ratkaisun lähestyminen ei ole vielä täydellistä ja lopullista ratkaisua, ja jos me puhumme marxilaisuuden tutkimisen ja yhteiskunnan tutkimisen välttämättömyydestä, niin se on välttämätöntä nimenomaan tämän kysymyksen täydellisen ja lopullisen ratkaisemisen vuoksi. Puhumme elävästä marxilaisuudesta, elämässä ja kansanjoukkojen taistelussa todella toimivasta marxilaisuudesta emmekä marxilaisuudesta sanoissa. Muuttakaa marxilaisuus sanoista todellisen elämän marxilaisuudeksi, ja silloin ei lahkolaisuudelle jää tilaa, vaan ilmestyy mahdollisuus niin lahkolaisuuden lopettamiseen kuin myös lukuisien muidenkin edessämme olevien kysymysten ratkaisemiseen.

## II

Kun on ratkaistu kysymys siitä, ketä kirjallisuuden ja taiteen tulee palvella, on ratkaistava myös seuraava kysymys: kuinka on palveltava, on ratkaistava — täällä esiintyneiden tovereiden sanoja käyttäen — se onko otettava suunta kirjallisuuden ja taiteen tason kohottamiseen vaiko niiden yleistajuisuuteen.

Aikaisemmin eräät toverit suhtautuivat toisinaan varsin ylenkatseellisesti tai ainakin väheksyvästi yleistajuisuuden vaatimuksiin. He kiinnittivät ylenmäärin huomiota tason kohottamistehtävään. Tähän tehtävään on tietenkin kiinnitettävä suurta huomiota, mutta olisi virheellistä korostaa sitä yksipuolisesti, eristetysti ja ylenmääräisesti. Se tosiasia, että kysymys siitä, ketä kirjallisuuden ja taiteen on palveltava, ei ole saanut selvää ratkaisua, kuten edellä olen sanonut, näkyy

myös tässä. Kun on jäänyt selittämättä, ketä on palveltava, ei ole voinut olla myöskään selvää kriteeriota yleistajuisuutta ja tason kohottamista koskevassa kysymyksessä, mistä nämä toverit puhuivat, vielä mahdottomampaa oli tietenkin löytää oikeata suhdetta molempien välillä. Koska kirjallisuutemme ja taiteemme tulee pääasiassa palvella työläisiä, talonpoikia ja sotilaita, niin yleistajuisuuden täytyy merkitä helppotajuisuutta työläisiä, talonpoikia ja sotilaita varten, ja tason kohottamisen lähtökohdana täytyy pitää työläisten, talonpoikien ja sotilaiden tasoa. Mitä heille on tarjottava? Sitäkö, mitä feodaalisten tilanherrojen luokka tarvitsee ja minkä tämä luokka tajuaa helposti? Vai sitäkö, mikä on tarpeen porvaristolle ja minkä se tajuaa helposti? Vai sitäkö, mikä on tarpeen pikkuporvarillisille intellektuelleille ja minkä he tajuavat helposti? Ei mitään näistä kolmesta. Vain sitä, mikä on tarpeen itselleen työläisille, talonpojille ja sotilaille ja minkä he tajuavat helposti. Sen vuoksi työläisten, talonpoikien ja sotilaiden kasvattamistehtävän ratkaisemiseksi on sitä ennen tutustuttava työläisiin, talonpoikiin ja sotilaihin. Tämä on totta erikoisesti kirjallisuuden ja taiteen tason kohottamiseen nähden. On kohotettava jostakin lähtökohdasta katsoen. Ottaakamme esimerkiksi vesiämpäri: kohotetaanko se ilmasta eikä maasta? Mistä lähtökohdasta on sitten kohotettava kirjallisuuden ja taiteen tasoa? Feodaalien luokan tasoltako? Porvaristonko tasolta? Pikkuporvarillisten intellektuellien tasoltako? Ei miltään näistä kolmesta: kohotettava on vain työläis-, talonpoikais- ja sotilasjoukkojen tasolta. Tämä ei merkitse myöskään, että työläiset, talonpojat ja sotilaat on kohotettava feodaalien luokan, porvariston tai pikkuporvarillisen sivistyneistön »korkealle» tasolle, se merkitsee, että kirjallisuuden ja taiteen tasoa on kohotettava siihen suuntaan, jota itse työläiset, talonpojat ja sotilaat kulkevat eteenpäin, siihen suuntaan, jota proletariaatti kulkee eteenpäin. Tästä juuri

seuraakin, että tehtävänä on ottaa oppia työläisiltä, talonpojilta ja sotilailta. Vain heihin suuntautumalla voidaan ymmärtää oikein kysymys kirjallisuuden ja taiteen yleistajuisuudesta ja niiden tason kohottamisesta, löytää oikea suhde niiden välillä.

Mistä lähteistä kaikki kirjallisuuden ja taiteen lajit saavat ravintonsa? Kirjallisuuden ja taiteen tuotteet ideologisina muotoina ovat tulosta tietyn yhteiskunnan elämän heijastelusta kulttuurin vallankumouksellisten edustajien tajunnassa. Itse kansan elämä sisältää mitä rikkaimpia aineskerrostumia luovaa kirjallis-taiteellista työtä varten. Se on luonnon tilassa olevaa ainesta, muovaamatonta ainesta, mutta samalla elävintä, rikkainta ja perustavinta ainesta. Ja tässä mielessä kaikki kirjallisuus ja kaikki taide kalpenevat sen edessä. Se on kaiken kirjallisuuden, kaiken taiteen ainoa, tyhjentyvätön ja ehtymätön lähde. Se on ainoa lähde, sillä se on ainoa mahdollinen, ja sen ohella ei voi olla mitään toista lähdeä. Eräät sanovat: eivätkö kirjailijain ja taiteilijain tuotteet, eivätkö entisajan ja ulkomaiden kirjallisuuden ja taiteen tuotteet voi myös olla lähteinä? Mutta olemassaolevat kirjallisuuden ja taiteen muistomerkit eivät ole lähde, vaan ainoastaan virta, joka itse saa alkunsa lähteestä: ne on luotu niiden ainesten pohjalla, joita entisajan tai ulkomaiden kirjailijat ja taiteilijat ovat ammentaneet luovaa työtään varten kansan elämästä omana aikanaan, omassa maassaan. Meidän on omaksuttava menneisyyden koko suurenmoinen kirjallinen ja taiteellinen perintö, otettava siitä arvostelevasti valikoiden kaikki mikä on hyödyllistä kannustimena luotaessa teoksia, jotka rakentuvat kansan elämästä, meidän aikanamme, meidän maassamme ammennetuista aineksista. Onko käytettävissämme sellainen kannustin vai eikö ole, se ei ole läheskään samantekevää: siitä riippuu, tuleeko kirjailijan tai taiteilijan tuotteista viimeistely vai kypsytön, hieno vai karkea, onko sen

taso korkea vai matala, luoko tekijä tuotteitaan nopeasti vaiko hitaasti. Juuri sen vuoksi emme mitenkään voi kieltäytyä ottamasta perintönä ja käyttämästä työssämme kannustimena entisajan ja ulkomaiden kirjailijoiden ja taiteilijoiden tuotteita, vaikkapa ne olisivatkin feodaalisia tai porvarillisia. Perintö pysyy kuitenkin aina vain perintönä ja kannustin vain kannustimena; niihin ei saa vaihtaa omaa luomistyötä, ja se on mahdotontakin. Entisajan tai ulkomaisten tekijäin tuotteiden mekaaninen lainaaminen tai sokea jäljittely on tyhjänpäiväisintä, vahingollisinta kaavamaisuutta kirjallisuudessa ja taiteessa. Vallankumouksellisen kirjailijan tai taiteilijan Kiinassa, kirjailijan tai taiteilijan, joka antaa toiveita, täytyy mennä joukkoihin, täytyy mennä pitkäksi aikaa ja varauksitta, koko sydämeästään ja mielestään työläisten, talonpoikien ja sotilaiden joukkoon, taistelun tuoksinaan, luovan työn ainoalle, mitä avarimmalle ja mitä rikkaimmalle lähteelle tarkkaillakseen, havaitakseen, tutkiakseen ja eritelläkseen ihmisiä, yhteiskuntaa, kansanjoukkoja, elämän ja taistelun kaikkia eläviä muotoja, kaikkea kirjallistaiteellisen luomistyön perustavaa aineistoa. Vasta sen jälkeen voidaan ryhtyä luomistyöhön. Päinvastaisessa tapauksessa työstäsi tulee juureton ja sinusta tulee juuri se, mistä Lu Hsin jälkisäädöksessään niin ankarasti varoitti poikaansa — tyhjänpäiväinen kirjailija tai tyhjänpäiväinen taiteilija <sup>5</sup>.

Vaikka ihmiskunnan yhteiskunnallinen elämä on kirjallistaiteellisen luomistyön ainoa lähde, vaikka se itse on sisällöltään mittaamattomasti elävämpi ja rikkaampi kuin kirjallisuus ja taide, ei kansa kuitenkaan tyydy yksistään siihen, vaan vaatii kirjallisuutta ja taidetta. Miksi? Siksi, että vaikka niin elämä kuin kirjallisuus ja taidekin ovat suurenmoisia, voi kirjallisuuden ja taiteen tuotteista kuvastuva elämä kuitenkin näyttää ja sen täytyy näyttää ylevämmältä, kirkkaammalta, keskitetyimmältä, tyyppillisemmältä ja ihanteellisemmalta ja

niin ollen myös täydellisemmältä kuin jokapäiväinen todellisuus. Vallankumouksellisen kirjallisuuden ja taiteen täytyy todellisesta elämästä aineksensa ammentamalla luoda mitä erilaisimpia hahmoja ja auttaa joukkoja viemään historiaa eteenpäin. Esimerkiksi, toiset kärsivät nälkää ja vilua, joutuvat sorron kohteeksi, toiset taas riistävät ja sortavat ihmisiä; sellaisia tosiasioita on kaikkialla, ja ihmiset kulkevat niiden ohi välinpitämättöminä. Kirjailijat ja taiteilijat sommittelevat yhteen näitä jokapäiväisiä ilmiöitä, hahmoittelevat tyypeiksi niihin sisältyviä ristiriitoja ja taistelua ja luovat kirjallisuuden tai taiteen tuotteita, jotka herättävät kansanjoukkoja, innostavat niitä, kutsuvat niitä yhdistämään voimansa taisteluun niiden olosuhteiden muuttamiseksi, joissa elävät. Jollei sellaista kirjallisuutta ja sellaista taidetta olisi, ei tämä tehtävä olisi täytettävissä tai sitä ei voitaisi täyttää tarokkaasti ja nopeasti.

Mitä merkitsee kirjallisuuden ja taiteen yleistajuisuuden saattaminen ja mitä niiden tason kohottaminen? Millainen on näiden kahden tehtävän välinen suhde? Yleistajuiset teokset ovat yksinkertaisempia ja kansanomaisempia, ja sen vuoksi laajat kansanjoukot tajuavat ne tänään helpommin ja nopeammin. Korkeatasoisemmat teokset ovat hiotumpia, mutta sen vuoksi niiden luominen on vaikeampaa, ja tänään ne leviävät laajojen kansanjoukkojen keskuuteen yleensä vaikeammin ja hitaammin. Tällä hetkellä työläiset, talonpojat ja sotilaat käyvät kovaa, veristä taistelua vihollista vastaan. Feodaalien luokan ja porvariston pitkäaikaisen herruuden johdosta ovat työläiset, talonpojat ja sotilaat lukutaidottomia, oppimattomia. Sen vuoksi he vaativat tiukasti laajaa valistusliikettä, vaativat sellaisia tietoja ja sellaisia kirjallisuuden ja taiteen tuotteita, joita he tarvitsevat kipeästi ja joita he tajuavat helposti, sellaisia, jotka kohottaisivat heidän innostustaan taistelussa, lujittaisivat voiton uskoa, vahvistaisivat heidän yhtenäisyyt-



tään ja edistäisivät heidän yksimielistä taisteluaan vihollista vastaan. Heihin nähden ensimmäisenä askeleena ei tule olla »kirjokuvien ompeleminen silkkiliinaan», vaan »hiilen hankkiminen talvipakkaseen». Sen vuoksi olennaisimpana tehtävänä nykyoloissa on yleistajuisuuden saavuttaminen. Tämän tehtävän halveksiminen tai aliarvioiminen olisi virhe.

Työtä yleistajuisuuden saavuttamiseksi ja työtä tason kohottamiseksi ei kuitenkaan saa irroittaa toisistaan. Asia ei ole vain siten, että eräät parhaimmat teokset ovat jo nykyisin joukoille tajuttavia, vaan myös siten, että laajojen joukkojen kulttuuritaso kohoaa lakkaamatta. Jos me yleistajuuteen pyrkiessämme kangistumme ainiaaksi samalle tasolle, jos me tarjoamme kuukaudesta toiseen, vuodesta vuoteen, päivä päivältä yhtä ja samaa, aina vain samaa »Paimenpoikaa»<sup>6</sup>, aina samoja hieroglyfejä — ihminen, käsi, suu, veitsi, härkä ja pessi<sup>7</sup> — niin eikö opettaja tule loppujen lopuksi opetettavan kaltaiseksi? Ja mikä merkitys voi sellaisella työllä olla kirjallisuuden ja taiteen yleistajuisuuden edistämiseksi? Kansa vaatii helpotajuisia kirjallisuutta ja taidetta, mutta tämän jälkeen se vaatii myös niiden tason kohottamista vuodesta vuoteen, kuukaudesta kuukauteen. Tässä yleistajuisuus merkitsee kansalle helposti tajuttavaa ja tason kohottaminen merkitsee tason kohottamista kansaa varten. Työssä tason kohottamiseksi ei ole lähdettävä jostakin epämääräisestä pisteestä avaruudessa eikä pysyteltävä erossa todellisesta elämästä; on lähdettävä siltä tasolta, jonka joukot ovat jo saavuttaneet. Tason kohottamisen edellytyksenä on se mitä on jo saavutettu työssä kirjallisuuden ja taiteen lähentämiseksi joukkoihin ja mikä vuorostaan antaa suunnan viimeksi mainitulle. Jos otetaan esimerkiksi Kiina, niin täällä vallankumouksellisen liikkeen samoin kuin vallankumouksellisen kulttuurinkin kehitys tapahtuvat epätasaisesti; ne leviävät vähitellen. Yhdessä paikassa työ kirjallisuuden ja taiteen lähentämiseksi joukkoihin

on jo käynnissä ja sen pohjalla on aloitettu jo tason kohottaminen; toisessa paikassa tämä työ ei vielä ole alkanutkaan. Sen vuoksi arvokas kokemus tason kohottamisesta yleistajuisuuden saavuttamisen pohjalla voi olla hyödyksi toisessa paikassa, jotta kumpikin työ tapahtuisi oikealla tavalla liiaksi mutkittelematta. Jos otetaan kansainvälinen mittasuhte, niin ulkomaiden myönteinen kokemus, ensi tilassa Neuvostoliiton kokemus voi myös esittää osaa työmme ohjauksessa. Tason kohottamisen täytyy siis meillä tapahtua sen pohjalla, mitä on saavutettu työssä yleistajuisuuden saavuttamiseksi, ja työssämme yleistajuisuuden saavuttamiseksi meidän on pidettävä ohjeenamme sitä, mitä on saavutettu tason kohottamisessa. Juuri sen vuoksi työ yleistajuisuuden saavuttamiseksi, mistä meillä on puhe, ei ainoastaan ole ehkäisemättä tason kohottamista, vaan päinvastoin luo pohjan tason kohottamistyölle, jonka puitteet ovat nyt rajoitetut, ja valmistele välttämättömiä edellytyksiä tälle työlle tulevaisuudessa, jolloin sen puitteet ovat paljon laueammat.

Paitsi sellaista kirjallisuuden ja taiteen tason kohottamista, jota kansanjoukot tarvitsevat välittömästi, on vielä sellaistaakin tason kohottamista, jota ne tarvitsevat välillisesti: se on tason kohottamista aktiiviväkeä varten. Aktiiviväki muodostuu joukkojen edistyneimmistä aineksista: sillä on tavallisesti jonkin verran suurempi sivistysmäärä kuin kansanjoukoilla. Se tarvitsee aivan välttämättömästi korkeammalla tasolla olevaa kirjallisuutta ja taidetta, ja olisi virhe jättää tämä huomioon ottamatta. Se mitä tehdään aktiiviväkeä varten palvelee samaan aikaan täysin määrin myös laajoja joukkoja, sillä vain aktiiviväen avulla voidaan kasvattaa joukkoja ja ohjata niitä. Jos me luovumme tästä tavoitteesta, jos se mitä annamme aktiiviväelle ei voi auttaa sitä kasvattamaan joukkoja ja ohjaamaan niitä, on työmme tason kohottamiseksi tarkoitukse-

tonta ja irrallaan pääperiaatteestamme — kansanjoukkojen palvelemisesta.

Yhteenvetona voidaan sanoa, että kirjallis-taiteellisen luomistyön aines, joka sisältyy kansan elämään ja jota vallankumouksellinen kirjailija tai taiteilija luovalla tavalla muovaa, muuttuu kirjallisuuden tai taiteen tuotteeksi, joka palvelee laajoja kansanjoukkoja ideologian muotona. Siihen kuuluvat korkeatasoinen kirjallisuus ja taide, jotka ovat kehittyneet alkeistasolla olleen kirjallisuuden ja taiteen pohjalla ja ovat tarpeen niille joukoille, joiden taso on korkeammalla, ensitilassa kansanjoukkojen aktiiviväelle; toisaalta siihen kuuluvat myös alkeistason kirjallisuus ja taide, jotka saavat suunan korkeamman tason kirjallisuudelta ja taiteelta ja joita laajat kansanjoukot tavallisesti tarvitsevat eniten tänään. Niin korkeamman kuin alkeistasonkin kirjallisuutemme ja taiteemme palvelevat samassa määrin laajoja kansanjoukkoja, ennen muuta työläisiä, talonpoikia ja sotilaita; ne luodaan työläisiä, talonpoikia ja sotilaita varten, ja työläiset, talonpojat ja sotilaat käyttävät niitä hyväkseen.

Ratkaistuumme kysymyksen tason kohottamisen ja yleis-tajuisuuden välisestä suhteesta voimme edelleen ratkaista myös kysymyksen suhteesta mestareiden ja niiden välillä, jotka tekevät kulttuurityötä joukkojen keskuudessa. Meidän kirjallisuutemme ja taiteemme mestareiden tehtävänä ei ole palvella ainoastaan aktiiviväkeä, vaan pääasiallisesti laajoja joukkoja. Meidän sanataiteilijaimme on kiinnitettävä huomiota seinälehtiin, joita joukot julkaisevat, sekä sotilasjoukko-osastojen ja maaseudun kirjeenvaihtajien työhön; näyttämötaiteilijaimme on kiinnitettävä huomiota pieniin näyttelijäryhmiin sekä joukko-osastoissa että kylissä; musiikin mestareittemme on kiinnitettävä huomiota lauluihin, joita joukot laulavat; kuvataiteitten mestareittemme on kiinnitettävä huomiota niihin kuvataiteen muotoihin, joita joukot luovat. Kaikkien näiden

tovereiden on oltava mitä läheisimmässä yhteydessä tovereihin, jotka tekevät kulttuurityötä joukkojen keskuudessa, ja yhtäältä on autettava ja ohjattava näitä, mutta toisaalta otettava heistä oppia, saatava heidän välityksellään ravintoa, rikastuttava kansanjoukoista tulevilla elävöittäville mehuilla, jottei mestaruus muuttuisi juurettomaksi, joukoista irrottuneeksi, todellisuudesta irrottuneeksi, sisällyksettömäksi ja elinkyvyttömäksi. Meidän on kunnioitettava mestareita; he ovat asiallemme hyvin arvokkaita. Meidän on kuitenkin sanottava heille, että kaiken kirjallisuuden ja taiteen vallankumouksellisen edustajan työllä voi olla sisältöä vain siinä tapauksessa, jos hän on sidottu joukkoihin, kuvastaa joukkojen elämää, esiintyy joukkojen uskollisena airueena. Joukkoja voi kasvattaa vain olemalla niiden edustaja; joukkojen opettajaksi voi tulla vain asettumalla niiden oppilaaksi. Jos taas joku luulee itseään joukkojen herraksi, kuvittelee olevansa aristokraatti, joka istuu tärkeänä korkealla »roskaväen» yläpuolella, niin olkootpa hänen lahjansa kuinka suuret tahansa, joukoille ne eivät ole tarpeen ja hänen työnsä on näköaloja vailla.

Eikö meidän tällainen asenteemme ole utilitaristinen, hyöty-moraalia edustava? Materialistit eivät vastusta utilitarismia yleensä, vaan ainoastaan feodaalista, porvarillista, pikkuporvarillista utilitarismia, niitä teeskentelijöitä, jotka sanoissa vastustavat utilitarismia, mutta käytännössä ovat kaikkein itsekäimpiä ja lyhytnäköisimpiä utilitaristeja. Maailmassa ei ole ihmisiä, jotka olisivat utilitarismin yläpuolella; luokkayhteiskunnassa jokainen lähtee oman luokkansa hyötynäkökohdista. Me olemme proletaarisia, vallankumouksellisia utilitaristeja, me pidämme lähtökohtanamme niiden laajojen joukkojen nykyisten ja tulevien etujen yhteisyyttä, jotka muodostavat yli 90 % koko väestöstä. Me olemme vallankumouksellisia utilitaristeja, jotka asettavat itselleen hyvin laajat ja pitkälle täh-

täävät tavoitteet, emmekä ahtaita utilitaristeja, jotka näkevät vain osittaisen ja ohimenevän. Siten esimerkiksi luomalla teoksia, jotka miellyttävät vain suppeaa henkilöpiiriä eivätkä ole tarpeen kansan enemmistölle, vaan toisinaan aiheuttavat sille vahinkoakin, mutta joita työnnetään väkisin markkinoille, propagoidaan joukkojen keskuudessa itsensä tekijän tai suppean henkilöpiirin hyödyksi — näiden vielä samalla syyttäessä joukkoja utilitarismista — ei ainoastaan loukata joukkoja, vaan todistetaan vielä, että itse tekijä ei ymmärrä omaa mitättömyyttään. Taiteen tuotetta voidaan pitää hyvänä vain siinä tapauksessa, jos se tuottaa todellista hyötyä kansanjoukoille. Vaikka olisit luonut sellaisenkin laulun kuin »Valkoista lunta aurinkoisena keväänä», mutta jos siitä toistaiseksi nauttii vain pieni ihmisryhmä ja joukot laulavat yhä vielä »Tavallista kylän miestä»<sup>8</sup>, ja jos et yritä kohottaa niiden tasoa, vaan ainoastaan moitat niitä, niin koko moitiskelusi menee hukkaan. Tehtävänämmä on yhdistää »Valkoista lunta aurinkoisena keväänä» ja »Tavallinen kylän mies» toisiinsa, yhdistää kirjallisuuden ja taiteen tason kohottaminen niiden yleistajuisuuteen. Ilman sellaista yhdistämistä joutuu minkä tahansa mestarin korkeinkin taide väistämättömästi palvelemaan vain suppean ihmispiirin etuja. Jos hän taas ryhtyy väittämään, että tässä näkyy hänen »ylevyytensä», on se hänen puoleltaan vain vaateliaisuutta, jota joukot eivät hyväksy.

Sen jälkeen kun on otettu perussuunnaksi se, että kirjallisuuden ja taiteen on palveltava työläisiä, talonpoikia ja sotilaita ja on ratkaistu kysymys siitä, kuinka heitä on palveltava, voidaan ratkaista kaikki muutkin kysymykset, kuten esimerkiksi kysymys siitä, onko kuvattava todellisuuden valoisia vai pimeitä puolia, kysymys yhteenliittymisestä jne. Jos me kaikki otamme tämän perussuunnan, niin kirjallisuuden ja taiteen työntekijämme, kirjalliset ja taiteelliset oppilaitok-

semme, kirjallisuuden ja taiteen kysymyksiä käsittelevät julkaisumme, kirjailija- ja taiteilijajärjestömme ja koko toimintamme kirjallisuuden ja taiteen alalla tulevat seuraamaan tätä suuntaa. Siitä poikkeaminen merkitsisi virheeseen lankeamista. Kaikki mikä ei vastaa tätä suuntausta, on korjattava asian vaatimalla tavalla.

### III

Nyt kun olemme todenneet, että kirjallisuutemme tulee palvelulla laajoja kansanjoukkoja, voimme siirtyä kysymykseen kirjallisuutta ja taidetta koskevan puolueemme työn sekä koko puolueen välisestä keskinäissuhteesta, ja myös kysymykseen kirjallisuutta ja taidetta koskevan puolueemme työn ja eikommunistien tällä alalla tekemän työn välisestä yhteydestä, toisin sanoen kysymykseen kirjallisuuden ja taiteen työntekijöiden yhteisrintamasta.

Aloitamme ensimmäisestä kysymyksestä. Nyky maailmassa kaikki kulttuuri, ja siten myös kirjallisuus ja taide, kuuluu tietuille luokille ja seuraa tiettyä poliittista suuntausta. Taidetta taiteen vuoksi, luokkien yläpuolella olevaa taidetta, politiikasta sivussa kehittyvää tai siitä riippumatonta taidetta ei todellisuudessa ole olemassa. Proletaarinen kirjallisuus ja taide ovat osa proletariaatin koko vallankumouksellisesta toiminnasta, tai niinkuin Lenin sanoo, »vallankumouksen yhteisen mekanismin ratas ja ruuvi»<sup>9</sup>. Sen vuoksi asema, minkä puolueen työ kirjallisuuden ja taiteen alalla ottaa sen koko vallankumouksellisessa toiminnassa, on täysin määriteltävissä ja tarkoin todettavissa; tämä työ palvelee vallankumouksellisia tehtäviä, jotka puolue on ottanut vallankumouksen tietyssä vaiheessa. Tämän kieltäminen merkitsee vaipumista dualismiin ja pluralismiin, ts. itse asiassa trotskilaiselle kan-

nalle: »politiikka marxilaista, taide porvarillista». Emme suistu ylenmääräiseen, mahdottomuuteen menevään kirjallisuuden ja taiteen tärkeyden tähdentämiseen, mutta emme suostu myöskään aliarvioimaan niiden merkitystä. Kirjallisuus ja taide palvelevat politiikkaa, mutta ne itse vuorostaan vaikuttavat suuresti politiikkaan. Vallankumouksellinen kirjallisuus ja taide ovat osa vallankumouksen koko asiasta, ne ovat sen ratas ja ruuvi. Vaikka ne jäävätkin jälkeen toisista vieläkin tärkeämmistä osista merkityksensä, tärkeytensä ja vuoronsa puolesta, ne ovat kuitenkin yleisen mekanismin ratas ja ruuvi, vallankumouksen koko asian välttämätön osa. Ellei ole olemassa edes alkeellisinta, edes yksinkertaisinta kirjallisuutta ja taidetta, ei vallankumous voi kehittyä eteenpäin eikä voi voittaa. Olisi virhe olla käsittämättä tätä. Edelleen, kun me sanomme kirjallisuuden ja taiteen palvelevan politiikkaa, tarkoitamme luokkapolitiikkaa, kansanjoukkojen politiikkaa emmekä poliittisten toimihenkilöiden suppean ryhmän politiikkaa. Poliitiikka — riippumatta siitä, onko se vallankumouksellista vai vastavallankumouksellista — on aina luokan taistelua luokkaa vastaan eikä pienen ihmisryhmän toimintaa. Vallankumouksellisen taistelun ideologisella rintamalla, taiteen rintamalla, täytyy ehdottomasti palvella poliittista taistelua, sillä luokkien ja joukkojen tarpeet voivat saada keskitetyn ilmaisun vain politiikan välityksellä. Ne vallankumoukselliset poliittiset toimihenkilöt — ammattipoliitikot, jotka ovat omaksuneet vallankumouksellisen poliittisen tieteen, toisin sanoen osaavat vallankumouksellisen politiikan taidon, ovat vain monien miljoonien kansan keskuudessa vaikuttavien poliittisten toimihenkilöiden johtajia, ja heidän tehtävänä on yleistää näiden kansan poliittisten toimihenkilöiden mielipiteitä, viimeistellä niitä ja viedä ne sitten takaisin joukkoihin, jotta joukot ottaisivat ne vastaan ja toteuttaisivat elämässä; meidän poliittiset toimihenkilömme eivät lainkaan ole sellaisia aristokraattisia

»poliitikkoja», jotka valavat kannuja kammioittensa seinien sisällä, pitävät itseään suurina älyniekkoina ja harrastavat itsensä mainostamista: »meidän firmamme on kaikkien yläpuolella — pyydämme, ettei meitä sekoitettaisi toisiin!» Tässä onkin periaatteellinen ero proletaaristen ja rappeutuneiden porvarillisten poliittisten toimihenkilöiden välillä. Juuri tämän vuoksi ja vain tämän vuoksi on mahdollista täydellinen yhtenäisyys kirjallisuutemme ja taiteemme poliittisen suuntauksen ja totuudellisuuden kesken. Ellei tätä ymmärretä, jos mataloitettaisiin proletaarista politiikkaa ja proletaarisia poliittisia toimihenkilöitä, niin se olisi väärin.

Nyt siirrymme kysymykseen yhteisrintamasta kirjallisuudessa ja taiteessa. Kirjallisuus ja taide palvelevat politiikkaa; ja koska politiikan ensimmäisenä, perustavana kysymyksenä Kiinassa on tänään taistelu japanilaisia anastajia vastaan, niin kommunistien, jotka työskentelevät kirjallisuuden ja taiteen alalla, täytyy ennen muuta liittyä yhteen kaikkien kirjallisuuden ja taiteen ei-kommunististen edustajien kanssa (puolueelle myötämielisistä ja pikkuporvarillisista kirjallisuuden ja taiteen työntekijöistä alkaen kaikkiin niihin porvarillisiin ja tilanherroja palveleviin kirjallisuuden ja taiteen edustajiin saakka, jotka kannattavat taistelua anastajia vastaan) japanilaisia anastajia vastaan käynnissä olevan taistelun pohjalla. Edelleen, on liityttävä yhteen demokratian pohjalla; kun taas osa niistä kirjallisuuden ja taiteen edustajista, jotka kannattavat taistelua anastajia vastaan, ei hyväksy tätä pohjaa, niin yhteenliittymisen puitteetkin tulevat tässä tapauksessa olemaan väistämättömästi jonkin verran ahtaammat. Vihdoin on liityttävä yhteen kirjallisuuden ja taiteen erikoiskysymysten ympärille, kysymysten, jotka koskevat taiteellisen luomistyön menetelmää ja tyyliä. Me kannatamme sosialistista realismia, mutta monet kirjallisuuden ja taiteen edustajat torjuvat sen, ja sen vuoksi yhteenliittymisen puitteet tulevat tässä olemaan



vielä suppeammat. Toisten kysymysten yhteydessä tapahtuu yhteenliittymistä, toisten yhteydessä on taistelua ja arvostelua. Kaikki nämä ovat itsenäisiä kysymyksiä, mutta samalla ne ovat toisiinsa sidottuja, ja sen vuoksi niissäkin kysymyksissä, jotka edistävät yhteenliittymistä, kuten esimerkiksi kysymyksessä taistelusta japanilaisia anastajia vastaan, esiintyy kuitenkin sekä taistelua että arvostelua. Mutta jos yhteenliittymistä toteutetaan yhteisrintaman sisällä ilman, että käydään taistelua tai jos harjoitetaan, kuten muutamat toverit aikaisemmin ovat tehneet, oikeisto-oppportunistista antautumis- ja perässäläahustamispolitiikkaa tai »vasemmisto»-opportunistista ei-kommunistien syrjimisen ja lahkolaisuuden politiikka — niin kaikki tämä merkitsee virheellisen linjan noudattamista. Tämä pitää paikkansa sekä politiikkaan että taiteeseen nähden.

Kirjallisuuden ja taiteen pikkuporvarillisilla edustajilla on Kiinassa näkyvä paikka niiden voimien keskuudessa, jotka muodostavat yhteisrintaman kirjallisuuden ja taiteen alalla. Heidän katsomuksissaan ja tuotteissaan on paljon vikoja, mutta samaan aikaan nämä henkilöt pyrkivät jossakin määrin lähestymään vallankumousta, jossakin määrin lähestymään työkansaa. Sen vuoksi on erikoisen tärkeä tehtävä auttaa heitä pääsemään vioistaan, taistella näiden henkilöiden vetämiseksi mukaan työkansaa palvelevan rintaman riveihin.

#### IV

Yksi tärkeimmistä keinoista taistelussa kirjallisuuden ja taiteen rintamalla on kirjallisuuden ja taiteen arvostelu. Tätä arvostelua on kehitettävä; aikaisemmin on tämänsuuntaista työtä tehty aivan riittämättömästi, ja toverit ovat täällä oikein huomauttaneet siitä. Kirjallisuuden ja taiteen arvostelu on monimutkainen ongelma, joka vaatii syvällistä erikoistutkimusta. Tässä tahdon pysähtyä erikoisesti vain perus-

kysymykseen — kysymykseen arvostelun kriteeriosta ja sen ohella selvittää lyhyesti mielipiteeni erillisistä kysymyksistä, joita eräät toverit ovat ottaneet esille, ja kosketella myös eräitä virheellisiä katsomuksia.

Kirjallisuuden ja taiteen arvostelussa on kaksi kriteeriota: poliittinen ja taiteellinen.

Poliittisen kriteerion valossa kaikki mikä edistää taistelua japanilaisia anastajia vastaan ja kansan voimien yhdistämistä, kaikki mikä vahvistaa kansanjoukkojen moraalista yhtenäisyyttä, kaikki mikä ehkäisee liikettä taaksepäin ja auttaa liikettä eteenpäin — kaikki se on hyvää; ja päinvastoin kaikki mikä ei edistä taistelua japanilaisia anastajia vastaan eikä kansan yhteenliittymistä, kaikki mikä synnyttää moraalista rikkiinäisyyttä kansanjoukoissa, kaikki mikä vaikeuttaa liikettä eteenpäin ja vetää ihmisiä takaisinpäin — kaikki se on huonoa. Mutta mihin meidän on viime kädessä nojattava päätelmissämme puhuessamme hyvästä ja huonosta: vaikutteisiinko (ts. subjektiivisiin toivomuksiin) vai tuloksiin (ts. yhteiskunnalliseen käytäntöön?) Idealistit korostavat itsepintaisesti vaikutteiden merkitystä ja kieltävät tulosten merkityksen; mekaanisen materialismin kannattajat korostavat itsepintaisesti tulosten merkitystä ja kieltävät vaikutteiden merkityksen. Päinvastoin kuin nämä molemmat me tarkastelemme dialektis-materialistisista asenteista vaikutteita ja tuloksia niiden ykseydessä. Vaikutteiden, jotka tarkoittavat joukkojen parasta, täytyy olla erottamattomassa yhteydessä tuloksiin, jotka saavat joukkojen tunnustuksen, niiden tulee muodostaa ykseys. Jos vaikutteet tarkoittavat henkilökohtaisia tai ahtaan ryhmäkunnan etuja, niin se on kelvotonta; jos vaikutteet tarkoittavat joukkojen etua, mutta eivät johda tuloksiin, jotka saisivat joukkojen tunnustuksen ja tuottaisivat joukoille hyötyä, niin sekään ei kelpaa. Ovatko tekijää ohjanneet oikeat ja hyvät vaikutteet, ts. mitkä ovat hänen vaikutteensa, sitä ei ole

arvosteltava hänen julistustensa perusteella, vaan sen mukaan, miten hyödyllisiä hänen toimintansa (ennen muuta hänen teostensa) tulokset ovat laajoille yhteiskuntakerroksille. Yhteiskunnallinen käytäntö ja sen tulokset ovat kriteeriona subjektiivisia toivomuksia tai vaikutteita arvioitaessa. Lahkolaisuuden täytyy olla vierasta kirjallisuus- ja taidearvostelullemme; pitäen ohjeenamme yleistä periaatetta, yhteenliittymistä taisteluun japanilaisia anastajia vastaan, meidän on sallittava kirjallisuuden ja taiteen tuotteita, jotka kuvastavat mitä erilaisimpia poliittisia katsomuksia, mutta samaan aikaan arvostelumme tulee pysyä vankasti periaatteellisissa asenteissa: on arvosteltava terävästi ja tuomittava kaikki kirjallisuuden ja taiteen tuotteet, jotka sisältävät epäkansallisia, epätieteellisiä, kansanvastaisia ja kommunisminvastaisia katso- muksia, sillä sekä vaikutteittensa että tuloksiensa puolesta sel- laiset luvalla sanoen »tuotteet» häiritsevät yhteenliittymistä taisteluun japanilaisia anastajia vastaan.

Taiteellisen kriteerion valossa kaikki mikä on suhteellisen korkealla taiteellisella tasolla, on hyvää tai suhteellisen hyvää, mutta kaikki mikä on suhteellisen alhaisella taiteellisella tasolla, on huonoa ja suhteellisen huonoa. Tässäkin on tietysti arvioitava tuotteen sosiaalista hyötyä. Kirjailijain ja taiteili- jain keskuudessa tuskin on ihmisiä, jotka eivät pitäisi omia tuotteitaan erinomaisina. Arvostelumme täytyy sallia mitä erilaisimpien taideteosten vapaa kilpailu, mutta samaan aikaan on aivan välttämätöntä arvioida oikein niiden ansiot, pitäen lähtökohtana taidetta käsittelevän tieteen vaatimuksia, jotta taide, joka on suhteellisen alhaisella tasolla, täydellistyisi vähitellen ja tulisi suhteellisen korkeatasoiseksi taiteeksi ja jotta taide, joka ei vastaa laajojen joukkojen taistelun vaatimuksia, tulisi näitä vaatimuksia vastaavaksi taiteeksi.

On siis olemassa kaksi kriteeriota: poliittinen ja taiteelli- nen; mikä on sitten niiden keskinäissuhde? Poliitiikan ja tai-

teen välille ei saa asettaa yhtäläisyysmerkkiä, samoin kuin sitä ei saa asettaa yleisen maailmankatsomuksen ja taiteellisen luomistyön ja taidearvostelun metodien välille. Me emme kiellä ainoastaan abstraktista, ehdottomasti muuttumatonta poliittista kriteeriota, vaan kiellämme myös abstraktisen, ehdottomasti muuttumattoman taiteellisen kriteerion; jokaisella luokalla jokaisessa luokkayhteiskunnassa on oma erikoinen kriteerionsa, sekä poliittinen että taiteellinen. Jokainen luokka jokaisessa luokkayhteiskunnassa asettaa kuitenkin aina poliittisen kriteerion ensimmäiselle tilalle ja taiteellisen toiselle. Porvaristo hylkää aina proletaarisen kirjallisuuden ja taiteen tuotteet, miten suuret niiden taiteelliset ansiot lienevätkään. Proletariaatin on määriteltävä suhteensa menneiden aikakausien kirjallisuuden ja taiteen tuotteisiin ennen muuta riippuen siitä, millaista suhdetta kansaan tietty teos ilmaisee ja onko sillä ollut edistysellinen merkitys historiassa. Saattaa olla poliittisesti perinpohjin taantumuksellisia teoksia, joilla samaan aikaan on ehkä eräänlaista taiteellisuutta. Mutta mitä taiteellisempi sisällöltään taantumuksellinen teos on, sitä voimakkaammin se pystyy myrkyttämään kansaa ja sitä päättävämmiin se on hylättävä. Kaikkien riistäjäluokkien kirjallisuuden ja taiteen yhteinen ominaisuus niiden rappiokaudella on ristiriita taantumuksellisen poliittisen sisällön ja taiteellisen muodon välillä. Me taas vaadimme politiikan ja taiteen ykseyttä, sisällön ja muodon ykseyttä, vallankumouksellisen poliittisen sisällön ja mahdollisimman täydellisen taiteellisen muodon ykseyttä. Taiteellisessa suhteessa puutteelliset teokset, niin edistyksellisiä kuin ne poliittisesti saattavat ollakin, eivät kuitenkaan vaikuta tehokkaasti. Sen vuoksi arvostellessamme taiteen tuotteita, jotka sisältävät virheellisiä poliittisia katsomuksia, me vastustamme samaan aikaan myös taipumusta kirjoittaa »agitprop-teoksia», jotka sisältävät vain oikeita poliittisia katsomuksia, mutta ovat taiteellisesti avut-

tomia. Kirjallisuudessa ja taiteessa meidän on käytävä taistelua kahdella rintamalla.

Mainitut taipumukset ovat ominaisia monille tovereillemme. Monet toverimme ovat taipuvaisia suhtautumaan väheksyen tuotteittensa taiteelliseen puoleen, ja sen vuoksi heidän pitäisi kiinnittää huomiota taiteellisen tasonsa kohottamiseen. Olen kuitenkin sitä mieltä, että erikoisen suuri merkitys nyt on poliittisella puolella. Eräillä tovereilla ei ole alkeellisimpikaan poliittisia tietoja, minkä johdosta heillä esiintyy kaikenlaisia sekavia käsityksiä. Sallinette minun esittää muutamia esimerkkejä Jenanin elämästä.

Ottakaamme esimerkiksi »ihmisolemuksen teoria». Onko maailmassa sellaista kuin ihmisolemus? On tietysti. Mutta maailmassa on vain konkreettinen ihmisolemus eikä abstraktista ihmisolemusta. Luokkayhteiskunnassa taas on vain ihmisolemus, jolla on tietty luokkaluonne, eikä ole luokkien ulkopuolella esiintyvää ihmisolemusta. Me puolustamme proletaarista ihmisolemusta, laajojen kansanjoukkojen ihmisolemusta, mutta tilanherrat ja porvaristo puolustavat tilanherrojen ja porvariston ihmisolemusta, vaikka he eivät sanoissa sitä myönnäkään, vaan esittävät sen ainoana ihmisolemuksena. Ihmisolemus, josta eräät pikkuporvarilliset intellektuellit toitottavat, on myös irrallaan kansanjoukoista tai vieläpä sillä on kansanvastainenkin luonne. Ihmisolemus, josta he puhuvat, on olennaisesti vain porvarillista individualismia, ja sen vuoksi heidän silmissään kaikki mikä muodostaa proletaarisen ihmisolemuksen, näyttää ihmisolemusta vastaamattomalta.

Nimenomaan tältä pohjalta käsitellään »ihmisolemuksen teoriaa», jota nyt Jenanissa jotkut ehdottavat niin sanotun kirjallisuus- ja taideteorian perustaksi. Se on aivan väärin.

Sanotaan, että »kirjallisuuden ja taiteen perustavana lähtökohtana on rakkaus, rakkaus ihmiseen». Rakkaus voi todellakin olla lähtökohtana, mutta on olemassa toinen lähtökohta

ja sen lisäksi perustava. Rakkaus on luonteeltaan ihanteellinen ilmiö, se on yhteiskunnallisen kehityksen tuote. Pääperiaatteenamme on, ettei lähtökohtana pidetä ihanteellista, vaan objektiivista käytäntöä. Rakkaus proletariaattia kohtaan on syntynyt sivistyneistöstä lähtöisin olevissa kirjailijoissamme ja taiteilijoissamme sen johdosta, että yhteiskunnallisen elämän ehdot ovat saattaneet heidät tuntemaan kohtalonsa liittyvän proletariaatin kohtaloon. Vihamme Japanin imperialismia kohtaan johtuu siitä, että Japanin imperialismi sortaa meitä. Maailmassa ei ole aiheetonta rakkautta, kuten ei ole myöskään aiheetonta vihaa. Mitä taas tulee niin sanottuun »ihmisrakkauteen», niin siitä saakka, kun ihmiskunta jakautui luokkiin, ei maailmassa ole ollut tuollaista kaikkikäsitteävää rakkautta. Kaikki hallitsevat luokat ovat aikaisemmin saarnanneet mielellään kaikkikäsitteävän rakkauden aatetta; monet niin sanotut viisaat ovat myös mielellään saarnanneet sitä, mutta kukaan ei ole vielä toteuttanut sitä todenteolla, sillä luokkayhteiskunnassa se on mahdotonta. Todellinen ihmisrakkkaus on mahdollista, mutta vasta sen jälkeen, kun koko maailmassa on hävitetty luokat. Luokat jakavat yhteiskunnan antagonistisiin ryhmiin, ja vasta luokkien hävittämisen jälkeen ilmaantuu rakkaus koko ihmiskuntaa kohtaan. Mutta tällä hetkellä sellaista rakkautta ei ole. Emme voi rakastaa vihollisia, emme voi rakastaa rumia ilmiöitä ihmiskunnassa. Päämääränämme on niiden hävittäminen. Tämä on aakkostotuus; eivätkö kirjailijamme ja taiteilijamme yhä vieläkin ymmärrä tätä?

Sanotaan, että »kirjallisuuden ja taiteen kaikissa aikaisemmissa tuotteissa on annettu samanlainen tila niin valoisan kuin synkänkin kuvaukselle — molemmille tasan». Tässä väitteessä on paljon sekavaa. Kirjallisuuden ja taiteen tuotteet eivät suinkaan aina vastaa tätä luonnekuvaa. Useat pikkuporvarilliset kirjailijat eivät ole löytäneet elämästä mitään valoi-

saa; heidän teoksensa ovat sisältäneet vain synkän paljastamista, ja sellaiset teokset ovat saaneet »paljastuskirjallisuuden» nimen. On ollut sellaisiakin, jotka ovat harjoittaneet yksinomaan pessimismin, elämän inhoamisen propagandaa. Päinvastoin, Neuvostoliiton kirjallisuus on sosialismin rakennustyön kaudella kuvannut pääasiallisesti valoisaa. Se näyttää myös työssä esiintyviä epäkohtia, kuvaa kielteisiäkin tyypejä, mutta synkän kuvaaminen tapahtuu vain yleisen valoisan kuvan kirkastamiseksi eikä lainkaan, kuten täällä on sanottu, »molemmille tasan».

Taantumuskauden porvarilliset kirjailijat ja taiteilijat kuvaavat vallankumouksellisia joukkoja rettelöitsijöinä ja itseään pyhimyksinä, toisin sanoen esittävät valoisan synkänä ja päinvastoin. Vain todella vallankumoukselliset kirjailijat ja taiteilijat pystyvät ratkaisemaan oikein kysymyksen siitä, mitä on ylistettävä ja mitä paljastettava. Kaikkien kansanjoukkoja vahingoittavien pimeiden voimien paljastaminen, kansanjoukkojen kaiken vallankumouksellisen toiminnan ylistäminen — sellainen on vallankumouksellisen kirjailijan ja vallankumouksellisen taiteilijan päätehtävä.

Väitetään, että »tähän saakka on kirjallisuuden ja taiteen tehtävänä aina ollut paljastaminen». Tämä väite samoin kuin edellinenkin on todistuksena tieteellisten tietojen puuttumisesta historian alalta. Edellä on jo sanottu, että kirjallisuuden ja taiteen aikaisemmat tuotteet eivät suinkaan rajoitu ainoastaan paljastamiseen. Vallankumouksellisilla kirjailijoilla ja taiteilijoilla voivat paljastuksen kohteena olla vain hyökkääjät, riistäjät, sortajat ja se inhottava kuva, jonka nämä antavat kansasta, mutta eivät suinkaan laajat kansanjoukot. Kansanjoukotkaan eivät ole vailloja, mutta nämä viat on poistettava harjoittamalla arvostelua ja itsearvostelua kansan keskuudessa, ja sellainen arvostelu ja itsearvostelu ovat kirjal-

lisuuden ja taiteen tärkeimpiä tehtäviä. Sitä ei kuitenkaan voida nimittää »kansan paljastamiseksi». Kansan suhteen kysymys voi olla pääasiassa vain sen valistamisesta, sen sivistystason kohottamisen välttämättömyydestä. Vain vastavallankumouksellisen taiteen ja kirjallisuuden edustajat voivat kuvata kansaa »luonnostaan tylsämieliseksi» ja vallankumouksellisia joukkoja »despoottisiksi kapinoitsijoiksi».

Väitetään, että »pakinan aikakausi jatkuu vielä ja että me tarvitsemme vielä Lu Hsinin kirjallista laatua». Lu Hsinilta, joka eli pimeiden voimien herruuden olosuhteissa, oli riistetty sananvapaus ja sen vuoksi hän taisteli kylmän ironian ja terävän satiirin täyttämän pakinan aseilla. Ja Lu Hsin oli siinä täysin oikeassa. Meillekin on tarpeen myrkyllisen pilkan kohdistaminen fasismiin, Kiinan taantumuksellisiin ja kaikkeen, mikä vahingoittaa kansaa; mutta Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueella ja miehittäjien selustassa sijaitsevien vastarintatukikohtien alueella, missä vallankumouksellisen kirjallisuuden ja taiteen edustajille on annettu kaikki demokraattiset vapaudet ja jätetty ne antamatta ainoastaan vastavallankumouksellisille aineksille, ei voida yksinkertaisesti lainata Lu Hsinin pakinain muotoa. Täällä me voimme puhua täydellä äänellä eikä meillä ole syytä turvautua hämäriin vihjeisiin, jotka tekevät kansanjoukoille vaikeaksi teoksen ymmärtämisen. Jos taas on puhe kansan vihollisista eikä itsestään kansasta, on muistettava, ettei Lu Hsin pakinakaudellaan koskaan ivannut vallankumouksellista kansaa eikä vallankumouksellisia puolueita eikä hyökännyt niitä vastaan; suhteessa näihin hänen pakinoissaan oli kokonaan toinen sävy kuin suhteessa vihollisiin. Edellä jo mainitsin, että on arvostettava kansan vikoja, mutta siinä on pysyttävä todella kansan kannalla ja arvostelumme tulee olla täynnä kiihkeää pyrkimystä puolustaa kansaa ja kasvattaa sitä. Jos taas suhtaudutaan tovereihin samoin kuin viholliseen, niin silloin asetu-



taan vihollisen kannalle. Merkitseekö tämä, että kieltäydymme kokonaan satiirista? Ei, satiiria tarvitaan aina. Mutta satiiria on monenlaista; satiiria, joka tähtäytyy vihollisia vastaan, satiiria, joka tähtäytyy liittolaisia vastaan, satiiria, joka tähtäytyy oman leirimme ihmisiä vastaan; suhteemme siihen täytyy jokaisessa tapauksessa olla erilaista. Emme suinkaan vastusta satiiria yleensä, vaan kieltäydymme käyttämästä sitä valikoimatta.

Sanotaan näin: »En ole taipuvainen ylistämään, koska valoisaa ylistävät teokset tuskin voivat olla eteviä, ja synkkää kuvaavat teokset tuskin voivat olla mitättömiä». Joko tahi: joko olet porvarillinen kirjailija tai taiteilija ja silloin et ylistä proletariaattia, vaan porvaristoa, tahi olet proletaarinen kirjailija tai taiteilija, ja silloin et ylistä porvaristoa, vaan proletariaattia ja koko työkansaa. Teokset, joissa ylistetään porvariston valoisia puolia, tuskin voivat olla eteviä, ja tuotteet, joissa kuvataan sen synkkiä puolia, tuskin voivat olla mitättömiä; tuotteet, joissa ylistetään proletariaatin valoisia puolia, tuskin voivat olla vähäarvoisia, mutta tuotteet, joissa kuvataan niin sanottuja proletariaatin »synkkiä puolia», ovat ehdottomasti mitättömiä. Eikö kirjallisuuden ja taiteen koko historia ole näyttänyt tätä toteen? Miksi ei pitäisi ylistää kansaa — ihmiskunnan historian luoja? Miksi ei pitäisi ylistää proletariaattia, kommunistista puoluetta, uutta demokratiaa, sosialismia? Mutta on vielä ihmisiä, joilla ei ole mitään lämpimiä tunteita kansan asiaa kohtaan, vaan jotka proletariaatin ja sen etujoukon taisteluun ja menestyksiin nähden omaksuvat sivustakatsojan välinpitämättömän asenteen. Nämä ihmiset ovat kiinnostuneita vaan itsestään ja ylistävät väsymättä vain itseään, — niin, ja joskus vielä joitakin »sankareita» siitä ahtaasta ryhmästä, jonka avulla he hankkivat itselleen pääomaa. Sellaiset pikkuporvarilliset indivi-

dualistit eivät tietenkään tahdo ylistää vallankumouksellista kansaa, lujittaa sen rohkeutta taistelussa, sen voiton uskoa, eikä vallankumouksellinen kansa tarvitse sellaisia »laulajia».

Sanotaan vielä näin: »Kysymys ei ole asenteesta, minun asenteeni on oikea, aikomukseni hyviä, tajuan asian ytimen, mutta en ole osannut ilmaista kaikkea tätä, ja siitä syystä teos on kuitenkin esittänyt kielteistä osaa». Edellä olen jo puhunut dialektis-materialistisesta näkökannasta kysymyksen ollessa herätteistä ja tuloksista; nyt on selvitettävä, eikö kysymys tuloksista ole samanaikaisesti myös kysymys asenteesta? Jos ihminen pitää työssään ohjeenaan vain herätteitä eikä ole kiinnostunut tuloksista, niin hän on kuin lääkäri, joka kirjoittaa vain lääkemääräyksiä mutta ei välitä mitään siitä, kuinka paljon ihmisiä on tuhoutunut hänen hoitonsa tähden, tai niinkuin poliittinen puolue, joka rajoittuu julistuksiin eikä lainkaan ole kiinnostunut siitä, toteutetaanko ne käytännössä. Sallikaa kysyä: Onko sellainen asenne oikea? Ovatko sellaiset aikomukset hyviä? Tehdessämme etukäteen laskelmia tulosten suhteen ei meillä tietenkään ole takeita siitä, ettemme erehdy. Jos tosiasiat ovat kuitenkin jo osoittaneet meille, että tulos on kielteinen, ja me toimimme silti vanhaan tapaan, niin voidaanko olla sitä mieltä, että aikomuksemme ovat hyvät? Meidän on tehtävä päätelmämme poliittisesta puolueesta tai lääkäristä niiden käytännöllisen toiminnan tulosten perusteella; tämän näkökannan mukaisesti meidän on arvosteltava myös kirjailijaa. Todella hyvät aikomukset vaativat, että otetaan huomioon tulokset, yleistetään kokemus, tutkitaan menetelmiä tai — jos puhe on taiteellisesta luomistyöstä — kuvaamistapaa. Todella hyvät aikomukset vaativat varsin vilpittöntä vikojen ja virheiden itsearvostelua, tahtoa korjata nämä viat ja virheet. Juuri siten kommunistit soveltavat itsearvostelun menetelmää. Vain sellainen asenne on oikea. Ja vain käytännöllisessä toiminnassa, jossa noudatetaan mitä

ankarinta vastuuntuntoa, voidaan vähitellen ymmärtää, mikä on oikea asenne ja omaksua se askel askeleelta. Jos taas et käytännöllisessä toiminnassasi edisty tähän suuntaan, vaan ai-noastaan väität omahyväisesti, että olet »ymmärtänyt kai-ken», niin käytännössä tulee näkymään, ettet ole ymmärtä-nyt yhtään mitään.

Ja vihdoin väitetään: »Ei ole oikein kehoittaa meitä tutki-maan marxilaisuutta: se johtaa siihen, että omaksumme sel-laisen luomistyön metodin, joka saa meidät vain matkimaan dialektisen materialismin väitteitä, mutta se vahingoittaa luovaa mielenlaatuamme». Marxilaisuutta me tutkimme tarkastel-laksemme maailmaa, yhteiskuntaa, kirjallisuutta ja taidetta dialektisen ja historiallisen materialismin näkökulmasta em-mekä suinkaan muuttaaksemme kirjallisia ja taiteellisia tuot-teita filosofian luennoiksi. Marxilaisuus voi vain käsittää rea-lismin, mutta ei korvata sitä taiteellisessa luomistyössä, sa-moin kuin se voi käsittää atomi- ja elektroniteorian fysiikassa eikä korvata sitä. Tyhjät ja kuivat dogmaattiset määritelmät vahingoittavat luovaa mielenlaatua eivätkä vain luovaa mie-lenlaatua: ne vahingoittavat ennen muuta itseään marxilai-suutta. Dogmaattinen »marxilaisuus» ei ole lainkaan marxi-laisuutta, vaan jotakin marxilaisuuden vastaista. Voiko marxi-laisuus kuitenkin hävittää jonkinlaista luovaa mielenlaatua? Kyllä voi. Se hävittää päättävästi feodaalista, porvarillista, pikkuporvarillista, liberaalista, individualistista, nihilististä, estetisoivaa, aristokraattista, rappiohenkistä, pessimististä ja muuta kansanvastaista ja epäproletaarista luovaa mie-lenlaatua. Mutta jos sellaista luovaa mielenlaatua on proletaa-risilla kirjailijoilla ja taiteilijoilla, niin pitääkö se hävittää? Olen sitä mieltä, että pitää, vieläpä mitä päättävimmällä ta-valla, mutta hävitettäessä vanhaa voidaan samanaikaisesti ra-kentaa uutta.

## V.

Mistä todistaa se seikka, että kirjallisuuden ja taiteen työntekijäin piireissä Jenanissa on syntynyt mainittuja ongelmia? Siitä, että näissä piireissä esiintyy vielä laajalti poikkeamista oikeasta työtyylistä ja että tovereillamme on vielä paljon sellaisia syntejä kuin idealismi, dogmatismi, tyhjänpäiväinen haaveilu, sanojen pieksäntä, käytännön halveksiminen, joukoista irtautuminen jne. Tässä tarvitaan todellista ja vakavaa kampausta työtyylin korjaamiseksi.

Monet toverimme eivät vielä tajua täysin eroa proletariaatin ja pikkuporvariston välillä. Monet puolueen jäsenet ovat liittyneet puolueeseen organisatorisesti, mutta ideologisesti he eivät ole kokonaan eivätkä toisinaan lainkaan liittyneet siihen. Näillä ihmisillä, jotka eivät ole ideologisesti vielä liittyneet puolueeseen, on pää täynnä riistäjäluokilta periytynyttä rotua; he eivät lainkaan ymmärrä, mitä on proletaarinen ideologia, mitä on kommunismi, mitä on puolue. He järkeilevät näin: »Mitä se sellainen proletaarinen ideologia on, eikö se ole samaa vanhaa jankutusta?» He eivät tajua, että tämän »jankutuksen» omaksuminen ei ole lainkaan helppoa, että on ihmisiä, jotka eivät ikäänään pysty kehittymään kommunisteiksi ja että sellaisille ihmisille ei jää muuta neuvoksi kuin erota puolueesta. Sen vuoksi, vaikka enemmistö puolueeseemme, meidän riveihimme kuuluvista tovereista on aatteellisesti vankkaa väkeä, on kuitenkin välttämätöntä — jotta meidän johtamamme vallankumous pääsisi kehittymään vielä laajemmaksi ja päättyisi nopeammin — saattaa todenteolla rivimme järjestykseen niin ideologisessa kuin organisatorisessakin suhteessa. Mutta saadaksemme asiat järjestykseen organisatorisessa suhteessa tarvitaan ennen muuta järjestyksen aikaansaamista ideologisessa suhteessa, tarvitaan proletaarisen ideologian taistelun kehittämistä epäproletaarista ideologiaa

vastaan. Kirjallisuuden ja taiteen työntekijäin piireissä Jenanissa ideologinen taistelu on jo alkanut ja se on täysin välttämätöntä. Pikkuporvaristosta lähteneet henkilöt turvautuvat aina sitkeästi kaikkiin keinoihin — niiden joukossa kirjallisiin ja taiteellisiin — tehostaakseen itseään, levittääkseen vakaumuksiaan, pyrkien muovaamaan puolueen ja koko maailman pikkuporvarillisen sivistyneistön omaksi kuvaksi. Näin ollen meidän täytyy huutaa heille kovalla äänellä: »Kuulkaahan, 'toverit'! Tuo ei kävele! Proletariaatti ei muokaudu teidän tahtoonne. Teidän talutusnuoraanne lähteminen merkitsisi tosiasiallisesti suurten tilanherrojen ja suurporvariston talutusnuoraan lähtemistä. Se uhkaa tuholla puoluetta ja kotimaata». Ketä sitten on seurattava? Vain proletariaatin etujoukon esikuvan mukaan voidaan muovata uudeksi puolue, muovata uudeksi maailma. Odotamme, että toverit kirjailijat ja taiteilijat tajuavat tämän kiistan koko vakavuuden ja ottavat aktiivisemmin osaa taisteluun, jotta saavuttaisimme kaikkien tovereiden tervehtymisen, jotta rivimme liittyisivät täydellisesti ja todenteolla yhteen ja lujittuisivat sekä ideologisesti että järjestöllisesti.

Sen johdosta, että ideologisessa suhteessa meillä ei kaikki ole vielä läheskään hyvin, monet toverimme eivät ole pystyneet käsittämään oikealla tavalla eroa vallankumouksen tukialueiden ja kuomintangin vallassa olevien alueiden välillä ja ovat sen vuoksi tehneet aika tavalla virheitä. Monet toverit ovat saapuneet tänne suoraan Šanghain rappujen alla sijaitsevista häkeistä<sup>10</sup>. Mutta saavuttuaan sellaisista häkeistä vallankumouksen tukikohtien alueelle toverit eivät ole siirtyneet ainoastaan yhdeltä seudulta kokonaan toisenlaiselle, vaan ovat siirtyneet yhdestä aikakaudesta kokonaan toisenlaiseen — puolifeodaalisesta puolisiirtomaayhteiskunnasta, joka on suurten tilanherrojen ja suurporvariston vallan alla, he ovat siirtyneet proletariaatin johtamaan uuden demokratian vallanku-

moukselliseen yhteiskuntaan. Saapuminen vallankumoukselle tukialueelle merkitsee siirtymistä aikakauteen, jota ei vielä ole ollut Kiinan koko monituhatuotisessa historiassa, laajojen kansanjoukkojen vallan aikakauteen. Ihmiset, jotka ympäröivät meitä, joiden keskuudessa me teemme propagandatyötämme, ovat täysin toisenlaisia ihmisiä. Entinen aika-kausi on siirtynyt peruuttamattomasti menneisyyteen. Sen vuoksi meidän on ilman pienintäkään horjuntaa sulaututtava yhteen näiden uusien kansanjoukkojen kanssa. Mutta jos täälläkin, näiden uusien joukkojen keskuudessa tovereita erottaa niistä entiseen tapaan, kuten viimeksi puhuessani sanoin, »tunteettomuus» ja »ymmärtämättömyys», jos he täälläkin muistuttavat »sankaria, jolla ei ollut missä näyttää oljuuttaan», niin sellaisten tovereiden ei ole vaikea olla ainoastaan maaseudulla, vaan vieläpä Jenanissakin. Eräät toverit ajattelevat näin: »Kirjoitan edelleenkin 'suuren selustan' lukijoita varten <sup>11</sup>, se on minulle tuttua ja sillä on 'yleiskansallinen merkitys'.» Sellaiset käsitykset ovat täysin vääriä. »Suuri selusta» tulee myös muuttamaan, »suuren selustan» lukijat eivät tahdo kuulla vallankumouksen tukialueiden kirjailijoilta samoja vanhoja tarinoita, jotka ovat jo kauan ikävyyttäneet heitä. He odottavat, että vallankumouksen tukialueiden kirjailijat kertoisivat heille uusista ihmisistä, uudesta maailmasta. Tästä seuraa, että mitä määrätietoisemmin kirjallinen tuote on tarkoitettu vallankumouksen tukikohtien kansanjoukoille, sen suurempi on sen yleiskansallinen merkitys. Fadejevin <sup>12</sup> »Tuhossa» on kuvattu vain yhtä pientä sissijoukkoa. Tätä teosta kirjoitettaessa ei ole lainkaan pyritty miellyttämään vanhan maailman lukijoiden makua, mutta sittenkin sen vaikutus on ulottunut koko maailmaan. Ainakin Kiinassa, kuten kaikille on tunnettua, sillä on ollut hyvin suuri vaikutus. Kiina kulkee eteenpäin eikä taaksepäin. Kiinaa vievät eteenpäin vallankumouksen tukialueet eivätkä mitkään takapajuiset

taantuvat seudut. Korjatessaan työtyyliään tovereiden täytyy ensi sijassa selvittää itselleen tämä perustilanne.

Mutta koska kerran on välttämätöntä sulautua uuteen aikakauteen, uusien kansanjoukkojen aikakauteen, on siis myös välttämätöntä ratkaista lopullisesti kysymys suhteesta kansanjoukkoihin. Ohjelauseeksemme on otettava Lu Hsinin seuraavat rivit:

»Rypistäen kulmiani katson kylmästi halveksien ylimyksen tuomitsevasti kohotettuun sormeen. Mutta kumartaen päätäni olen kuin puhvelihärkä valmis palvelemaan lasta»<sup>13</sup>.

Sana »ylimys» tarkoittaa tässä vihollista; me emme koskaan taivuta päätämme vihollisen edessä, niin hirvuinen kuin se lieneekin. Sana »lapsi» tarkoittaa tässä proletariaattia ja laajoja kansanjoukkoja. Kaikkien kommunistisen puolueen jäsenten, kaikkien vallankumouksellisten, vallankumouksellisen kirjallisuuden ja taiteen kaikkien työntekijäin on otettava esimerkiksi Lu Hsinista, on tultava »puhvelihäräksi» proletariaattia ja kansanjoukkoja varten, annettava niille kaikki voimansa, koko elämänsä viimeiseen hengenvetoon saakka. Sitä varten, että sivistyneistö voisi sulautua kansanjoukkoihin, että se voisi palvella kansanjoukkoja, tarvitaan aikaa, jotta molemmat pääsisivät tutustumaan toisiinsa. Tässä keskinäisessä tutustumisessa eivät kärsimykset ja hankaukset ole ainoastaan mahdollisia, vaan myös väistämättömiä. Tarvitaan kuitenkin vain päättäväsyyttä, ja silloin tarkoitus saavutetaan.

Olen käsitellyt tänään vain muutamia peruskysymyksiä, jotka koskevat toimintamme suuntaa kirjallisuuden ja taiteen alalla. On vielä paljon konkreettisia kysymyksiä, joiden tutkimista on jatkettava vastaisuudessa. Olen vakuuttunut siitä, että toverit tekevät vakaan päätöksen kulkea tähän suuntaan. Olen vakuuttunut siitä, että työtyyliä korjaamalla, jatkuvasti opiskelemalla ja työskentelemällä toverit pystyvät epäilemättä uudistumaan itse ja uudistamaan luomistyönsä,

pystyvät luomaan paljon oivallisia teoksia, jotka saavat osakseen lämpimän vastaanoton kansanjoukkojen taholta, ja että he pystyvät kohottamaan kirjallisuuden ja taiteen niin vallankumouksen tukialueilla kuin koko Kiinassakin uudelle, kunnia-kaalle tasolle.

### Huomautuksia

<sup>1</sup> Kts. V. I. Lenin, »Puoluejärjestö ja puoluekantainen kirjallisuus». Tässä kirjoituksessa Lenin hahmottelee proletarisen kirjallisuuden tunnusomaisia piirteitä: »Siitä tulee vapaa kirjallisuus senvuoksi, ettei etullu eikä virkaura, vaan sosialismin aate ja myötätunto työtätekeviä kohtaan värväävät uusia ja uusia voimia sen riveihin. Siitä tulee vapaa kirjallisuus senvuoksi, ettei se palvele kyllästynyttä sankaritarta, eikä ikävystyneitä ja ihroitumisesta kärsiviä 'yläluokan kymmeniä tuhansia', vaan miljoonia ja kymmeniä miljoonia työtätekeviä, jotka muodostavat maan kukan, sen voiman, sen tulevaisuuden. Siitä tulee vapaa kirjallisuus, joka hedelmöittää ihmiskunnan vallankumouksellisen ajattelun viimeisen sanan sosialistisen proletariaatin kokemuksella ja elävällä työllä, kirjallisuus, joka luo jatkuvan keskinäissuhteen menneisyyden kokemuksen (tieteellisen sosialismin, joka vie päätökseen sosialismin kehityksen sen alkeellisista, utopistisista muodoista) ja nykyisen kokemuksen (työläistoverien nykyisen taistelun) välillä.» (Teokset, osa 10, s. 30—31.)

<sup>2</sup> Liang Ši-tsiu — Kiinan vastavallankumouksellisen kansallissosialistisen puolueen jäsen. Hän harjoitti pitkän aikaa taantumuksellisen amerikkalaisen porvariston aatteiden propagandaa kirjallisuuden ja taiteen alalla, taisteli itsepäisesti vallankumousta vastaan ja paneteli vallankumouksellista kirjallisuutta ja taidetta.

<sup>3</sup> Tšou Tso-šen ja Tšang Tse-ping siirtyivät Japanin vallattua vuonna 1937 Pekingin ja Šanghaiin japanilaisten anastajien puolelle.

<sup>4</sup> Kts. Lu Hsinin puhetta »Vasemmistokirjallijain liitosta» koelmasta »Toisinajatteleva» (Kootut teokset, osa 4).

<sup>5</sup> Katso Lu Hsinin kirjoitusta »Kuolema» »Tsetseting»-nimisen kokoelman liitteestä (Kootut teokset, osa 6).

<sup>6</sup> »Paimenpoika» on Kiinassa paljon levinnyt näytelmä lauluineen ja tansseineen. Siinä on kaksi osaa: paimenpoika ja maalaistyttö. Näytelmän sisältö käy selville paimenpojan ja tytön kaksinlaulusta. Japanilaisia anastajia vastaan käydyin sodan alkuvaiheessa tätä näytelmää käytettiin muuntamalla sen tekstiä vihollista vastaan käytävän taistelun aatteiden levittämiseksi ja erääseen aikaan se oli hyvin laajalti levinnyt.

<sup>7</sup> Hieroglyfit, jotka merkitsevät sanoja »ihminen, käsi, suu, veitsi, härkä, pässi», ovat verraten yksinkertaiset kirjoittamista-



pansa puolesta, ja vanhassa Kiinassa ne olivat ensimmäisinä äidinkielen oppikirjoissa alkeiskouluissa.

<sup>8</sup> »Valkoista lunta aurinkoisena keväänä» ja »Tavallinen kylänmies» ovat laulujen nimiä Tšun ruhtinaskunnan ajoilta (III vuosisata e.a.a.). Ensinmainitun laulun aihe on monimutkaisempi, toisen yksinkertaisempi. Kiinalaisen kirjallisuuden antologiassa »Vensiuaniissa» »Sung Jun kysymyksissä ruhtinas Tšulle» kerrotaan, miten joku alkoi Tšun ruhtinaskunnan pääkaupungissa laulaa »Valkoista lunta aurinkoisena keväänä», jolloin »hänen lauluun toisti vain muutama kymmenen ihmistä», mutta kun hän alkoi laulaa »Tavallista kylän miestä», niin tuhannet ihmiset yhtyivät lauluun.

<sup>9</sup> Kts. V. I. Lenin, »Puoluejärjestö ja puoluekantainen kirjallisuus». Lenin kirjoittaa: »Kirjallisuuden asian täytyy tulla yleisproletaarisen asian osaksi, 'rattaaksi ja ruuviksi' yhdessä yhtenäisessä, suuressa sosialidemokraattisessa mekanismissa, jonka koko työväenluokan koko tietoinen etujoukko panee käyntiin» (Teokset, 10 osa, s. 27).

<sup>10</sup> Häkit, jotka sijaitsevat rappujen alla tai rappujen vierellä Šanghaissa. Ne ovat ahtaita ja pimeitä koppeja, ja sen vuoksi asuntovuokra niistä on verraten alhainen. Puutteellaiset kirjailijat ja taiteilijat, intellektuellit ja köyhät toimitsijat asuivat suurimmaksi osaksi näissä kopeissa.

<sup>11</sup> Tarkoitetaan kuomintangin vallassa olleita piirikuntia. Japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan aikana ihmiset nimittivät tavallisesti Kiinan lounaisosissa ja luoteisosissa sijaitsevia laajoja alueita, joita japanilaiset miehittäjät eivät olleet saaneet haltuunsa, vaan jotka olivat kuomintangin vallassa »suureksi selustaksi» erotukseksi »pienestä selustasta», toisin sanoen japanilaisille tehdyn vastarinnan tukikohdista, jotka sijaitsevat japanilaisten miehittäjien selustassa ja joita kommunistinen puolue johti.

<sup>12</sup> A. Fadejev — tunnettu neuvostokirjailija. Hänen novellinsa »Tuho», joka julkaistiin vuonna 1927, kertoo sissijoukkueen, johon kuului siperialaisia työläisiä, talonpoikia ja vallankumouksellisia intellektuelleja, taistelusta vastavallankumouksellisia joukkoja vastaan kansalaissodan aikana Neuvostoliitossa. Lu Hsin käänsi tämän novellin kiinan kielelle.

<sup>13</sup> Kts. Lu Hsinin pakinaa »Pilapiirros itsestäni» »Kokoelmasta, joka ei kuulu kokoelmiin» (Kootut teokset, osa VII).

## **LOKAKUUN VALLANKUMOUKSEN 25-VUOTISPAIVAN JOHDOSTA**

**(6. marraskuuta 1942)**

Toivorikkaina otamme tänä vuonna vastaan Lokakuun vallankumouksen juhlan. Olen varma siitä, että tämänvuotinen Lokakuun vallankumouksen vuosipäivä ei näytä käännekohtaa ainoastaan neuvostoliittolais-saksalaisen sodan kulussa, vaan se näyttää käännekohtaa myös tiellä fasisminvastaisen maailmanrintaman voittoon fasismin rintamasta.

Tähän saakka on Punainen armeija tehnyt yksinään vastarintaa fasistiselle Saksalle ja sen kumppaneille Euroopassa; Hitler on vielä kyennyt jatkamaan hyökkäystään, häntä ei ole vielä voitettu. Mutta Neuvostoliiton voimat ovat sodan kestäessä vahvistuneet ja Hitlerin toinen kesähyökkäys on mennyt myttyyn. Tästä lähtien on fasisminvastaisen maailmanrintaman tehtävänä aloittaa hyökkäys fasismin rintamaa vastaan ja tuottaa fasismille lopullinen tappio.

Punaisen rintaman soturit tekivät Stalingradin luona sankariryön, joka vaikuttaa koko ihmiskunnan kohtaloihin. He ovat Lokakuun lapsia. Lokakuun vallankumouksen lippu on voittamaton, fasismin voimat ovat tuhon omat.

Punaisen armeijan voitot, joita Kiinan kansa juhlii, ovat meidänkin voittojamme. Meidän sotamme japanilaisia anastajia vastaan on kestänyt jo enemmän kuin viisi vuotta. Meitä

odottavat vielä vaikeudet ja kieltäytykset, mutta voiton sarastus on jo näkyvissä. Voitto japanilaisista anastajista ei ole vain ennakolta ratkaistu, se on jo lähellä.

Kaikki voimat nujertamaan Japanin fasismia — sellainen on Kiinan kansan tehtävä!

## TALOUS- JA RAHAKYSYMYKSET JAPANILAISIA ANASTAJIA VASTAAN KÄYTVÄN SODAN KAUDELLA

(Joulukuu 1942)

Ensimmäinen osa Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueen korkeimpien johtavien työntekijäin neuvottelukokouksessa pidetystä alustuksesta. Vuodet 1941—1942 olivat vapautetuille alueille kaikkein raskainta aikaa koko japanilaisia anastajia vastaan käydyssä sodassa. Japanilaisten rosvojen hyökkäys ja siihen liittyneet petomaisuudet sekä kuomintangin toimeenpanema saarto aiheuttivat vapautetuille alueille äärettömän suuria rahallisia ja taloudellisia vaikeuksia. Mao Tse-tung osoitti, että puolueen tulee kaikin tavoin suunnata väestön ponnistuksia maatalouden ja muiden tuottavien talouden alojen kehittämiseen. Hän kehoitti kaikkia vapautetuilla alueilla olevia virastoja, oppilaitoksia ja sotaväenosastoja tekemään kaiken voitavansa tarpeittensa tyydyttämistä palvelevan tuotannon järjestämiseen. Tässä alustuksessa Mao Tse-tung arvosteli ankarasti väärää katsomusta, jonka puoltajat eivät kiinnittäneet huomiota koko talouden kehittämiseen, vaan rajoittivat koko ongelman vain rahavarojen hankkimiseen ja menojen peittämiseen. Hän arvosteli ankarasti sellaista kelvotonta työtyyliä, että ei kiinnitetty huomiota väestön nostattamiseen liikkeelle ja sen auttamiseen tuotannon kehittämisessä, vaan huolehdittiin ainoastaan varojen keräämisestä väestöltä. Tuotannon kehittämiseksi Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueella ja japanilaisten anastajien selustassa olleilla vapautetuilla alueilla,

tuotti mainioita tuloksia. Se teki armeijalle ja vapautettujen alueiden väestölle mahdolliseksi kestää menestyksellisesti suurimpien vaikeuksien kauden sotaa käytäessä ja antoi samalla puolueelle runsaan kokemuksen taloudellisen rakennustyön myöhempää johtamista varten.

On kehitettävä tuotantoa huollon varmistamiseksi — se on puolueemme yleislinja talous- ja rahakysymysten alalla. Monet toverit katselevat asiaa kuitenkin yksipuolisesti, yliarvioivat rahakysymyksen merkitystä eivätkä ymmärrä kuinka tärkeää on kehittää talouselämää kokonaisuudessaan. Heidän ajatuksensa pyörivät kaiken aikaa yksistään rahatulojen ja -menojen ympärillä, ja tästä johtuu, että niin ahkerasti kuin he yrittävätkin, he eivät saa mitään aikaan. Tässä vaikuttaa näiden tovereiden keskuudessa vielä elävä vanhentunut, kankea suhtautuminen asiaan. He eivät ymmärrä, että vaikka rahapolitiikka luonnollisestikin vaikuttaa talouteen, niin itse rahatalouden tila riippuu talouden tilasta kokonaisuudessaan. Milloinkaan ei kyetä voittamaan rahavaikeuksia, ellei taloudella ole kestäväää perustaa; talouden ollessa kehittymätöntä ei valtion kassa voi olla täynnä. Rahakysymys šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueella on kysymys varojen etsimisestä kymmenien tuhansien ihmisten — armeijan henkilökunnan ja hallintokoneiston — ylläpitoon, se on kysymys varojen hankkimisesta hallintomenoihin ja sodankäyntiin japanilaisia anastajia vastaan. Nämä varat saadaan väestöltä kerätyistä verotuloista, mutta myös kymmenien tuhansien ihmisten — armeijan henkilökunnan ja hallintokoneiston työntekijöiden — omasta tuotannollisesta toiminnasta. Ellemme kehitä väestön taloutta ja valtion taloutta ei meille jää muuta mahdollisuutta kuin odottaa nöyrinä turmiotamme. Rahavaikeudet voidaan voittaa vain kehittämällä tuotantoa todenteolla ja tehokkaasti. Jos taas suhtaudutaan asioihin jäykästi, jos unohtetaan talouden kehittämisen ja uusien tulolähteiden etsimisen välttä-

mättömyys ja yritetään ratkaista rahavaikeudet vain ehdottomasti välttämättömiä menoja supistamalla, ei siitä synny mitään.

Viitenä viimeksi kuluneena vuotena olemme läpäisseet monta vaihetta. Suurimmat vaikeudet saimme kokea vuosina 1940—1941. Tuona aikana kuomintang pani toimeen kaksi suurta kommunisminvastaista kamppailuaan. Asia meni niin pitkälle, että meillä ei ollut juuri lainkaan vaatteita, rasvaa, paperia eikä vihanneksia; sotilailamme ei ollut jalkineita, työntekijöiltämme puuttuivat talvella peitteet. Lopettamalla varojen myöntämisen meille ja järjestämällä alueemme taloudellisen saarron kuomintang yritti nujertaa meidät näännyttämällä. Me saimme silloin kokea todella äärettömän suuria vaikeuksia. Mutta me kestimme ne. Kestimme senvuoksi, että Raja-alueen väestö antoi meille elintarvikkeita, mutta pääasiassa sen vuoksi, että tartuimme itse päättävästi toimeen ja loimme oman valtion talouden. Raja-alueen hallitus perusti useita teollisuuslaitoksia, jotka tyydyttivät tarpeemme, armeijassa järjestettiin laaja tuotannollinen liike ja perustettiin maatalous-, teollisuus- ja kauppalaitoksia huoltoa varten; kymmenet tuhannet ihmiset — virastojen ja oppilaitosten henkilökunta — järjestivät samoin taloudellisia yrityksiä omien tarpeittensa tyydyttämiseksi. Kaikki nämä taloudelliset yritykset, joita armeija, virastot ja oppilaitokset perustivat ja jotka tarkoittivat omien tarpeiden tyydyttämistä, ovat nykyisten omalaatuisten olosuhteiden omalaatuista tuotetta: toisenlaisissa historiallisissa olosuhteissa se olisi ollut epärationaalista ja käsittämätöntä, mutta sinä aikana se oli täysin järjestetty ja aivan välttämätöntä. Juuri sellaisin toimenpitein me voitimme vaikeudet. Eivätkö nämä ilmeiset ja kumoamattomat historialliset seikat vahvista sitä totuutta, että vain talouden kehittäminen voi taata huollon? Nyt, vaikka meillä onkin vielä paljon vaikeuksia, on valtiontaloutemme perusta

jo laskettu. Kun vielä työskentelemme vuoden 1943 kuluessa, tulee tämä perusta entistä vankemmaksi.

Talouden kehittämislinja on oikea linja, mutta tämä kehittäminen ei saa olla seikkailunomaista, juuretonta. Eräät toverit, jotka eivät ota lukuun nykyisen ajankohdan ja asianomaisen seudun konkreettisia olosuhteita, huutavat tolkuttomasti »kehityksestä», vaatien esimerkiksi raskaan teollisuuden tehtaiden rakentamista, esittäen suunnitelmia suurten sotatarviketehtaiden yms. perustamisesta. Tuo kaikki on epäreaalista eikä sitä voida hyväksyä. Puolueen linja on talouden oikean kehittämisen linjaa. On toisaalta vastustettava vanhentunutta ja jäykkää asioihin suhtautumista, toisaalta taas tyhjää ja epäreaalista haihattelua. Sellaista on puolueemme taistelu kahdella rintamalla raha-asiain alalla ja taloudellisessa työssä.

Meidän pitää kehittää valtion taloutta, mutta emme saa unohtaa väestön meille antaman avun tärkeää merkitystä. Väestön meille antama viljamäärä oli vuonna 1940 90 000 tania, vuonna 1941 — 200 000 tania, vuonna 1942 — 160 000 tania<sup>1</sup>, mikä teki mahdolliseksi armeijan ja hallintokoneiston työntekijäin elintarvikehuollon. Aikaisemmin, vuoteen 1941 saakka, valtion maatalous antoi vielä hyvin vähän elintarvikkeita; elintarvikehuollon alalla olimme riippuvaisia väestöstä. Vaikka me vastedes varmasti lisäämme elintarviketuotantoa armeijan voimin, täytyy meidän kuitenkin vielä toistaiseksi nojata tässä suhteessa pääasiassa väestöön. Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alue on tosin selustassa eikä ole kokenut välittömästi sodan hävitystä, mutta sen laaja alue on harvaan asuttu, siinä elää vain puolitoista miljoonaa henkeä ja sen on vaikea luovuttaa niin suurta määrää elintarvikkeita. Sitäpaitsi väestö suorittaa täällä työvelvollisuutta suolan kuljetuksessa ja maksaa suolaveroa luonnossa tai rahalla; tämän lisäksi väestö osti vuonna 1941 lainan obligaatioita 5

miljoonan juanin arvosta — mikä kaikki yhdessä merkitsee sille melkoista taakkaa. Sodan käyntiä varten japanilaisia anastajia vastaan ja valtion rakentamista varten kansan täytyy kantaa tiettyä taakkaa, ja se käsittää täysin tämän välttämättömyyden. Aikoina, jolloin hallituksemme kokee äärimmäisen suuria aineellisia vaikeuksia, joudutaan kansan rasituksia jonkin verran lisäämään, ja kansa ymmärtää sen. Mutta väestöltä ottaessamme meidän pitää turvata sille sellaiset olosuhteet, että sen talous voisi kasvaa, että se voisi korvata sen minkä me otamme. Tämä merkitsee, että meidän tulee ottaa vastaavia käytännöllisiä askeleita ja löytää vastaavia muotoja auttaaksemme väestöä kehittämään maataloutta, karjanhoitoa, kotiteollisuutta, suolan valmistusta ja kauppaa, niin että väestö jotakin menettäessään saisi myös samalla jotakin ja että se saisi enemmän kuin antaa. Vain näillä ehdoilla voidaan kestää pitkälinen sota japanilaisia anastajia vastaan.

Eräät toverit, jotka eivät ota huomioon sodan vaatimuksia, hokevat vain, että hallituksen tulee harjoittaa »humaanista» politiikkaa. Se on erheellistä suhtautumista. Jos me näet emme pääse voitolle japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa, niin »humaaninen» politiikka osoittautuu »humaaniseksi» vain japanilaisia imperialisteja kohtaan, mutta ei anna mitään kansalle. Toisaalta, vaikka kansaa painavat rasitukset ovat vielä toistaiseksi melko suuria, mutta kun hallituksen ja armeijan kohtaamat vaikeudet tulevat voitetuiksi, kun sota japanilaisia anastajia vastaan viedään päätökseen ja vihollinen murskataan, koittaa kansalle onnellinen aika. Vallankumouksellisen hallituksen todella humanainen politiikka voi olla vain tällaista.

Toinen virheellinen suhtautumistapa on väestön kokemien vaikeuksien huomiotta jättäminen, pyrkimys ottaa lukuun vain hallituksen ja armeijan tarpeet, toisin sanoen sellainen asenne, että »päästetään lammikosta vesi kuiviin, jotta saa-



taisiin kala kiinni», ts. esitetään kansalle loputtomasti ylivoimaisia vaatimuksia. Se on kuomintangin asenne ja sitä me emme voi mitenkään jäljitellä. Meidän piti väliaikaisesti lisätä kansan harteilla olevaa taakkaa, mutta me ryhdyimme samalla luomaan valtion taloutta. Jo vuosina 1941—1942 tyydytti armeijan, virastojen ja oppilaitosten oman tuotannollisen toiminnan tuloksena saavutettu tuotto suurimman osan tarpeistamme. Se on ihme, jollaista Kiinan historiassa ei ole vielä ollut, se on meidän voittamattomuutemme aineellinen perusta. Sitä mukaa kuin kehittyi talous, joka tyydyttää meidän omat tarpeemme, voidaan huojentaa ja supistaa väestön verotaakkaa. Ensimmäisessä vaiheessa, vuosina 1937—1939, otimme väestöltä hyvin vähän, ja silloin sillä oli tilaisuus koota tuntuvasti voimia. Toisessa vaiheessa, vuosina 1940—1942, väestön verotusta lisättiin. Vuonna 1943 voimme siirtyä kolmanteen vaiheeseen. Jos meidän valtionaloutemme tulee vuosina 1943 ja 1944 jatkuvasti kehittymään, jos koko Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueella oleva armeijamme tai suurin osa siitä saa näiden kahden vuoden ajan tilaisuuden harjoittaa maanviljelystä, niin kahden vuoden kulltua voidaan väestön harteilla olevaa taakkaa jälleen keventää ja kansa saa uudelleen tilaisuuden voimien kokoamiseen. Tämä on täysin toteutettavissa, ja meidän tulee olla valmiina toimimaan juuri siihen suuntaan.

Meidän on hyljättävä molemmat virheelliset pyrkimykset ja esitettävä puolueemme oikeaa tunnusta: »tuotantoa on kehitettävä huollon varmistamiseksi»; valtionsektorin ja yksityissektorin välisten suhteiden alalla meidän on esitettävä tunnus: »on otettava huomioon sekä yhteiskunnalliset että yksityiset edut» eli toisin sanoen »on otettava huomioon sekä armeijan että väestön edut». Vain näitä tunnuksia me pidämme oikeina. Vain toimeliaasti kehittämällä valtion taloutta ja väestön taloutta me pystymme tyydyttämään rahantarpeemme. Suu-

rimpienkin vaikeuksien aikana meidän pitää kuitenkin ajatella verojen supistamista, jotta väestön kantama taakka ei aiheuttaisi sille vahinkoa, ja heti ensimmäisen tilaisuuden tullen on huojennettava kansan rasituksia, jotta se voisi koota voimiaan.

Kuomintangin kovakalloiset ainekset luulevat, että Raja-alueella suoritettava rakennustyö on toivotonta ja että Raja-alueen kohtaamat vaikeudet ovat voittamattomia. He odottavat päivästä päivään Raja-alueen »luhistumista». Sellaisten ihmisten kanssa ei kannata kiistellä; he eivät tule koskaan näkemään meidän »luhistumistamme». Me tulemme kasvaamaan ja menestymään kaiken aikaa. He ovat kykenemättömiä ymmärtämään, että kommunistisen puolueen ja Raja-alueen vallankumoushallituksen johtamat kansanjoukot tulevat aina tukemaan puoluettaan ja hallitustaan. Puolue ja hallitus löytävät varmasti tiet kaikkien vakavien vaikeuksien voittamiseen niin talouden kuin raha-asiainkin alalla. Eräät vaikeudet ovat jo nyt tulleet voitetuiksi, toiset voitetaan pian. Aikaisemmin me kohtasimme monin verroin suurempia vaikeuksia kuin nyt, ja olemme ne sittenkin voittaneet. Meidän pohjois- ja keski-Kiinassa olevien tukialueittemme nyt kohtaamat vaikeudet ovat paljon vakavammat kuin ne joita meillä on Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueella. Siellä on käynnissä keskeytymätön raskas sota; ja kuitenkin ovat nuo tukialueet pitäneet puoliaan jo viisi ja puoli vuotta, ja ne tulevat tietysti pitämään puoliaan edelleenkin, täydelliseen voittoon saakka. Meillä ei ole mitään syytä pessimismiin, sillä me pystymme voittamaan kaikenlaiset vaikeudet.

Tämän Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueen korkeimpien johtavien työntekijäin neuvottelukokouksen jälkeen me ryhdymme toteuttamaan armeijan ja hallintokoneiston supistamis- ja lujittamispolitiikkaa. Tätä toimenpidettä on nyt toteutettava erittäin tiukasti, johdonmukaisesti ja kaikkialla, eikä

vain jotenkuten, veltosti ja osittain. Tulokseksi täytyy saada armeijan ja hallintokoneiston supistaminen, niiden keskitys, tehokkuus, menojen säästö ja virkavaltaisuuden hävittäminen. Näiden viiden tehtävän täyttämistä riippuu taloudellisen työmme ja raha-asiaiden hoidon menestys hyvin suuressa määrin. Armeijan ja hallintokoneiston supistamisen jälkeen vaikuttavat kulutukseen käytettyjen menojen supistaminen ja tuotannosta saatavien tulojen lisääntyminen myönteisesti ja välittömästi raha-asioihin, mutta ne keventävät myös väestön taakkaa ja vaikuttavat suotuisasti sen talouteen. On tehtävä loppu sellaisesta asiain tilasta, että talous- ja raha-asiaiden elinten työstä puuttuu keskitys, on tehtävä loppu omavaltaisuudesta, sellaisesta asiain tilasta, että jokainen tekee mitä päähän pätkähtää, ja muista samanlaisista vastenmielisistä ilmiöistä; on saatettava voimaan keskitetty, joustava työsystemi, joka takaa poliittisten ohjeittemme johdonmukaisen toteuttamisen ja meidän järjestyksemme juurruttamisen. Kun sellainen keskitetty järjestelmä luodaan, lisääntyy työmme tehokkuus. Säästäväisyyden tulee olla kaikkien laitostemme, varsinkin talous- ja raha-asiaiden elintemme huomion keskiössä. Säästäväisyyttä toteuttamalla voimme päästä tarpeettomien, tuottamattomien menojen — kymmenien miljoonien juanien — huomattavaan supistamiseen. Talouden ja raha-asiaiden alalla toimivien työntekijäin tulee sitäpaitsi voittaa virkavaltaisuus, joka tuntuu vielä melko voimakkaana, ilmeten korrupsiona, kopeiluna, tarpeettomana muodollisuutena, virastokankeutena jne. Jos me toteutamme täydellisesti mainitut viisi vaatimusta puoluekoneistossa, vallan ja armeijan elimissä, voidaan nykyisen työmme armeijan ja hallintokoneiston supistamiseksi ja lujittamiseksi katsoa saavuttaneen tarkoituksensa; silloin me tietenkin pystymme voittamaan vaikeudet ja tukimme niiden suun, jotka hankkiutuvat nauramaan meidän »luhistumisellemme».

## Huomautuksia

<sup>1</sup> Mao Tse-tungin tässä esittämät numerotiedot elintarvikkeiden keräyksestä ilmaisevat yhteisen viljamäärän, jonka Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueen talonpojat luovuttivat vuosina 1940—1942 maatalousverona.

## KYSELY KUOMINTANGILLE

(12. heinäkuuta 1943)

Pääkirjoitus Jenanissa ilmestyneeseen »Tsefangšipao«-lehteen.

Japanilaisille anastajille Kiinassa tehtävän vastarinnan leirissä on viime aikoina ollut havaittavissa epänormaali, hirvittävä ilmiö: useissa kuomintangin johtamissa puolue-, hallitus- ja sotilaselimissä on aloitettu kamppailu, joka tähtää yhteenliittymisen ja japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asian vahingoittamiseen. Tätä kamppailua käydään kommunisminvastaisen taistelun lipun alla, mutta se on itse asiassa suunnattu kiinalaista kansakuntaa, Kiinan kansaa vastaan.

Aloitamme kuomintangin armeijasta. Kuomintangin johtaman Kiinan armeijan päävoimista sijaitsee luoteessa kolme armeijaryhmää — 34., 37. ja 38. — 8. sotavyöhykkeen varakomentajan Hu Tsung-nanin ylipäällikkyyden alaisina. Niistä on kahta käytetty Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueen saartoon ja vain yhtä japanilaisia rosvoja vastaan, Itšuanista Tungkuaniin ulottuvan lohkon puolustukseen Huangho-joen varrella. Raja-alueen saarto on kestänyt jo yli neljä vuotta, siihen on jo totuttu — kunhan vain vältettäisiin sotilaallisia yhteentörmäyksiä. Joku päivä sitten tapahtui kuitenkin yllättäen seuraava muutos: kolmesta armeijasta, 1:stä, 16:sta ja

90:stä, jotka muodostavat Huangho-joella puolustusasemissa olleen armeijaryhmän, on kaksi siirretty seuraavasti: 1. armeija Pintšoun—Tšunhuan alueelle ja 90. armeija Lotšuanin alueelle, ja nämä armeijat ovat ryhtyneet aktiivisesti valmistautumaan hyökkäykseen Raja-alueita vastaan; täten on Huangho-joen puolustuslinjat jätetty suurimmalta osaltaan paljaaksi.

Tämä ei voi olla herättämättä epäilyjä: millaisia ovat lopultakin näiden kuomintangilaisten ja japanilaisten väliset suhteet?

Monet kuomintangilaiset pitävät joka päivä häikäilemättä melua siitä, että kommunistinen puolue muka »vahingoittaa japanilaisia vastaan käytävän sodan asiaa» ja »häiritsee yhteenliittymistä». Mutta voidaankohan päävoimien poistamista Huangho-joen puolustusrintamalta nimittää japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan aktivisoimiseksi? Voidaankohan Raja-alueita vastaan tehtyä hyökkäystä sanoa yhteenliittymisen lujittamiseksi?

On paikallaan esittää tuon hyökkäyksen toimeenpanneille kuomintangilaisille seuraava kysymys: te käänsitte japanilaisille selkänne, mutta japanilaiset seisovat kasvot teihin päin — mitä te tulette tekemään, jos japanilaisten mieleen johtuu iskeä teitä selkään?

Ja jos japanilaiset sen jälkeen, kun te olette luopuneet suuresta puolustuslohkosta Huangho-joella kuitenkin jäävät sanattomina tarkkailemaan tätä vastarannalta, eivätkä ryhdy etenemään, vaan ainoastaan riemuitsevat katsellessaan kiikareillaan teidän loittonevia hahmojanne, niin miksi tämä kaikki tapahtuu? Miksi teidän selkänne ovat japanilaisille niin mieluisia, miksi te niin kevyin sydämin jätitte paljaaksi puolustusrintaman, jätitte avoimeksi suuren puolustuslohkon?

Yksityisomistukseen perustuvassa yhteiskunnassa on tapana

panna ovet yöksi lukkoon. Kaikki tietävät, että sitä ei tehdä suotta, vaan varkaiden varalta. Mutta te olette nyt levittäneet oven selkosen selälleen: ettekö te pelkää varkaita? Mutta mikseivät varkaat käy sisälle teidän selälleen avaamattanne ovesta?

Jos koko Kiinassa, kuten te väitätte, vain kommunistinen puolue yksinään »vahingoittaa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asiaa», kun taas teille muka on »kansakunta yli kaiken», niin mitkä näkökohdat olivat teille yli kaiken, kun käänsitte viholliselle selkänne?

Jos, kuten te väitätte, yhteenliittymistäkin häiritsee kommunistinen puolue, kun taas te muka olette »vilpittömän yhteenliittymisen» kannattajia, niin miten tuo pyrkimys »vilpittömään yhteenliittymiseen» on sovittavissa yhteen sen tosiasian kanssa, että kolmen armeijaryhmän suuret voimat (yhtä armeijaa lukuun ottamatta) lähtevät raskaan tykistön saattamina kiväärit tanassa sotaretkelle Raja-alueen väestöä vastaan?

Tahi tähän sanotte vielä, että tuommoinen »yhteenliittymisen» ei teitä miellytä, teidän pitää saada »yhtenäisyys», jonka nimessä Raja-alue on hävitettävä maan tasalle, eli niinkuin te sanotte, on hävitettävä »feodaalinen pirstoutuneisuus» ja surmattava kommunistit? Ettekö te pelkää, että japanilaiset »yhtenäistävät» kiinalaisen kansakunnan omalla tavallaan ja teidätkin itsennekin kaupanpäällisiksi?

Ehkäpä te laskelmoitte, että teidän onnistuu kaikkien seikkailujen jälkeen kulkea riemumarssissa Raja-alueen halki, »yhtenäistää» se ja kukistaa kommunistit ja että japanilaiset teidän jonkinlaisen unilääkkeenne huumaamina tai teidän hypnotisointitemppujenne lumoamina halvaantuvat eivätkä ryhdy »yhtenäistämään» kansakuntaa eikä teitä itseänne? Jos asia on näin, niin ettekö te, rakkaat herrat kuomintangilaiset,

suostuisi edes hiukan kertomaan meille tuon unilääkkeenne ja noiden hypnotisointitemppujenne salaisuudesta?

Mutta jos teillä ei olekaan mitään unilääkettä, jos teidän hallussanne ei ole hypnoottista voimaa japanilaisia anastajia vastaan ja jos teillä ei ole japanilaisten kanssa tehtyä kirjoittamatonta sopimusta, niin sallinette silloin sanoa teille suoraan: teidän ei pidä hyökätä Raja-alueen kimppuun, te ette saa hyökätä sen kimppuun. Muistakaa tämä: »kun merimetso iski äyriäiseen, niin siitä hyötyi kalastaja», tai »kun rukoilijasirkka hyökkäsi niittysirkkan kimppuun, niin varpunen söi ne molemmat suuhunsa». Näihin satuihin sisältyy totuus. Käykää meidän kanssamme »yhtenäistämään» japanilaisten anastamia alueita, karkottamaan japanilaispiruja — se on oikein. Mikä kiire teillä on »yhtenäistämään» Raja-aluetta, joka on vain kämmenen kokoinen? Kuinka paljon kotimaamme ihania seutuja onkaan vihollisen kynsissä — mutta siinä te ette pidä kiirettä, ette hätäile: teillä on kiire hyökkäämään Raja-alueen kimppuun, teillä on kiire murskaamaan kommunistista puoluetta. Miten surullista! Mikä häpeä!

Siirrymme nyt tarkastelemaan kuomintangin puolueasioita. Kuomintang on perustanut taistelua varten kommunistista puoluetta vastaan satoja urkintajoukkioita, joihin kuuluu kaikkein iljettävin hylkyaines. Ja nyt, Kiinan Tasavallan olemassaolon kolmantenakymmenentenä toisena vuotena, ts. vuonna 1943, heinäkuun 6 päivänä — aivan japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan alkamisen kuudennen vuosipäivän aattona — kuomintangin tietotoimisto »Tšungjangše» julkaisi uutisen, jossa sanottiin, että šensin maakunnassa, jossakin Sianin seuduilla, joidenkin »kulttuurijärjestöjen» kokouksessa oli päätetty lähettää Mao Tse-tungille sähke, että hän ei löisi laimin Kominternin lakkauttamisen yhteydessä tarjoutuvaa tilaisuutta ja »lakkauttaisi» yksin tein Kiinan Kommunistisen puolueen. Tuossa päätöksessä oli myös kohta »Raja-alueen



erikoisaseman lopettamisesta». Lukijalle tämä voi olla uutta, mutta todellisuudessa tällä »uutisella» on enemmän kuin kunnioitettava ikä.

Koko juttu alkoi eräässä urkintalaitoksen sadoista joukko-osastoista. Tämä joukko-osasto sai urkintalaitoksen esikunnalta (ts. »Kansallisen hallituksen yhteydessä toimivan Sotaneuvoston tilastotoimistolta» ja »Kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean Tilastotoimistolta») ohjeen, jonka perusteella Tšang Ti-fei, kansallinen petturi, trotskilainen, joka on tunnettu kommunistinvastaisista kirjoituksistaan kuomintangin rahoittamaan kansallisten petturien aikakauslehteen »Sota japanilaisia anastajia vastaan ja kulttuuri» ja joka toimii Sianissa työleirin ohjausosaston päällikkönä, kutsui jo kesäkuun 12 pñä, ts. kaksikymmentäviisi päivää ennen tietotoimisto »Tšungjangšen» mainitun uutisen julkaisemista koolle muutamia miehiä pari minuuttia kestäneeseen kokoukseen. Tuossa luvalla sanoen »kokouksessa» »hyväksyttiin» tämän sähköteksti.

Jenaniin ei tätä sähköttä ole saatu tähänkään päivään mennessä, mutta sen sisältö on tullut tiedoksi. Siinä sanotaan, että koska III Internationale on lakkautettu, on Kiinan Kommunistinen puolue myös »lakkautettava»; siinä sanotaan myös, että »marxismi-leninismi on tehnyt vararikon» jne.

Niin puhuvat kuomintangilaiset! Olemme aina tietäneet, että tuon lajin (ja maailmassa lajitellaan kaikki samankaltaisuuden periaatteen mukaisesti) kuomintangilaiset saattavat sylkeä suustaan minkäläistä siivottomuutta tahansa. Niin on käynyt tälläkin kertaa, kuten oli odotettavissakin.

Kiinassa on nyt paljon puolueita. Kuomintangejakin on kokonaista kaksi. Toinen niistä on Vang Tšing-vein firman kuomintang, joka esiintyy Nankingissa ja muilla seuduilla, »sinisen taivaan ja valkoisen auringon lipun alla» sekini\*.

---

\* Kuomintangin puoluelippu.

Sillääkin on jonkinlainen oma toimeenpaneva keskuskomiteansa ja omat urkintajoukkonsa. Sitäpaitsi on miehitetyillä alueilla japanilaisten perustamia fasistipuolueita.

Rakkaat herrat kuomintangilaiset! III Internationalen lakkauttamisesta alkaen te olette alituisesti ahkeroineet vain yhden asian kimpussa — tehneet yrityksiä kommunistisen puolueen »lakkauttamiseksi», mutta sensijaan te ette halua liikauttaa sormeannekaan lakkauttaaksenne joitakin kansallisten pettureiden puolueita tai japanilaisia puolueita. Miksi näin on? Miksei sähkössä, jonka Tšang Ti-fei kirjoitti teidän sanelunne mukaan, ole kommunistisen puolueen lakkauttamisvaatimuksen jälkeen lisätty edes muutamaa sanaa siitä, että kansallisten pettureiden puolueet ja japanilaiset puolueet on niinkään lakkautettava?

Ette kai te ole sitä mieltä, että kommunistinen puolue on liikaa? Mutta koko Kiinassahan on vain yksi kommunistinen puolue, kun kuomintangeja on kokonaista kaksi. Mikähän täällä on loppujen lopuksi liikaa?

Herrat kuomintangilaiset! Oletteko tulleet ajatelleeksi tällaista kysymystä: miksi kommunistisen puolueen murskaamista vaativat koko voimallaan ja yhteen ääneen teidän kansanne myös japanilaiset ja Vang Tšing-vei, miksi he toivottavat yhteen ääneen, että kommunistinen puolue on liikaa ja on siitä syystä murskattava, miksei kuomintang ole heidän mielestään liikaa, miksi he ovat päinvastoin sitä mieltä, että yksi kuomintang ei riitä, ja siksi istuttavat kaikkialle Vang Tšing-vein firmamerkillä varustettua kuomintangia ja värväävät siihen kaikkiin tavoin väkeä? Mikähän siihen mahtaa olla syynä?

Herrat kuomintangilaiset! Sallikaa meidän vaivautua selittämään teille, että japanilaiset ja Vang Tšing-vei rakastavat kuomintangia ja kansan kolmen periaatteen seuraajia niin

hellästi siitä syystä, että heillä on tilaisuus käyttää tätä puoluetta ja näitä periaatteita hyväkseen. Ensimmäisen maailmansodan jälkeen, vasta vuosien 1924—1927 kaudella, jolloin Sun Jat-senin uudistama kuomintang otti riveihinsä kommunistit, jolloin muodostui yleiskansallinen liittoutuma, vasta silloin imperialistit ja petturit alkoivat vihata kuomintangia, eivät halunneet sietää sitä ja yrittivät kaikin voimin polkea sen kuoliaaksi. Imperialistit ja petturit vihasivat kolmea kansan periaatetta, eivät halunneet sietää niitä ja yrittivät kaikin voimin tuhota ne vasta kun niistä oli Sun Jat-senin uudelleen muotoilemina tullut ne kolme kansan periaatetta, jotka on esitetty kuomintangin 1. Yleiskiinalaisen edustajakokouksen Manifestissa, ts. kolme vallankumouksellista kansan periaatetta. Myöhemmin, kun kommunistit erotettiin kuomintangista, kun kolmesta kansan periaatteesta oli karistettu pois Sun Jat-senin vallankumouksellinen henki, tämä puolue ja nämä periaatteet saivat osakseen kaikkien imperialistien ja kansallisten petturien hellän rakkauden. Tämä on syy siihen, miksi japanilaiset fasistit ja petturi Vang Tšing-vei ovat niin hellästi niihin kiintyneet, tarttuneet niihin kuten äärettömän kalliiseen aarteeseen, levittävät niitä ja suorittavat värväystä niiden hyväksi. Aikaisemmin oli vangtšingveiläisen kuomintangin lipun vasemmassa kulmassa vielä oma tunnusmerkki, keltainen täplä. Nyt se on poistettu, jottei se pistäisi silmään, ja liput ovat tulleet aivan yhtäläisiksi. Näin pitkälle menevää on tuo hellä rakkaus.

Ei vain miehityillä alueilla, vaan myös »suuressa selustassa» \* on siinnyt suuri paljous Vang Tšing-vein firman kuomintangilaisia järjestöjä. Toiset niistä toimivat salaisina

---

\* Kts. huomautusta 11 teokseen »Kirjallisuuden ja taiteen kysymyksiä käsittelevässä neuvottelukokouksessa Jenanissa pidetyt puheet».

— se on vihollisen viides kolonna. Toiset ovat julkisia — niihin kuuluu väkeä, jota elätetään kuomintangin ja urkintalaitoksen kustannuksella, mutta joka ei tee mitään japanilais-ten anastajien vastustamiseksi, vaan erikoistuu ainoastaan taisteluun kommunisteja vastaan. Näiden ihmisten otsalla ei ole Vang Tšing-vein tunnusmerkkiä, mutta tosiasiallisesti he kuuluvat Vang Tšing-vein firmaan. Tämäkin väki muodostaa vihollisen viidennen kolonnan. Sen ja ensiksimainitun ryhmän välillä on vain pieni, puhtaasti muodollinen ero, joka tarkoittaa vain naamiointia ja harhaanjohtamista, siinä kaikki.

Nyt on kysymys jo täysin selvä. Kun Tšang Ti-fei kirjoitti teidän sanelunne mukaan sähkönsä, te ette mitenkään halunneet liittää vaatimukseen kommunistisen puolueen »lakkauttamisesta» edes muutamaa sanaa siitä, että myös japanilaiset puolueet ja kansallisten pettureiden puolueet on lakkautettava — ette halunneet juuri siitä syystä, että teillä on niiden kanssa paljon yhteistä ideologisessa, poliittisessa ja järjestöllisessä suhteessa. Ja yhteinen perusajatus teillä ja niillä on ajatus taistelusta kommunisteja vastaan, kansaa vastaan.

On vielä yksi kysymys, joka on esitettävä teille, kuomintangilaisille: te olette sitä mieltä, että ainoastaan marxismileninismi on »tehnyt vararikon» koko maailmassa ja Kiinassa, mutta kaikki muu on kunnossa. Vang Tšing-vein kolmesta kansan periaatteesta on jo edellä puhuttu. Mutta miten on Hitlerin, Mussolinin ja Tojon fasismin laita? Miten on Tšang Ti-fein trotskilaisuuden laita? Miten on vihdoin vastavallankumouksellisten urkintalaitosten vastavallankumouksellisten periaatteiden laita, riippumatta siitä, mihin firmaan nämä urkintalaitokset lukeutuvat?

Rakkaat herrat kuomintangilaiset! Miksette te, kun Tšang Ti-fei kirjoitti sähkönsä teidän sanelunne mukaan, hiiskah-  
taneet sanallakaan, miksette tehneet pienintäkään huomau-

tusta kaikista noista luvalla sanoen »periaatteista» — tuosta kuonasta, tuosta saastasta, tuosta sonnasta? Lieneekö niin, että koko tuo vastavallankumouksellinen törky on teidän mielestänne ihanaa ja moitteetonta, ja ainoastaan marxismileninismi on lopullisesti »tehnyt vararikon»?

Sanomme suoraan: epäilemme suuresti teidän toimivan yhteisymmärryksessä japanilaisten puolueiden ja kansallisten pettureiden puolueiden kanssa; tästä syystä te juuri vedättekin niin hyvin yhtä nuottia niiden kanssa, tästä syystä teidän sananne ja tekonne käyvätkin yhteen japanilaisten anastajien ja kansallisten pettureiden sanojen ja tekojen kanssa eivätkä eroa niistä mitenkään, eivät rahtuakaan. Viholliset ja petturit tahtoivat Uuden 4. armeijan lakkauttamista, ja te päätitte lakkauttaa sen; viholliset ja petturit tahtovat kommunistisen puolueen lakkauttamista, ja tekin tahdotte lakkauttaa sen; viholliset ja petturit tahtovat lopettaa Raja-alueen, ja tekin tahdotte lopettaa sen; viholliset ja petturit torkkuivat ja näkivät, että te poistatte puolustusjoukot Huangho-joelta — ja te poistitte nämä puolustusjoukot; viholliset ja petturit hyökkäävät Raja-aluetta vastaan (kuuden kuukauden ajan ovat Huangho-joen toisella rannalla, linjalla Suite—Mitše—Tšiahsian—Vupao—Tsingkien sijaitsevat vihollisjoukot tulittaneet lakkaamatta tykistöllään Huangho-joella olevia 8. armeijan puolustusasemia) — ja tekin hankkiudutte hyökkäämään Raja-aluetta vastaan; viholliset ja petturit taistelevat kommunisteja vastaan — te myös; viholliset ja petturit parhaavat kommunismia ja vapaamielisiä aatteita — te teette samoin<sup>1</sup>; viholliset ja petturit kaappaavat kommunisteja ja pakottavat heitä väkivalloin julkaisemaan lehdissä ilmoituksia, että he ovat omasta tahdostaan tulleet tunnustamaan syyllisyytensä; viholliset ja petturit lähettävät vastavallankumouksellisen urkintalaitoksen asiamiehiä provokaattoreiksi kommunistiseen puolueeseen, 8. ja Uuteen 4. armeijaan myyräntyötä tekemään

— te teette samoin. Mikä selittää sellaisen täydellisen yhtäläisyyden, sellaisen liikuttavan yksimielisyyden ja kaikenlaisten erimielisyyksien täydellisen puuttumisen teidän väliltänne? Kun teidän sananne ja tekonne ovat samoja kuin vihollisten ja pettureidenkin, kun ne eivät eroa niistä vähäisimmässäkään määrässä, niin miten te voitte tahtoa, ettei teitä epäiltäisi yhteisymmärryksestä japanilaisten anastajien ja kansallisten pettureiden kanssa, ettei teillä epäiltäisi olevan jonkinlaista kirjoittamatonta sopimusta heidän kanssaan?

Me esitämme kuomintangin Toimeenpanevalle Keskuskomitealle virallisen vastalauseemme päävoimien poistamisen johdosta Huangho-joen puolustusrintamalta, Raja-alueeseen kohdistuvia hyökkäysvalmisteluja vastaan, kansalaissodan lietsoamista vastaan. Kaikki nuo toimenpiteet ovat täysin vääriä ja aivan sietämättömiä. Tietotoimisto »Tšungjangšen» uutinen heinäkuun 6 päivältä rikkoo yhteenliittymistä ja loukkaa kommunistista puoluetta. Tämäkin esiintyminen on täysin väärä ja aivan sietämätön. Sekä nuo teot että tuo esiintyminen ovat vääriä, huutavan rikollisia tekoja, jotka eivät mitenkään eroa vihollisten ja pettureiden teoista ja esiintymisistä. Teidän on välttämättömästi korjattava nämä virheet.

Esitämme herra Tšiäng Kai-šekille, kuomintangin ylimmälle johtajalle, virallisen vaatimuksen, että hänen tulee käskää Hu Tsung-nanin joukkojen palata Huangho-joen puolustuslinjalle, kutsua »Tšungjangšen» tietotoimisto järjestykseen ja rangaista kansallista petturia Tšang Ti-feita.

Vetoamme kaikkiin niihin kuomintangin jäseniin — todellisiin patriootteihin, jotka eivät hyväksy puolustusrintaman lopettamista Huangho-joella eikä hyökkäystä Raja-aluetta vastaan eivätkä hyväksy kommunistisen puolueen lakkauttamisvaatimusta: ryhtykää toimintaan, torjuka kansalaissodan uhka. Me olemme valmiit toimimaan yhdessä teidän kans-

sanne loppuun saakka, olemme valmiit taistelemaan yhdessä teidän kanssanne pelastaaksemme kansakunnan tuholta.

Olemme vakuuttuneet siitä, että kaikki nämä vaatimuksemme ovat täysin oikeudenmukaisia.

### **Huomautuksia**

<sup>1</sup> Mao Tse-tung tarkoittaa tässä Tšiing Kai-šekin kirjaa »Kii-  
nan kohtalot». Tässä kirjassa Tšiing Kai-šek esittää avoimesti  
vaatimuksen taistelusta kommunismia ja vapaamielisiä aatteita  
vastaan.

## **TŠIANG KAI-ŠEKIN LOKAKUUN 10 PÄIVÄN JUHLASSA PITÄMÄN PUHEEN JOHDOSTA**

(11. lokakuuta 1944)

Hsinhuan tietotoimistolle kirjoitettu artikkeli.

Katteetonta lavertelua, ei minkäänlaista vastausta ainoakaan kansaa kiinnostavaan kysymykseen — sellainen on eräs Tšiang Kai-šekin lokakuun 10 päivän \* puhetta kuvaava piirre. Tšiang Kai-šek sanoo, että »suuressa selustassa» on vielä laaja maa-alue ja että vihollista ei tarvitse pelätä. Kuomintangin johtomiehet, jotka harjoittavat pienen ihmisryhmän diktaattoria, eivät ole tähän päivään mennessä osoittaneet vähäisintäkään halua eivätkä vähäisintäkään kykyä panna toimeen poliittisia uudistuksia ja torjua vihollisen hyökkäystä; ainoa käteispääoma, jolla he voivat kerskua, on »maa-alue». Mutta jokaiselle on selvää, että tämä pääoma on yksinään riittämätön ja että ellei oteta oikeata poliittista suuntausta eikä saada ihmisiä ponnistamaan voimiaan, niin japanilainen imperialismi tulee joka päivä uhkaamaan tätä vielä säilynyttä maa-aluetta. Tšiang Kai-šek näkyy kipeästi tuntevan tämän vihollisen taholta esiintyvän uhan; jo se seikka, että hän innokkaasti tyrkyttää kansalle väitettä uhan puuttumisesta sanoen jopa niinkin, että »niiden kahdenkymmenen vuoden aikana, jotka

---

\* Lokakuun 10 päivä on Vutšangin kapinan vuosipäivä. Tämä kapina aloitti vuoden 1911 vallankumouksen.



ovat kuluneet siitä, kun me perustimme Vampussa \* armeijan, ei vallankumouksen asema ole vielä milloinkaan ollut niin kestävä kuin nyt» — osoittaa, että hän tuntee tämän uhan. Hänen usein toistuvat kehoituksensa — »ei saa menettää uskoa itseensä» — ovatkin juuri osoituksena siitä, että kuomintangin riveissä ja kuomintangin valta-alueen yhteiskunnallisten toimihenkilöiden keskuudessa ovat monet jo menettäneet tämän uskon. Tšiang Kai-šek etsii keinoja palauttaakseen sen. Mutta hän ei etsi näitä keinoja mistään tietystä suuntauksesta eikä tietynlaisesta toiminnasta poliittisella, sotilaallisella, talouden tai kulttuurin alalla; hänen löytämänsä keino on hyvien neuvojen hylkiminen ja virheiden peitteleminen. Hän sanoo, että »ulkomaalaiset tarkkailijat eivät ole ymmärtäneet asian ydintä», että »ulkomaiset piirit esittävät kaikenlaisia vääriä tulkintoja meidän sotilaallisesta ja poliittisesta asemastamme», kun ovat uskoneet »vihollisen ja kansallisten pettureiden pahansuopiin valhekeksintöihin». Kumma juttu! Sellaiset ulkomaalaiset kuin Roosevelt, sellaiset kuomintangin jäsenet kuin Sung Tsing-ling, monet Kansallisen poliittisen neuvoston jäsenet eikä kukaan rehellinen kiinalainen usko Tšiang Kai-šekin ja hänen uskottujensa makeasanaisiin todisteluihin, vaan »esittävät kaikenlaisia vääriä tulkintoja meidän sotilaallisesta ja poliittisesta asemastamme»! Tästä harmistunut Tšiang Kai-šek ei ole tähän saakka mitenkään osannut löytää hänen kannaltaan katsoen vakuuttavia todistuskappaleita, ja vasta tänä vuonna lokakuun 10 päivän juhlaan mennessä hän on ne löytänyt; osoittautuu, että nuo ihmiset ovat uskoneet »vihollisen

---

\* Vuonna 1924, kuomintangin uudestijärjestelyn jälkeen, Sun Jat-sen perusti Kiinan Kommunistisen puolueen ja myös Neuvostoliiton avulla Vampun saarelle Kantonin lähellä sotakoulun, joka on tunnettu Vampun sota-akatemian nimellä. Tšiang Kai-šekin vuonna 1927 toimeenpanemaan vastavallankumoukselliseen kaappaukseen saakka tämän akatemian työ perustui kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhteistyön periaatteelle.

ja kansallisten pettureiden pahansuopiin valhekeksintöihin!»! Ja niinpä Tšiang Kai-šek sitten hyökkääkin puheessaan näitä niin sanottuja »vihollisen ja kansallisten pettureiden pahansuopia valhekeksintöjä» vastaan. Hän luulee, että hänen onnistuu sillä tavoin tukkia kaikkien kiinalaisten ja kaikkien ulkomaalaisten suu. Ken edelleenkin »esittää kaikenlaisia vääriä tulkintoja» meidän sotilaallisesta ja poliittisesta asemastamme, hän on siis uskonut »vihollisen ja kansallisten pettureiden pahansuopiin valhekeksintöihin»!

Meidän mielestämme nuo Tšiang Kai-šekin esittämät moitteet ovat mitä suurimmassa määrin naurettavia. Asia onkin niin, että vihollinen ja kansalliset petturit eivät ole koskaan arvostelleet kuomintangilaista pienen ryhmän diktatuuria, kuomintangin passiivisuutta sodassa japanilaisia anastajia vastaan, sen mädännäisyyttä ja voimattomuutta, hallituksen fasistisia määräyksiä ja kuomintangin hallituksen sotilaallisia päinväkäsäkyjä, vaan ovat päinvastoin täydellisesti hyväksyneet kaiken tämän. Japanilaiset imperialistit ovat moneen kertaan kaikesta sydämestään ylistäneet yleistä tyytymättömyyttä herättänyttä Tšiang Kai-šekin kirjaa »Kiinan kohtalot». Ei ole myöskään kuultu, että vihollinen ja kansalliset petturit olisivat puolella sanallakaan hiiskahtaneet kansallisen hallituksen ja sen korkeimman ylipäällystön uudistamisesta, sillä juuri sellaisen meillä nyt olevan, kansaa joka päivä sortavan hallituksen ja joka päivä taisteluissa tappioita kärsivän ylipäällystön säilyttäminen vastaa vihollisen ja kansallisten pettureiden toiveita. Eikö ole totta, että japanilaiset imperialistit ovat jo kauan suuntautuneet Tšiang Kai-šekiin ja hänen koplaansa, yrittäen taivuttaa näitä antautumaan? Eikö ole totta, että kahdesta japanilaisten imperialistien alunperin esittämästä tunnuksesta — »taistelu kommunismia vastaan» ja »kuomintangin lakkauttaminen» — on »kuomintangin lakkauttamisen» tunnuksesta jo aikoja sitten luovuttu ja jäljellä on

vain tunnus »taistelu kommunismia vastaan»? Japanilaiset imperialistit eivät ole tähän päivään mennessä julistaneet sotaa kuomintangin hallitukselle; he selittävät, että Japanin ja kuomintangin hallituksen välillä ei vielä ole sotatilaa! Vihollinen ja kansalliset petturit varjelevat vieläkin huolellisesti Šanghaiin—Nankingin—Ningpon alueella olevaa kuomintangin jehujen omaisuutta. Japanilainen johtomies Hata lähetti edustajansa Fenghuaan viemään uhrilahjaa Tšiang Kai-šekin esi-isien haudoille. Tšiang Kai-šekin uskotut lähetelivät salaa edustajiaan Šanghaihin ja muualle ollen miltei keskeytymättä kosketuksissa japanilaisiin rosvoihin ja käyden niiden kanssa salaisia neuvotteluja. Nämä kohtaukset ja neuvottelut taajenevat varsinkin silloin, kun japanilaisten rosvojen hyökkäys alkaa käydä tarmokkaammaksi. Eivätkö nämä ole tosiasioita? Voidaanko näiden seikkojen valossa sanoa, että ihmiset, jotka »esittävät kaikenlaisia vääriä tulkintoja» sotilaallisesta asemasta sekä Tšiang Kai-šekin ja hänen koplakuntansa politiikasta, »eivät ole ymmärtäneet asian ydintä», vaan eikö ole oikeampaa olettaa, että he ovat päinvastoin ymmärtäneet tämän ytimen? Missä on »ydin» — »vihollisen ja kansallisten pettureiden pahansuovissa valhekeksinnöissä» vaiko itsessään Tšiang Kai-šekissä ja hänen koplakunnassaan?

Tšiang Kai-šekin puheeseen sisältyy vielä eräs lausunto, nimittäin se, että hän kieltää kansalaissodan uhan olemassaolon Kiinassa. Samalla hän lisää: »Kukaan ei saa enää pettää tasavaltaa eikä vahingoittaa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asiaa, kuten Vang Tšing-vei ja hänen kaltaisensa ovat tehneet». Tässä Tšiang Kai-šek etsii tekosyytä kansalaissodalle ja löytää sen. Ei ainoakaan muistin omaava kiinalainen voi unohtaa, että vuonna 1941, jolloin Kiinan kavaltaajat julistivat Uuden 4. armeijan hajoitetuksi ja Kiinan kansa nousi ehkäistäkseen kansalaissodan, Tšiang Kai-šek sanoi eräässä puheessaan, että vastaisuudessa ei ryhdytä

minkäänlaisiin sotatoimenpiteisiin »kommunistisen puolueen lopettamiseksi», vaan että sotatoimet tulevat kysymykseen vain rankaisuretkien muodossa kapinallisia vastaan. Ne jotka ovat lukeneet »Kiinan kohtalot», muistavat myös Tšiang Kai-šekin siinä esittämän väitteen, että kiinalaiset kommunistit olivat Vuhanin hallituksen kaudella mukana »yhteisymmärryksessä» Vang Tšing-vein kanssa. Myös kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean vuonna 1943 pidetyn yhdennentoista kokouksen päätöksessä syytetään Kiinan Kommunistista puoluetta siitä, että se »vahingoittaa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asiaa ja kaivaa maaperää valtion alta». Ja kun nyt lukee Tšiang Kai-šekin uuden puheen, tuntuu siltä, että kansalais sodan vaara ei ole vain olemassa, vaan että se on kasvamassa. Kiinan kansan täytyy jo nyt painaa lujasti mieleensä, että kun Tšiang Kai-šek jonakin kauniina päivänä antaa käskyn rankaisurekstä niin sanottuja »kapinallisia» vastaan, niin silloin hän juuri tulee esittämään syytöksen »tasavallan pettämisestä ja japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan vahingoittamisesta, kuten Vang Tšing-vei ja hänen kaltaisensa ovat tehneet». Sellaisissa asioissa Tšiang Kai-šek on mestari; hän ei ole mestari julistamaan kapinallisiksi sellaisia miehiä kuin Pang Ping-hsun, Sun Liang tšen ja Tšen Hsiao-tšiang<sup>1</sup>, hän ei ole mestari järjestämään rankaisuretkiä tuollaisia ihmisiä vastaan, mutta sensijaan hän on mestari julistamaan »kapinallisiksi» Uuden 4. armeijan keski-Kiinassa tai »kuolemanpataljoonat» Šansissa<sup>2</sup>, hän on mestari toimeenpanemaan rankaisuretkiä näitä vastaan. Kiinan kansa ei saa missään tapauksessa unohtaa, että samaan aikaan kun Tšiang Kai-šek vakuuttelee, ettei hän lietso kansalaisotaa, hän on jo pannut liikkeelle 775 000 miestä käsittävän sotajoukon, jonka tehtävänä nyt on ainoastaan 8. armeijan, Uuden 4. armeijan ja etelä-Kiinassa olevien kansan sissijoukkojen saartaminen tai hyökkäys niitä vastaan.

Tšiang Kai-šekin puhe on tyhjä; se sisältää pelkkää joutavaa lavertelua eikä anna minkäänlaista vastausta Kiinan kansan toivomukseen parantaa asiaintilaa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan leirissä. Mitä sen kielteiseen merkitykseen tulee, niin koko tämä puhe lupaa kaikenlaisia vaaroja. Mitä pidemmälle mennään, sitä enemmän Tšiang Kai-šekin asenne loittonee terveen järjen vaatimuksista; hänen itsepin-tainen taistelunsa kansan vaatimia valtiollisia uudistuksia vastaan, hänen räikeän vihamielinen suhtautumisensa Kiinan Kommunistiseen puolueeseen osoittavat, millaista tekosyytä hän haluaa käyttää hyväkseen päästääkseen valloilleen valmis-telemansa kansalaissodan kommunisteja vastaan. Mutta nämä Tšiang Kai-šekin yritykset eivät voi tuottaa hänelle menes-tystä. Jos hän ei halua muuttaa toimintatapaansa, niin hän, kuten sanotaan, »nostaa kiven taittaakseen sillä omat jal-kansa». Toivomme vilpittömästi, että hän muuttaa nykyistä toimintatapaansa, sillä tuo toimintatapa on tuomittu täydelli-seen romahdukseen. Julistaessaan »sananvapauden puitteiden laajentamista»<sup>3</sup> hänen ei pidä turvautua likaiseen parjaukseen henkilöistä, jotka ovat uskoneet »vihollisen ja kansallisten pettureiden pahansuopiin valhekeksintöihin», eikä uhkailla ja yrittää tukkia niiden ihmisten suuta, jotka »esittävät kaikenlaisia vääriä tulkintoja». Julistaessaan »poliittisen hol-houksen määrääjän supistamista» hänen ei pidä torjua vaati-musta hallituksen ja korkeimman sotilasjohdon uudistami-sesta. Julistaessaan »kommunistista puoluetta koskevan kysy-myksen ratkaisua poliittisin keinoin» hänen ei pidä etsiä uudelleen tekosyitä kansalaissodan valloilleen päästämiseksi.

### Huomautuksia

<sup>1</sup> Pang Ping-hsun, Sun Liang-tšen ja Tšen Hsiao-tšiang — kuo-mintangin kenraaleja, jotka eri aikoina siirtyivät avoimesti japa-nilaisten rosvojen puolelle.

<sup>2</sup> »Kuolemanpataljoonat» olivat Šansin maakunnan väestön japanilaisvastaisia aseellisia joukko-osastoja, jotka olivat syntyneet kommunistisen puolueen vaikutuksesta ja johdolla sodan alkuvaiheessa.

<sup>3</sup> Kuomintangin diktatuurihallinnon lopettaminen, demokratian toteuttamisen ja sananvapauden takaaminen tulivat vuonna 1944 kuomintangin valta-alueen koko väestön vaatimuksiksi. Päästäkseen eroon kansan itsepintaisista vaatimuksista kuomintang julisti huhtikuussa 1944 niin sanotun »sananvapauden puitteiden laajentamisen». Se jäi kuitenkin paperille.

## YHTEISRINTAMA SIVISTYSTYÖSSÄ

(30. lokakuuta 1944)

Puhe Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueen kulttuuri- ja valistustyöntekijäin neuvottelukokouksessa.

Kaikki työmme on alistettu palvelemaan japanilaisen imperialismin murskaamista. Japanilaiset imperialistit, samoin kuin Hitlerkin, tulevat pian tuhotuiksi. Mutta me voimme tuhota heidät lopullisesti vain sillä ehdolla, että jatkamme ponnistelujamme. Meidän työssämme on etutilalla sota, sitten tuotanto, sitten kulttuuri. Armeija ilman kulttuuria on pimeä armeija eikä pimeä armeija kykene saavuttamaan voittoa vihollisesta.

Vapautettujen alueiden kulttuurissa on kaksi puolta: jo syntynyt edistyksellinen puoli ja kuoleutuva takapajuinen puoli. Vapautetuilla alueilla on jo olemassa kulttuuri, kansan kulttuuri, mutta laajalle levinnyt on vielä feodaalisen menneisyydenkin perintö. Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueen puolitoistamiljoonaisen väestön keskuudessa on vielä nytkin enemmän kuin miljoona lukutaidotonta ja kaksi tuhatta puoskaria; taikausko vaikuttaa vielä laajoihin joukkoihin. Se on joukkojen tajuntaan pesiytynyt vihollinen. Ja taistelu joukkojen tajuntaan pesiytynyttä vihollista vastaan on useinkin paljoo vaikeampaa kuin taistelu japanilaista imperialismia

vastaan. Meidän täytyy sanoa joukoille, että niiden on itse noustava taisteluun omaa lukutaidottomuuttaan, taikauskoaan ja terveydelle vahingollisia tottumuksiaan vastaan. Tämän taistelun käymiseksi tarvitaan mitä laajinta yhteisrintamaa. Mutta Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueen kaltaisella harvaan asutulla ja aikaisemmin alhaisella sivistystasolla olleella alueella, kun lisäksi otetaan huomioon sota-ajan olosuhteet, tulee tämän yhteisrintaman olla erittäin laaja. Tämän vuoksi meillä täytyy kansan opetuksen alalla olla paitsi normaalityyppejä alkeis- ja keskikouluja, jotka palvelevat suurta oppilasmäärää, myös eri paikkakunnille perustettuja yksinkertaisemman tyylin kyläkouluja, kerhoja lehtien lukua ja ryhmiä lukutaidottomuuden poistamista varten. Emme tarvitse ainoastaan uudentyyppejä kouluja; on käytettävä vanhentyyppejäkin kyläkouluja järjestämällä ne uudelleen. Taiteen alalla emme tarvitse vain uudenaikaista näytelmää, vaan myös »tšin-sävelmiä»<sup>1</sup> ja »jangkoja»\*. Emme tarvitse vain uusia »tšin-sävelmiä» ja uudentyyppejä »jangkoja», on käytettävä myös uudella tavalla järjestettyjä vanhan klassillisen teatterin näyttelijäryhmiä ja vanhentyyppejä »jangko»-yhtyeitä, jotka muodostavat yhdeksänkymmentä prosenttia kaikista »jangko»-yhtyeistä.

Edellä sanottu koskee vielä suuremmassa määrässä lääketiedettä. Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueella on väestön kuolleisuusprosentti hyvin korkea, samoin karjakato, hyvin monet ihmiset uskovat vieläkin puoskareihin. Jos me sellaisissa oloissa sovellamme vain uutta lääketiedettä, emme saa mitään aikaan. Uusi lääketiede on luonnollisesti täydellisempää kuin vanha, mutta jos uusi lääketiede sivuuttaa kansan

---

\* »Jangko» on vanha kansan soitto- ja tanssiesitys. Japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan kaudella kehittyi vapautetuilla alueilla uudentyypinen, uutta todellisuutta kuvastava »jangko».



kärsimykset, jos se ei opeta lääkintähenkilöstöä palvelemaan kansaa, jos sen edustajat eivät yhdy nyt Raja-alueella oleviin vanhan tyyppin lääkäreihin ja eläinlääkäreihin, joita on toista tuhatta, ja jos he eivät auta näitä pääsemään eteenpäin, niin tuloksena on, että he auttavat tosiasiallisesti puoskareita ja tulevat katsomaan välinpitämättömästi ihmisten ja karjan joukkotuhoutumista.

Yhteisrintama rakentuu kahdelle periaatteelle: ensiksi yhteenliittymisen periaatteelle ja toiseksi arvostelun, valituksen ja uudistumisen periaatteelle. Olisi väärin asettua yhteisrintamassa antautumiskannalle, mutta ei saa asettua lahkolaisellekaan kannalle, jolle on ominaista poistyöntävä ja halveksiva suhtautuminen ihmisiin. Meidän on yhdyttävä kaikkiin niihin vanhan sivistyneistön, vanhan taiteen ja vanhan lääketieteen edustajiin, jotka voivat tuottaa hyötyä, meidän on autettava ja kasvatettava heidät uusiksi ihmisiksi. Jotta heidän voitaisiin uudistaa on ennen kaikkea liityttävä heidän kanssaan yhteen. Jos tartumme tähän asiaan oikealla tavalla, niin he ottavat ilomielin apumme vastaan.

Meidän kulttuurimme on kansan kulttuuria. Kulttuurin työntekijäin tulee palvella kansaa innolla ja antaumuksella, heidän tulee olla kiinteässä yhteydessä joukkoihin eivätkä he saa irtautua niistä. Jotta saisi kiinteän yhteyden joukkoihin on lähdettävä niiden tarpeista ja toivomuksista. Kaikenlaisessa joukkojen hyväksi tehtävässä työssä on lähdettävä niiden tarpeista ja toivomuksista eikä joistakin henkilökohtaisista vaikutteista, niin hyviä kuin ne saattavat ollakin. Usein on niin, että joukkojen keskuudessa esiintyy jo objektiivisesti tarvetta tiettyihin uudistuksiin, mutta tämän välttämättömyyden subjektiivinen tajuaminen ei ole niiden keskuudessa vielä kypsytynyt, niillä ei ole vielä päättäväisyyttä, ei ole vielä halua toteuttaa noita uudistuksia, ja silloin meidän tulee odottaa kärsivällisesti; vasta kun työmme saa joukkojen enemmis-

tön tajuamaan tiettyjen uudistusten välttämättömyyden ja synnyttää niissä päätöksen ja halun näiden uudistusten toteuttamiseen — vasta silloin on ne toteutettava; muulla tavoin menetellen uhkaa joukoista irrottumisen vaara. Jokainen joukkojen osanottoa vaativa työ muodostuu tyhjäksi muodollisuudeksi ja ajautuu karille, jos joukot eivät ole tajunneet tämän työn välttämättömyyttä eivätkä ilmaisseet haluaan osallistua siihen vapaaehtoisesti. »Jos kiirehdit, et pääse perille»<sup>2</sup>. Tämä ei tietenkään merkitse, ettei tarvitse kiirehtiä, se merkitsee vain, ettei pidä antautua seikkailuihin, sillä seikkailuhenki johtaa väistämättä epäonnistumiseen. Edellä sanottu pitää paikkansa kaikenlaiseen työhön nähden, mutta erityisesti joukkojen tietoisuuden uudistamista tarkoittavaan kulttuuri- ja valistustyöhön nähden. Siinä pätee kaksi periaatetta: joukkojen tosiasiallisen tarpeen eikä keksityn, vain omassa päässämme ilmenevän tarpeen periaate, ja joukkojen vapaaehtoisen halun, joukkojen itsensä ilmaiseman eikä meidän heidän puolestaan ilmaisemamme päättävyyden periaate.

### Huomautuksia

<sup>1</sup> »Tšin-sävelmät» on eräs Šensin maakunnassa laajalti harrastettujen vanhojen oopperaesitysten laji. Tämän nimen nämä esitykset ovat saaneet Tšinin ruhtinaskunnasta, joka sijaitsi varhaisina aikoina nykyisen Šensin maakunnan alueella.

<sup>2</sup> Konfutsen sanat kirjasta »Lunju».

## SISSIALUEILLAKIN VOIDAAN HOITAA TUOTANTOA

(31. tammikuuta 1945)

Johtava kirjoitus Jenanissa ilmestyneeseen »Tsefangšipao»-lehteen.

Kysymys liikkeen järjestämisen mahdollisuudesta ja välttämättömyydestä tuotannon kehittämisen puolesta verraten vahvasti varmistamillamme tukialueilla vihollisen selustassa vapautetuilla seuduilla on jo aikoja sitten ratkaistu, eikä se tässä mielessä ole enää mikään kysymys. Mutta kysymys siitä, voidaanko tehdä samoin vihollisen syvässä selustassa sijaitsevilla sissialueilla, on monille vielä tähän saakka jäänyt ratkaisemattomaksi, koska tätä mahdollisuutta ei ollut todistettu.

Mutta nyt ovat sellaiset todistukset olemassa. Kuten tammi-kuun 28 pnä »Tsefangšipao»-lehdessä julkaistussa toveri Tšang Ping-kain kirjeessä tuotannon kehittämisliikkeestä Šansin—Tšaharin—Hopein seudulla kerrotaan, on siellä monilla sissialueilla jo vuonna 1944 aloitettu mainioita tuloksia tuottanut liike tuotannon kehittämisen puolesta. Toveri Tšang mainitsee kirjeessään seuraavat alueet ja sissiosastot: Hopein maakunnan keskiosassa 6. aluepiirin, 2. aluepiirissä sijaitsevan 4. osaston, 4. aluepiirissä sijaitsevan 8. osaston, Sun ja Tingin kolonnan, Paon ja Mangin kolonnan, Jun-piaon kolonnan sekä

Šansin maakunnassa Taihsianin ja Kuohsianin piirikunnissa olevat osastot. Tilanne näillä alueilla on hyvin epäsuotuisa: »Joka askeleella on japanilaisten ja nukkehallituksen joukkojen korsuja, tiheä kaivantojen, vallien ja maanteiden järjestelmä; vastustaja hyökkäilee alituisesti meidän kimppuumme käyttäen hyväkseen sotilaallista ylivoimaansa ja mukavia kulkuvälineitä, se saartaa ja haravoi; sellainen tilanne pakottaa sissit siirtymään alituisesti paikasta toiseen». Ja sittenkin he pystyivät tekemään tuotannollista työtä taistelujen väliajoilla. Tuloksena oli, että »elintarvikehuolto on parantunut, päivittäinen rasva- ja suola-annos on lisätty 5 tsianiin henkeä kohti, vihannesannos 1 tšiniin; kuukaudessa on alettu saada puolitoista tšiniä lihaa henkeä kohti. Sitäpaitsi on nyt ilmaantunut sellaisiakin tavaroita, jotka eivät ole olleet käytännössä moneen vuoteen — hammasharjoja, hammaspulveria ja oppikirjoja lukutaidon opettelemista varten». Voidaankohan tämän jälkeen väittää, ettei sissialueilla voida tehdä tuotannollista työtä!

Monet sanovat: tiheään asutuilla seuduilla ei ole vapaata maata. Onko todellakin näin? Kääntäkäämme katseemme Šansin—Tšaharin—Hopein alueelle: »Sen johdosta, että maatalous on pääasia, ratkaistiin ennen muuta maakysymys. Siinä meneteltiin yhdeksällä tavalla: 1) vihollisen saartotarkoituksessa rakentamat vallit tasoitettiin ja kaivannot täytettiin; 2) maantiet, joita vihollinen saattoi käyttää hyväkseen, rikottiin ja teiden varrella olevat kaistat kylvettiin; 3) pienehköt joutomaapalstat otettiin käyttöön; 4) otettiin käyttöön vihollisen linnoituslaitteiden edessä olevat kaistat; niitä muokattiin öisin sissien avustamien kansan nostoväen aseellisten joukkojen suojelemina; 5) yhdessä talonpoikien kanssa, joiden perheessä ei ole riittävästi työvoimaa, viljeltiin heidän peltojaan; 6) vaatetustaan muuttaneet sissiosastojen sotilaat viljelivät miltei avoimesti vihollisen tukikohtien ja korsujen lähellä olevaa

maata; 7) jokien varsilla hankittiin maata rakentamalla patoja tulva-alueille ja lujittamalla vesijättömaita; 8) talonpoikia autettiin tekemään kastelemattomista maista kastelumaita; 9) kaikkien osaston toimintasäteellä olevien kylien talonpojille annettiin apua peltotöiden suorittamisessa.»

Maataloutta voidaan siis harjoittaa, mutta miten on käsistöiden ja muunlaisen tuotannon laita? Ei kai niitä voi harjoittaa. Onko asia todellisuudessa niin? Katsokaamme Šansin—Tšaharin—Hopein alueelle: »Tuotannollinen toiminta saartolinjan sisäpuolella olevissa osastoissa ei rajoitu maatalouteen; täällä samoin kuin vankasti varmistetuillakin alueilla on pantu käyntiin käsityötuotanto, liikenne on kunnostettu. 4. aluepiiriosasto on perustanut huopahattutehtaan, meijerin, maa-roonitehtaan ja saanut seitsemän kuukauden aikana voittoa 500.000 paikallista juania. Sillä tavoin ratkaistiin omat vaikeudet ja lisäksi tyydytettiin sissialueen väestön tarpeet. Sotilaat saivat tarpeeksi lämpimiä vaatteita, villasukkia ja muuta».

Voidaan sanoa sissialueilla käytävän niin usein taisteluja, että sissiosastojen tuotannollinen toiminta vaikuttaa kenties väistämättä sotatoimiin. Onko todellakin niin? Katsokaamme jälleen Šansin—Tšaharin—Hopein aluetta. Mainitussa kirjeessä sanotaan, että tällä alueella »toteutetaan työtoiminnan ja sotatoimien yhteensovittamisen periaatetta, taistelu- ja tuotantotehtäville annetaan yhtäläinen merkitys... Ottakaamme esimerkiksi 2. aluepiirissä oleva 4. osasto. Kevätkyntöjen alkaessa lähetettiin erikoisia osastoja antamaan iskuja viholliselle ja samaan aikaan aloitettiin voimakas poliittinen hyökkäys. Juuri tästä syystä sotatoimet tulivat aktiivisemmiksi ja osaston taistelukunto kohosi. Tämä pienehkö osasto kävi helmikuusta syyskuun alkuun mennessä 71 taistelua, valtasi Tšutungšen, Šangtsuangin, Jetšuangin, Fengtšiatšain ja Jaitoun tukikohdat, surmasi ja haavoitti 165 japanilaista ja nuk-

kehallituksen sotilasta, otti vangiksi 91 nukkehallituksen sotilasta, valtasi 3 pikakivääriä ja 101 kivääriä ja karabiinia». Edelleen sanotaan: »Rinnan sotatoimien ja laajan tuotannon kehittämisl liikkeen propagoimisen kanssa pantiin toimeen poliittinen hyökkäys tunnuksin: »tulemme iskemään niitä, jotka yrittävät häiritä tuotannon kehittämisl iikettä». Taihsianin ja Kuohsianin piirikuntakaupungeissa japanilaiset anastajat kysyivät asukkailta: »Mistä syystä 8. armeija on viime aikoina tullut niin kiukkuseksi?» Asukkaat vastasivat: »Se johtuu siitä, että te häiritsette tuotannon kehittämisl iikettä raja-alueella». Nukkehallituksen joukkojen sotilaat päättelivät näin: »Niillä on siellä käynnissä tuotannon kehittämisl iike, on parempi pysyä poissa niiden näkyvistä».

Voiko sissialueen väestökin panna toimeen liikkeen tuotannon kehittämisen puolesta? Ovatko talonpojat kiinnostuneita tuotannon lisäämisestä näillä alueilla, joilla vuokramaksun alentaminen ei kenties ole vielä toteutettu tai ei ole viety loppuun saakka? Šansin—Tšaharin—Hopein alueella on tähänkin annettu myöntävä vastaus. »Tuotannon kehittämisl iike saartolinjan sisäpuolella olevissa osastoissa on auttanut välittömästi paikallista väestöäkin. Ensiksi, sissit ovat suojelleet asevoimin paikallista väestöä töiden aikana ja toiseksi autta neet sitä kaikkialla työlläänkin. Eräät osastot ovat säätäneet seuraavan järjestyksen: kiireellisten kesätöiden aikana määrätään 50 % osastosta antamaan ilmaista apua väestölle peltotöissä. Tämän tuloksena on ollut väestön tuotannollisen aktiivisuuden jyrkkä nousu, sissiosastot ovat tulleet entistä kiinteämpään yhteyteen joukkojen kanssa ja väestö on saanut elintarvikkeita. Siitä alkaen on sissialueiden väestön myötätunto kommunistista puoluetta ja 8. armeijaa kohtaan entisestäänkin lisääntynyt ja väestön niille antama tuki vahvistunut.»

Näin ollen ei ole enää mitään epäilyjä sen suhteen, että

sissialueilla sotaväki ja väestö voivat ja niiden täytyy panna toimeen laaja liike tuotannon kehittämisen puolesta. Me vaa-  
dimme, että kaikki vapautetuilla alueilla, varsinkin sissi-  
alueilla toimivat puolue-, hallinto- ja sotilastyöntekijät selvit-  
tävät tämän seikan itselleen perinpohjin; kun he ymmärtä-  
vät, että armeija ja väestö voivat tehdä sen ja että niiden  
täytyy tehdä se, voidaan työ saada vauhtiin kaikkialla.  
Juuri tästä aloitettiin Šansin—Tšaharin—Hopein raja-  
alueella: »Sen ansiosta, että tuotannon kehittämissuunnitelmassa  
saartolinjan sisäpuolella olevissa osastoissa toimivat johtavat  
työntekijät asennoituivat psykologisesti uudella tavalla, että  
he alkoivat kiinnittää vakavaa huomiota tuotantoon, tuotanto-  
toiminnan ja sotatoimien yhteensovittamiseen, ja että he kas-  
vattivat kansanjoukkojen keskuudessa Työn sankareita ja kun-  
niamaininnan saaneita työntekijöitä (alustavien tietojen  
mukaan täällä on kuusikymmentäkuusi Työn sankaria ja kun-  
niamaininnan saanutta työntekijää) — ovat saartolinjan si-  
säpuolella toimivat osastomme jo viiden kuukauden kuluessa  
täyttäneet määräaikaan mennessä tuotantosuunnitelmansa ja  
lisäksi osoittaneet tässä työssä paljon todellista luovaa neu-  
vokkuutta».

Vuonna 1945 on kaikilla vapautetuilla alueilla saatava entistä suuremmassa mitassa käyntiin armeijan ja väestön liike tuotannon kehittämisen puolesta, ja siihen on saatava osallistumaan kaikki viimeistä miestä myöten: talven tullen vertailemme toisiinsa eri alueiden saavutuksia.

Sota on myös taloudellisten voimien kilpailua eikä vain sotilaallisten ja poliittisten. Voittaaksemme japanilaiset anastajat meidän täytyy kaiken muun ohella vielä ponnistaa voimamme taloudellisessa työssä, meidän täytyy parin kolmen vuoden kuluessa oppia täydellisesti hallitsemaan tätä alaa; tänä vuonna 1945 meidän täytyy saavuttaa suurempia menestyksiä kuin aikaisempina vuosina. Kiinan Kommunistisen puo-

luen Keskuskomitea on syvästi vakuuttunut siitä, että kaikki vapautettujen alueiden työntekijät ja niiden koko väestö täyttävät tämän tehtävän.



## KIINAN KAKSI KOHTALOA

(23. huhtikuuta 1945)

Puhe Kiinan Kommunistisen puolueen VII edustajakokouksen avajaisissa.

Toverit! Tänään on alkanut Kiinan Kommunistisen puolueen VII edustajakokous.

Missä on edustajakokouksemme erityinen merkitys! Meillä on oikeus sanoa, että meidän edustajakokouksemme on sellainen kokous, josta riippuu koko 450-miljoonaisen Kiinan kansan kohtalo. Kiinalla voi olla kaksi kohtaloa: toisesta on jo kirjoitettu kirja<sup>1</sup>; meidän edustajakokouksemme olennoi Kiinan toista kohtaloa, ja siitä me kirjoitamme toisen kirjan<sup>2</sup>. Edustajakokouksemme omistetaan japanilaisten imperialistien musertamisen ja koko Kiinan kansan vapauttamisen tehtäville; se tulee olemaan japanilaisten imperialistien nujertamisen ja uuden Kiinan rakentamisen edustajakokous, koko Kiinan kansan yhteenliittämisen edustajakokous, lopullisen voiton saavuttamisen edustajakokous.

Nykyhetki on erittäin suotuisa. Euroopassa tulee Hitler pian lyödyksi. Fasismia vastaan käytävän maailmansodan päärintama on lännessä; siellä on voitto jo lähellä, ja tämä voitto on tulos Neuvostoliiton Punaisen armeijan ponnistuk-

sista. Berliini kuulee jo Punaisen armeijan tykkien laukaukset ja kukistuu nähtävästi pian. Idässäkin lähestyy japanilaisen imperialismin musertamista tarkoittava sota voitokasta loppuaan. Edustajakokouksemme pidetään fasisminvastaisen sodan lopullisen voiton aattona.

Kiinan kansalla on kaksi tietä valittavanaan — valon tie ja pimeyden tie. On myös Kiinan kaksi kohtaloa — valoisa ja synkkä. Japanilaista imperialismia ei ole vielä nujerrettu. Mutta vielä sittenkin, kun se nujerretaan, jäävät nämä kaksi tulevaisuuden näköalaa olemaan: joko riippumaton, vapaa, demokraattinen, yhtenäinen, rikas ja mahtava, ts. valoisa Kiina, vapautuneen kansan uusi Kiina; tahi toinen Kiina, puolisiirtoma- ja puolifeodaalinen, pirstoutunut, köyhä ja heikko, ts. vanha Kiina. Uusi Kiina tahi vanha Kiina — nämä kaksi näköalaa ovat edelleenkin Kiinan kansan edessä, Kiinan Kommunistisen puolueen edessä, edustajakokouksemme edessä.

Miten meidän on järjestettävä työmme nyt, kun Japania ei ole vielä lyöty, ottaen huomioon, että nämä kaksi näköalaa säilyvät vielä Japanin tappion jälkeenkin? Millaisia ovat tehtävämme? Meidän tehtävänämmä on nostaa rohkeasti joukkoja, vahvistaa ja lisätä kansan voimia, liittää yhteen kansan voimat, jotka suinkin ovat yhteenliitettävissä, ja taistella puolueemme johdolla japanilaisten anastajien nujertamiseksi, valoisan uuden Kiinan luomiseksi, riippumattoman, vapaan, demokraattisen, yhtenäisen, rikkaan ja mahtavan uuden Kiinan rakentamiseksi. Meidän täytyy antaa kaikki voimamme taistelulle valoisan tulevaisuuden näköalan ja valoisan kohtalon valloittamisen puolesta toista, synkkää tulevaisuuden näköalaa ja synkkää kohtaloa vastaan. Juuri sellainen on tehtävämme! Sellainen on edustajakokouksemme tehtävä, koko puolueemme tehtävä, koko Kiinan kansan tehtävä.

Voivatko toiveemme toteutua? Olemme sitä mieltä, että

voivat. Mahdollisuus siihen on olemassa, koska siihen on seuraavat edellytykset:

ensiksi, meillä on voimakas kommunistinen puolue, jolla on runsas kokemus ja jonka riveihin on yhtynyt 1.210.000 jäsentä;

toiseksi, meillä on voimakkaat vapautetut alueet, joiden väkiluku on 95.500.000 ihmistä, 910.000 miehen vahvuinen armeija ja 2.200.000 miestä käsittävä kansan nostoväki;

kolmanneksi, meillä on koko maan laajojen kansanjoukkojen kannatus;

neljänneksi, meillä on koko maailman, erityisesti Neuvostoliiton kansojen tuki.

Siis: voimakas Kiinan Kommunistinen puolue, voimakkaat vapautetut alueet, koko Kiinan kansan kannatus, koko maailman kansojen tuki — voivatko toiveemme toteutua näillä edellytyksillä? Olemme sitä mieltä, että voivat. Sellaisia edellytyksiä ei Kiinalla ole vielä milloinkaan ollut. Vaikka eräät näistä edellytyksistä ovat olleet olemassa jo useiden vuosien ajan, eivät ne ole vielä milloinkaan esiintyneet niin täydessä laajuudessa kuin nyt. Kiinan Kommunistinen puolue ei ole milloinkaan ollut niin voimakas kuin nyt; vallankumouksen tukialueilla ei ole milloinkaan ollut niin monilukuista väestöä eikä niin suurta armeijaa kuin nyt; Kiinan Kommunistisen puolueen arvovalta japanilaisten anastajien ja kuomintangin valta-alueilla on korkeammalla kuin koskaan aikaisemmin; Neuvostoliiton ja muiden maiden kansojen valtakumoukselliset voimat ovat suuremmat kuin koskaan. On sanottava, että näiden edellytysten vallitessa on täysin mahdollista lyödä hyökkääjät ja rakentaa uusi Kiina.

Me tarvitsemme oikeata politiikkaa. Tämän politiikan perusta on joukkojen rohkea nostaminen, kansan voimien vahvistaminen ja lisääminen, jotta se voisi puolueemme johdolla murskata hyökkääjät ja rakentaa uuden Kiinan.

Kiinan Kommunistisen puolueen perustamishetkestä vuonna 1921 on kulunut jo kaksikymmentäneljä vuotta; tänä aikana puolue on läpäissyt kolme sankarillisen taistelun kautta — Pohjoisen sotaretken, vallankumouksellisen agraarisodan ja japanilaisia hyökkääjiä vastaan käydyn sodan — ja kartuttanut runsaan kokemuksen. Nyt on puolueestamme tullut jo Kiinan kansan japanilaisia anastajia vastaan ja kotimaan pelastamisen puolesta käymän taistelun keskus, Kiinan kansan vapauttamisen puolesta, anastajista saatavan voiton puolesta ja uuden Kiinan rakentamisen puolesta käytävän taistelun keskus. Sellainen keskus on Kiinalle nimenomaan meidän puolueemme eikä mikään muu.

Meidän tulee vaatimattomasti, harkitsevasti, ilman oma-hyväisyyttä, ilman liikaa kiihkoilua, kaikesta sydämestämme ja mielestämme palvella Kiinan kansaa; nykyhetkellä koko kansan yhteenliittämiseksi voittoon japanilaisista anastajista, tulevaisuudessa koko kansan yhteenliittämiseksi uuden demokratian valtion rakentamiseen. Jos osaamme toimia juuri näin, jos noudatamme oikeata politiikkaa, jos annamme tälle asialle voimamme, tulee tehtävämme täytetyksi.

Alas japanilainen imperialismi!

Eläköön Kiinan kansan vapautus!

Eläköön Kiinan Kommunistinen puolue!

Eläköön Kiinan Kommunistisen puolueen VII edustajakokous!

### **Huomautuksia**

<sup>1</sup> Tarkoitetaan v. 1943 julkaistua Tšiang Kai-šekin kirjaa »Kiinan kohtalot».

<sup>2</sup> Tarkoitetaan Kiinan Kommunistisen puolueen VII edustajakokouksessa pidettyä Mao Tse-tungin alustusta »Kokoomushallituksesta».

## **KOKOOMUSHALLITUKSESTA**

**(24. huhtikuuta 1945)**

Poliittinen selostus Kiinan Kommunistisen puolueen VII edustajakokoukselle.

### **I. Kiinan kansan perusvaatimukset**

Edustajakokouksemme pidetään seuraavien olosuhteiden valitessa: lähes kahdeksan vuotta kestäneen päättävän, sankarillisen ja uhrautuvan taistelun jälkeen, jota Kiinan kansa on käynyt japanilaisia anastajia vastaan ja joka on ollut täynnä loputtomia kieltäymyksiä, vaikeuksia ja uhreja, on muodostunut uusi tilanne: pyhässä ja oikeutetussa taistelussa, jota kaikkialla maailmassa käydään fasistisia hyökkääjiä vastaan, on saavutettu ratkaisevia voittoja, ja nyt on jo lähellä se hetki, jolloin Kiinan kansa yhdessä liittolaistensa kanssa murskaa japanilaiset anastajat.

Mutta Kiina ei ole vielä yhtenäinen, Kiina potee yhä vielä vakavaa kriisiä. Miten meidän pitää siis tällaisessa tilanteessa toimia? Varmaa on, että Kiinalle on kipeästi tarpeen väliaikainen demokraattinen kokoomushallitus, jossa liittyisivät yhteen kaikkien puolueiden ja ryhmien edustajat samoin kuin puolueettomat poliitikot, jotta voitaisiin toimeen-

panna demokraattisia uudistuksia, voittaa nykyinen kriisi ja panna liikkeelle sekä yhdistää koko maassa kaikki ne voimat, jotka kannattavat taistelua japanilaisia anastajia vastaan, musertaa yhdessä liittolaisten kanssa voimakkailla iskuilla japanilaiset anastajat ja antaa Kiinan kansalle mahdollisuus irtautua niiden kynsistä. Tämän jälkeen on kutsuttava koolle laajalla demokraattisella pohjalla Kansalliskokous, joka muodostaa vakinaisen demokraattisen hallituksen. Myös sen tulisi olla luonteeltaan kokoomushallitus, jossa eri puolueet, ryhmät ja puolueettomat henkilöt ovat vielä laajemmin edustettuina ja joka johtaisi vapautettua kansaa riippumattoman, vapaan, demokraattisen, yhtenäisen, rikkaan ja mahtavan uuden Kiinan rakentamisessa. Lyhyesti sanoen: yhteenliittymisen ja demokratisoinnin kautta japanilaisten anastajien murskaamiseen ja uuden Kiinan rakentamiseen.

Meidän käsityksemme mukaan vain tällainen toimintalinja vastaa Kiinan kansan perusvaatimuksia. Tästä syystä tulee selostukseni olemaan omistettu pääasiallisesti näiden vaatimusten käsittelylle. Kysymys demokraattisen kokoomushallituksen muodostamisesta Kiinaan on Kiinan kansan ja liittolaismaiden demokraattisten kansalaispiirien tarkkaavaisen huomion kohteena. Sentähden tulen käsittelemään selostuksesani erityisen yksityiskohtaisesti tätä kysymystä.

Kiinan Kommunistinen puolue on kahdeksan vuoden aikana japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan kestäessä voittanut työssään jo monia vaikeuksia ja saavuttanut valtavaa menestystä. Nykyisessä tilanteessa on puolueemme ja koko kansan edessä kuitenkin yhä vielä vakavia vaikeuksia. Nykyinen tilanne vaatii, että puolueemme on tehtävä vielä paremmin työtä kiireellisiä tehtäviä suoritettaessa, käytävä vielä toimehkimisnäköisiksi niiden ratkaisuun, voitettava vaikeudet jatkuvasti ja pyrittävä Kiinan kansan perusvaatimusten toteuttamiseen.

## II. Kansainvälinen ja kotimainen tilanne

Voiko Kiinan kansa toteuttaa ne perusvaatimukset, joista olen edellä puhunut? Se tulee riippumaan Kiinan kansan tietoisuudesta, yhteenliittynisyydestä ja ponnistuksista nykyisen kansainvälisen ja kotimaisen tilanteen taatessa Kiinan kansalle poikkeuksellisen suotuisat edellytykset. Jos se pystyy näitä edellytyksiä taitavasti hyväkseen käyttäen jatkamaan aktiivista, päättävää ja yhä sitkeämpää taistelua, niin aivan varmaa on, että se on saavuttava voiton hyökkääjästä ja rakentava uuden Kiinan. Kiinan kansan on kaksin verroin pontevammin käytävä taistelua pyhien tehtäviensä täyttämiseksi.

Millainen on nykyinen kansainvälinen tilanne?

Sotilaallinen tilanne on tällä hetkellä seuraavanlainen: Neuvostoliiton joukot rynnäköivät jo Berliiniä; Englannin, USA:n ja Ranskan yhtyneet sotajoukot tukevat niitä antaen iskuja hitleriläisten joukkojen rippeille, ja Italian kansa on noussut kapinaan. Tämä kaikki johtaa hitleriläisten lopulliseen murskaamiseen. Eikä hitleriläisten murskaamisesta tule kulu-  
maan pitkää aikaa japanilaisten hyökkääjien murskaamiseen. Vastoin taantumuksen Kiinassa ja ulkomailla tekemiä las-  
kelmia fasistiset hyökkääjävoimat tullaan ehdottomasti murskaamaan ja kansandemokraattiset voimat tulevat ehdottomasti saavuttamaan voiton. Ihmiskunta lähtee kulkemaan edistyksen eikä suinkaan taantumuksen tietä. Välttämätöntä on tietenkin tehostaa mahdollisimman paljon valppautta ja ottaa huomioon, että historian kehityksen kulussa ovat eräät tilapäiset, joskus jyrkätkin mutkat mahdollisia; monissa maissa on vielä suuria taantumuksellisia voimia, jotka eivät halua omien maittensa ja muiden maiden kansojen saavan aikaan yhteenliittymistä, edistystä ja vapautusta. Joka aliarvioi tätä kaikkea, se on erehtyvä politiikassa. Historiallisten tapahtumien kehityksen yleinen suunta on kuitenkin jo määrätynyt

eikä voi muuttua. Vain fasisteille ja eri maiden taantumusvoimille, jotka itse asiassa auttavat fasismia, ei muodostunut tilanne ole edullinen; kaikkien maiden kansoille ja niiden järjestyneille demokraattisille voimille sitävastoin se on enne onnellisesta tulevaisuudesta. Kansa ja vain kansa on se liikellepaneva voima, joka luo maailman historiaa. Mahtavaksi voimaksi varttunut neuvostokansa on esittänyt pääosaa fasismin murskaamisessa. Fasismin murskaaminen on käynyt mahdolliseksi vain neuvostokansan ja muiden liittoutuneiden fasisminvastaisten maiden kansojen ponnistusten ansiosta. Sota on antanut kansoille monta opetusta; ne voittavat sodan, ja ne voittavat myös taistelun rauhan ja edistyksen puolesta. Tämä uusi tilanne poikkeaa jyrkästi siitä tilanteesta, joka vallitsi ensimmäisen maailmansodan aikana. Siihen aikaan ei vielä ollut Neuvostoliittoa eikä ollut myöskään sitä tietoisuuden astetta, jonka monien maiden kansat nyt ovat saavuttaneet. Kaksi maailmansotaa ovat kaksi aivan eri aikakautta.

Fasististen hyökkääjävaltioiden murskaaminen, toisen maailmansodan päättyminen ja rauhan aikaansaaminen kansojen kesken eivät suinkaan tule merkitsemään taistelun päättymistä. Fasistiset voimat, joita yhä tulee säilymään monin paikoin, tulevat varmasti punomaan juonia. Niissä maissa, jotka kuuluvat fasistista hyökkäystä vastaan käytävän taistelun leiriin, on demokratiaa vastaan toimivia ja muita kansoja sortavia voimia, ja ne tulevat vastaisuudessakin sortamaan muiden maiden kansanjoukkoja, siirto- ja puolisiirtomaita. Sen tähden tullaan vielä senkin jälkeen, kun kansojen kesken on aikaansaatu rauha, maapallon huomattavalla osalla käymään taistelua laajojen fasisminvastaisten kansanjoukkojen ja fasististen voimien rippeiden välillä, taistelua demokraattisten ja demokratianvastaisten voimien välillä, kansallisen vapautuksen voimien ja kansallisen sarron voimien välillä. Vasta pitkäaikaisten ponnistusten tuloksena, kun fasististen voimien



rippeet, demokratianvastaiset voimat ja kaikki imperialistisen leirin voimat on nujerrettu, käy kaikkein laajimpien kansanjoukkojen voitto mahdolliseksi. Tähän ei voida päätyä helposti eikä nopeasti, mutta tähän päädytään varmasti. Voitto toisessa maailmansodassa — sodassa fasismia vastaan — avaa tien voittoon kansanjoukkojen sodanjälkeisessä taistelussa. Kestävä ja pitkäaikainen rauha tullaan turvaamaan vasta sen jälkeen, kun tässä taistelussa on saavutettu voitto.

Minkälainen on tällä hetkellä maamme sisäinen tilanne?

Kiinan käymä pitkällinen sota on vaatinut ja vaatii vieläkin Kiinan kansalta suuria uhreja. Mutta kuitenkin on juuri tämä sota karaissut Kiinan kansaa. Tämä sota on enemmän kuin ainoakaan toinen niistä suurista taisteluista, joita Kiinan kansa on käynyt viime vuosisadan kuluessa, omiaan kohottamaan sen tietoisuutta ja yhteenkuuluvuutta. Kiinan kansalla on vastassaan voimakkaan ulkoisen, kansallisen vihollisen lisäksi vielä kotimaisenkin taantumuksen mahtavia voimia, jotka toiminnallaan auttavat kansallista vihollista. Tämä toisaalta. Toisaalta taas Kiinan kansan tietoisuus on kehittynyt korkeammalle kuin koskaan ennen, ja lisäksi on maahan muodostunut voimakkaita vapautettuja alueita, ja yleiskansallinen demokraattinen liike kasvaa päivä päivältä. Tällaisia ovat suotuisat edellytykset kotimaassa.

Kun Kiinan kansan taistelu viime vuosisadan kuluessa joka kerta päättyi tappioon tai epäonnistumiseen siitä syystä, että tietyt välttämättömät kansainväliset tai kotimaiset edellytykset puuttuivat, niin nyt on kuva muuttunut aivan toiseksi: toisin kuin taistelun aikaisemmissa vaiheissa ovat välttämättömät edellytykset nyt olemassa, tappion välttäminen ja voiton saavuttaminen on täysin mahdollista. Jos me kykenemme kokoamaan koko kansan aktiiviseen taisteluun ja antamaan sen vaatiman johdon, niin me voitamme. Kiinan kansan usko siihen, että se voi lujasti yhteenliittyneenä murskata anasta-

jat ja rakentaa uuden Kiinan, on tällä hetkellä äärettömästi lujittunut. On koittanut aika, jolloin Kiinan kansa voi kaikki vaikeudet voittaen toteuttaa perusvaatimuksensa, joilla on suuri historiallinen merkitys. Voiko tästä olla mitään epäilystä? Minun käsitykseni mukaan ei voi olla.

Tällainen on yleispiirteittäin nykyinen kansainvälinen ja sisäinen tilanne.

### **III. Kaksi linjaa japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa**

#### *Avain Kiinan ongelmiin*

Sisäisestä tilanteesta puhuttaessa on eriteltävä konkreettisesti myös japanilaisia anastajia vastaan Kiinassa käytävän sodan kulkua.

Kiina on yksi maailman viidestä suurimmasta fasismia vastaan sotaa käyvästä valtiosta ja tärkein osanottaja sodassa japanilaisia anastajia vastaan Aasian mantereella. Kiinan kansa esittää valtavaa osaa paitsi sodassa japanilaisia anastajia vastaan myös sodanjälkeisen rauhan turvaamisessa kaikkialla maailmassa, ja rauhan turvaamisessa Idässä se tulee esittämään ratkaisevaa osaa. Käytyään sotaa jo kahdeksan vuotta Kiina on ponnistellut suunnattomasti oman vapautuksensa hyväksi ja antaakseen apua liittoutuneille. Näitä ponnistuksia tekevät pääasiallisesti Kiinan kansanjoukot. Kiinan armeijan sotamiesten ja upseerien laajat joukot muodattavat vertaan rintamalla; Kiinan työläiset, talonpojat, sivistyneistö ja teollisuuspiirit ahertavat sitkeästi selustassa; ulkomailta olevat kiinalaiset emigrantit auttavat sodankäyntiä rahavaroin; kaikki taistelua japanilaisia anastajia vastaan kannattavat puolueet, kansanvastaisia aineksia lukuunottamatta, kaikki antavat pa-

noksensa yhteisen sodan hyväksi. Sanalla sanoen, Kiinan kansa on kokonaisten kahdeksan vuoden kuluessa hikeä ja verta vuodattaen käynyt sankarillista taistelua japanilaisia anastajia vastaan. Taantumukselliset ainekset ovat kuitenkin vuosikautia levittäneet Kiinassa parjausta ja johtaneet väärillä tiedoilla yleistä mielipidettä harhaan yrittäen salata siltä Kiinan kansan todellisen osuuden tässä sodassa. Samaan aikaan ei kukaan vielä ole joka puolelta yleistänyt sitä kokemusta, joka Kiinan kansalle on karttunut kahdeksan sotavuoden kuluessa. Tästä syystä on meidän edustajakokouksemme suoritettava tämän kokemuksen asianmukainen yleistys, jotta sen pohjalla voitaisiin kasvattaa kansaa ja jotta se voitaisiin asettaa perustaksi puolueemme politiikkaa määriteltäessä.

Tämän kokemuksen yleistämisestä voidaan todeta seuraavaa: nyt on kaikille aivan ilmeistä, että Kiinassa on olemassa kaksi erilaista johtavaa linjaa: toinen niistä voi johtaa japanilaisten anastajien murskaamiseen, toinen taas ei voi johtaa heidän murskaamiseensa, vaan tosiasiallisesti auttaakin tiettyssä suhteessa japanilaisia hyökkääjiä tekemään tyhjäksi Kiinan kansan sotaponnistukset.

Kuomintangin hallituksen harjoittama passiivisen sodankäynnin politiikka japanilaisia anastajia vastaan ja aktiivinen taantumuksellinen politiikka kansan lannistamiseksi omassa maassa on johtanut vastoinkäymisiin sodassa, huomattavan alueen menetykseen, raha- ja talouspulaan sekä kansanjoukkojen sortoon aiheuttaen niille kärsimyksiä ja häiriten kansallista yhteenliittymistä. Tämä taantumuksellinen politiikka on esteenä kaikkien japanilaisille anastajille tehtävää vastarintaa kannattavien Kiinan kansan voimien liikkeelle saattamiselle ja yhdistämiselle, menestykselliselle sodankäynnille, Kiinan kansan herättämiselle ja yhteenliittymiselle. Kiinan kansan herättämisen ja yhteenliittymisen prosessi ei kuitenkaan ole suinkaan pysähtynyt. Se edistyy mutkallista tietä, kaksinkertaisen sor-

ron, japanilaisten anastajien sorron ja kuomintangin hallituksen sorron vallitessa.

Kaksi linjaa — kuomintangin hallituksen linja kansan lanistamiseen ja passiiviseen sodankäyntiin sekä linja Kiinan kansan herättämiseen ja yhteenliittämiseen kansan sodankäyntiä varten — ovat esiintyneet Kiinassa jo kauan sitten ja sangen selvästi. Tässä onkin avain Kiinan kaikkiin ongelmiin.

### *Mutkittelevaa tietä*

Jotta kävisi selväksi, miksi kysymys kahdesta linjasta on avain Kiinan kaikkiin ongelmiin, on palattava japanilaisia anastajia vastaan käymämme sodan historiaan.

Kiinan kansan sodassa japanilaisia anastajia vastaan on kehitys kulkenut mutkallista tietä. Tämä sota alkoi jo vuonna 1931. Syyskuun 18 päivänä 1931 japanilaiset hyökkääjät valtasivat Mukdenin, ja muutaman seuraavan kuukauden kuluessa he kaappasivat kolme itäistä maakuntaa kokonaisuudessaan. Kuomintangin hallitus harjoitti vastarinnattomuuden politiikkaa. Mutta kolmen itäisen maakunnan kansanjoukot ja osa siellä olleista isänmaallisesti ajattelevista joukoista järjesti Kiinan Kommunistisen puolueen johdolla tai avulla ja vastoin kuomintangin hallituksen tahtoa japanilaisvastaisen vapaaehtoisarmeijan ja japanilaisvastaisen Yhtyneen Koillisarmeijan ja kävivät sankarillista sissisotaa. Tämä sissisota sai yhteen aikaan laajat mittasuhteet, eikä vihollisen onnistunut tehdä siitä loppua sen kohtaamista monista vaikeuksista ja vastoinkäymisistä huolimatta. Vuonna 1932, kun japanilaiset anastajat hyökkäsivät Šanghaita vastaan, teki 19. armeijan johdossa ollut kuomintangiin kuulunut isänmaallismielinen ryhmä jälleen vastoin kuomintangin hallituksen tahtoa vastarintaa japanilaisten anastajien hyökätessä. Vuonna 1933, kun japanilaiset anastajat tunkeutuivat Jeholin ja Tšaharin maa-

kuntiin, järjesti toinen kuomintangilainen isänmaallismielinen ryhmä — taaskin vastoin kuomintangin hallituksen tahtoa ja yhteistyössä kommunistisen puolueen kanssa — Yhdistyneen japanilaisvastaisen armeijan ja teki anastajille vastarintaa. Kaikkia näitä sotatoimia japanilaisia anastajia vastaan tukivat kuitenkin vain Kiinan kansa, Kiinan Kommunistinen puolue, toiset demokraattiset ryhmät ja ulkomailla olleet kiinalaiset emigrantit, kun sen sijaan kuomintangin hallitus ei vastarinnattomuuspolitiikkansa mukaisesti antanut näille toimille vähäisintäkään kannatusta. Eikä siinä kaikki, vaan kuomintangin hallitus teki vielä karkealla tavalla tyhjäksi sotatoimet japanilaisia anastajia vastaan Šanghaissa ja Tšaharin maakunnassa. Kuomintangin hallitus teki myös lopun 19. armeijan vuonna 1933 Fukienin maakuntaan muodostamasta Kansanhallituksesta.

Minkätähden kuomintangin hallitus noudatti vastarinnattomuuden politiikkaa? Pääasiallisesti sen tähden, että kuomintang oli vuonna 1927 vienyt karille yhteistyön kommunistisen puolueen kanssa, ajanut karille Kiinan kansan yhteenliittymisen asian.

Vuonna 1924 Sun Jat-sen kutsui Kiinan Kommunistisen puolueen ehdotuksen perusteella koolle kuomintangin 1. Yleiskiinalaisen edustajakokouksen, johon osallistui myös kommunistit, esitti kolme poliittista peruslinjaa — liitto Venäjän kanssa, liitto kommunistisen puolueen kanssa ja talonpoikien sekä työläisten kannatus —, perusti Vampun sota-akatemia ja loi kuomintangin, Kiinan Kommunistisen puolueen ja kaikkien väestökerrosten kansallisen yhteisrintaman. Tuloksena oli, että vuosina 1924—1925 tehtiin loppu taantumusvoimista Kuangtungin maakunnassa, vuosina 1926—1927 tehtiin menestyksellinen Pohjoinen sotaretki ja vallattiin huomattava osa Jangtsen ja Huangho-joen alueista, lyötiin hajalle pohjoisten militaristien hallituksen voimat ja alkoi kansan vapaustaistelu,

jonka laajuista ei ennen ollut nähty Kiinan historiassa. Mutta kevään päättyessä ja kesän alkaessa vuonna 1927, juuri Pohjoisen sotaretken vaativimmalla hetkellä, ajautui Kiinan kansan vapautuksen nimessä luotu kuomintangin, kommunistisen puolueen ja kaikkien väestökerrosten kansallinen yhteisrintama samoin kuin koko tämän yhteisrintaman vallankumouksellinen poliittinen ohjelmakin karille sen johdosta, että kuomintangin viranomaiset harjoittivat kansanvastaista petospoliitiikkaa, joka sai ilmauksensa »puolueen puhdistuksessa» ja verisissä vainoissa. Eilisiä liittolaisia — Kiinan Kommunistista puoluetta ja Kiinan kansaa — alettiin pitää ilmivihollisina; eilisiä vihollisia — imperialisteja ja feodaalierroja — liittolaisina. Näin annettiin yllättäen valapattoinen isku Kiinan Kommunistiselle puolueelle ja Kiinan kansalle, näin haudattiin elinvoimainen, voimakkaasti kehittynyt Kiinan suuri vallankumous. Ja niin tuli yhtenäisyyden tilalle kansalaissota, demokratian tilalle diktatuuri, valon tilalle pimeys. Kuitenkaan ei Kiinan Kommunistisen puolueen ja Kiinan kansan pelottelu, lannistaminen eikä tuhoaminen onnistunut. Ne nousivat maasta, pyyhkivät pois veren, hautasivat kaatuneet toverinsa ja jatkoivat taas taistelua. Ne nostivat korkealle vallankumouksen lipun ja aloittivat aseellisen vastarinnan. Kiinan laajoilla alueilla ne perustivat kansanvallan elimiä, toteuttivat maanomistusjärjestelmän uudistuksen ja muodostivat kansanarmeijan — Kiinan Punaisen armeijan; ne säilyttivät Kiinan kansan vallankumoukselliset voimat ja lisäsivät niitä moninkertaisiksi. Kiinan kansa, Kiinan Kommunistinen puolue ja muut demokraatit omaksuivat Sun Jat-senin kolme vallankumouksellista kansan periaatetta, jotka kuomintangin taantumukselliset olivat heittäneet yli laidan.

Kun japanilaiset hyökkääjät olivat tunkeutuneet kolmeen itäiseen maakuntaan, kääntyi kommunistinen puolue jo vuonna 1933 kaikkien niiden kuomintangin sotajoukkojen puoleen,

jotka olivat hyökänneet vallankumouksen tukikohtia ja Punaista armeijaa vastaan, ehdottaen aselevon solmimista sellaisilla ehdoilla, että hyökkäys lopetetaan, kansalle annetaan demokraattiset vapaudet ja kansa aseistetaan, jotta yhdessä voitaisiin lyödä takaisin japanilaiset hyökkääjät. Mutta kuomintangin viranomaiset hylkäsivät nämä ehdotukset.

Tämän jälkeen kuomintangin hallitus alkoi entistä kiihkeämmin harjoittaa kansalaissodan politiikkaa. Mutta samaan aikaan kaikui Kiinan kansan ääni yhä voimakkaampana sen vaatiessa kansalaissodan lopettamista ja japanilaisten anastajien torjumista yhteisvoimin. Šanghaissa ja monissa muissa paikoissa syntyi erilaisia kansan isänmaallisia järjestöjä. Vuosina 1934—1936 siirtyivät eri alueilla Jangtse-joelta etelään ja pohjoiseen olleet Punaisen armeijan päävoimat sanomattomia vaikeuksia voittaen puolueemme Keskuskomitean johdolla luoteeseen ja yhtyivät luoteisalueiden Punaisen armeijan joukko-osastoihin. Juuri näiden kahden vuoden aikana Kiinan Kommunistinen puolue kehitti uusien olosuhteiden mukaisesti uuden joka taholta harkitun poliittisen linjan, joka tähtäsi japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman luomiseen, ja alkoi toteuttaa tätä linjaa käytännössä asettaen taistelun tavoitteeksi kansan yhteenliittämisen taisteluun japanilaisia anastajia vastaan ja uudemokraattisen tasavallan luomisen.

Joulukuun 9 p:nä 1935 Peipingin ylioppilasjoukot aloittivat puolueemme johdolla sankarillisen isänmaallisen liikkeen ja muodostivat »Kiinan kansallisen vapaustaistelun etujoukon»<sup>1</sup>; tämä isänmaallinen liike levisi maamme kaikkiin suuriin kaupunkeihin. Joulukuun 12 p:nä 1936 kaksi japanilaisille anastajille tehtävää vastarintaa kannattaneiden kuomintangin isänmaallisten jäsenten ryhmää — Koillisessa armeijassa ja 17. armeijassa — liittyi yhteen ja nousi rohkeasti vastustamaan kuomintangin viranomaisten harjoittamaa taantumuspolitiikkaa, joka merkitsi sopuilua japanilaisten hyökkääjien kanssa

ja kansan julmaa vainoamista omassa maassa; nämä olivat tunnetut Sianin tapahtumat. Samaan aikaan ilmaisivat muutkin isänmaallismieliset ainekset kuomintangissa tyytymättömyyttä -kuomintangin viranomaisten silloiseen politiikkaan. Tässä tilanteessa oli kuomintangin viranomaisten pakko luopua kansalaissodan politiikasta ja tulla kansan vaatimuksia puolitiehen vastaan.

Sianin selkkauksen rauhallinen ratkaisu oli käännekohta tapahtumien kehityksessä: uusien olosuhteiden vaikutuksesta muodostuivat maassamme yhteistyösuhteet ja alkoi yleiskansallinen sota japanilaisia anastajia vastaan. Vähää ennen Lukoutšiaon tapahtumia pidettiin toukokuussa 1937 puolueemme historiallinen konferenssi, joka hyväksyi Keskuskomitean vuodesta 1935 noudattaman uuden poliittisen linjan.

Heinäkuun 7 p:nä 1937 sattuneista Lukoutšiaon tapahtumista Vuhanin kukistumiseen saakka lokakuussa 1938 kuomintangin hallitus kävi sotaa japanilaisia anastajia vastaan enemmän tai vähemmän tarmokkaasti. Tällä kaudella japanilaisten anastajien laaja hyökkäys ja kansan oikeutetun isänmaallisen suuttumuksen kasvu pakottivat kuomintangin hallituksen aika ajoittain panemaan politiikassaan painon taisteluun japanilaisia anastajia vastaan, mikä tietystä määrin vaikutti kohottavasti armeijan ja koko kansan aseelliseen taisteluun. Joksikin aikaa muodostui jälleen yleisen nousun ilmaipiiri. Siihen aikaan asettivat koko kansa, kommunistit ja muut demokraattiset puolueet sängen suuria toiveita kuomintangin hallitukseen: toivoimme, että hetkellä, jona koko kansakunta koki vaikeata kriisiä ja kansa eli korkean moraalisen nousun aikaa, se olisi tarmokkaasti pannut toimeen demokraattisia uudistuksia ja toteuttanut käytännössä Sun Jat-senin kolme vallankumouksellista kansan periaatetta. Mutta toiveemme eivät täytyneet. Näidenkin kahden vuoden aikana, vaikka japanilaisille hyökkääjille tehtiinkin suhteellisen aktiivista vastarin-



taa, kuomintangin viranomaiset toisaalta kuitenkin vastustivat entiseen tapansa laajaa kansansotaa, johon olisivat osallistuneet mahdollisimman laajat kansanjoukot, ja rajoittivat entiseen tapaan kansan pyrkimystä yhteenliittymiseen sodan käymistä varten japanilaisia anastajia vastaan ja demokraattista toimintaa varten. Toisaalta kuomintangin hallituksen suhtautuminen Kiinan Kommunistiseen puolueeseen ja muihin japanilaisvastaisiin puolueihin ja ryhmiin muuttui jonkin verran, toisaalta taas hallitus kieltäytyi edelleenkin asettamasta eri puolueita ja ryhmiä samanarvoiseen asemaan ja rajoitti kaikin tavoin niiden toimintaa. Monia isänmaallisen toiminnan tähden pidätettyjä poliittisia vankeja ei vapautettu. Ja mikä oli pääasia: kuomintangin hallitus säilytti edelleenkin vuonna 1927 pystytetyn muutamien harvojen miesten diktatuurin hetkellä, jolloin se päästi valloilleen kansalaissodan, ja tämän johdosta osoittautui mahdottomaksi muodostaa yleiskiinalaista demokraattista kokoomushallitusta.

Jo tämän kauden alussa me kommunistit osoitimme kahden linjan olemassaolon Kiinan sodassa japanilaisia anastajia vastaan: toinen oli voittoon johtavan yleisen kansan sodan linja, toinen yksipuolisen, kansaa sorrettaessa käytävän ja tappioon johtavan sodan linja. Me osoitimme myös, että sodasta tulee pitkälinen ja että monet vaikeudet ja kieltäytymykset ovat väistämättömiä, mutta että ponnistustensa ansiosta Kiinan kansa tulee ehdottomasti saavuttamaan lopullisen voiton.

### *Kansan sota*

Tällä kaudella oli Kiinan Punaisen armeijan päävoimat, joita Kiinan Kommunistinen puolue johti ja jotka oli siirretty luoteeseen, järjestetty uudelleen Kiinan Kansallisvallankumouksellisen armeijan 8. armeijaksi, ja eri paikoille Jangtse-joelta pohjoiseen ja etelään jätetyt Kiinan Punaisen armeijan sissi-

osastot Uudeksi 4. armeijaksi sekä siirretty sitten pohjois- ja keski-Kiinaan sotatoimia varten. Kansalaissodan aikana Kiinan Punainen armeija oli säilyttänyt ja kehittänyt Wampun sotaakatemian ja Pohjoisen sotaretken aikaisen Kansallis-vallankumouksellisen armeijan demokraattisia perinteitä, ja sen miesvahvuus nousi yhteen aikaan useaan sataan tuhanteen. Kuomintangin hallituksen etelä-Kiinan tukikohtien alueella toimeenpanemien julmien verilöylyjen ja luoteeseen tehdyn Pitkän marssin aikana kärsittyjen menetysten johdosta ja muista syistä oli Punaisen armeijan miesvahvuus japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan alkuun mennessä vähentynyt ja oli kaikkiaan vain muutamia kymmeniä tuhansia. Tästä syystä alkoivat eräät suhtautua halveksivasti tähän armeijaan ja olivat sitä mieltä, että sodassa japanilaisia anastajia vastaan oli nojaututtava pääasiallisesti kuomintangiin. Paras tuomari on kuitenkin kansa. Se tiesi, että vaikka 8. ja Uusi 4. armeija olivatkin siihen aikaan miesvahvuudeltaan vähäiset, niin laadullisessa suhteessa ne olivat hyvin korkealla tasolla; se tiesi, että nämä armeijat pystyivät käymään todellista kansan sotaa ja että heti kun ne vain saapuvat japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan rintamalle ja saavat läheisen kosketuksen paikallisen väestön laajoihin joukkoihin, niiden eteen avautuvat rajattomat näköalat. Osoittautui, että kansa oli oikeassa. Tällä hetkellä, esittäessäni tätä selostusta, armeijamme miesvahvuus on 910.000, ja maaseudulla käsittää kansan nostoväki, joka suorittaa sotapalvelusta maataloustöitten ohella, jo yli 2.200.000 miestä. Vaikka meidän säännölliset joukkomme ovatkin miesvahvuudeltaan nykyistä kuomintangin armeijaa (sekä keskusjoukot että paikalliset muodostelmat mukaan luettuina) huomattavasti pienemmät, niin niistä on jo tullut — jos päätellään niiden japanilaisten ja marionettijoukkojen miesvahvuuden mukaan, joita joukkomme vetävät itseään vastaan, niiden hallussaan pitämän rintaman pituuden mukaan,

niiden taistelukyvyyn mukaan, ja jos otetaan huomioon se tuki, jota väestön laajat joukot antavat niille taistelutoiminnallaan, samoin kuin meidän joukkojemme poliittiset ominaisuudet, sisäinen yhtenäisyys ja yhteenkuuluvuuden tunne — päävoima Kiinan sodassa japanilaisia anastajia vastaan.

Tämän armeijan tekee voimakkaaksi se, että siihen liittyneet ovat tietoisien kurin alaista väkeä; he eivät ole liittyneet yhteen eivätkä käy taistelua muutamien harvojen ihmisten tai jonkin ahtaan ryhmän itsekkäiden etupyyteiden puolesta, vaan laajojen kansanjoukkojen etujen, koko kansakunnan etujen puolesta. Kiinteä yhteenliittyminen Kiinan kansanjoukkojen kanssa, Kiinan kansan palveleminen rajattomalla antaumuksella — tämä on ainoa pyrkimys, joka panee tämän armeijan liikkeelle.

Tämän pyrkimyksen innoittamana meidän armeijamme kulkee aina pelottomasti eteenpäin. Se on lujasti päättänyt voittaa jokaisen vihollisen, itse se taas ei koskaan tule nöyrytmään vihollisen edessä. Kaikissa olosuhteissa, niin vaikeita kuin ne saattavat ollakin, se tulee taistelemaan viimeiseen mieheen.

Tämän pyrkimyksen innoittamalla armeijallamme on erinomainen sisäinen yhtenäisyys ja vankat suhteet ulospäin. Armeijan sisällä vallitsee yhteenkuuluvuuden tunne komentajien ja sotamiesten, päälliköiden ja alaisten, poliittisten työntekijäin ja huoltoportaiden työntekijäin välillä; ulospäin yhteenkuuluvuuden tunne armeijan ja kansan välillä, armeijan ja vallan elinten, meidän joukkojemme ja meille ystävällismielisten joukkojen välillä. Kaikki mikä vahingoittaa yhteenkuuluvuuden tunnetta, on poistettava.

Tämän pyrkimyksen innoittamana meidän armeijamme noudattaa oikeata politiikkaa, jolla se vetää puolelleen vastustajan upseereita ja sotamiehiä, samoin myös vastaavaa politiikkaa suhtautumisessa sotavankeihin. Armeijamme ter-

vehtii ja kasvattaa oikealla tavalla uudelleen kaikkia niitä, jotka vapaaehtoisesti siirtyvät meidän puolellemme ja jotka tulevat meille nostattettuaan kapinan vastustajan riveissä samoin kuin myös niitä, jotka vangiksi antauduttuaan ilmaiseksi haluavansa ottaa osaa taisteluun yhteistä vihollista vastaan. Sotavankien surmaaminen, julma kohtelu ja häpäiseminen, olipa kysymys kenestä tahansa, on kielletty.

Tämän pyrkimyksen innoittamana meidän armeijamme on kehittänyt monia strategian ja taktiikan sääntöjä, jotka vastaavat kansan sodan vaatimuksia. Muuttuvan tilanteen konkreettisia olosuhteita vastaavasti se käy joustavasti liikehtien mestarillisesti sissisotaa; yhtä mestarillisesti se käy myös säännöllisten joukko-osastojen liikuntasotaa.

Tämän pyrkimyksen innoittamana meidän armeijamme on luonut kokonaisen poliittisen työn järjestelmän, joka vastaa kansan sodan vaatimuksia ja asettaa tavoitteekseen taistelun armeijamme rivien tiivistämisen puolesta, yhteenliittymisen puolesta ystävällismielisten armeijain kanssa, yhteenliittymisen puolesta kansan kanssa, vastustajan armeijain hajottamisen sisältäpäin ja voiton saavuttamisen sodassa.

Tämän pyrkimyksen innoittamana pystyy koko armeija sissisodan oloissa saamaan aikaan ja saakin jo aikaan ravintoaineiden ja välttämättömyystarviketarpeensa täydellisen tai osittaisen tyydyttämisen käyttämällä taukoja sotatoimissa ja koulutuksessa tuotannolliseen toimintaan voittaakseen siten taloudelliset vaikeudet, parantaakseen armeijan aineellista asemaa ja keventääkseen kansan taakkaa. Sitä paitsi se on sotilaallisilla tukialueillaan käyttänyt kaikkia mahdollisuuksia lukuisten pienten sotateollisuustehtaiden perustamiseen.

Tämä armeija on voimakas myös siksi, että sitä tukevat taistelutoimillaan sellaiset laajat aseistetut joukkojärjestöt kuin kansan itsepuolustusjoukot ja kansan nostoväki. Kiinan vapautetuilla alueilla järjestäytyvät koko nuoriso ja myös ai-

kuiset miehet ja naiset vapaaehtoisella demokraattisella pohjalla varsinaisten toimiensa ohella japanilaisvastaisiksi kansan itsepuolustusjoukoiksi. Koetelluimmat itsepuolustusjoukkojen sotilaat, armeijaan ja sissiosastoihin meneviä lukuun ottamatta, järjestäytyvät kansan nostoväkeen. Ilman näiden aseistettujen kansanjoukkojen taistelun antamaa tukea olisi mahdollonta saavuttaa voittoa vihollisesta.

Tämä armeija on vihdoin voimakas siksi, että se jakautuu kahteen osaan: perusvoimien joukkoyhdistelmiin ja alueellisiin joukkoyhdistelmiin. Edellisiä voidaan käyttää milloin tahansa taistelutehtäviin, jotka eivät ole sidottuja johonkin määrättyyn alueeseen; jälkimmäisten tehtävät rajoittuvat kyseisen paikkakunnan puolustamiseen ja iskujen antamiseen vastustajalle tällä alueella yhdessä kansan nostoväen ja itsepuolustusjoukkojen kanssa. Tällainen jako saa väestön taholta täydellisen kannatuksen. Ellei tällaista oikeata erottelua olisi, jos esimerkiksi koko huomio kiinnitettäisiin vain perusvoimiin ja alueellisten joukkoyhdistelmien merkitys jäisi vaille huomiota, niin niissä olosuhteissa, joissa Kiinan vapautetut alueet joutuvat käymään taistelua, olisi mahdollonta saavuttaa voittoa vihollisesta. Alueelliset joukkoyhdistelmät muodostavat keskuudestaan lukuisia aseistettuja prikaateja — ryhmiä, jotka ovat hyvin koulutettuja ja muita paremmin valmennettuja sotilaalliseen ja poliittiseen toimintaan sekä työhön väestön keskuudessa. Syväälle vihollisen selustaan tunkeutuessaan, antaessaan siellä iskuja viholliselle, nostattaessaan kansanjoukkojen taistelua japanilaisia anastajia vastaan ja tukiessaan siten sotaliikkeitä vapautettujen alueiden päärintamalla nämä prikaatit ovat jo saavuttaneet sangen merkittäviä tuloksia.

Maamme vapautetuilla alueilla kootaan taisteluun japanilaisia anastajia vastaan demokraattisten vallan elinten johdolla osallistuva koko väestö työväen, talonpoikien, nuorison, naisten, kulttuuri-, kaikkiin mahdollisiin ammatillisiin ja muihin

yhteiskunnallisiin järjestöihin, ja se suorittaa innolla monenlaista työtä rintaman auttamiseksi. Tämä ei koske ainoastaan ihmisten liittämistä armeijaan, työn järjestämistä elintarvikkeiden kuljettamiseksi armeijalle, avun antamista sotapalveluksessa olevien perheille ja armeijan auttamista aineellisten vaikeuksien voittamisessa, vaan myös sissiosastojen, kansan nostoväen ja itsepuolustusjoukkojen toiminnan aktivisoimista iskujen antamisessa viholliselle, harhauttamisliikkeiden ja tiedustelun suorittamisessa, petturien ja vakoilijoiden tuhoamisessa, haavoittuneiden kuljetuksessa ja hoidossa samoin kuin välittömän avun antamisessa sotajoukkojen taistelutoimille. Samanaikaisesti suorittaa vapautettujen alueiden koko väestö innokkaasti rakentavaa työtä poliittisen, taloudellisen ja sivistystyön sekä terveydensuojelun alalla. Pääasia tässä on koko väestön liikkeellepano tuottamaan ravintoaineita ja välttämättömyystarvikkeita; samalla on päästävä siihen, että kaikki virastot ja oppilaitokset (harvoja erikoistapauksissa sallittavia poikkeuksia lukuunottamatta) osallistuisivat työn ja opiskelun väliaikoina tuotannolliseen toimintaan ja yhtyisivät siten siihen koko väestön ja sotajoukkojen liikkeeseen tuotannon lisäämiseksi, joka asettaa tavoitteekseen omien tarpeiden tyydyttämisen. Näin tullaan saamaan aikaan valtava tuotannollinen nousu, joka takaa mahdollisuuden pitkäaikaisen sodan käymiseen japanilaisia anastajia vastaan. Vihollisen aiheuttamat hävitykset vapautetuilla alueilla ovat tavattoman suuret. Nämä alueet kärsivät usein myös tulvista, kuivuudesta ja maatalouden vitsauksena olevista tuhoeläimistä. Demokraattisten vallanelinten johdolla on vapautettujen alueiden väestö kuitenkin järjestyneesti voittanut ja voittaa edelleenkin kaikki vaikeudet. Laaja joukkoliike taistelussa heinäsiirkkoja ja tulvia vastaan sekä avun antamiseksi luonnonmullistuksista kärsimään joutuneille on johtanut Kiinan historiassa ennen näkemättömiin saavutuksiin, mikä auttaa pitkä-

aikaisen sodan käyntiä japanilaisia anastajia vastaan. Lyhyesti sanoen, kaikki rintamaa varten, kaikki japanilaisten anastajien murskaamiseen ja Kiinan kansan vapauttamiseen — sellainen on Kiinan vapautettujen alueiden armeijan ja väestön yleinen tunnus, yleinen linja.

Näin käydään todellista kansan sotaa. Vain tällaista sotaa käymällä voidaan kansallisesta vihollisesta saavuttaa voitto. Kuomintang kärsiikin tappioita juuri sentähden, että se vastustaa raivokkaasti kansan sotaa.

Kun Kiinan vapautettujen alueiden sotajoukot on varustettu nykyaikaisilla aseilla, niistä tulee vielä voimakkaampia ja ne pystyvät lopullisesti murskaamaan japanilaiset anastajat.

### *Kaksi sotarintamaa*

Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan näyttämö on Kiinassa aivan alusta alkaen jakautunut kahteen rintamaan: kuomintangin rintamaan ja vapautettujen alueiden rintamaan.

Vuhanin kukistumisen jälkeen lokakuussa 1938 japanilaiset anastajat lopettivat strategisen hyökkäyksen kuomintangin rintamalla ja siirsivät vähitellen päävoimansa vapautettuja alueita vastaan. Samalla alkoivat japanilaiset anastajat kuomintangin hallituksessa vallinneita tappiomielialoja hyväkseen käyttäen selitellä haluavansa sopia sen kanssa kompromissirauhasta, vetivät puolelleen isänmaan kavaltajan Vang Tšing-vein Tšungkingista ja kiinalaisen kansakunnan pettämispolitiikkaa harjoittaessaan muodostivat Nankingissa nukkehallituksen. Tästä ajankohdasta lähtien kuomintangin hallitus alkoi muuttaa suuntaustaan siirtäen vähitellen politiikkansa painopistettä taistelusta japanilaisia anastajia vastaan taisteluun kommunisteja vastaan, kansaa vastaan. Tämä il-

meni ennen kaikkea sotilaallisella alalla. Kuomintangin hallitus pyrki säästämään omia asevoimiaan ja suuntautui passiiviseen sodankäyntiin japanilaisia anastajia vastaan, siirsi sodan päätaakan vapautettujen alueiden kannettavaksi ja antoi japanilaisille rosvoille mahdollisuuden aloittaa vapautettuja alueita vastaan laajat hyökkäysoimet; kuomintangin hallitus itse alkoi »seurata vuorelta kahden tiikerin kamppailua».

Vuonna 1939 antoi kuomintangin hallitus taantumuksellisen ohjeen: »Toimenpiteet vieraiden puolueiden toiminnan rajoittamiseksi», riistäen täydellisesti kansalta sekä japanilaisvas-  
taisilta puolueilta ja ryhmiltä jopa ne rajoitetutkin oikeudet, jotka ne olivat vallanneet sodan alussa. Sen jälkeen on hallitus ajanut kuomintangin valta-alueilla maanalaisuuteen kaikki demokraattiset puolueet ja ryhmät, ensi sijassa ja pääasiallisesti kommunistisen puolueen. Vankilat ja keskitysleirit olivat kuomintangin hallitsemissa maakunnissa täynnä kommunisteja, isänmaallista nuorisoa ja muita demokratian puolesta taistelleita. Viiden vuoden aikana, vuodesta 1939 vuoden 1943 syksyyn, kuomintangin hallitus pani toimeen kolme suurta »kommunisminvastaista kamppailua» rikkoen kansallisen yhtenäisyyden ja luoden siten mitä vakavimman kansalais-sodan syttymisen vaaran. Juuri noihin aikoihin sattui-  
vatkin koko maailmaa järkyttäneet tapahtumat — Uuden 4. armeijan »hajallelaskeminen» ja Anhuein maakunnan etelä-  
osassa yli 9 000 tähän armeijaan kuuluneen miehen tuhoami-  
nen. Vielä tähänkään päivään mennessä eivät kuomintangin joukkojen hyökkäykset vapautettujen alueiden joukkoja vastaan ole lakanneet, eikä ole mitään merkkejä niiden lakkaami-  
sesta. Samalla kuomintangin taantumukselliset syytävät kokonaisina vyöryinä panettelua ja herjauksia: haukkumasanat »petturipuolue», »petturiarmeija», »petturien alueet», tuulesta temmatut väitteet niin sanotusta »japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asian vahingoittamisesta ja valtion hor-



juttamisesta» ym., jotka on pantu liikkeelle kommunistisen puolueen, 8. armeijan, Uuden 4. armeijan ja vapautettujen alueiden mustaamiseksi — kaiken tämän ovat nuo taantumukselliset tehtailleet. Heinäkuun 7 p:nä 1939 Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitea antoi julkilausuman, jossa se puhjenneen kriisin voittamiseksi esitti seuraavat tunnukset: »on lujasti pidettävä kiinni suuntauksesta sitkeään sodankäyntiin, taisteltava antautumiskantaa vastaan», »on lujasti pidettävä kiinni suuntautumisesta yhteenliittymiseen, taisteltava hajotusta vastaan», »on lujasti pidettävä kiinni suuntauksesta liikkumiseen edistyksen tietä, taisteltava taantumista vastaan». Toimiessaan näiden hetken vaatimuksia täysin vastanneiden tunnusten hengessä puolueemme on viiden vuoden aikana menestyksellä torjunut kolme taantumuksellista, kansanvastaista »kommunisminvastaista kamppailua» ja voittanut vallinneen kriisin.

Näiden vuosien aikana ei kuomintangin rintamalla itse asiassa käyty vakavasti otettavia sotatoimia. Japanilaisten anastajien sotatoimet suuntautuivat pääasiallisesti vapautettuja alueita vastaan. Vuoteen 1943 mennessä joutuivat vapautettujen alueiden sotajoukot ja väestö torjumaan rynnistykseen, johon osallistui 65 % kaikista Kiinaan tunkeutuneista japanilaisista joukoista ja 95 % kaikista nukkehallituksen joukoista, kun sensijaan kuomintangin rintamaa vastassa oli vain 36 % japanilaisista ja 5 % nukkehallituksen joukoista.

Vuonna 1944, kun japanilaiset anastajat ryhtyivät sotatoimiin, joiden tarkoituksena oli varmistaa heidän joukoilleen yhteyslinja mantereella \*, kuomintangin armeija osoitti täyden avuttomuutensa ja täydellisen kyvyttömyytensä vastarin-

---

\* Tarkoitetaan japanilaisten joukkojen hyökkäystä, jonka tavoitteena oli Hankoun — Kantonin rautatien valtaaminen ja keskeyttämättömän maayhteyden varmistaminen Kiinan pohjois- ja eteläosan välillä.

taan. Muutaman kuukauden kuluessa vihollisen käsiin joutui laajoja alueita Honanin, Hunanin, Kuangsin ja Kuangtungin maakunnista. Vasta tällä kaudella tapahtui jonkinlainen muutos kummallakin rintamalla toimineiden vihollisvoimien keskinäisessä suhteessa. Mutta tälläkin hetkellä, minun esittäessäni tätä selostustani, vapautettujen alueiden rintamaa vastaan ryynnittää niistä 40 japanilaisesta divisioonasta, jotka ovat tunkeutuneet Kiinaan ja käsittävät 580 000 miestä (lukuunottamatta Mantšuriassa olevia japanilaisia joukkoja), 22,5 divisioonaa, joiden yhteinen miesvahvuus on 320.000, ts. 56 % kaikista vihollisen joukoista, kun sensijaan kuomintangin rintamalla ei ole enempää kuin 17,5 vastustajan divisioonaa, joiden miesvahvuus on 260 000, siis vain 44 %. Nukkehallituksen joukkojen keskinäissuhde taas on pysynyt muuttumattomana.

On myös mainittava siitä, että nukkehallituksen joukot (sekä säännölliset joukko-osastot että paikalliset asevoimat), joiden miesvahvuus on yli 800 000, on pääasiallisesti muodostettu kuomintangin kenraalien mukanaan viemistä joukko-osastoista tai sitten japanilaisille antautuneiden kuomintangin upseerien perustamista joukko-osastoista. Kuomintangin taantumukselliset pitivät jo ennakolta huolen näiden marionettijoukkojen varustamisesta järjettömällä, petturimaisella teorialla »kotimaan pelastamisesta kiertotietä» ja alkoivat niiden petoksen jälkeen antaa niille moraalista ja organisatorista tukea niiden ja japanilaisten anastajien yhteisessä taistelussa Kiinan vapautettuja alueita vastaan. Sitäpaitsi kuomintangin taantumusmiehet panivat suuria sotavoimia liikkeelle Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueen ja muiden vapautettujen alueiden saartamiseksi ja hyökkäystä varten näitä alueita vastaan. Näiden joukkojen miesvahvuus on 797 000. Kuomintangin hallituksen toimeenpaneman ankaran sensuurin tähden ei monilla kiinalaisilla eikä myöskään ulko-

maalaisilla ole käsitystä siitä, kuinka vakavaksi tilanne on muodostunut.

### *Kiinan vapautetut alueet*

Kommunistisen puolueen johtamien Kiinan vapautettujen alueiden väkiluku on tällä hetkellä 95 500 000. Nämä alueet sijaitsevat hajallaan toisistaan Sisä-Mongoliasta pohjoisessa Hainanin saareen etelässä ulottuvalla alueella. Useimmilla niillä alueilla, joille vihollisen on onnistunut tunkeutua, ovat 8. armeija, Uusi 4. armeija ja muut kansan aseelliset voimat toiminnassa. Nämä laajat vapautetut maat muodostuvat 19 suuresta piirikunnasta, jotka käsittävät suurempia tai pienempiä osia Liaoningin, Jeholin, Tšaharin, Suijuanin, Šensin, Kansun, Ningsian, Šansin, Hopein, Honanin, Šantungin, Kiangsun, Tšekiangin, Anhuein, Kiangsin, Hupein, Hunanin, Kuangtungin ja Fukienin maakunnista. Jenan on kaikkien vapautettujen alueiden johtava keskus. Huangho-joesta länteen sijaitseva Šensin—Kansun—Ningsian raja-alue, jonka väkiluku ei ole suurempi kuin 1 500 000, on vain yksi niistä 19 alueesta, jotka muodostavat laajan vapautetun maan, ja se on sitäpaitsi väkilukuun nähden viimeisellä sijalla, ellei oteta lukuun kahta aluetta: toista Tšekiangin maakunnan itäosassa ja toista Hainanin saarella. Monet eivät käsitä tätä, luullen Kiinan vapautettujen alueiden käsittävän pääasiallisesti Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueen. Tämä väärinkäsitys on kuomintangin hallituksen toimeenpaneman ankaran sensuurin seuraus. Kaikilla vapautetuilla alueilla toteutetaan täydessä laajuudessa japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman politiikasta johtuvia toimenpiteitä, ja niillä on muodostettu tai muodostetaan parhaillaan kansan valitsemia vallan elimiä, joissa ovat yhteistyössä kommunistit, toisten japanilaisvastaisten puolueiden ja ryhmien edustajat sekä puolueettomat kansalai-

set, siis paikallisia kokoomushallituksia. Vapautetuilla alueilla on kansanjoukkojen kaikki voimat pantu liikkeelle. Tämä kaikki on tehnyt vapautetuille alueille mahdolliseksi ei vain pitää puoliaan voimakkaan vihollisen rynnistyksestä, kuomintangin joukkojen toimeenpanemasta saarrosta ja niiden hyökkäyksistä samoin kuin kaiken ulkoapäin tulevan avun puuttumisesta huolimatta, vaan myös alinomaa kehittyä, supistaa vihollisen miehittämää aluetta ja laajentaa omaa aluettaan sekä muodostua demokraattisen Kiinan esikuvaksi, siksi tärkeimmäksi voimaksi, joka yhteistoiminnassa liittoutuneiden valtojen kanssa taistellessaan on karkottava japanilaiset anastajat ja saa aikaan Kiinan kansan vapauttamisen. Kiinan vapautettujen alueiden sotajoukot — 8. armeija, Uusi 4. armeija ja muut kansan aseelliset voimat — näyttävät esimerkiksi sankaruudesta taistelussa japanilaisia anastajia vastaan, eivätkä ainoastaan siinä, vaan myös niiden demokraattisten toimenpiteiden toteuttamisessa, jotka johtuvat japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman politiikasta. Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean julkilausuma, jonka se antoi syyskuun 22 päivänä 1937 ja jossa korostetaan, että »Sun Jat-senin kolme kansan periaatetta ovat nykyajan Kiinalle välttämättömiä ja meidän puolueemme on valmis käymään taistelua niiden täydellisen toteuttamisen puolesta», on vapautetuilla alueilla täydellisesti toteutettu käytännössä.

### *Kuomintangin valta-alueet*

Kuomintangin varsinainen hallitseva kopl, joka sitkeästi pitää kiinni diktatuuristaan, noudattaa passiivista politiikkaa sodan käynnissä japanilaisia anastajia vastaan ja kansanvastaista politiikkaa omassa maassa. Tämä on johtanut siihen, että sen armeijan miesvahvuus on supistunut yli puolella, mikä lisäksi suuri osa tästä armeijasta on miltei kokonaan me-

nettänyt taistelukykynsä; tämä on johtanut myös siihen, että mainitun koplan ja laajojen kansanjoukkojen välille on muodostunut syvä kiulu ja puhjennut vakava kriisi — kansa on köyhtynyt ja kuohuksissaan, levottomuuksia syntyy joka puolella; ja vihdoin se on johtanut paitsi siihen, että kuomintangin varsinaisen hallitsevan koplan asema sodassa japanilaisia anastajia vastaan on jyrkästi kaventunut, kaiken lisäksi myös siihen, että tuo kopla itse on muuttunut esteeksi kaikkien japanilaisia anastajia vastaan taistelevien Kiinan kansanvoimien liikkeelle saamisessa ja yhdistämisessä.

Mutta minkätähden Kiinassa kuomintangin varsinaisen hallitsevan koplan johdon takia syntynyt näin vakava tilanne? Sentähden, että tämä kopla ajaa Kiinan suurtilanomistajien, suurten pankkiirien ja suurten compradorien etuja. Tuo muutamien harvojen taantumuksellisten muodostama kopla on ottanut käsiinsä kaikki tärkeimmät kuomintangin hallituksen hoidossa olevat sotilaalliset, poliittiset, taloudelliset ja sivistyslaitokset. Nuo miehet asettavat oman koplansa etujen puoltamisen ensimmäiselle sijalle, japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan edut vasta toiselle sijalle. He puhuvat mielellään siitä, miten »kansakunta on kaiken yläpuolella», mutta heidän toimenpiteensä eivät vastaa kansakunnan enemmistön vaatimuksia. He puhuvat mielellään siitä, miten »valtio on kaiken yläpuolella», mutta se valtio, jota he tarkoittavat, on suurtilanomistajien, suurten pankkiirien ja suurten compradorien feodaalis-fasistinen valtio eikä laajojen kansanjoukkojen demokraattinen valtio. Sen vuoksi taantumukselliset pelkäävät kansan nousevan, he pelkäävät demokraattista liikettä, he pelkäävät todellista sotaa japanilaisia anastajia vastaan, koska sitä varten olisi todella pantava liikkeelle koko kansa. Tämä on pohjimmaisena syynä heidän politiikkaansa, joka suuntautuu passiiviseen sodankäyntiin japanilaisia anastajia vastaan, ja heidän kansanvastaiseen, demokra-

tianvastaiseen ja kommunisminvastaiseen taantumukselliseen politiikkaansa omassa maassa. Kaikilla aloilla he harjoittavat kaksinaista politiikkaa: kun he esimerkiksi käyvät sotaa japanilaisia anastajia vastaan he samanaikaisesti noudattavat passiivisen sodankäynnin politiikkaa, ja juuri heihin yrittävät japanilaiset hyökkääjät alituisesti vaikuttaa pyrkiessään taivuttamaan kuomintangin hallitusta antautumaan; julistaessaan sanoissa haluavansa kehittää Kiinan talouselämää he tosiasiasa huolehtivat vain byrokraattisen pääoman, ts. suurtilanomistajien, suurten pankkiirien ja suurten compradorien pääoman kartuttamisesta, valtaavat käsiinsä Kiinan talouselämän avainasemat ja sortavat armottomasti talonpoikia, työläisiä, pikkuporvaristoa ja kansallista porvaristoa; julistaessaan sanoissa »demokratian toteuttamista» ja »vallan palauttamista kansalle» he tosiasiasa tukahduttavat julmasti kansan demokraattista liikettä eivätkä halua toteuttaa vähäisimpiäkään demokraattisia uudistuksia; julistaessaan sanoissa, että »kysymys kommunistisesta puolueesta on poliittinen kysymys ja se on ratkaistava poliittisin keinoin», he tosiasiasa harjoittavat julmaa painostusta kommunistista puoluetta kohtaan sotilaallisin, poliittisin ja taloudellisin keinoin, pitäen sitä »vihollisena numero yksi» ja japanilaisia anastajia sen sijaan toissijaisena vihollisena, valmistautuvat alinomaa innokkaasti kansalaissotaan ja hautovat suunnitelmia kommunistisen puolueen tuhoamiseksi; julistaessaan sanoissa pyrkivänsä luomaan »nykyaikaisen valtion» he tosiasiasa pyrkivät kaikin keinoin säilyttämään suurtilanomistajien, suurten pankkiirien ja suurten compradorien feodaalis-fasistisen valtion; kannattaessaan muodollisesti diplomaattisia suhteita Neuvostoliittoon he tosiasiasa ovat Neuvostoliitolle vihamielisellä kannalla; säästäässään amerikkalaisia isolationisteja: »ensin Aasia, sitten Eurooppa», pidentääkseen siten fasistisen Saksan ja niin ollen kaiken muunkin fasismin päiviä, pidentääkseen omaa fa-

sistista valtaansa Kiinan kansaan nähden he käyttävät samanaikaisesti jokaista tilaisuutta hyväkseen esiintyäkseen ulkomaailman edessä fasisminvastaisen taistelun sankareina. Herää kysymys: mistä tämä ristiriitainen, kaksinainen politiikka saa alkunsa? Se syntyy suurtilanomistajien, suurten pankkiirien ja suurten compradorien tapaisten yhteiskuntakerrosten keskuudessa.

Mutta kuomintang ei ole kokoonpanoltaan yhtenäinen puolue. Vaikka valta ja johto kuuluvatkin kuomintangissa mainitulle taantumuskoplalle, joka edustaa suurtilanomistajia, suuria pankkiireja ja suuria compradoreja, niin sittenkään ei kuomintangia kokonaisuudessaan saa samaistaa tuon koplan kanssa. Osa kuomintangin johtajista ei kuulu siihen, joutuu pa se hyökkäilyjen ja painostuksen alaiseksi tuon koplan taholta tai sen halveksunnan kohteeksi. Kuomintangin puolue-työntekijäin, sen rivijäsenten ja »Kansan kolmen periaatteen nuorisoliiton» jäsenten joukossa on monia, jotka ovat tyytymättömiä tuon koplan johtoon, esiintyvätpä sitä vastaanikin. Tällainen tilanne vallitsee kaikissa mainitun taantumuskoplan valvomissa kuomintangin armeijoissa, hallituselimissä sekä taloudellisissa ja sivistysjärjestöissä. Kaikissa näissä armeijoissa ja järjestöissä on melkoinen määrä demokraattisia aineksia. Ja itse taantumuskoplakin jakautuu useampiin keskenään taisteleviin ryhmiin eikä suinkaan ole eheä. Olisi ehdottomasti väärin pitää kuomintangia yksinomaan taantumuksellisista koostuneena yhtenäisenä massana.

### *Jyrkkiä vastakohtia*

Nyt on Kiinan kansa saanut tilaisuuden nähdä havainnollisesti jyrkän vastakohtan Kiinan vapautettujen alueiden ja kuomintangin valta-alueiden välillä.

Eikö ole selvää, että edessämme on kaksi linjaa — linja kansan sodan kehittämiseen ja linja passiiviseen sodankäyntiin japanilaisia anastajia vastaan, kansan sodan kehittämistä vastaan. Edellinen johtaa voittoon, jopa sellaistenkin olosuhteiden vallitessa, joissa vapautetut alueet elävät kestäen taistelusaan tavattomia vaikeuksia ja saamatta minkäänlaista apua ulkoapäin. Jälkimmäinen johtaa tappioon, jopa sellaistenkin erittäin suotuisten olosuhteiden vallitessa, joissa kuomintangin valta-alueet elävät, vaikka niille sen lisäksi on ulkomainen apu taattu.

Kuomintangin hallitus yrittää selittää tappionsa aseiden puutteesta johtuvaksi. Mutta sallittaneen kysyä, kummalla on puutetta aseista — kuomintangin armeijallako vai vapautettujen alueiden armeijalla? Kiinan kaikista asevoimista kokee vapautettujen alueiden armeija kaikkein kipeintä aseiden puutetta. Se hankkii itselleen aseita joko kaappaamalla niitä viholliselta tai valmistamalla niitä omin voimin mitä epäsuotuisimmissa olosuhteissa.

Eivätkö kuomintangin keskushallituksen joukot ole huomattavasti paremmin aseistettuja kuin kuomintangin paikallisten ryhmittymien joukot? Taistelukuntoonsa nähden keskushallituksen joukkojen enemmistö jää kuitenkin huomattavasti jälkeen paikallisten ryhmittymien joukoista.

Kuomintangilla on käytettävissään valtavat ihmisvarat. Sen väärän asevelvollisuusjärjestelmän seurauksena, josta se pitää kiinni, sen on kuitenkin hyvin vaikeata saada täydennystä armeijaansa. Vihollisen toisistaan erottamat Kiinan vapautetut alueet, joiden on pakko käydä alituisia taisteluja, varmistavat kaikesta huolimatta itselleen ehtymättömän elävän voiman täydennyslähteen muodostamalla kaikkialla kansan vaatimusten mukaisen nostoväki- ja itsepuolustusjoukkojärjestelmän, sallimatta ihmisvarojen liiallista kulutusta, niiden tuhlaavaista käyttöä.



Kuomintangilla on hallussaan laajat alueet, joilla on runsain määrin viljaa; kansa luovuttaa sille joka vuosi 70—100 miljoonaa tania viljaa. Suurin osa näistä elintarvikkeista takeruu kuitenkin välikäsiin eikä pääse perille, mistä on seurauksena, että kuomintangin armeija kärsii alituisesti elintarvikkeiden puutetta ja sen sotamiehet ovat nääntyneitä aliravitsemuksesta. Kiinan vapautettujen alueiden perusosa on vihollisen selustassa; ne ovat alinomaa vihollisen harjoittaman julman »kolmasti putipuhutaaksi» politiikan kohteena. Eräät näistä alueista sijaitsevat sellaisella hedelmättömällä seudulla kuin Šensin maakunnan pohjoisosassa. Ja sittenkin on elintarvikkeiden kysymys meillä ratkaistu menestyksellisesti sen ansiosta, että olemme itse ryhtyneet aktiivisesti kehittämään maataloustuotantoa.

Kuomintangin alueet kärsivät ankaraa talouspulaa: suurin osa teollisuuslaitoksista on rappiolla; jopa sellaisiakin välttämättömyystarvikkeita kuin kankaita tuodaan maahan USA:sta. Kiinan vapautetut alueet tyydyttävät teollisuutta kehittämällä itse kankaiden ja muiden välttämättömyystarvikkeiden tarpeensa.

Kuomintangin alueilla on työläisten, talonpoikien, kauppalaitosten henkilökunnan, valtion virkailijain, sivistyneistön ja kulttuurin edustajain aineellinen toimeentulo äärimmäisen kurjaa. Kiinan vapautetuilla alueilla on koko väestölle taattu ravinto, vaatetus ja työ.

Muuan kuomintangin alueille luonteenomainen piirre on se, että siellä ihmiset käyttävät sotaa rikastuakseen kansallisesta onnettomuudesta, virkamiehet harjoittavat liiketoimintaa, lahjustenotto on kaikkialla yleistä eikä rehellisyydestä ja säädyllisyydestä ole jäänyt jälkeäkään. Eräs vapautetuille alueille luonteenomainen piirre on se, että ihmiset osallistuvat uhrautuvasti yhteiseen taisteluun ja näyttävät henkilökohtaisesti esimerkkiä käyttämällä varsinaisesta työstään jäävän vapaa-

ajan tuotannolliseen toimintaan ja että rehellisyys on niillä kunniaissa ja lahjottavuus juuriaan myöten hävitetty.

Kuomintangin alueilla on kansalta riistetty kaikki vapaudet. Vapautetuilla alueilla sensijaan on kansalle annettu kaikki vapaudet.

Kenen syytä siis on, että kuomintangilaiset vallanpitäjät ovat joutuneet näin kummalliseen tilanteeseen? Voivatko he syyttää jotakin muuta vai onko heidän syytettävä itseään? Johtuuko muodostunut tilanne ulkopuolisen avun puuttumisesta vai onko siihen kokonaan syyllinen kuomintangin hallituksen diktatuurikomento, sen mädännäisyys ja avuttomuus? Eikö tämä vielä ole selvää?

*Kuka ”vahingoittaa japanilaisia anastajia vastaan käyttävän sodan asiaa ja horjuttaa valtiota”?*

Eivätkö tosiasiat ole vielä täysin osoittaneet, että nimenomaan kuomintangin hallitus vahingoittaa japanilaisia anastajia vastaan käyttävän sodan asiaa ja horjuttaa Kiinan kansan valtiota? Täyden kymmenen vuoden ajan ovat kuomintangin hallituksen kaikki ponnistukset olleet tähdättyjä kansalaissodan käyntiin, sotaan omia maanmiehiään vastaan, kansallisen puolustuksen asian se on sensijaan heittänyt syrjään. Eikä siinä kaikki, vaan sen harjoittama vastarinnattomuuspolitiikka on johtanut siihen, että neljä koillismaakuntaa on luovutettu viholliselle. Kun japanilaiset anastajat tunkeutuivat Suuren muurin takaa maan sisäosiin, joutuivat niitä vastassa olleet kuomintangilaiset täydellisen hämmingin valtaan ja vyöryivät Lukoutsiaosta Kueitšouhun saakka. Ja he julistavat vielä: »Kommunistit vahingoittavat japanilaisia anastajia vastaan käyttävän sodan asiaa ja horjuttavat valtiota» (kts. syyskuussa 1943 pidetyn kuomintangin Toimeen-

panevan Keskuskomitean yhdenneitoista kokouksen päätöslauselmaa). Ainoaksi todisteeksi he esittävät sen, että kommunistinen puolue on yhtynyt liittoon kaikkien kansankerrosten kanssa ja muodostanut vapautetut alueet, jotka käyvät sankarillista taistelua japanilaisia anastajia vastaan. Näiden kuomintangilaisten logiikka poikkeaa siinä määrin Kiinan kansan logiikasta, ettei ole ihme, jos ne monessa asiassa eivät voi löytää yhteistä kieltä.

Herää kaksi kysymystä.

Ensimmäinen kysymys: mistä syystä kuomintangin hallitus oikeastaan luovutti viholliselle valtavan ja väkirikkaan alueen Amur-joelta Lukoutsiaoon ja sittemmin Lukoutsiaosta Kueitšoun maakuntaan saakka. Eikö vain siksi, että kuomintangin hallitus noudattaa vastarinnattomuuspolitiikkaa, passiivisuuden politiikkaa sodankäynnissä japanilaisia anastajia vastaan ja taistelun politiikkaa oman maan kansaa vastaan.

Toinen kysymys: mistä syystä Kiinan vapautetut alueet oikeastaan löivät menestyksellä takaisin japanilaisten ja nukkehallituksen joukkojen jatkuvat ja ankarat hyökkäykset ja vapauttivat kansallisen vihollisen vallasta niin laajan alueen ja niin runsaslukuisen väestön? Eikö vain sentähden, että näillä alueilla noudatetaan oikeata kansan sodan kehittämisen linjaa?

*Niin sanottu "tottelemattomuus hallituksen määräyksiä ja sotilaskäskyjä kohtaan"*

Kuomintangin hallitus syyttää alituisesti Kiinan Kommunistista puoluetta siitä, että se »ei noudata hallituksen määräyksiä eikä sotilaskäskyjä». Tähän me sanomme vain seuraavaa: onneksi ovat kommunistit säilyttäneet Kiinan kansalle ominaisen terveen järjen eivätkä ole alistuneet niin sanottuihin »hallituksen määräyksiin ja sotilaskäskyihin», joissa itse

asiassa on vaadittu, että Kiinan vapautetut alueet, jotka Kiinan kansa niin suurella vaivalla on ottanut pois japanilaisten anastajien kynsistä, luovutettaisiin heille jälleen vapaaehtoisesti. Näihin niin sanottuihin hallituksen määräyksiin ja sotilaskäskyihin kuuluvat esimerkiksi vuonna 1939 hyväksytyt »toimenpiteet vieraiden puolueiden toiminnan rajoittamiseksi», »Uuden 4. armeijan hajalle laskeminen» ja »joukkojen vetäminen Huangho-joen vanhan uoman pohjoispuolelle» vuodelta 1941, »Kiinan Kommunistisen puolueen lakkauttaminen» vuodelta 1943, »kaikkien sotajoukkojen, kymmentä divisioonaa lukuunottamatta, hajallelaskeminen tiukan määräajan kuluessa» vuodelta 1944 ja vihdoin hiljattain käytyjen neuvottelujen aikana tehty ehdotus kaikkien sotajoukkojen ja paikallisten vallan elinten luovuttamisesta kuomintangin valvontaan, minkä vastineeksi kuomintang suostui vain tarjoamaan kommunisteille muutamia virkapaikkoja kuomintangin diktatuurihallituksessa sensijaan, että olisi antanut suostumuksensa kokoomushallituksen muodostamiseen. Ja tätä nimitettiin kuomintangin hallituksen taholta tehdyksi »myönnytykseksi». Onneksi emme alistuneet näihin »määräyksiin» ja »käskyihin», vaan säilytimme Kiinan kansalle osan sen maasta tahrattomana, säilytimme armeijan, joka käy sankarillista taistelua japanilaisia anastajia vastaan. Eikö Kiinan kansalla ole syytä tervehtiä ilolla tällaista »tottelemattomuutta»? Eikö kuomintangin hallitukselle vielä riitä sekään, että se on fasisististen hallitusmääräystensä ja tappiohenkisten sotilaskäskyjensä kautta luovuttanut japanilaisille anastajille Amur-joesta Kueitšoun maakuntaan saakka ulottuvan valtavan laajan alueen koko väestöineen? Nämä »hallituksen määräykset» ja »sotilaskäskyt» saavat vain japanilaisten anastajien ja kiinalaisten taantumuksellisten hyväksymisen. Löytyykö Kiinasta edes yhtä ainoata rehellistä isänmaan ystävää, joka ne hyväksyisi? Voisiko Kiinan kansa ennen kokoomushallituksen muodostamista

— todellisen eikä muodollisen kokoomushallituksen, todella demokraattisen eikä fasistisen diktatuurihallituksen muodostamista — sallia Kiinan kommunistien omavaltaisesti luovuttaa nämä alueet, jotka ovat saavuttaneet vapautensa, ja kansan sotajoukot, joilla on suuria ansioita sodassa japanilaisia anastajia vastaan, hallitukselle, joka on tappiohenkinen, fasistinen hallitus, kuomintangin fasistidiktatuurin hallitus? Ellei vapautettuja alueita ja niiden armeijoita olisi, niin miten olisi tänä päivänä Kiinan kansan japanilaisia anastajia vastaan käymän taistelun laita? Mikä odottaisi Kiinan kansakuntaa tulevaisuudessa?

### *Kansalaissodan uhka*

Aina tähän päivään saakka on kuomintangin varsinainen hallitseva kopla itsepintaisesti noudattanut taantumuksellista suuntausta diktatuurikomennon säilyttämiseen ja kansalaissodan valloilleen päästämiseen. On olemassa monia merkkejä siitä, että tämä kopla on jo kauan valmistautunut ja valmistautuu parhaillaan erityisen voimaperäisesti päästämään kansalaissodan valloilleen heti, kunhan vain jonkin liittolaisvallan sotajoukot ovat puhdistaneet japanilaisista anastajista tietyn osan manner-Kiinasta. Samalla tämä kopla toivoo, että eräiden liittolaisvaltojen kenraalit tulevat suorittamaan Kiinassa samoja tehtäviä kuin englantilainen kenraali Scobie<sup>2</sup> Kreikassa. Se ylistelee niiden verilöylyjen menetelmiä, joita kenraali Scobie ja Kreikan taantumushallitus ovat panneet toimeen. Se aikoo uudelleen syöstä Kiinan kansalaissodan kurimukseen, samanlaiseen kuin vuosina 1927—1937 käyty kansalaissota oli. Puheet »Kansalliskokouksen koollekutsumisesta» ja »kysymyksen ratkaisemisesta poliittisin keinoin» ovat savuverho, jonka takana kuomintangin varsinainen hallitseva kopla

kaikessa hiljaisuudessa valmistelee kansalaissotaa. Elleivät meidän maanmiehemme pysy varuillaan, elleivät he paljasta tätä salaliittoa ja tee loppua näistä valmisteluista, niin koittaa päivä, jona he kuulevat tykkien jyrisevän kansalaissodan rintamalla.

### *Neuvotteluja*

Japanilaisten anastajien murskaamiseksi ja uuden Kiinan rakentamiseksi, kansalaissodan ehkäisemiseksi Kiinan Kommunistinen puolue esitti muiden demokraattisten ryhmien suostumuksella Kansallisen poliittisen neuvoston istuntokaudella syyskuussa 1944 vaatimuksen kuomintangin yhden puolueen diktatuurin lopettamisesta viipymättä ja demokraattisen kokoomushallituksen muodostamisesta. Tämä vaatimus oli epäilemättä esitetty oikeaan aikaan ja sai jo muutaman kuukauden kuluessa laajojen kansanjoukkojen tunnustuksen.

Kävimme kuomintangin hallituksen kanssa moneen kertaan neuvotteluja yhden puolueen diktatuurikomennon lopettamisesta, kokoomushallituksen muodostamisesta ja välttämättömien demokraattisten uudistusten toimeenpanosta, mutta kuomintangin hallitus hylkäsi yhä uudelleen kaikki ehdotuksemme. Kuomintang ei halua lopettaa yhden puolueen diktatuurikomentoa eikä muodostaa kokoomushallitusta, mutta sen lisäksi se ei halua suostua ainoankaan sellaisista kiireellisistä demokraattisista toimenpiteistä kuin salaisen poliisin lakkauttamiseen, demokraattisten vapauksien tukahduttamista tarkoittavien taantumuksellisten lakien kumoamiseen, poliittisten vankien vapauttamiseen, poliittisten puolueiden ja ryhmien laillistamiseen, vapautettujen alueiden tunnustamiseen, vapautettuja alueita saartavien ja näitä alueita vastaan hyökkäilevien joukkojen poistamiseen jne. Juuri tästä syystä Kiinassa onkin muodostunut tavattoman kireä poliittinen tilanne.

## *Kaksi näköalaa*

Lähtien tilanteesta kokonaisuudessaan sekä kansainvälisen ja kotimaan tilanteen kaikkien edellä esitettyjen puolten eritelystä tahtoisin varoittaa tovereita, ettei pidä uskoa kaiken sujuvan meillä sileästi ja oivallisesti. Ei, niin ei ole asian laita. Todellisuudessa on olemassa kaksi mahdollisuutta, kaksi näköalaa — suotuisa ja epäsuotuisa. Jos fasistinen diktatuurikommento tulee jatkumaan, ellei demokraattisia uudistuksia tulla sallimaan ja ellei pääpönnistuksia suunnata japanilaisia anastajia vaan kansaa vastaan, niin siinäkin tapauksessa, että japanilaiset anastajat tullaan murskaamaan, maassa voi kuitenkin syttyä kansalaissota ja Kiina suistetaan jälleen takaisin entiseen raskaaseen asemaansa riippuvaisena, vapautta vailla olevana, epädemokraattisena, pirstottuna, köyhänä ja heikkona valtiona. Tällainen on toinen mahdollisuus, toinen näköala. Tällainen mahdollisuus, tällainen näköala on yhä edelleenkin olemassa, se ei suinkaan ole pois suljettu, se ei suinkaan ole itsestään väistynyt vain sen tähden, että kansainvälinen tilanne on käynyt suotuisammaksi ja että kansan tietoisuus ja sen järjestyneet voimat omassa maassa ovat kasvaneet. Juuri tällaisen mahdollisuuden, juuri tämän näköalan toteutumisesta ovat kiinnostuneita omassa maassamme kuomintangin kansanvastainen kopl ja ulkomailla taantumusainekset, jotka ovat täynnä imperialistisia pyyteitä. Tämä on asian toinen puoli, jota ei missään nimessä saa jättää huomioon ottamatta.

Toisaalta kuitenkin juuri tilanne kokonaisuudessaan ja kansainvälisen sekä sisäisen tilanteen kaikkien edellä esitettyjen puolien erittely kylvävät meihin vielä suurempaa varmuutta, vielä voimakkaampaa tahtoa taistella toisen mahdollisuuden, toisen näköalan puolesta — voittaa kaikki vaikeudet, koota yhteen koko kansa, syrjäyttää kuomintangin fasistinen

diktatuurikomento, panna toimeen demokraattisia uudistuksia, lujittaa ja kartuttaa japanilaisia anastajia vastaan taistelua käyviä voimia, murskata lopullisesti japanilaiset hyökkääjät ja rakentaa riippumaton, vapaa, demokraattinen, yhtenäinen, rikas ja mahtava uusi Kiina. Juuri tällaisen mahdollisuuden, juuri tämän näköalan toteuttaminen kiinnostaa laajoja kansanjoukkoja, Kiinan Kommunistista puoluetta ja muita demokraattisia ryhmiä maassamme, ulkomailla taas kaikkia niitä kansoja, jotka suhtautuvat meihin vertaisinaan, kaikkia ulkomaiden edistyksellisiä ihmisiä ja laajoja kansanjoukkoja.

Me ymmärrämme hyvin, että edessämme ja koko Kiinan kansan edessä on vielä suuria vaikeuksia, vielä monia esteitä, että tiellämme tulee vielä olemaan monia mutkia. Mutta me ymmärrämme myös, että kulkiessamme yhdessä koko Kiinan kansan kanssa me voimme voittaa mitkä vaikeudet ja esteet tahansa ja saamme vielä aikaan sen, että Kiinaa odottavat historialliset tehtävät täytetään. Taistella kaikin voimin ensimmäistä mahdollisuutta vastaan toisen mahdollisuuden puolesta, ensimmäistä näköalaa vastaan toisen näköalan puolesta — sellainen on meitä ja koko Kiinan kansaa odottava suuri tehtävä. Kansainvälisen ja sisäisen tilanteen tärkeimmät puolet ovat meille otollisia, koko kansallemme otollisia. Siitä olen edellä jo puhunut. Me toivomme, että kuomintangin johto ottaa huomioon kansainvälisen tilanteen kehityksen suunnan ja Kiinan kansan tahdon ja muuttaa epäröimättä nykyistä virheellistä politiikkaansa, ja silloin sota japanilaisia anastajia vastaan päättyy voittoon, Kiinan kansa ei joudu kokemaan tarpeettomia kärsimyksiä ja uusi Kiina on syntyvä nopeammin. Meidän on tehtävä itsellemme selväksi, että niin mutkitteleva kuin tiemme saattaa ollakin, niin Kiinan kansan riippumattomuus ja vapaus tullaan sittenkin valloittamaan, ja sen aika on jo tullut. Ne suuret pyrinnot, joiden puolesta lukematon sankarien joukko yli sadan vuoden kuluessa on



antanut henkensä, tulee meidän sukupolvemme toteuttamaan. Tätä ei kenenkään onnistu estää, ei minkäänlaisin keinoin.

#### **IV. Kiinan Kommunistisen puolueen politiikka**

Edellä olen eritellyt kahta linjaa Kiinan sodassa japanilaisia anastajia vastaan. Tällainen erittely on aivan välttämätön, sillä Kiinan kansan laajojen joukkojen keskuudessa on vielä monia, joilla ei ole käsitystä todellisesta asiintilasta Kiinan sodassa japanilaisia anastajia vastaan. Kuomintangin hallituksen toimeenpaneman saarron johdosta monet ihmiset — niin kuomintangin valta-alueilla kuin ulkomaillakin — ovat kokonaan vailla tietoja todellisesta asiintilasta. Ennen kiinalaisten ja ulkomaisten sanomalehtimiesten ryhmän käyntiä vapauteuilla alueilla vuonna 1944 monet eivät tienneet juuri mitään näistä alueista. Kuomintangin hallitus pelkää tavattomasti tietojen tihkumista ulospäin vapautetuilla alueilla vallitsevasta todellisesta asiintilasta. Sentähden se sulkikin kokonaan pääsyn vapautetuille alueille heti sen jälkeen, kun täällä vuonna 1944 kävi ryhmä sanomalehtimiehiä, eikä enää salli ainoankaan lehtimiehen käydä täällä. Kuomintangin hallitus on samoin pannut ankaraan kieltoon kuomintangin alueilla vallitsevan todellisen tilanteen valaisemisen. Sentähden minusta tuntuu, että meidän velvollisuutemme on tehdä kaikki voitavamme näyttääksemme maailmalle todellisen tilanteen niin yksillä kuin toisillakin Kiinan alueilla. Vasta kun on saanut selvän käsityksen tilanteesta maassa kokonaisuudessaan, voi ymmärtää, miksi Kiinan kahden suurimman puolueen, kommunistisen puolueen ja kuomintangin, politiikka niin suuresti eroaa toisistaan, minkätähden kahden linjan välillä käydään niin kärkevää taistelua. Vain näin voidaan osoittaa, ettei kiista kahden puolueen välillä ole, kuten eräät väittävät, tarpeetonta, tyhjänpäiväistä riitaa tai rettelöimistä, vaan että se

on periaatteellista kiistaa, jossa ratkaistaan kysymys satojen miljoonien ihmisten elämästä tai kuolemasta.

Kiinan tapahtumien kehityksen kriittisellä hetkellä Kiinan kansa, kaikki demokraattiset puolueet, ryhmät ja demokraattiset ainekset maassa samoin kuin vieraiden maiden kansat, joiden sydäntä lähellä on kaikki mitä Kiinassa tapahtuu, toivovat, että hajallaan olemisen tilalle Kiinassa tulee jälleen yhteenliittyminen ja että maassa pannaan toimeen demokraattiset uudistukset. Kaikki ne tahtovat tietää, minkälainen on Kiinan Kommunistisen puolueen politiikka useissa maamme ratkaistavina olevissa erittäin tärkeissä kysymyksissä. Ensi tilassa tämä tietenkin kiinnostaa meidän puolueemme jäseniä.

Meidän edustamamme japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman politiikka on aina ollut selvää, se on kestänyt kahdeksan sotavuoden koetuksen. Edustajakokouksemme on tehtävä tästä vastaavat johtopäätökset, jotka tulevat olemaan ohjenuoranamme tulevassa taistelussa.

Siirryn nyt käsittelemään eräitä täysin kiinteitä johtopäätöksiä, joihin puolueemme on tullut Kiinan ongelmien ratkaisua tarkoittavien tärkeimpien poliittisten toimenpiteiden suhteen.

### *Ohjelmamme yleiset perusajatukset*

Kaikkien niiden Kiinan kansan voimien liikkeelle nostattamiseksi ja yhdistämiseksi, jotka käyvät taistelua japanilaisia anastajia vastaan, japanilaisten hyökkääjien tuhoamiseksi täydellisesti ja riippumattoman, vapaan, demokraattisen, yhteisen, rikkaan ja mahtavan uuden Kiinan rakentamiseksi Kiinan kansa, Kiinan Kommunistinen puolue samoin kuin kaikki japanilaisvastaiset demokraattiset puolueet tarvitsevat ehdottomasti yhdessä sovittua yhteistä ohjelmaa.

Tämä ohjelma voidaan jakaa kahteen osaan — yleisiin perusajatuksiin ja konkreettisiin vaatimuksiin. Koskettelen

aluksi ohjelman yleisiä perusajatuksia ja siirryn sitten konkreettisiin vaatimuksiin.

Lähtien perusvaatimuksesta, japanilaisten anastajien täydellisestä murskaamisesta ja uuden Kiinan rakentamisesta me kommunistit olemme Kiinan historiallisen kehityksen nykyisessä vaiheessa samaa mieltä maan väestön valtavan enemmistön kanssa seuraavista perusajatuksista: ensiksi Kiinan valtiojärjestelmä ei saa olla feodaalinen, fasistinen eikä kansanvastainen järjestelmä, suurten tilanherrojen ja suurporvariston diktatuurijärjestelmä, sillä tämä kansanvastainen valtiojärjestelmä on kuomintangin varsinaisen hallitsevan koplan kahdeksantoista vuotta kestäneen herruuden aikana todistanut täydellisen kestättömyytensä. Toiseksi, Kiinassa on mahdotonta rakentaa eikä siis pidä yrittääkään rakentaa vain kansallisen porvariston yksin toteuttamaa vanhan tyyppin demokraattisen diktatuurin valtiota, sillä toisaalta on kansallinen porvaristo Kiinassa taloudellisesti ja poliittisesti äärimmäisen heikkoa, toisaalta taas Kiinaan on jo kauan sitten ilmestynyt sellainen uusi tekijä kuin tietoinen, poliittisella näyttämöllä voimansa näyttänyt Kiinan proletariaatti, joka johtaa mukanaan talonpoikaiston, kaupunkien pikkuporvariston, sivistyneistön ja muiden demokraattisten ainesten laajoja joukkoja, sekä sen johtaja, Kiinan Kommunistinen puolue. Kolmanneksi, Kiinan kansa ei voi nykyisessä vaiheessa, niin kauan kuin sen tehtävänä edelleenkin pysyy taistelu kansallista ja feodaalista sortoa vastaan ja niin kauan kuin ei ole olemassa välttämättömiä yhteiskunnallisia ja taloudellisia edellytyksiä, saattaa maassaan voimaan sosialistista valtiojärjestelmää.

Mitä me sitten näin ollen vaadimme? Olemme sitä mieltä, että japanilaisten anastajien täydellisen murskaamisen jälkeen on luotava Kiinaan maan väestön valtavaan enemmistöön nojautuva ja työväenluokan johtaman yhteisrintaman osan-

ottajien demokraattiseen liittoon perustuva valtiojärjestelmä. Tällaista valtiojärjestelmää me sanomme uusdemokraattiseksi.

Tämä valtiojärjestelmä vastaa todella maan väestön valta-  
van enemmistön vaatimuksia ensinnäkin siksi, että se on saa-  
nut tai voi saada miljoonien teollisuustyöläisten ja kymmenien  
miljoonien käsityöläisten ja maaseudun palkollisten hyväksy-  
misen; toiseksi se on saanut tai voi saada Kiinan 450 miljoon-  
nan väestöstä 360 miljoonan eli 80 %:n hyväksymisen, ja  
kolmanneksi se on saanut tai voi saada kaupunkien pikku-  
porvariston, kansallisen porvariston, edistyksellisten šensien ja  
muiden laajojen isänmaallisten kerrosten hyväksymisen.

On itsestään selvää, että näiden luokkien välillä tulee edel-  
leenkin olemaan ristiriitoja, joista selvimpänä tulee ilmene-  
mään ristiriita työn ja pääoman välillä. Sentähden tulee  
jokaisella näistä luokista olemaan omia erikoisvaatimuksiaan.  
Näiden ristiriitojen hämääminen, näiden erikoisvaatimusten  
hämääminen olisi ulkokultaisuutta, se olisi virheellistä. Mutta  
nämä ristiriidat, nämä erikoisvaatimukset eivät uuden demo-  
kratian koko vaiheen kestäessä tule ylittämään yleisten vaati-  
musten puitteita, eikä niitä saa päästää ylittämään näitä  
puitteita. Näitä ristiriitoja ja erikoisvaatimuksia voidaan sää-  
dellä; niitä näin säädeltäessä mainitut luokat voivat yhdessä  
toteuttaa kaikki toimenpiteet uuden demokratian valtion  
poliittisen, taloudellisen ja sivistyksellisen rakennustyön alalla.

Uusdemokraattinen poliittinen järjestelmä, jonka pystyttä-  
miseen me pyrimme, edellyttää vierasmaalaisen kansallisen  
sorrion kukistamista, kotimaisen feodaalis-fasistisen sorrion  
hävittämistä ja sen jälkeen kaikkia demokraattisia luokkia  
yhdistävään yhteisrintamaan perustuvan poliittisen järjestel-  
män, mutta ei vanhan tyyppin demokratian poliittisen järjes-  
telmän luomista. Nämä meidän vaatimuksemme lankeavat  
täysin yhteen Sun Jat-senin vallankumouksellisten vaatimusten  
kanssa. Sun Jat-sen kirjoitti kuomintangin 1. Yleiskiinalaisen

edustajakokouksen Manifestissa: »Meidän aikanamme ottaa porvaristo eri maissa usein yksinoikeudekseen niin sanotun 'kansanvallan'; ja sitä käytetään välineenä tavallisen kansan sortamiseen. Kuomintangilainen kansanvallan periaate merkitsee, että vallan tulee olla koko tavallisen kansan yhteistä omaisuutta, eivätkä sitä saa muutamats harvat ihmiset anastaa itselleen.» Tämä on Sun Jat-senin suuri poliittinen jälkisäädös. Kiinan kansan, Kiinan Kommunistisen puolueen ja kaikkien muiden demokraattisten ainesten tulee vaalia tätä jälkisäädöstä pyhänä ja toteuttaa se päättävästi elämässä; niiden on käytävä päättävää taistelua kaikkia niitä henkilöitä ja ryhmiä vastaan, jotka rikkovat tätä jälkisäädöstä ja toimivat sitä vastaan, ja siten puolustettava ja kehitettävä tätä aivan oikeata uuden demokratian poliittista periaatetta.

Uusdemokraattisen vallan tulee rakentua demokraattisen sentralismin periaatteelle; yleisen poliittisen suunnan määräävät silloin eriaisteiset kansan edustajien kokoukset, jotka myös valitsevat tämän vallan elimet. Tämä valta tulee olemaan sekä demokraattinen että keskitetty, toisin sanoen siinä yhdistyvät toisiinsa keskitys demokratian pohjalla ja demokratia keskitetyn johdon alaisena. Vain tällainen järjestelmä tekee mahdolliseksi toisaalta toteuttaa laajaa demokratiaa ja antaa kaikenasteisten kansan edustajien kokouksille täydellinen valta; toisaalta taas ratkaista valtion asiat keskitetyssä järjestyksessä; vain se takaa kaikenasteisille vallan elimille mahdollisuuden ratkaista keskitetyssä järjestyksessä ne asiat, jotka vastaavat kansan edustajien kokoukset ovat niiden hoitettaviksi uskoneet, ja samalla se takaa kansalle täyden vapauden demokraattiseen toimintaan.

Armeija ja muut aseelliset voimat ovat uuden demokratian valtiovallan koneistoon oleellisesti kuuluva tärkeä osa. Ilman niitä ei valtion puolustusta voida hoitaa. Kaikki uusdemokraattisen valtion asevoimat samoin kuin kaikki vallan elimet-

kin tulevat kuulumaan kansalle ja puolustamaan kansaa. Ne tulevat olemaan perinjuurin toisenlaisia kuin vanha armeija, vanha poliisilaitos yms., jotka kuuluvat muutamien harvojen ihmisten muodostamalle ryhmälle ja sortavat kansaa.

Sen uuden demokratian taloudellinen järjestelmä, johon me pyrimme, vastaa myös Sun Jat-senin periaatteita. Maakysymyksessä Sun Jat-sen esitti vaatimuksen: »jokaiselle kyntäjälle oma peltonsa». Teollisuutta ja kauppaa koskevassa kysymyksessä Sun Jat-sen lausui kuomintangin 1. edustajakokouksen Manifestissa: »Kaikkia niitä kiinalaisille ja ulkomaalaisille kuuluvia yrityksiä, jotka joko ovat luonteeltaan monopolistisia tai mittasuhteiltaan hyvin suuria ja joita yksityishenkilöt eivät voi hallita, kuten esimerkiksi pankkeja, rautateitä, lentoyhteyksiä yms., tulee käyttämään ja hallitsemaan valtio, jotta yksityispääoma ei voisi pitää käsissään kansan elämää. Juuri tämä on pääoman rajoittamisen perussisältö.» Nykyvaiheessa yhdymme talouselämän alalla täysin näihin Sun Jat-senin vaatimuksiin.

Eräät luulevat, että Kiinan kommunistit vastustavat yksityistä aloitteellisuutta, yksityispääoman kehitystä, yksityisomaisuuden suojelua. Todellisuudessa ei asia ole niin. Vierasmaalainen kansallinen sorto ja feodaalinen sorto kotimaassa kahlehtivat ankarasti kiinalaisten yksityistä aloitteellisuutta, ne kahlehtivat yksityispääoman kehitystä ja hävittävät väestön laajojen kerrosten omaisuutta. Sen uusdemokraattisen järjestelmän tehtävänä, jonka pystyttämiseen me pyrimme, on nimenomaan poistaa nämä kahleet, tehdä loppu tuosta hävityksestä ja turvata kiinalaisten laajoille piireille mahdollisuus vapaasti kehittää yksityistä aloitteellisuutta yhteiskunnassa, kehittää vapaasti yksityiskapitalistista taloutta, joka kuitenkin ei saa »pitää käsissään kansan elämää», vaan jonka pitää tuottaa sille hyötyä; sen tehtävänä on samoin turvata kaiken laillisin keinoin hankitun yksityisomaisuuden suojelu.

Sun Jat-senin periaatteiden ja Kiinan vallankumouksen kokemusten mukaisesti Kiinan kansantalouden tulee nykyisessä vaiheessa muodostua valtion, yksityisestä ja osuuskuntien sektoreista. Valtio, jota me tarkoitamme puhuessamme valtion sektorista, ei missään tapauksessa saa olla sellainen, jossa vallan »anastaa käsiinsä muutamien harvojen ihmisten ryhmä», vaan sen tulee olla uudemokraattinen valtio, jota proletariaatti johtaa, valtio, jossa valta »on koko tavallisen kansan yhteistä omaisuutta».

Uuden demokratian kulttuurin tulee samoin olla »koko tavallisen kansan yhteistä omaisuutta», mikä merkitsee, että sen tulee olla kansallista, tieteellistä ja joukkokulttuuria eikä sitä suinkaan saa »anastaa itselleen muutamien harvojen ihmisten ryhmä».

Kaikki edellä esitetyt seikat ovat Kiinan kommunistien ohjelman yleisiä perusajatuksia nykyisessä vaiheessa, ts. porvarillis-demokraattisen vallankumouksen koko vaiheen kestäessä. Sosialistisen ja kommunistisen yhteiskunnan puolesta vastaisuudessa käymämme taistelun ohjelmaan, enimmäisohjelmaan verrattuna tämä on vähimmäisohjelma. Tämän ohjelman täyttäminen tekee Kiinalle mahdolliseksi ottaa askeleen eteenpäin ja nousta valtion ja yhteiskunnan nykyisestä tilasta, ts. siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalisesta valtiosta ja yhteiskunnasta uudemokraattiseksi valtioksi ja yhteiskunnaksi.

Tämän ohjelman edellyttämä proletariaatin johtoaseman voimaansaattaminen politiikassa ja valtion sekä osuuskuntien sektorien luominen proletariaatin johdolla talouselämään ovat sosialismin aineksia. Tämän ohjelman toteuttaminen ei kuitenkaan vielä merkitse sitä, että kiinalaisesta yhteiskunnasta tulisi sosialistinen.

Me kommunistit emme ole koskaan salanneet poliittisia

pyrkimyksiämme. Tulevan taistelumme ohjelman eli enimmäisohjelmamme tarkoituksena on nostaa Kiina korkeammalle asteelle, sosialismin ja kommunismin asteelle. Se on täysin selvää eikä millään lailla epäilyksen alaista. Puolueemme nimi ja marxilainen maailmankatsomuksemme viittaavat selvästi tähän rajattoman ylevään ja valoisaan korkeimpaan ihanteeseen, jonka me tulevaisuudessa toteutamme. Jokainen kommunisti näkee puolueeseen liittyessään selvästi edessään kaksi päämäärää, joiden puolesta hänen tulee taistella: uudemokraattisen vallankumouksen toteuttamisen tässä vaiheessa ja sosialismin sekä kommunismin toteuttamisen tulevaisuudessa. Häntä eivät tässä säikäytä kommunismin tietämättömien vastustajien tai katalien vihollisten vihamielisyydet, panettelu, loukkaukset eikä pilkanteko. Kaikki tämä meidän on päättävästi lyötävä takaisin. Mitä taas tulee rehellisessä mielessä epäröiviin, niin heitä ei pidä lyödä, vaan heitä on hyväntahtoisesti ja kärsivällisesti valistettava. Kaikki tämä on aivan selvää, aivan tiettyä ja yksiselitteistä.

Mutta kaikkien kommunistien ja kaikkien niiden, jotka ovat kommunismin aatteille myötätuntoisia, tulee taistella sen päämäärän saavuttamiseksi, jonka me asetamme itsellemme nykyisessä vaiheessa — vierasmaalaisen kansallisen sorron kukistamiseksi, feodaalisen sorron hävittämiseksi, Kiinan kansan vapauttamiseksi siirtomaan, puolisiirtomaan ja puolifeodaalisen maan väestön murheellisesta kohtalosta; riippumattoman, vapaan, demokraattisen, yhtenäisen, rikkaan ja mahtavan Kiinan, luonteeltaan uudemokraattisen, proletariaatin johtaman valtion, sellaisen valtion rakentamiseksi, jonka toiminnan perussisältönä on talonpoikaiston vapauttaminen — toisin sanoen Sun Jat-senin kolmen vallankumouksellisen kansan periaatteen valtion rakentamiseksi. Niin me teemmekin. Tämän päämäärän saavuttamiseksi me kommunistit olemme käyneet yhdessä Kiinan kansan laajojen joukkojen kanssa



sankarillista taistelua kahdenkymmenen neljän vuoden ajan.

Ellei joku kommunisti tai kommunistiselle puolueelle myötämielinen ihminen käy taistelua tämän päämäärän saavuttamiseksi, vaan ylenkatsoo porvarillis-demokraattista vallankumousta ja tästä syystä vaikkapa vain vähänkin heikentää ponnistuksiaan taistelussa tämän vallankumouksen asian puolesta, jos hän osoittaa leväperäisyyttä, vilpittömyyden, innostuksen ja uhrivalmiuden puutetta harrastaen vain tyhjää lavertelua sosialismista ja kommunismista, niin se merkitsee, että hän joko tietten tai tietämättään jossakin määrin pettää sosialismin ja kommunismin eikä näin ollen ole tietoinen ja antaumuksellinen kommunisti. Vain demokratian kautta voidaan päästä sosialismiin — sellainen on marxilaisuuden järkkymätön perusajatus. Kiinassa tulee demokratian puolesta käytävän taistelun kausi olemaan vielä pitkä. Jos yritettäisiin rakentaa sosialismia siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalisen järjestelmän raunioille ilman yhtenäistä uusdemokraattista valtiota, ilman että olisi kehitetty uusdemokraattista valtion taloutta, ilman että olisi kehitetty yksityiskapitalistista ja osuuskunnallista taloutta, ilman että olisi kehitetty kansallista, tieteellistä joukkokulttuuria, ts. uusdemokraattista kulttuuria, ilman että olisi päästetty kahleista ja kehitetty satojen miljoonien ihmisten aloitteellisuutta — sanalla sanoen, ilman että olisi viety loppuun luonteeltaan porvarillinen uuden tyypin demokraattinen vallankumous kommunistisen puolueen johdolla — olisi se täydellistä utopiaa.

Eräät eivät ymmärrä, miksi kommunistit eivät suinkaan pelkää kapitalismin kehitystä, vaan päinvastoin tietyissä olosuhteissa puoltavat tätä kehitystä. Vastauksemme on hyvin yksinkertainen. Kun vierasmaalaisen imperialismin ja oman feodalismin sorron tilalle astuu tietynlainen kapitalismin kehitys, ei se ole ainoastaan edistyksellinen, vaan myös väistämätön ilmiö. Se ei ole edullista ainoastaan porvaristolle, vaan

siitä voittaa myös proletariaatti, kenties enemmänkin kuin porvaristo. Nykyajan Kiina kärsii vierasmaalaisen imperialismin ja kotimaisen feodalismien ylettömyydestä eikä suinkaan kotimaisen kapitalismin ylettömyydestä. Meillä on päinvastoin liian vähän kapitalismia. Mutta eräät Kiinan porvariston äänitorvet eivät, niin kummallista kuin se onkin, rohkene esittää suoraan vaatimusta kapitalismin kehittämisestä, vaan puhuvat siitä vain kautta rantain. Toisaalta taas on sellaisiakin ihmisiä, jotka kieltävät jyrkästi sen, että Kiinassa tarvitsee sallia jonkin verran kapitalismin välttämätöntä kehitystä; he väittävät, että sosialistiseen yhteiskuntaan voidaan päästä yhdellä harppauksella ja että kolme kansan periaatetta ja sosialismi voidaan valloittaa »yhdessä taistelussa». On aivan selvää, että tällaiset järkeilyt kuvastavat ensimmäisessä tapauksessa Kiinan kansallisen porvariston heikkoutta, toisessa on kysymyksessä demagoginen ote, johon suurtilanherrat ja suurporvaristo turvautuvat pettääkseen kansanjoukkoja. Me kommunistit, jotka lähemme marxilaisesta yhteiskunnan kehityslakien käsittämisestä, näemme selvästi, että Kiinan olosuhteissa ja uudemokraattisen valtiojärjestelmän vallitessa on rinnan valtion talouden, työtätekevien yksityistalouden ja osuuskunnallisen talouden kanssa aivan välttämätöntä tarjota yksityiskapitalistiselle taloudelle tilaisuus kehittyä sellaisissa puitteissa, jotka eivät suo yksityiselle pääomalle mahdollisuutta pitää käsissään kansan elämää. Me kiinalaiset kommunistit olemme tervejärkisiä ihmisiä, eivätkä mitkään tyhjäät puheet ja demagogia saa meitä pois tolaltamme.

Eräät epäilevät kommunistien vilpittömyyttä heidän selittäessään, että »Sun Jat-senin kolme kansan periaatetta ovat välttämättömiä nykyiselle Kiinalle, ja meidän puolueemme on valmis käymään taistelua niiden täydellisen toteuttamisen puolesta». Tällaisiin epäilyihin on selityksenä se, ettei ymmärretä meidän tunnustamiemme kansan kolmen periaatteen,

sellaisina kuin Sun Jat-sen ne selitti kuomintangin 1. edustajakokouksen Manifestissa vuonna 1924, perustavien johtolauseiden käyvän yhteen eräiden meidän puolueemme nykyisen vaiheen ohjelman, ts. meidän vähimmäisohjelmamme, perusajatusten kanssa. On kuitenkin huomautettava, että nämä Sun Jat-senin kolme kansan periaatetta käyvät yhteen puolueemme nykyisen vaiheen ohjelman kanssa vain eräissä perusajatuksissa, mutta eivät suinkaan kokonaisuudessaan. Puolueemme uudemokraattinen ohjelma on tietenkin paljoka täydellisempi kuin Sun Jat-senin ohjelma. Erityisen suurella menestyksellä puolueemme on kehittänyt uuden demokratian teoriaa, ohjelmaa ja käytäntöä Kiinan vallankumouksen kahdenkymmenen vuoden kuluessa Sun Jat-senin kuoleman jälkeen. Vastaisuudessa tämä menestys tulee olemaan vielä merkittävämpää. Kuitenkin ovat nämä Sun Jat-senin kolme kansan periaatetta olennaisesti uudemokraattinen ohjelma, joka on erilainen kuin kolme vanhaa kansan periaatetta, ja luonnollista on, että nämä Sun Jat-senin kolme uutta kansan periaatetta »ovat välttämättömiä nykyiselle Kiinalle», luonnollista on, että »meidän puolueemme on valmis taistelemaan niiden täydellisen toteuttamisen puolesta». Kiinan kommunisteille on taistelu vähimmäisohjelman puolesta ja taistelu kolmen vallankumouksellisen, ts. Sun Jat-senin kolmen uuden kansan periaatteen puolesta pääasiassa (mutta ei kaikessa) sama tehtävä eikä kaksi erilaista tehtävää. Näin ollen ei ainoastaan menneisyydessä ja nykyisyydessä ole todistettu, vaan tullaan todistamaan vastaisuudessakin, että Kiinan kommunistit ovat niitä, jotka kaikkein antaumuksellisimmin ja kaikkein johdonmukaisimmin taistelevat Sun Jat-senin kolmen vallankumouksellisen kansan periaatteen toteuttamisen puolesta.

Eräät tuovat ilmi epäilynsä: eivätköhän kommunistit pysytyt heti yliotteen saatuaan proletariaatin diktatuurin ja yhden puolueen järjestelmän Venäjän esimerkin mukaan? Vastaa-

me tähän, että, muutamien demokraattisten luokkien liiton uusdemokraattisen valtion ja proletariaatin diktatuurin sosialistisen valtion välillä on periaatteellinen ero. Tietenkin luodaan meidän puoltamamme uusdemokraattinen järjestelmä proletariaatin johdolla, kommunistisen puolueen johdolla. Mutta yhden luokan diktatuurijärjestelmä ja yhden puolueen monopoliasema hallituksessa on Kiinassa kuitenkin uuden demokratian koko kauden kestäessä mahdoton, eikä se tämän vuoksi saa tulla kysymykseen. Meillä ei ole mitään syytä kieltäytyä yhteistyöstä minkään puolueen, yhteiskuntaryhmän tai yksityisten henkilöiden kanssa, jos ne vain kannattavat yhteistyötä kommunistisen puolueen kanssa eivätkä asetu siihen nähden vihamieliselle kannalle. Venäjällä luotu järjestelmä perustuu Venäjän historialliseen kehitykseen. Siellä on hävitetty ihmisen harjoittamaan toisen ihmisen riistoon perustuva yhteiskuntajärjestelmä ja luotu kaikkein pisimmälle kehittyneen demokratian tyyppin, ts. sosialismin, poliittinen ja taloudellinen järjestelmä sekä kulttuuri. Kansa hylkäsi kaikki sosialismia vastustavat puolueet ja antoi kannatuksensa vain bolševikkien puolueelle. Sentähden Venäjällä muodostuikin siellä vallitseva asiointila. Se oli sille aivan välttämätöntä ja aivan lainmukaista. Mutta vaikka Venäjällä ei olekaan muita puolueita kuin bolševikkien puolue, niin siellä toteutetaan kuitenkin vallan elimissä työläisten, talonpoikien ja sivistyneistön liittoa, kommunistien ja puolueeseen kuulumattomien liittoa, eikä ole niin, että valtiovallan elimissä saisivat toimia yksinomaan vain työväenluokan edustajat tai yksinomaan vain bolševikit. Kiinan historiallinen kehitys sen nykyisessä vaiheessa synnyttää myös sitä vastaavan järjestelmän. Pitkän ajan kuluessa tulee Kiinassa olemaan omalaatuinen valtiomuoto ja omalaatuinen vallan organisaation muoto, joka on aivan välttämätön ja lainmukainen meille ja samaan aikaan erilainen kuin Venäjän järjestelmä, nimittäin uusdemokraat-

tinen valtio ja uusdemokraattinen vallan organisaatio, jotka muodostavat useiden demokraattisten luokkien valtion ja vallan.

### *Ohjelmamme konkreettiset vaatimukset*

Edellä esitettyjen ohjelman yleisten perusajatusten mukaisesti meidän puolueellamme tulee olla myös konkreettiset ohjelmalliset vaatimukset eri kausiin sovellettaviksi. Meidän uusdemokraattisen ohjelmamme yleiset perusajatuksukset pysyvät muuttumattomina vuosikymmenien kuluessa, porvarillis-demokraattisen vallankumouksen koko vaiheen kestäessä. Koska tilanne on kuitenkin tämän vaiheen eri kausina muuttunut ja muuttuu, eivät myöskään meidän konkreettiset vaatimuksemme voi olla muuttumatta. Tämä on täysin luonnollista. Niinpä uusdemokraattisen ohjelmamme yleiset perusajatuksukset pysyivät muuttumattomina Pohjoisen sotaretken aikana, vallankumouksellisen agraarisodan aikana ja japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan aikana, mutta konkreettiset vaatimuksemme muuttuivat kaikissa näissä kolmessa vaiheessa sen johdosta, että kussakin niistä vastustajamme ja liittolaisemme muuttuivat.

Tilanne, joka Kiinan kansan kohdalle on tällä hetkellä muodostunut, on seuraavanlainen: 1) japanilaisia anastajia ei vielä ole murskattu; 2) Kiinan kansa tarvitsee kipeästi yhteenliittymistä ja demokraattisten uudistusten toimeenpanoa turvatakseen kansallisen yhtenäisyyden, saadakseen nopeasti liikkeelle ja yhdistääkseen kaikki japanilaisia anastajia vastaan taistelua käyvät voimat sekä murskatakseen vuorovaikutuksessa liittolaisvaltojen kanssa japanilaiset hyökkääjät; 3) kuomintangin hallitus rikkoo kansallista yhtenäisyyttä ja asettaa esteitä demokraattisten uudistusten toimeenpanolle. Minkälaisia ovat tässä tilanteessa konkreettiset ohjelmavaatimuk-

semme, toisin sanoen minkälaisia ovat Kiinan kansan vaatimukset tänä ajankohtana?

Olemme sitä mieltä, että oikeimpia ja samalla vähimmäisvaatimuksia ovat seuraavat:

kaikki voimat on pantava liikkeelle murskaamaan vuorovaikutuksessa liittolaisvaltojen kanssa lopullisesti japanilaiset anastajat ja pystyttämään rauha kansojen kesken;

kuomintangin yhden puolueen diktatuuri on lopetettava, muodostettava demokraattinen kokoomushallitus ja yhdistetty korkein ylipäällystö;

on rangaistava kaikkia japanilaisystävällisiä, fasistisia ja tappiohenkisiä aineksia, jotka horjuttavat kansakunnan yhteenliittymistä ja taistelevat kansaa vastaan, ja turvattava kansallinen yhtenäisyys;

on rangaistava taantumuksellisia aineksia, jotka luovat kansalaissodan uhkaa, ja turvattava rauha maassa;

on rangaistava kansallisia pettureita, rangaistava vihollisen puolelle siirtyneitä kavaltajaupseereita, rangaistava japanilaisen vakoilijoita;

on lakkautettava salainen poliisi taantumuksellisena kansan sorron välineenä, tehtävä loppu sen toiminnasta, hävitettävä keskitysleirit;

on kumottava kaikki taantumukselliset lait, jotka suuntautuvat sanan-, paino-, kokoontumis-, yhdistymis-, vakaumuksen ja uskonnon vapautta sekä henkilöllistä koskemattomuutta vastaan; kansalaisvapaudet on turvattava kansalle täydellisinä;

on laillistettava kaikki demokraattiset puolueet ja ryhmät;

on vapautettava kaikki poliittiset vangit, jotka on teljetty vankiloihin isänmaallisen toiminnan vuoksi;

on vietävä pois kaikki Kiinan vapautettuja alueita saartavat ja niitä vastaan hyökkäilevät joukot ja käytettävä näitä joukkoja rintamalla japanilaisia anastajia vastaan;

on tunnustettava kaikki japanilaisia anastajia vastaan taistelua käyvät sotajoukot ja Kiinan vapautettujen alueiden kansan valitsevat vallan elimet;

on lujitettava ja laajennettava vapautettuja alueita ja niiden asevoimia sekä vapautettava kaikki vihollisen anastamat alueet;

on annettava apua miehitettyjen alueiden väestölle maanalaisen armeijan järjestämisessä ja aseellisten kapinoiden valmistelussa;

on sallittava Kiinan kansan aseistautua kotiensa ja isänmaansa puolustusta varten;

on järjestettävä uudelleen sotilaallisessa ja poliittisessa suhteessa välittömästi kuomintangilaisen ylipäällystön alaisina olevat asevoimat, jotka kärsivät alinomaa tappioita, tekevät väkivaltaa väestölle ja ahdistelevat »vieraita» sotajoukkoja, sekä rangaistava tappioista vastuussa olevia kenraaleja;

on kehitettävä täydellisemmäksi asevelvollisuusjärjestelmää, parannettava sotamiesten ja upseerien aineellista asemaa;

on huolehdittava japanilaisia anastajia vastaan taistelevien rintamamiesten perheistä, jotta rintamalla olevat sotamiehet ja upseerit voisivat levollisesti käydä sotaa;

on huolehdittava kaatuneiden soturien perheistä ja sota-invalideista sekä annettava kotiutetuille sotilaille aineellista apua ja autettava heidän sijoittamistaan työhön;

on kehitettävä sotateollisuutta sodankäynnin hyväksi;

on jaettava oikeudenmukaisesti japanilaisia anastajia vastaan sotaa käyvien armeijain kesken aseistus ja rahavarat, joita saadaan liittolaisvalloilta;

on rangaistava lahjottavia virkamiehiä ja valtion varojen kavaltajia, luotava rehellinen hallinto;

on parannettava valtion keski- ja aliasteiden virkailijain aineellista asemaa;

on annettava maan kaikille kansalaisille demokraattiset oikeudet;

on lakkautettava paotšia<sup>3</sup> järjestelmä, joka on kansan sortamisväline;

on annettava apua pakolaisille ja luonnonmullistuksista kärsimään joutuneelle väestölle;

on luotava suuri avustusrahasato, josta kotimaan vapautuksen jälkeen voidaan jakaa runsaasti apua miehityksestä kärsimään joutuneiden alueiden väestölle;

on kumottava kaikki raskaat maksut ja verot, saatettava voimaan yhtenäinen progressiivinen verotus;

on pantava toimeen uudistuksia maaseudulla, alennettava vuokramaksua ja lainauskorkoa, asianmukaisella tavalla taatava vuokratiljelijäin oikeudet, annettava köyhille talonpojille luottoa edullisilla ehdoilla ja autettava talonpoikia heidän järjestäytymisessään, jotta saataisiin luoduksi suotuisat edellytykset maataloustuotannon kehitykselle;

byrokraattista pääomaa on hillittävä;

taloudellisessa elämässä vallitsevasta sanelupolitiikasta on tehtävä loppu;

on pantava sulkua hillittömälle inflaatiolle ja hillittömälle hintojen nousulle;

on edistettävä yksityishenkilöille kuuluvien erilaisten teollisuuslaitosten kehitystä, autettava niitä luoton saannissa, raaka-aineiden ostossa ja tavaroiden markkinoinnissa;

on parannettava työläisten aineellista asemaa, annettava apua työttömille ja autettava työläisiä heidän järjestäytymisessään, jotta saataisiin luoduksi suotuisat edellytykset teollisuustuotannon kehitykselle.

kansan kouluttamisessa on tehtävä loppu kuomintangilaisen hengen sävyttämästä opetusjärjestelmästä<sup>4</sup>, kehitettävä kansallista, tieteellistä sekä joukkoluontoista kulttuuri- ja valistus-työtä;



on turvattava opettajien ja oppilaitosten toimihenkilöiden aineellinen toimeentulo ja taattava tieteellisen tutkimustyön vapaus;

on puolustettava nuorison, naisten ja lasten etuja, annettava apua sivistyksen hankkimisessa sille nuorisolle, jolla ei ole mahdollisuuksia opiskeluun, autettava nuorison ja naisten järjestäytymistä ja heidän osallistumistaan tasavertaisin oikeuksin yhteiskunnan kaikkien muiden jäsenten kanssa erilaisiin toimintamuotoihin, jotka myötävaikuttavat menestykselliseen sodankäyntiin japanilaisia anastajia vastaan ja sosiaaliseen edistykseen; toteutettava avioliiton vapauden sekä miesten ja naisten tasa-arvoisuuden periaate; on järjestettävä hyödyllisten tietojen ja taitojen opetus nuorisolle ja lapsille;

on parannettava maamme vähemmistökansallisuuksien asemaa, myönnettävä kaikille vähemmistökansallisuuksille oikeus kansalliseen autonomiaan;

on puolustettava kiinalaisten emigranttien etuja ulkomailla ja autettava kotimaahan palanneita emigranteja;

on myönnettävä turvapaikka ulkomaiden kansalaisille, jotka ovat paenneet Kiinaan japanilaisten anastajien sortoa, ja annettava näille kansalaisille apua heidän taistelussaan japanilaisia anastajia vastaan;

on parannettava neuvostoliittolais-kiinalaisia suhteita.

Kaiken tämän toteuttamiseksi on ennen kaikkea lopetettava kuomintangin yhden puolueen diktatuuri ja luotava koko maalle yhtenäinen väliaikainen demokraattinen kokoomuskeskushallitus, johon kuuluu edustajia kaikista japanilaisvastaisista puolueista ja ryhmistä sekä puolueettomia henkilöitä. Ilman tätä edellytystä ei minkäänlaisten merkittävien uudistusten toimeenpano kuomintangin herruuden alaisilla alueilla eikä siis myöskään yleiskansallisessa mitassa ole ajateltavissakaan.

Nämä vaatimukset vastaavat Kiinan laajojen kansanjoukko-

jen ja myös liittolaisvaltioiden laajojen demokraattisten kansalaispiirien tahtoa.

Konkreettinen vähimmäisohjelma, josta kaikki japanilaisvastaiset demokraattiset puolueet ja ryhmät ovat keskenään sopineet, on aivan välttämätön, ja me olemme valmiit ryhtymään neuvotteluihin kaikkien näiden puolueiden ja ryhmien kanssa edellä esitetyn ohjelman pohjalla. Kullakin puolueella voi olla omat erikoisvaatimuksensa, mutta niiden kaikkien tulisi sopia keskenään yhteisestä ohjelmasta.

Kuomintangin valta-alueilla tämä ohjelma on toistaiseksi vielä vain vaatimusohjelma; vihollisen miehittämällä alueella tämä ohjelma voidaan — sitä kohtaa lukuunottamatta, joka koskee maanalaisen armeijan järjestämistä ja valmistautumista aseellisiin kapinoihin — toteuttaa vasta näiden alueiden vapautuksen jälkeen; vapautetuilla alueilla taas sitä on jo kauan toteutettu käytännössä ja sitä on toteutettava vastaisuudessaakin.

Kiinan kansan nykyiset vaatimukset, eli ohjelmamme konkreettiset vaatimukset, joista olen puhunut, käsittävät monia sodan ja sodanjälkeisen kauden tärkeitä kysymyksiä; nämä kysymykset on täällä selvitettävä. Selvittäessämme näitä kysymyksiä tulemme arvostelevaan eräitä kuomintangin varsinaisen hallitsevan koplan virheellisiä katsomuksia ja siten hälventämään siellä täällä ilmenevää epäselvyyttä.

1. Japanilaiset anastajat on murskattava täydellisesti, sopimuksen tekoa puolitiessä ei saa sallia

Kairon konferenssissa<sup>5</sup> tehtiin päätös siitä, että japanilaiset anastajat on pakotettava antautumaan ilman ehtoja. Se on oikein. Mutta japanilaiset anastajat harjoittavat nyt kulis-

sientakaista toimintaa yrittäen saada aikaan kompromissirauhan.

Samaan aikaan tekevät kuomintangin hallituksessa olevat japanilaisystävälliset ainekset Nankingin nukkehallituksen välityksellä tuttavuutta Japanin salaisten lähettien kanssa, eikä tästä heidän toiminnastaan kukaan tee loppua. Sentähden ei puolitiessä tehtävän sopimuksen vaara ole vielä kokonaan ohi. Kairon konferenssissa päätettiin myös palauttaa Kiinalle neljä koillismaakuntaa, Taivanin saari ja Penghun (Pescadorien) saaret. Se on oikein hyvä. Mutta kun otetaan huomioon kuomintangin hallituksen nykyinen politiikka, ei sen varaan jättäytyen ole ajattelemistakaan etenemistä taistellen Jalu-joelle ja kaikkien menetettyjen alueiden palauttamista. Mihin Kiinan kansan pitää tällaisen asiointilan vallitessa ryhtyä? Kiinan kansan tulee vaatia kuomintangin hallitukselta, että sen on murskattava täydellisesti japanilaiset anastajat ja että se ei saa tehdä sopimusta puolitiessä. Kaikki tällaiseen sopimukseen tähtäävät juonittelut on heti lopetettava. Kiinan kansan tulee vaatia, että kuomintangin hallitus luopuu nykyisestä passiivisen sodankäynnin politiikastaan ja käyttää kaikkia asevoimiaan aktiivisten sotatoimien suorittamiseen japanilaisia anastajia vastaan. Kiinan kansan tulee suurentaa omia asevoimiaan, 8. armeijaa, Uutta 4. armeijaa ja muita kansan sotaväen muodostelmia; kaikkialla minne japanilaiset anastajat ovat tunkeutuneet, on kansan itsenäisesti kehitettävä japanilaisvastaisia asevoimiaan ollakseen valmiina vapauttamaan taistelutoimillaan välittömässä vuorovaikutuksessa liittolaisvaltojen kanssa kaikki miehitettyt alueet. Sen ei suinkaan pidä luottaa vain kuomintangiin. Japanilaisten anastajien murskaaminen on Kiinan kansan pyhä oikeus. Jos taantumusainekset yrittävät riistää Kiinan kansalta tämän sen pyhän oikeuden, jos ne yrittävät tukahduttaa sen taistelun japanilaisia anastajia vastaan ja horjuttaa sen voimia, jotka käyvät

tätä taistelua, niin Kiinan kansan on pakko ammennettuaan loppuun kaikki vakuuttamiskeinonsa, turvautua itsepuolustukseen ja antaa taantumuksellisille päättävä vastaisku, sillä nämä kiinalaisten taantumuksellisten toimenpiteet, jotka ovat kansallisten etujen kavaltamista, koituisivat kokonaan japanilaisten anastajien hyödyksi.

2. Kuomintangin yhden puolueen diktatuuri  
on poistettava, on muodostettava  
demokraattinen kokoomushallitus

Japanilaisten anastajien murskaamiseksi lopullisesti on kaikkialla maassa toteutettava demokraattisia uudistuksia. Mutta tämä ei ole mahdollista, ellei poisteta kuomintangin yhden puolueen diktatuuria ja muodosteta demokraattista kokoomushallitusta.

Niin sanottu kuomintangin yhden puolueen diktatuuri on itse asiassa kuomintangin kansanvastaisen koplan diktatuuria, diktatuurikomentoa, joka horjuttaa kansallista yhteenliittymistä, syyllistyy kuomintangin rintamalla kärsimiin sotilaallisiin tappioihin ja on pääesteenä japanilaisia anastajia vastaan taistelevien Kiinan kansan voimien liikkeelle nostamisen ja yhdistämisen tiellä. Kiinan kansa on kahdeksan sotavuoden katkerasta kokemuksesta syvästi vakuuttunut tämän diktatuurikomennon rikollisuudesta ja vaatii, mikä on täysin luonnollista, sen poistamista viipymättä. Tähän kansanvastaiseen diktatuuriin sisältyy samalla uuden kansalaissodan uhka. Ellei tätä diktatuuria viipymättä poisteta ovat uuden kansalaissodan onnettomuudet väistämättömiä.

Kiinan kansan vaatimus tämän kansanvastaisen diktatuurin poistamisesta kuuluu kaikkialla ja niin äänekkäänä, ettei kuomintangin johto itsekään enää voi olla julkisesti myöntämättä välttämättömäksi »poliittisen holhouksen kauden lopettamista

ennen määräaikaa». Tästä ei ole vaikea käsittää, kuinka vas-  
tenmieliseksi »poliittinen holhous» eli »yhden puolueen dikta-  
tuuri» on tullut kansalle ja kuinka se on häväissyt itsensä  
kansan silmissä. Kiinassa ei kukaan enää rohkene puhua sen  
jonkinlaisista myönteisistä puolista tai väittää, ettei tätä »po-  
liittista holhousta» tai »yhden puolueen diktatuuria» pitäisi  
poistaa tai »lopettaa». Tämä todistaa tilanteen muuttuneen  
Kiinassa merkittävästi.

Että »lopetettava» on, se on ratkaistu asia, eikä siitä voi  
olla epäilyksiä. Mutta kysymys onkin siitä, miten on »lope-  
tettava»? Siitä alkavatkin erimielisyydet. Toiset sanovat: on  
lopetettava heti muodostamalla väliaikainen demokraattinen  
kokoomushallitus; toiset taas sanovat: on maltettava hieman,  
kutsumme koolle Kansalliskokouksen ja silloin myös »palau-  
tamme vallan kansalle», mutta emme suinkaan luovuta sitä  
kokoomushallitukselle.

Mistä tässä on kysymys? Kysymys on siitä, että on kaksi  
tapaa suhtautua kysymykseen — vilpitiön ja ulkokultainen.

Edellinen suhtautumistapa on vilpitiön: on viipymättä julis-  
tettava kuomintangin yhden puolueen diktatuuri poistetuksi ja  
muodostettava väliaikainen keskushallitus, johon tulee edus-  
tajia kuomintangista, Kiinan Kommunistisesta puolueesta ja  
Demokraattisesta liitosta sekä puolueettomia henkilöitä ja  
joka julkaisisi demokraattisen ohjelman poliittisista toimen-  
piteistä, siihen tapaan kuin me olemme esittäneet Kiinan kan-  
san nykyiset vaatimukset, päämääränä kansallisen yhtenäisyy-  
den palauttaminen ja japanilaisten anastajien murskaaminen.  
Näiden kysymysten käsittelyä varten on kutsuttava koolle  
pyöreän pöydän konferenssi, johon osallistuvat kaikkien puo-  
lueiden, ryhmien ja puolueettomien kansalaisten edustajat,  
päästävä sopimukseen ja käytävä käsiksi tehtäviin. Tämä on  
yhtenäisyyteen tähtäävä suunta, joka saa Kiinan kansan päät-  
tävän kannatuksen.

Toinen suhtautumistapa on ulkokultainen: laajojen kansanjoukkojen ja kaikkien demokraattisten puolueiden sekä ryhmien vaatimuksista vähääkään välittämättä olisi mielivaltaisesti ja omin luvin kutsuttava koolle niin sanottu »Kansalliskokous», jossa kuomintangin kansanvastainen koplala isännöisi miten haluaisi; tässä kokouksessa hyväksyttäisiin niin sanottu »perustuslaki», joka tosiasiallisesti tulisi tukemaan diktatuuria ja suuntautumaan demokratiaa vastaan, ja puettaisiin siten lailisuuden verhoon laitton niin sanottu »Kansallinen hallitus», jonka vain muutamia kymmeniä kuomintangilaisia ovat salakammioissaan nimittäneet, joka ei lainkaan nojaa kansan tahtoon ja joka on väkisin istutettu kansan niskaan; asia esitetäisiin siinä valossa, että »valta palautetaan kansalle», mutta todellisuudessa »valta palautetaan» jälleen kuomintangin kansanvastaiselle koplalle. Niitä taas, jotka eivät suostuisi tällaisiin toimenpiteisiin, syytettäisiin »demokratian» horjuttamisesta ja »yhtenäisyyden» rikkomisesta ja tätä käytettäisiin »perusteena» rankaisuretken julistamiselle heitä vastaan. Tämä on hajotukseen tähtäävä suunta, jonka Kiinan kansa päättävästi tuomitsee.

Ne toimenpiteet, joihin kansanvastaiset »sankarimme» aikovat ryhtyä tällaista hajotussuuntausta noudattaen, uhkaavat suistaa kuiluun heidät itsensä. He valmistautuvat vetämään silmukkaa omaan kaulaansa ja lisäksi niin, ettei sitä enää koskaan voi ottaa pois. Tämän silmukan nimi on »Kansalliskokous». He aikovat käyttää »Kansalliskokousta» maagillisena keinona ensinnäkin kokoomushallituksen boikotoimiseen, toiseksi diktatuurikomennon säilyttämiseen ja kolmanneksi aiheen saamiseen kansalaissodan valloilleen päästämiseksi. Historian logiikka vaikuttaa kuitenkin päinvastaiseen suuntaan kuin he haaveilevat: »kiven nostettuaan he taittavat omat jalkansa». Sillä nythän tietää jo jokainen, että kuomintangin valta-alueilla on kansalta riistetty vapaus, että japanilaisten

rosvojen miehittämien alueiden väestö ei saa osallistua vaaleihin ja että kuomintangin hallitus ei tunnusta Kiinan vapautettuja alueita, joilla kansa on saanut vapauden. Mistä sitten otettaisiin tällaisten olosuhteiden vallitessa kansakunnan edustajat, mistä otettaisiin Kansalliskokous? Kansalliskokous, jonka koolle kutsumisesta pidetään niin kovaa melua, on sama »Kansalliskokous», jonka kuomintangin diktatuurihallitus omavaltaisesti kyhäsi kokoon kahdeksan vuotta sitten, jo kansalaissodan aikana. Jos tällainen »Kansalliskokous» kutsutaan koolle, niin koko kansa nousee sitä vastaan. Sallittaneen kysyä, miten meidän kansaa vastustavat »sankarimme» silloin selviytyvät tilanteesta? Lopuksi käy niin, että jos he todella kutsuvat koolle tämän väärennetyn »Kansalliskokouksen», he työntävät itse itsensä kuiluun.

Jotta kuomintangin yhden puolueen diktatuurista tehtäisiin loppu, me kommunistit ehdotamme, että suoritettaisiin peräkkäin seuraavat kaksi toimenpidettä: ensiksi muodostettaisiin nykyisessä vaiheessa väliaikainen kokoomushallitus kaikkien puolueiden, ryhmien ja puolueettomien kansalaisten edustajien välisen sopimuksen pohjalla; toiseksi kutsuttaisiin seuraavassa vaiheessa koolle vapailla, esteettömillä vaaleilla valittu Kansalliskokous, joka asianmukaisessa järjestyksessä muodostaa kokoomushallituksen. Sanalla sanoen kummankin hallituksen tulee olla kokoomushallitus, koota yhteen kaikkien niiden luokkien ja puolueiden edustajat, jotka tahtovat niihin osallistua, käydä yhteisen demokraattisen ohjelman pohjalla taistelua tällä hetkellä sen puolesta, että sota japanilaisia anastajia vastaan viedään loppuun, ja tulevaisuudessa uuden Kiinan rakentamisen puolesta.

Riippumatta siitä, mitä kuomintangilaiset tai mitkä puolueet, ryhmät ja yksityishenkilöt tahansa tästä ajattelevat, Kiina voi kulkea vain tätä tietä, tahtovat ne sitä tai eivät, tajuavat ne sen tai eivät. Sellainen on historian laki, sellainen

on tapahtumien välttämätön ja väistämätön kehityssuunta, eikä sitä voi mikään voima muuttaa.

Tästä ja muista demokraattisia uudistuksia koskevista kysymyksistä me kommunistit julistamme: siitä huolimatta, että kuomintangin johto yhä vielä pitää tällä hetkellä sitkeästi kiinni vahingollisesta politiikastaan ja käyttää neuvotteluja keinona ajan voittamiseen sekä yleisen mielipiteen harhaan johtamiseen, me olemme valmiit ryhtymään uudelleen neuvotteluihin sen kanssa heti, kun se luopuu nykyisestä vahingollisesta politiikastaan ja suostuu toteuttamaan demokraattisia uudistuksia. Neuvottelujen perustaksi on kuitenkin otettava yleinen suunta sotaan japanilaisia anastajia vastaan, maan yhtenäistämiseen ja demokratisoimiseen. Emme voi suostua mihinkään »toimenpiteisiin», »suunnitelmiin» ja muihin senkaltaisiin tyhjiin puheisiin, jotka menevät ristiin tämän yleisen sunnan kanssa, olivatpa ne verhottuja kuinka kauniiseen muotoon tahansa.

### 3. Vapautta kansalle

Tällä hetkellä suuntautuu Kiinan kansan vapaustaistelun kärki ensi sijassa ja pääasiallisesti japanilaisia anastajia vastaan. Kuomintangin hallitus riistää kuitenkin kansalta vapauden ja sitoo sen käsistä ja jaloista, yrittäen tehdä mahdottomaksi sen taistelun japanilaisia anastajia vastaan. Niin kauan kuin kansa ei ole vapaa, on mahdotonta panna liikkeelle ja yhdistää yleiskansallisessa mitassa kaikkia niitä voimia, jotka taistelevat japanilaisia anastajia vastaan. Juuri kansan vapauttamiseksi sitä sitovista kahleista ja vapauden hankkimiseksi sille taistelua varten japanilaisia anastajia vastaan sekä yhteenliittymisen ja demokratian turvaamiseksi me esitimekin ohjelmassamme vaatimuksen yhden puolueen diktatuu-



rin lopettamisesta, kokoomushallituksen muodostamisesta, salaisen poliisin lakkauttamisesta, vapautta kuristavien lakien kumoamisesta, kansallisten petturien, vakoilijoiden, japanilaisystävällisten fasististen ainesten, lahjuksia ottavien ja valtion varoja kavaltavien virkamiesten rankaisemisesta, poliittisten vankien vapauttamisesta, kaikkien demokraattisten puolueiden ja ryhmien laillistamisesta, vapautettuja alueita piirittävien ja niitä vastaan hyökkäilevien joukkojen poistamisesta sekä »pao-tsia» järjestelmän lakkauttamisesta samoin kuin useita muita talouselämää, kulttuuria ja joukkoliikettä koskevia vaatimuksia.

Vapauden valloittaa kansa itse, sitä ei kukaan sille lahjoita. Vapautettujen alueiden väestö on jo valloittanut vapauden, ja muidenkin alueiden väestö voi valloittaa vapauden ja sen pitää se valloittaa. Mitä enemmän vapautta Kiinan kansa valloittaa, mitä vankemmiksi tulevat sen järjestyneet demokraattiset voimat, sitä enemmän on mahdollisuuksia yhtenäisen väliaikaisen kokoomushallituksen muodostamiseen. Ja heti kun tällainen hallitus on luotu, se tulee puolestaan suomaan kansalle kansalaisvapaudet täydellisinä ja siten entistä enemmän vahvistamaan perustaansa. Vain tässä tapauksessa voidaan japanilaisten hyökkääjien murskaamisen jälkeen toimeenpanna vaapat ja esteettömät vaalit koko maassa, kutsua koolle demokraattinen Kansalliskokous ja muodostaa asianmukaisessa järjestyksessä yhtenäinen kokoomushallitus. Ellei kansalle suoda vapautta, ei voi olla todellista kansan valitsemaa Kansalliskokousta eikä voi olla todellista kansan valitsemaa hallitusta. Eikö tämä vielä ole selvää?

Sanan-, paino- kokoontumis-, yhdistymis-, vakaumuksen ja uskannon vapaus sekä henkilökohtainen koskemattomuus — nämä ovat tärkeimmät vapaudet. Kiinassa nämä vapaudet on täysin toteutettu vain vapautetuilla alueilla.

Vuonna 1925 Sun Jat-sen lausui jälkisäädöksessään: »Olen

omistanut neljäkymmentä vuotta kansallisen vallankumouksen asialle vapauden ja tasa-arvoisuuden saavuttamiseksi Kiinalle. Neljänkymmenen vuoden kokemuksen perusteella olen tullut syvästi vakuuttuneeksi siitä, että tämän päämäärän saavuttamiseksi on nostettava kansanjoukot ja käytävä taistelua liitossa niiden maailman kansojen kanssa, jotka kohtelevat meitä vertaisinaan». Sun Jat-senin kelvottomat perilliset, jotka ovat kavaltaneet hänen asiansa, eivät nosta kansanjoukkoja, vaan sortavat niitä, he ovat riistäneet kansanjoukoilta kokonaan sanan-, paino-, kokoontumis-, yhdistymis-, vakaumuksen ja uskonnon vapauden, riistäneet niiltä henkilökohtaisen koskemattomuuden sekä muut oikeudet ja vapaudet; kommunistista puoluetta, 8. armeijaa ja Uutta 4. armeijaa sekä vapautettuja alueita, jotka todenteolla nostavat kansanjoukkoja ja todenteolla seisovat kansan vapauksien ja oikeuksien vartiossa, he nimittävät »petturipuolueeksi», »petturiarmeijoiksi» ja »petturialueiksi».

Me tahtoisimme, että se aika olisi pian ohi, jolloin kaikki on pantu seisomaan pääläellaan. Jos taas näin tulee yhä jatkumaan, niin Kiinan kansan kärsivällisyys loppuu.

#### 4 Kansan yhtenäisyys

Japanilaisten anastajien murskaamiseksi, kansalaissodan ehkäisemiseksi ja uuden Kiinan rakentamiseksi on välttämätöntä tehdä pirstotusta Kiinasta yhtenäinen Kiina. Tämä on Kiinan kansan historiallinen tehtävä.

Mutta miten yhtenäisyys on saavutettavissa? Minkälaista tämän yhtenäisyyden tulisi olla — diktaattorin määräämää despoottista yhtenäisyyttä, vai kansan luomaa demokraattista yhtenäisyyttä? Juan Ši-kain ajoista lähtien ovat pohjoiset militaristit sitkeästi pyrkineet despoottiseen yhtenäisyyteen. Mikä

on ollut tuloksena? Vastoin näiden militaristien laskelmia yhtenäisyyden sijasta tuli hajaannus ja loppujen lopuksi he itse lensivät näyttämöltä. Kuomintangin kansanvastainen kopla kävi Juan Si-kain vanhaa latua kulkien ja despoottista yhtenäisyyttä tavoitellen kokonaiset kymmenen vuotta kansalaissotaa. Se kävi sitä niin kauan, että maahan tunkeutuivat japanilaiset anastajat tämän koplan itsensä piiloutuessa Omein<sup>6</sup> vuorelle. Tältä vuorelta se taas saarnaa despoottisen yhtenäisyyden teoriaa. Kenen puoleen se oikeastaan kääntyy? Löytyykö yhtäkään rehellistä isänmaallista kiinalaista, joka sitä kuuntelisi? Koettuaan kuusitoista vuotta pohjoisten militaristien herruutta ja kahdeksantoista vuotta kuomintangin diktatuuria kansa on saanut riittävästi kokemusta ja tarkkänäköisyyttä. Se vaatii laajojen kansanjoukkojen toteuttamaa demokraattista yhtenäisyyttä eikä diktaattorin määräämää despoottista yhtenäisyyttä. Me kommunistit esitimme jo vuonna 1935 tunnuksen japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman muodostamisesta emmekä siitä lähtien ole päiväksiäkään lakanneet taistelemasta sen toteuttamisen puolesta. Vuonna 1939, kun kuomintang alkoi suorittaa taantumuksellisia »toimenpiteitä vieraiden puolueiden toiminnan rajoittamiseksi» ja loi antautumisen, hajotuksen ja taantumisen uhan, kuomintangilaisten saarnatessa voimaperäisesti despoottisen yhtenäisyyden teoriaansa, me julistimme jälleen, että yhtenäisyyttä ei ole etsittävä antautumisesta, vaan sodasta japanilaisia anastajia vastaan, ei hajotuksesta vaan yhteen liittymisestä, ei taaksepäin kulkemisesta vaan etenemisestä ja että vain tällainen yhtenäisyys on todellista yhtenäisyyttä, kaikki muu yhtenäisyys on näennäistä yhtenäisyyttä. Siitä on kulunut vielä kuusi vuotta, mutta asia ei vain ole liikahtanut paikaltaan.

Ja onko yhtenäisyyttä ajateltavissakaan ilman vapautta kansalle, ilman kansan demokraattista järjestelmää? Kun nämä edellytykset ovat olemassa, saadaan heti myös yhtenäisyys

aikaan. Kiinan kansan liike vapauden, demokratian ja kokoomushallituksen puolesta on samalla liikettä yhtenäisyyden puolesta. Kun me esitämme ohjelmassamme monia konkreettisia vaatimuksia, jotka tähtäävät vapauden ja demokratian valloittamiseen sekä kokoomushallituksen muodostamiseen, me taistelemme silloin myös yhtenäisyyden aikaansaamisen puolesta. Ellei kuomintangin kansanvastaisen koplan diktatuuria lopeteta, ellei muodosteta demokraattista kokoomushallitusta, on mahdotonta toteuttaa kuomintangin valta-alueilla yleensä mitään demokraattisia uudistuksia ja panna liikkeelle kaikkia sotajoukkoja ja koko kansaa murskaamaan japanilaisia anastajia, on myös mahdotonta välttää kansalaissodan kauhuja. Hyvin monille on tämä totuus käynyt ilmeiseksi. Miksi niin monet eri puolueisiin kuuluvat ja myös puolueiden ulkopuolella olevat demokraatit, heidän joukossaan monet demokraattiset ainekset itse kuomintangissa, vaativat yksimielisesti kokoomushallituksen muodostamista? Juuri siksi, että he ovat täysin selvillä nykyisestä kriisistä ja tajuavat, että millään muilla keinoin sen voittaminen ei ole mahdollista enempää kuin yhtenäisyydenkään aikaansaaminen taistelua varten vihollista vastaan ja valtion rakentamiseksi.

## 5. Kansanarmeija

Kiinan kansa ei voi saavuttaa vapautta ja yhtenäisyyttä, se ei voi saada aikaan kokoomushallituksen muodostamista, se ei voi lopullisesti murskata japanilaisia anastajia eikä rakentaa uutta Kiinaa, ellei sillä tule olemaan armeijaa, joka on kansan kannalla. Nykyisin ovat vankasti kansan kannalla vain miesvavuudeltaan suhteellisen vähäiset vapautettujen alueiden armeijat, 8. ja Uusi 4. armeija. Tämä ei riitä vielä läheskään. Mutta kuomintangin kansanvastainen kopla ei muuta

ajattelekaan kuin vapautettujen alueiden armeijain voimien heikentämistä, niiden tuhoamista. Vuonna 1944 kuomintangin hallitus lausui »toivomuksen», että kommunistit »laskisivat hajalle määräraikaan mennessä» neljä viidennestä vapautettujen alueiden kaikista sotavoimista. Ja vuonna 1945, viimeksi käytyjen neuvottelujen aikana, se vaati jo kommunisteja luovuttamaan itselleen vapautettujen alueiden kaikki sotajoukot kokonaisuudessaan, luvaten sen jälkeen »laillistaa» kommunistisen puolueen.

Nuo miehet sanovat kommunisteille: »Luovuttakaa te meille sotajoukkonne, niin me annamme teille vapauden». Tästä »teoriasta» seuraa, että niiden puolueiden ja ryhmien, joilla ei ole sotajoukkoja, pitäisi saada nauttia vapautta. Vuonna 1924—1927 oli Kiinan Kommunistisella puolueella kuitenkin vain kourallinen sotaväkeä, mutta heti kun kuomintangin hallitus alkoi harjoittaa »puolueen puhdistuksen» ja verilöylyjen politiikkaa, ei vapaudesta jäänyt jälkeäkään. Tällä hetkellä ei Demokraattisella liitolla ja kuomintangin demokraattisilla aineksilla ole minkäänlaisia joukkoja, mutta niillä ei ole myöskään minkäänlaisia vapauksia. Työläisillä, talonpojilla, opiskelijoilla, kulttuurin ja valistusalan edistyksellisillä toimihenkilöillä ja kaupallisten piirien edistyksellisillä edustajilla ei kuomintangin valta-alueilla ole minkäänlaista sotaväkeä, mutta kahdeksaantoista vuoteen ei heillä ole ollut myöskään minkäänlaisia vapauksia. Siitäkö syystä näiltä demokraattisilta puolueilta ja ryhmiltä sekä väestön eri kerroksilta kielletään vapaudet, että ne ovat kenties järjestäneet jonkin armeijan, toimineet »feodaalisten perintötilojen luomiseksi», muodostaneet »petturalueita», rikkoneet »hallituksen määräyksiä ja sotilaskäskyjä»? Ei suinkaan, vaan niiltä on riistetty vapaudet päinvastoin juuri sentähden, että ne eivät ole tätä kaikkea tehneet.

Sanotaan: »Armeijan tulee kuulua valtiolle». Se on aivan

oikein. Koko maailmassa ei ole sellaista armeijaa, joka ei kuuluisi valtiolle. Mutta minkälaiselle valtiolle sen tulee kuulua — suurten tilanherrojen, suurpankkiirien ja suurten compradorien feodaalis-fasistiselle diktatuurivaltiolle vai laajojen kansanjoukkojen uudemokraattiselle valtiolle? Kiinan tulee luoda nimenomaan uudemokraattinen valtio ja sen pohjalla uudemokraattinen kokoomushallitus. Tällaisen valtion tällaiselle hallitukselle tuleeekin Kiinan kaikkien sotajoukkojen kuulua, jotta ne puolustaisivat kansan vapautta ja kävisivät tehokkaasti taistelua vierasmaalaisia anastajia vastaan. Heti kun Kiinassa muodostetaan uudemokraattinen kokoomushallitus, tullaan sille viipymättä luovuttamaan vapautettujen alueiden sotajoukot. Sille on kuitenkin samanaikaisesti luovutettava myös kaikki kuomintangin sotajoukot.

Vuonna 1924 Sun Jat-sen sanoi: »Tästä lähtien täytyy kansallisen vallankumouksen astua uuteen aikakauteen... Ensimmäinen askel on asevoimien sulattaminen yhteen kansakunnan kanssa; toinen askel on tehdä asevoimista kansallisia» 7. 8. ja Uusi 4. armeija saavuttavatkin voittoja juuri sentähden, että niistä on tätä linjaa noudattaessaan tullut »kansallisia asevoimia», ts. niistä on tullut kansanarmeija. Kuomintangin joukot ottivat Pohjoisen sotaretken ensimmäisessä vaiheessa sen »ensimmäisen askeleen», josta Sun Jat-sen puhui, ja siksi ne voittivatkin; mutta jo Pohjoisen sotaretken viimeisestä vaiheesta alkaen ja aina tähän päivään saakka ne ovat jopa tällaisesta »ensimmäisestä askeleesta» luovuttuaan ja asetuttuaan kansanvastaiselle kannalle päivä päivältä yhä enemmän rappeutuneet ja luisuvat alaspäin; »kansalaissodan mestareiksi» jäädessään niistä ei ole voinut tulla muuta kuin »maallikoita taistelussa ulkoista vihollista vastaan».

Kaikkien kuomintangin sotaväen upseerien joukossa olevien rehellisten isänmaanystävien tulee herättää armeijassa jälleen Sun Jat-senin henki ja kunnostaa uudelleen väkensä. Tätä

työtä suoritettaessa on asian vaatimalla tavalla kasvatettava uudelleen myös kaikki ne upseerit, jotka ovat näin kasvatettavissa, autettava heitä irtautumaan vanhoista käsityksistään ja omaksumaan oikeat käsitykset, jotta he myöhemmin voisivat palvella edelleen kansan armeijassa.

Taistelu Kiinan kansanarmeijan luomiseksi on koko Kiinan kansan velvollisuus. Ilman kansanarmeijaa ei voi olla mitään kansalle kuuluvaa. Tässä asiassa ei saa missään nimessä rajoittua tyhjiin jaaritteluun.

Me kommunistit olemme valmiit tukemaan Kiinan armeijan uudistamista. Meidän 8. armeijamme ja Uuden 4. armeijamme tulee pitää ystävällismielisinä armeijoina kaikkia niitä armeijoita, jotka pyrkivät yhtymään kansaan ja taistelemaan japanilaisia anastajia vastaan, ja jotka eivät käy taistelua Kiinan vapautettuina alueita vastaan, ja antaa niille tarpeellista apua.

## 6. M a a k y s y m y s

Japanilaisten anastajien murskaamiseksi ja uuden Kiinan rakentamiseksi on välttämätöntä toteuttaa maanomistussuhteita koskevia uudistuksia, vapauttaa talonpoikaisto orjuudesta. Sun Jat-senin tunnus »jokaiselle kyntäjälle oma peltonsa» on oikea tunnus porvarillis-demokraattisen vallankumouksen nykyisessä vaiheessa.

Miksi me sanomme nykyistä vallankumousta luonteeltaan porvarillis-demokraattiseksi? Siksi, että tämä vallankumous ei suuntaudu porvaristoa vastaan yleensä, vaan vierasmaailaista kansallista sortoa ja kotimaista feodaalista sortoa vastaan. Tämän vallankumouksen toimenpiteet eivät suuntaudu yksityisomistuksen kumoamiseen yleensä, vaan sen suojelemiseen. Tämän vallankumouksen tuloksena työväenluokka saa mahdollisuuden voimia koottuaan ohjata Kiinan sosialistisen

kehityksen tielle; suhteellisen pitkän ajan kuluessa tulee kuitenkin myös kapitalismi tarpeellisessa määrässä kehittymään. Tunnus »jokaiselle kyntäjälle oma peltonsa» merkitsee maan siirtämistä feodaalisten riistäjien käsistä talonpoikien käsiin ja feodaalitalanherrojen yksityisomaisuuden muuttamista talonpoikien yksityisomaisuudeksi, jotta talonpojat voitaisiin vapauttaa feodaalisista maanomistussuhteista ja taata siten Kiinalle mahdollisuus muuttua maatalousmaasta teollisuusmaaksi. Sentähden on tunnus »jokaiselle kyntäjälle oma peltonsa» luonteeltaan porvarillis-demokraattinen eikä proletaarisosialistinen. Tämä on kaikkien vallankumouksellisten demokraattien eikä yksin meidän tunnuksemme, kommunistien tunnus. Ero on vain siinä, että Kiinan olosuhteissa me kommunistit yksin suhtaudumme tähän tunnukseen täysin vakavasti emmekä ole vain sanoissa sen kannalla, vaan toteutamme sitä käytännössäkin.

Ketkä kuuluvat vallankumouksellis-demokraattisiin joukkoihin? Paitsi proletariaattia, joka on kaikkein johdonmukaisin vallankumouksellis-demokraattinen voima, niihin kuuluu talonpoikaisto, joka on lukumääräisesti kaikkein suurin vallankumouksellis-demokraattinen voima. Talonpoikien valtaenemistö, täsmällisemmin sanoen kaikki talonpojat niitä suurtaalonpoikia lukuunottamatta, jotka laahaavat perässään feodaalisten suhteiden jäännöstä, vaativat tiukasti, että jokaisella kyntäjällä olisi oma peltonsa. Myös kaupunkien pikkuporvaristo on vallankumouksellis-demokraattinen voima. Sille on »jokaiselle kyntäjälle oma peltonsa»-tunnuksen toteuttaminen edullista, koska se johtaa tuotantovoimien kehittymiseen maataloudessa. Kansallinen porvaristo on horjuva luokka. Se tarvitsee markkinoita, ja sentähden sekin yhtyy tunnukseen »jokaiselle kyntäjälle oma peltonsa». Koska sen enemmistö kuitenkin on sidottu maanomistukseen, pelkäävät sen monet edustajat jokaisen kyntäjän saavan oman peltonsa. Sun Jat-



sen oli Kiinan ensimmäinen vallankumouksellinen demokraatti. Toteuttaessaan aseellisen kumouksen kansallisen porvariston sekä kaupunkien pikkuporvariston ja talonpoikaiston vallankumouksellisten kerrosten edustajana hän esitti tunnukset »yhtäläinen oikeus maahan» ja »jokaiselle kyntäjälle oma peltonsa». Valitettavasti hän ei kuitenkaan vallassa ollessaan tehnyt aloitetta maanomistussuhteiden uudistamisesta. Siitä lähtien, kun valta joutui kuomintangin kansanvastaisen koplan käsiin, on tämä kopla kokonaan pettänyt Sun Jat-senin jälkisäädöksen. Sitä vastaan, että jokaisella kyntäjällä olisi oma peltonsa, nousee nyt päättävästi juuri tämä kansanvastainen kopla, sillä se edustaa suuria tilanherroja, suurpankkii-reja ja suuria compradoreja. Kiinassa ei ole puoluetta, joka edustaisi yksinomaan talonpoikaiston etuja. Kansallisen porvariston puolueilla ei ole radikaalista agraariohjelmää. Sentähden on vain Kiinan Kommunistisesta puolueesta, joka on laatinut radikaalisen agraariohjelman ja toteuttaa sitä, joka todella käy taistelua talonpoikaiston etujen puolesta ja on siten voittanut laajat talonpoikaisjoukot puolelleen suurena liittolaisena, tullut talonpoikaiston ja kaikkien vallankumouksellisdemokraattisten voimien johtaja.

Vuosien 1927 ja 1936 välisenä aikana Kiinan Kommunistinen puolue pani toimeen täydellisen maanomistusjärjestelmän uudistuksen toteuttaen käytännössä Sun Jat-senin tunnusta »jokaiselle kyntäjälle oma peltonsa». Mutta kokonaisen vuosikymmenen ajan on kuomintangin kansanvastainen kopla, Sun Jat-senin kelvottomien perillisten ja hänen jälkisäädöksensä pettäjien joukkio käynyt hurjalla raivolla sotaa kansaa vastaan, sitä vastaan, että jokaisella kyntäjällä olisi oma peltonsa. Japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan aikana Kiinan Kommunistinen puolue teki suuren myönnytyksen suostuessaan korvaamaan tunnukselle »jokaiselle kyntäjälle oma peltonsa» rakentuvan politiikan vuokramaksun ja lainauskoron

alentamispolitiikalla. Tämä myönnytys oli oikea; se antoi kuomintangille sysäyksen sotaan osallistumiseen ja johti myös siihen, että vapautettujen alueiden tilanherrat alkoivat vähemmän vastustaa meidän ponnistuksiamme, jotka tähtäsivät talonpoikaisjoukkojen liikkeelle saamiseen tähän sotaan. Ellei erityisiä esteitä ilmene, olemme valmiit noudattamaan tätä politiikkaa sodanjälkeiselläkin kaudella: tulemme aluksi käymään taistelua vuokramaksun ja lainauskoron alentamisen puolesta kaikkialla maassa ja sitten toteuttamalla asian vaatimia toimenpiteitä pääsemään vähitellen siihen, että jokaisella kyntäjällä olisi oma peltonsa.

Sun Jat-senin asian kavaltaajat eivät kuitenkaan vastusta ainoastaan sitä, että jokaisella kyntäjällä olisi oma peltonsa, vaan he vastustavat jopa vuokramaksun ja lainauskoron alentamistakin. Kuomintangin hallitus ei itse noudata sääntämiään lakeja, esimerkiksi sellaisia kuin lakia vuokramaksun alentamisesta 25 %:lla. Tätä lakia noudatamme vain me vapautetuilla alueilla, ja juuri tässä nähdään rikos, juuri tämän tähden vapautettuja alueita nimitetäänkin »petturialueiksi».

Japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan aikana on syntynyt niin sanottu »teoria vallankumouksen kahdesta vaiheesta» — kansallisuuden periaatteen toteuttamisen vaiheesta ja demokratismiin sekä kansan menestyksen periaatteiden toteuttamisen vaiheesta. Se on vahingollinen »teoria». Niin kauan kuin meillä on vastassamme mahtava vihollinen, ei meidän, näettekö, pitäisi asettaa kysymystä uudistuksista demokratismiin ja kansan menestyksen periaatteiden pohjalla; tämä kysymys voitaisiin nostaa esiin vasta sen jälkeen, kun japanilaiset ovat lähteneet — tällainen on kuomintangin kansanvastaisen koplan järjetön teoria. Se merkitsee, ettei sodassa japanilaisia anastajia vastaan toivota saavutettavan täydellistä voittoa. Ja on sellaisiakin ihmisiä, jotka tarttuvat tähän järjettömään teoriaan ja seuraavat sitä sokeasti.

Hetkellä, jolloin meillä on vastassamme mahtava vihollinen, meidän on tiukasti pyrittävä toteuttamaan demokratismi ja kansan menestys, sillä muuten on mahdotonta perustaa tukialueita ja lyödä takaisin japanilaisten anastajien hyökkäystä — sellainen on Kiinan Kommunistisen puolueen näkökanta, jota se jo toteuttaa saavuttaen erinomaisia tuloksia.

Japanilaisia anastajia vastaan käynnissä olevan sodan aikana alennetaan vuokramaksua ja lainauskorkoa sekä suoritetaan kaikkia muita demokraattisia uudistuksia japanilaisia anastajia vastaan käytävää taistelua silmällä pitäen. Tilanherrojen vastustuksen heikentämiseksi taistelussa japanilaisia anastajia vastaan toimeenpannaan vain vuokramaksun ja lainauskoron alentaminen, tilanherrojen maanomistusta sensijaan ei kumota; tämän ohella kannustetaan tilanherroja sijoittamaan pääomansa teollisuuteen, edistyneimpiä šensejä taas vedetään osallistumaan yhdessä muiden väestökerrosten edustajien kanssa erilaisissa muodoissa yhteiskunnalliseen toimintaan ja siihen työhön, jota vallan elimet suorittavat japanilaisia anastajia vastaan käynnissä olevan taistelun hyväksi. Mitä taas suurtilonpoikiin tulee, niin heitä kannustetaan laajentamaan tuotantoa. Kaikkea tätä edellyttää suuntaus demokraattisten uudistusten päättävään toimeenpanoon maaseudulla, kaikki tämä on aivan välttämätöntä.

Näin on siis olemassa kaksi linjaa: toinen tähtää päättävään taisteluun sitä vastaan, että Kiinan talonpoikaisto toteuttaisi demokratismia ja kansan menestyksen periaatteet, ts. linja, joka tuomitsee noudattajansa mädäntymiseen ja voimattomuuteen, täydelliseen kyvyttömyyteen sodan käymisessä japanilaisia anastajia vastaan; toinen linja tähtää talonpoikaiston päättävään tukemiseen näiden periaatteiden toteuttamisessa, se on linja, joka turvaa meille valtavan, koko väestöstä 80 % käsittävän liittolaisen ja siis takaa mahtavien taisteluvoimien järjestämisen. Edellinen linja on kuomintangin

hallituksen linja, jälkimmäinen Kiinan vapautettujen alueiden linja.

Jos horjutaan näiden kahden linjan välillä — ollaan sanoissa talonpoikaiston tukemisen kannalla, mutta teoissa ei noudateta päättävästi vuokramaksun ja lainauskoron alentamisen politiikkaa, ei aseisteta talonpoikia eikä muodosteta demokraattisen vallan elimiä maaseudulle — niin se merkitsee oportunistin tielle lähtemistä.

Kuomintangin kansanvastainen kopia ottaa kaikki voimansa liikkeelle pannen käytäntöön Kiinan Kommunistista puoluetta vastaan kaikkein inhottavimmat taistelukeinot — julkiset ja salaiset, sotilaalliset ja poliittiset, veriset ja verettömät. Kiista kahden puolueen välillä on sosiaaliselta sisällöltään olennaisesti kiistaa maanomistussuhteista. Millä me oikeastaan olemme saaneet osaksemme kuomintangin kansanvastaisen koplan kiukun? Emmeköhän vain kannanotollamme juuri tässä kysymyksessä? Eivätkö japanilaiset anastajat hyväksy ja kannusta kuomintangin kansanvastaista koplaa sentähden, että se politiikallaan tässä kysymyksessä pelaa perusteellisesti heidän pussiinsa? Syytös siitä, että kommunistinen puolue »vahingoittaa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asiaa ja horjuttaa valtiota», haukkumanimet »petturipuolue», »petturiarmeija» ja »petturalueet», syytös »tottelemattomuudesta hallituksen määräyksiä ja sotilaskäskyjä kohtaan» — eikö tätä kaikkea ole keksitty nimenomaan siitä syystä, että juuri maanomistussuhteita koskevassa kysymyksessä Kiinan Kommunistinen puolue on tehnyt suurtyön, joka todella vastaa kansakunnan etuja?

Talonpojat ovat se ympäristö, josta Kiinan työläiset ovat lähteneet. Tulevaisuudessa virtaa vielä kymmeniä miljoonia talonpoikia kaupunkiin ja asettuu tehtaisiin. Kun Kiinalle on tarpeen luoda vankka kansallinen teollisuus ja rakentaa monia suuria uudenaikaisia kaupunkeja, on sen vielä käytävä

läpi pitkäaikainen prosessi maaseutuväestön muuttamisessa kaupunkilaisväestöksi.

Talonpoika on tärkein hahmo Kiinan teollisuuden markkinoilla: vain hän voi toimittaa runsain mitoin elintarvikkeita ja raaka-aineita ja kuluttaa valtavia määriä teollisuustavaroita.

Talonpojat ovat Kiinan armeijan muodostamisen lähde. Sotamiehet ovat sotilaspukuun puettuja talonpoikia; he ovat japanilaisten anastajien verivihollisia.

Talonpojat ovat perusvoima, joka käy taistelua demokraattisen järjestelmän puolesta Kiinassa tässä vaiheessa. Kiinan demokraatit eivät saa mitään aikaan, elleivät he nojaa 360-miljoonaisen talonpoikaiston joukkojen tukeen.

Talonpojat ovat niitä, joiden tähden liike kulttuurin puolesta Kiinassa nykyisessä vaiheessa pääasiallisesti kehittyy. Eivätkö kaikki puheet lukutaidottomuuden hävittämisestä, yleisestä oppivelvollisuudesta, kirjallisuudesta ja taiteesta joukoille, kansan terveydenhoidosta muutu tyhjäksi jaaritteluksi, jos käännetään selkä 360-miljoonaiselle talonpoikaistolle?

Asettaessani kysymyksen näin se ei lainkaan merkitse, että aliarvioin väestöön kuuluvien muiden 90 miljoonan tärkeätä osuutta politiikassa, talouselämässä ja kulttuurissa, ja vielä vähemmän se merkitsee, että aliarvioisin työväenluokan, poliittisesti kaikkein tietoisimman luokan osuutta, jonka kutsumuksena tästä syystä on johtaa vallankumouksellista liikettä kokonaisuudessaan. Tämän suhteen ei pitäisi olla mitään epäilyksiä.

Kaiken tämän ymmärtäminen on aivan välttämätöntä paitsi Kiinan kommunisteille myös kaikille demokraateille.

Heti kun pannaan toimeen maanomistusjärjestelmän uudistuksia, vaikka ne olisivat vain sellaisia vähimmäisuudistuksia kuin vuokramaksun ja lainauskoron alentaminen, tulee talonpoikien kiinnostus tuotannon lisäämiseen kasvamaan. Jos ta-

lonpojille tämän jälkeen annetaan apua heidän järjestäytymisessään vähitellen vapaaehtoisella pohjalla maataloudellisiin tuotanto- ja muihin osuuskuntiin, niin tämä johtaa tuotantovoimien kasvuun. Toistaiseksi nämä maataloudelliset tuotanto-osuuskunnat voivat olla vain talonpoikien yksilöllisen talouden pohjalle (talonpoikien yksityisomistuksen pohjalle) perustuvia yhteistyön ja keskinäisavun järjestöjä, esimerkiksi keskinäisen työavun prikaateja, keskinäisavun ryhmiä tai työartteleita. Mutta jo tämäkin aiheuttaa työn tuottavuuden hämmästyttävää kasvua ja talouden tuottavuuden lisäystä. Kiinan vapautetuilla alueilla tämä järjestelmä on jo tullut laajaan käyttöön ja vastaisuudessa sitä on kaikin voimin laajennettava.

Tässä on sanottava, että keskinäisen työavun prikaatien kaltaisia osuuskunnallisia järjestöjä on talonpoikien keskuudessa ollut jo aikaisemminkin. Silloin ne ovat kuitenkin olleet vain yhtenä keinona, johon talonpojat ovat turvautuneet helpottaakseen olemassaolonsa traagillisia olosuhteita. Nyt ovat keskinäisen työavun prikaatit Kiinan vapautetuilla alueilla muuttuneet sekä muodoltaan että sisällöltään aivan toisiksi; niistä on tullut keino talonpoikaisjoukkojen taistelussa tuotannon kehittämisen ja vauraan elämän puolesta.

Kysymyksen, mikä osuus tällä tai tuolla Kiinan poliittisella puolueella on Kiinan kansan elämässä, onko tämä osuus myönteinen vai kielteinen, onko se suuri vai pieni, ratkaisee loppujen lopuksi se, missä määrin tämän puolueen politiikka ja käytäntö edistävät Kiinan kansan tuotantovoimien kehitystä, kahlehtivatko ne tuotantovoimia vai antavatko tilaa niiden kehitykselle. Vain japanilaisten anastajien murskaaminen, maaudistusten toteuttaminen, talonpoikaiston vapauttaminen, uudenaikaisen teollisuuden kehittäminen, riippumattoman, vapaan, demokraattisen, yhtenäisen, rikkaan ja mahtavan uuden Kiinan rakentaminen — vain kaiken tämän toteut-

taminen voi antaa tilaa kiinalaisen yhteiskunnan tuotantovoimien kehitykselle ja saa Kiinan kansan hyväksymisen.

On mainittava myös siitä, että niiden sivistyneistön edustajien, jotka lähtevät kaupungeista työhön maaseudulle, ei ole helppo ymmärtää sitä nykyisen kiinalaisen maaseudun erikoisuutta, että sen taloudellisen elämän perustan muodostaa toistaiseksi vielä hajanainen ja takapajuinen yksityistalous; vapautetuilla alueilla on sitä paitsi otettava huomioon vielä muuan maaseudun elämän erikoisuus, joka on se, että nämä alueet ovat toistaiseksi vielä vihollisen toisistaan erottamia ja elävät sissisodan oloissa. Juuri sen vuoksi, ettei näitä erikoisuuksia ymmärretä, tällaiset sivistyneistön edustajat suhtautuvat usein väärin maaseudun ongelmiin ja käyttävät työssään maaseudulla sitä mittapuuta, joka heille on muovautunut elämässä ja työssä kaupunkien olosuhteissa. Sentähden he irtautuvat Kiinan maaseudun todellisuudesta eivätkä voi sulautua yhteen talonpoikaiston kanssa. Tällaiset ilmiöt on voitettava kasvatustyön menetelmien avulla.

Kiinan vallankumouksellisen sivistyneistön laajojen kerrosten tulee tajuta välttämättömäksi läheinen yhteen liittyminen talonpoikaiston kanssa. Talonpoikaisto tarvitsee niitä, ja talonpoikaisto odottaa niiltä apua. Niiden on innolla mentävä maaseudulle, vaihdettava intellektuellin pukunsa karkeisiin talonpojan vaatteisiin, ne eivät saa kaihtaa aluksi mitättömimpiäkään asioita, niiden on ymmärrettävä talonpoikaiston tarpeita, autettava sitä kohottamaan tietoisuuttaan, autettava sitä järjestäytymään taisteluun sellaisten tehtävien täyttämiseksi, joilla on tavattoman suuri merkitys demokraattisen vallankumouksen asialle Kiinassa, demokraattisen vallankumouksen toteuttamiselle maaseudulla.

Sen jälkeen, kun japanilaiset anastajat on murskattu, on heidän maansa ja suurten kansallisten petturien maat taka-

varikoitava ja jaettava maattomien ja liian vähän maata omistavien talonpoikien kesken.

## 7. Teollisuuden kysymyksiä

Japanilaisten anastajien murskaamiseksi ja uuden Kiinan rakentamiseksi on kehitettävä teollisuutta. Mutta kuomintangin hallituksen vallan alla ollessaan Kiina on kaikessa riippuvainen ulkomaista. Kuomintangin hallituksen raha- ja talouspolitiikka jäytää kansamme koko taloudellista elämää. Jo muutenkin on suurin osa kuomintangin valta-alueella olevista äärimmäisen vähälukuisista pienistä teollisuuslaitoksista perikadon partaalla. Ilman poliittisia uudistuksia ovat kaikki tuotantovoimat häviöön tuomittuja. Tällainen kohtalo odottaa niin maataloutta kuin teollisuuttakin.

Ellei Kiinasta tule riippumaton, vapaa, demokraattinen ja yhtenäinen, niin teollisuudenkin kehitys käy Kiinassa yleensä mahdottomaksi. Japanilaisten anastajien murskaaminen tulee merkitsemään riippumattomuuden valloittamista; kuomintangin yhden puolueen diktatuurin lopettaminen, demokraattisen yhtenäisen kokoomushallituksen muodostaminen, maan kaikkien sotajoukkojen muuttaminen kansan asevoimiksi ja talonpoikaiston vapauttaminen tulevat merkitsemään vapauden, demokratian ja yhtenäisyyden valloittamista. Ilman riippumattomuutta, vapautta, demokratiaa ja yhtenäisyyttä on mahdotonta todella luoda suurteollisuutta. Ilman teollisuutta ei voida turvata maan vankkaa puolustusta, ilman teollisuutta ei voi olla puhuttakaan kansan hyvinvoinnista, siitä, että maasta tehtäisiin rikas ja mahtava. Koko niiden sadan viiden vuoden historia, jotka ovat kuluneet vuoden 1840 opiumisodasta, ja erittäinkin kuomintangin valtaan tulosta kuluneiden viimeisten kahdeksantoista vuoden historia ovat osoittaneet Kii-



nan kansalle tämän ajatuksen oikeaksi. Kiina lakkaa olemasta köyhä ja heikko maa ja siitä tulee rikas ja mahtava maa vasta silloin, kun se muuttuu siirto- ja puolisiirtomaasta riippumattomaksi maaksi, puolifeodaalisesta maasta vapaaksi ja demokraattiseksi maaksi, pirstotusta maasta yhtenäiseksi maaksi. Kuinka monet ihmiset ovatkaan vuosikausien kuluessa unelmoineet teollisuuden kehittämisestä tässä puolisiirtomaan asemassa olevassa puolifeodaalisessa, pirstotussa Kiinassa, maan puolustuskyvyn lujittamisesta, kansan hyvinvoinnin kohottamisesta, Kiinan tekemisestä rikkaaksi ja mahtavaksi valtioksi! Mutta heidän unelmansa ovat aina romahtaneet. Monet rehelliset valistustyöntekijät, tiedemiehet ja ylioppilaat ovat kokonaan omistautuneet työlleen tai opiskelulleen; politiikkaa harrastamatta he ovat luulleet voivansa palvella maata tiedoiltaan, mutta kaikki tämä on osoittautunutkin uneksi, joka ei ole toteutunut, kaikki heidän kuvitelmansa ovat kärsineet romahduksen. Tämä ei muuten ole ollut pahaksi: lapsellisten harhakuvitelmien romahtaminen on ollut lähtökohtana taistelulle rikkaan ja mahtavan Kiinan puolesta. Japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan aikana Kiinan kansa on oppinut paljon. Se on tullut vakuuttuneeksi siitä, että japanilaisten anastajien murskaamisen jälkeen on välttämätöntä rakentaa uuden demokratian Kiina — riippumaton, vapaa, demokraattinen, yhtenäinen, rikas ja mahtava Kiina; kaikki nämä ehdot kytkeytyvät toisiinsa, ja jokainen niistä on välttämätön. Jos Kiina tähän pääsee, niin sen eteen avautuu valoisa tulevaisuus. Kiinan kansan tuotantovoimat vapautuvat kahleista ja saavat täyden liikkuma-alan kehitykselleen vasta silloin, kun koko Kiinassa vallitsevat uuden demokratian poliittiset olosuhteet. Päivä päivältä kasvaa niiden ihmisten lukumäärä, jotka tämän ymmärtävät.

Sen jälkeen kun on saavutettu uuden demokratian poliittiset olosuhteet, on Kiinan kansan ja sen hallituksen ryhdyt-

tävä tehokkaiisiin toimenpiteisiin raskaan ja kevyen teollisuuden luomiseksi useiden vuosien kuluessa askel askeleelta ja Kiinan muuttamiseksi maatalousmaasta teollisuusmaaksi. Uusdemokraattinen valtio voidaan tehdä vankaksi vain siinä tapauksessa, että sille lasketaan vankka taloudellinen perusta, edistyneen, nykyistä huomattavasti kehittyneemmän maatalouden ja sellaisen suurteollisuuden perusta, jolla on ehdottomasti vallitseva asema maan talouselämässä ja jonka yhteydessä kulkulaitos, kauppa, rahan kiertokulku jne. ovat vastaavasti kehittyneet.

Me kommunistit olemme valmiit taistelemaan tämän päämäärän puolesta yhdessä kaikkien demokraattisten puolueiden ja ryhmien sekä kaikkien liike-elämän piirien kanssa. Kiinan työväenluokan on esitettävä mitä suurinta osaa tämän tehtävän täyttämässä.

Jo ensimmäisen maailmansodan aikoina astui Kiinan työväenluokka näyttämölle täysin tietoisena voimana taistelemaan riippumattomuuden ja kansan vapauttamisen puolesta. Vuonna 1921 syntyi Kiinan työväenluokan etujoukko, Kiinan Kommunistinen puolue. Tästä ajasta alkoi Kiinassa vapaustaistelun uusi vaihe. Kolmen vaiheen — Pohjoisen sotaretken, vallankumouksellisen agraarisodan ja japanilaisia anastajia vastaan käynnissä olevan sodan — aikana Kiinan työväenluokka ja kommunistinen puolue ovat omistaneet tavattoman paljon voimia Kiinan kansan vapautuksen asialle ja antaneet tämän asian hyväksi verrattoman panoksen. Kiinan työväenluokan osuus taistelussa japanilaisten anastajien murskaamiseksi lopullisesti ja erityisesti taistelussa suurten kaupunkien ja tärkeimpien yhteyslinjojen vapauttamiseksi on tavattoman suuri. Voidaan ennustaa, että sen jälkeen, kun sota on päättynyt, Kiinan työväenluokan ponnistukset ja sen panos tulevat olemaan vielä merkittävämpiä. Kiinan työväenluokan tehtävänä ei ole ainoastaan taistelu uusdemokraattisen valtion

luomisen puolesta, vaan myös taistelu Kiinan teollistamisen ja sen maatalouden uudistamisen puolesta uudella perustalla.

Uusdemokraattisen valtiojärjestelmän vallitessa tullaan noudattamaan työn ja pääoman välisten suhteiden säätelyn politiikkaa. Toisaalta tullaan suojelemaan työläisten etuja; konkreettisesta tilanteesta riippuen tullaan saattamaan voimaan 8 tai 10 tunnin työpäivä, samoin tullaan antamaan asianmukaista apua työttömille, toteuttamaan sosiaalivakuutus ja suojelemaan ammattiyhdistysten oikeuksia. Toisaalta taas tullaan takaamaan voiton saanti järkevissä rajoissa valtion, yksityisten ja osuuskuntien tuotantolaitosten järkipärisestä käytöstä. Tämä kaikki tulee tähtäämään siihen, että niin valtio kuin yksityishenkilötkin, niin työ kuin pääomakin yhdessä ponnistelisivat teollisuustuotannon kehittämiseksi.

Japanilaisten anastajien murskaamisen jälkeen on japanilaisten anastajien ja suurten kansallisten petturien tuotantolaitokset ja omaisuus takavarikoitava ja luovutettava hallituksen käyttöön.

## 8. Kysymys kulttuurista, valistuksesta ja sivistyneistöstä

Niiden kärsimysten joukkoon, joita Kiinan kansa saa vierasmaalaisen ja feodaalisen sarron johdosta kokea, kuuluvat sen kansallista kulttuuria kohdanneet onnettomuudet. Erityisen raskaasti ovat joutuneet kärsimään edistyksellinen kulttuuri ja opetustyö, kulttuurin ja opetusalan edistykselliset toimihenkilöt. Vierasmaalaisen ja feodaalisen sarron hävittämiseksi, uusdemokraattisen valtion rakentamiseksi tarvitaan monien kansanvalistustyöntekijäin, kansan opettajien, insinöörien, teknikkojen, lääkärien, lehtimiesten, kirjailijain, kirjallisuuden ja taiteen alalla työskentelevien sekä kulttuuririntaman rivi-

työntekijäin ponnistuksia, heidän vaikeata työtään, jota he suorittaisivat kansan palvelemisen hengen innoittamina. Kaikkien kansan palvelemisessa ansioituneiden sivistyneistön edustajien on saatava osakseen kunnioitusta, ja heitä on pidettävä valtion ja yhteiskunnan arvokkaana pääomana. Kiina on kulttuuriin nähden takapajuinen maa, mikä on seurausta vierasmaalaisesta ja feodaalisesta sorrosta. Kiinan kansa tarvitsee kipeästi vapaustaistelussaan sivistyneistöä, ja tästä syystä saa sivistyneistökysymys erityisen tärkeän merkityksen. Viime puolen vuosisadan aikana ovat vallankumouksellisen sivistyneistön laajat kerrokset esittäneet merkittävää osaa Kiinan kansan vapaustaistelussa ja erittäinkin siinä taistelussa, jota on käyty »toukokuun 4 päivän liikkeen» ajoista lähtien, samoin kuin kahdeksan vuotta kestäneen sodan aikana japanilaisia anastajia vastaan. Tulevassa taistelussa ne esittävät vieläkin merkittävämpää osaa. Sentähden tulee kansanhallituksen suunnitelmallisesti kasvattaa sivistyneistöä, eri tiedonalojen asiantuntijoita laajojen kansanjoukkojen keskuudesta ja samalla kiinnittää huomiota kaikkien niiden nykyisen sivistyneistön edustajien kokoamiseen ja uudelleen kasvattamiseen, jotka tuottavat hyötyä kansalle.

Lukutaidottomuuden hävittäminen väestöstä 80 % muodostavan osan keskuudessa on yksi uuden Kiinan tärkeistä tehtävistä.

On ryhdyttävä asian vaatimiin päättäviin toimenpiteisiin siirtomaa-, feodaalisen ja fasistisen kulttuurin ja opetuksen lopettamiseksi täydellisesti.

On ryhdyttävä tarmokkaisiin toimenpiteisiin tautien ennakotorjunnan ja väestön lääkintähuollon alalla, laajennettava kansan terveydensuojelutoimintaa.

Vastaavien menetelmien avulla on kasvatettava uudelleen vanhan kulttuurin ja opetustoimen alalla toimivat työnteki-

jät sekä vanhan koulun lääkärit, jotta he uudet katsomukset ja uudet työmenetelmät omaksuttuaan palvelisivat kansaa.

Kansan kulttuurin ja kansan opetuksen tulee Kiinassa olla suuntaukseltaan uudemokraattista. Toisin sanoen Kiinan on luotava oma kansallinen, tieteellinen joukkokulttuurinsa sekä uusi opetusjärjestelmänsä.

Mitä tulee suhtautumiseemme ulkomaiseen kulttuuriin, niin olisi väärin hyljätä se summittaisesti. Meidän on otettava itsellemme mahdollisimman paljon edistykselliseltä ulkomaiselta kulttuurilta käyttäen ottamaamme Kiinan uuden kulttuurin kehittämiseen. Mutta väärin on myös lainata mekaanisesti. On lainattava kriittisesti ottamalla huomioon Kiinan kansan käytännölliset tarpeet. Neuvostoliitossa luodun uuden kulttuurin tulee olla meille esikuvana kansan kulttuurin rakentamisessa. Mitä taas tulee vanhaan kulttuuriin, niin sitäkään ei pidä summittaisesti hyljätä, mutta sen käyttöön ei pidä myöskään suhtautua mekaanisesti. Se on omaksuttava kriittisesti, Kiinan uuden kulttuurin kehittämisen etua silmällä pitäen.

## 9. Kysymys vähemmistökansallisuuksista

Kuomintangin kansanvastainen kopla kieltää monien kansallisuuksien olemassaolon Kiinassa pitäen kaikkia Kiinassa asuvia kansallisuuksia, hanilaisia lukuunottamatta, »sukuyhteisöinä»<sup>8</sup>. Kaikkia vähemmistökansallisuuksia kohtaan tuo kopla harjoittaa taantumuksellista politiikkaa, joka on kokonaisuudessaan peritty Mantšu-suvun hallitukselta ja pohjoisten militaristien hallitukselta, hirvittävän sorron ja hirvittävän riiston politiikkaa. Tätä todistavat se verilöyly, joka vuonna 1943 pantiin toimeen Ih-tšun piirikunnan mongolilaisen väestön kes-

kuudessa, Sinkiangin vähemmistökansallisuuksien nousun tukahduttaminen asevoimin, mitä on jatkunut vuodesta 1944 tähän päivään saakka, ja vainotoimenpiteet dungaaneja vastaan Kansussa muutaman viime vuoden aikana. Tämä on suurvaltahenkistä väärää suhtautumista kansallisuuskysymykseen ja väärää kansallisuuspolitiikkaa.

Vuonna 1924 Sun Jat-sen kirjoitti kuomintangin 1. edustajakokouksen Manifestissa: »Kansallisuuden periaatteella on kuomintangissa kaksinainen merkitys: ensinnäkin itse kiinalaisen kansakunnan vapautus, toiseksi kaikkien Kiinassa asuvien kansallisuuksien tasa-arvoisuus». Ja edelleen: »...kuomintang julistaa juhlallisesti, että kaikille Kiinassa asuville kansallisuuksille tunnustetaan itsemääräämisoikeus; sen jälkeen, kun vallankumous on saavuttanut voiton imperialisteista ja militaristeista, perustetaan vapaa, yhtenäinen (kaikkien kansallisuuksien vapaaehtoisen liiton pohjalla muodostettu) Kiinan tasavalta.»

Kiinan Kommunistinen puolue yhtyy täysin tähän Sun Jat-senin kansallisuuspolitiikkaan. Kommunistien tulee antaa aktiivista tukea vähemmistökansallisuuksien laajojen kansanjoukkojen taistelulle tämän politiikan toteuttamiseksi. Kommunistien tulee auttaa vähemmistökansallisuuksien laajoja kansanjoukkoja, myös niiden johtajien joukosta niitä, joilla on läheiset yhteydet kansanjoukkoihin, niiden taistelussa poliittisen, taloudellisen ja sivistyksellisen vapautuksen ja kehityksen puolesta sekä vähemmistökansallisuuksien omien sotajoukkojen muodostamisessa kansanjoukkojen etuja suojelemaan. Vähemmistökansallisuuksien kieltä, kirjallisuutta, tapoja, totumuksia ja uskonnollisia katsomuksia on kunnioitettava.

Useiden vuosien kuluessa on šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueella ja Pohjois-Kiinan vapautetuilla alueilla noudatettu oikeata politiikkaa mongolien ja dunganien suhteen, ja työ on tällä alalla jo tuottanut tuloksia.

## 10. Ulkopolitiikan kysymyksiä

Kiinan Kommunistinen puolue hyväksyy Atlantin julistuksen sekä Moskovan, Kairon, Teheranin ja Krimin konferenssien päätökset, koska nämä päätökset edistävät fasisistien hyökkääjien murskaamista sekä rauhan aikaansaamista ja ylläpitämistä kaikkialla maailmassa.

Kiinan Kommunistisen puolueen pääperiaatteita ulkopolitiikan alalla ovat diplomaattisten suhteiden solmiminen ja kehittäminen kaikkien maiden kanssa ja kaikkien keskinäisiä suhteita — esimerkiksi sotatoimien yhtenäistämistä, rauhankonferenssia, kauppaa, pääomansijoituksia jne. — koskevien kysymysten ratkaiseminen siltä pohjalta, että japanilaisten anastajien täydellinen murskaaminen on välttämätöntä, että on säilytettävä kansainvälinen rauha, että valtiot kunnioittavat toistensa riippumattomuutta ja tasa-arvoisuutta, että valtioiden ja kansojen etuja edistetään vastavuoroisesti ja että ystävyyttä niiden välillä lujitetaan.

Kiinan Kommunistinen puolue yhtyy täysin Dumbarton Oaksissa pidetyn konferenssin ehdotuksiin ja Krimin konferenssin päätöksiin sellaisen elimen perustamisesta, joka takaisi kansainvälisen rauhan ja turvallisuuden sodan jälkeen. Kiinan Kommunistinen puolue tervehtii ilolla San Franciscossa pidettävää Yhdistyneiden Kansakuntien konferenssia. Kommunistinen puolue on lähettänyt Kiinan valtuuskuntaan kuuluvan edustajansa San Franciscon konferenssiin tuodakseen julki Kiinan kansan tahdon<sup>9</sup>.

Olemme sitä mieltä, että kuomintangin hallituksen on luovuttava vihamielisestä suhtautumisestaan Neuvostoliittoon ja viipymättä parannettava kiinalais-neuvostoliittolaisia suhteita. Neuvostoliitto luopui ensimmäisenä epätasa-arvoisista sopimuksista ja solmi Kiinan kanssa uudet, tasa-arvoiset sopimukset. Sun Jat-senin vuonna 1924 koolle kutsuman kuomin-

tangin 1. edustajakokouksen aikana ja myöhemmin, Pohjoisen sotaretken aikana, Neuvostoliitto oli ainoa valtio, joka antoi tukea Kiinan vapaussodalle. Kun vuonna 1937 oli alkanut sota japanilaisia anastajia vastaan, Neuvostoliitto tuli jälleen ensimmäisenä Kiinan avuksi sen taistelussa hyökkääjää vastaan. Kiinan kansa lausuu kiitoksensa neuvostohallitukselle ja neuvostokansalle kaikesta tästä avusta. Olemme sitä mieltä, että Tyynen valtameren ongelmien lopullinen ja täydellinen ratkaisu ei ole mahdollinen, ellei Neuvostoliitto siihen osallistu.

Me vaadimme, että liittolaisvaltojen hallitukset, ennen kaikkea USA:n ja Englannin hallitukset, kuuntelevat tarkkaan ja vakavasti Kiinan kansan laajojen joukkojen ääntä eivätkä salli ulkopoliittikkansa joutua ristiriitaan Kiinan kansan tahdon kanssa ja siten aiheuttaa vahinkoa näiden valtojen ystävyydelle Kiinan kansan kanssa. Meidän käsityksemme mukaan jokainen vieraan maan hallitus tekisi mitä karkeimman virheen, jos se lähtisi tukemaan Kiinan taantumuksellisia ja käymään taistelua Kiinan kansan demokraattisia pyrkimyksiä vastaan.

Kiinan kansa tervehti ilolla useiden vieraiden maiden hallitusten luopumista Kiinan kanssa solmituista epätasa-arvoisista sopimuksista ja toimenpiteistä, joihin ne ovat ryhtyneet uusien, tasa-arvoisten sopimusten solmimiseksi maamme kanssa. Tasa-arvoisten sopimusten solmiminen ei meidän käsityksemme mukaan kuitenkaan vielä merkitse sitä, että Kiina jo todella olisi saavuttanut täydellisen tasa-arvoisuuden. Todellista, aitoa tasa-arvoisuutta ei voida yksinkertaisesti vain saada vieraiden maiden hallitusten käsistä, vaan se on Kiinan kansan valloittava ennen kaikkea omilla ponnistuksillaan; nämä ponnistukset taas on suunnattava Kiinan muuttamiseen uusdemokraattiseksi valtioksi poliittisessa, taloudellisessa ja sivistyksellisessä mielessä. Päinvastaisessa tapauksessa Kii-



nasta tulee riippumaton ja tasa-arvoinen valtio vain muodollisesti, mutta ei tosiasiallisesti. Toisin sanoen, sellaisella politiikalla, jota kuomintangin hallitus nyt harjoittaa, Kiina ei missään tapauksessa voi saavuttaa todellista riippumattomuutta eikä todellista tasa-arvoisuutta.

Olemme sitä mieltä, että japanilaisten hyökkääjien murskaamisen ja heidän ehdottoman antautumisensa jälkeen tulee olemaan välttämätöntä — japanilaisen fasismin ja militarismin sekä näiden syntyneiden aiheuttaneiden poliittisten, taloudellisten ja sosiaalisten syiden hävittämiseksi täydellisesti — auttaa Japanin kansan demokraattisia voimia luomaan omaan maahansa demokraattinen järjestelmä. Niin kauan kuin Japanin kansa ei ole luonut maahansa demokraattista järjestelmää, on mahdotonta hävittää japanilaista fasismia ja militarismia, on mahdotonta turvata rauhaa Tyyneellä valtamerellä.

Pidämme oikeana Kairon konferenssin päätöstä Korean riippumattomuutta koskevassa kysymyksessä. Kiinan kansan tulee auttaa Korean kansaa saavuttamaan vapautuksensa.

Haluaisimme Intian tulevan riippumattomaksi, sillä riippumaton demokraattinen Intia ei ole tarpeen ainoastaan Intian kansalle itselleen, vaan rauhan asialle koko maailmassa.

Etelämerien maihin, Birmaan, Malakkaan, Indonesiaan, Vietnamiin ja Filippiineihin nähden haluaisimme, että näiden maiden kansat saisivat japanilaisten anastajien murskaamisen jälkeen oikeuden muodostaa omat riippumattomat demokraattiset valtionsa. Mitä Tai-maahan tulee, niin sen suhteen on meneteltävä samoin kuin Euroopan fasististen satelliittimaiden suhteen.

\* \* \*

Tässä on kaikki oleellinen siitä, mikä koskee ohjelmamme konkreettisia vaatimuksia.

Toistan vielä: näitä konkreettisia vaatimuksia ei voida me-

nestyksellisesti toteuttaa käytännössä koko Kiinassa, ellei luoda koko maalle yhtenäistä demokraattista kokoomushallitusta.

Kiinan kansan kaksikymmentäneljä vuotta kestäneen vapaustaistelun aikana Kiinan Kommunistinen puolue on vallannut itselleen sellaisen aseman, että jos jotkin poliittiset puolueet tai sosiaaliset ryhmät, jotkin kiinalaiset tai ulkomaalaiset yrittäisivät olla ottamatta huomioon sen mielipidettä Kiinaa koskevissa kysymyksissä, niin ne tekisivät mitä karkeimman virheen ja tuomitsisivat itsensä epäonnistumiseen. On ollut ja on vielä tälläkin hetkellä ihmisiä, jotka ovat yrittäneet ja yrittävät edelleenkin omavaltaisesti toteuttaa käytännössä omia katsomuksiaan ottamatta huomioon meidän mielipidettämme. Tuloksena on kuitenkin ollut, etteivät he ole koskaan saaneet eivätkä saa mitään aikaan. Mikä on tähän selityksenä? Tämän selittää yksinomaan se, että meidän katsomuksemme ovat Kiinan kansan laajojen joukkojen etujen mukaisia. Kiinan Kommunistinen puolue on Kiinan kansan etujen uskollisin ilmaisija. Ken ei ota huomioon Kiinan Kommunistista puoluetta, hän ei tosiasiaassa ota huomioon Kiinan laajoja kansanjoukkoja ja on varmasti kärsivä tappion.

### *Tehtävämme kuomintangin valta-alueilla*

Edellä olen yksityiskohtaisesti selostanut puolueemme ohjelman yleisiä perusajatuksia ja konkreettisia vaatimuksia. On aivan varmaa, että tämä ohjelma tullaan toteuttamaan koko Kiinassa; koko tilanne — niin kansainvälinen kuin kotimainenkin — valaa Kiinan kansaan toivoa, että juuri näin tapahtuu. Mutta koska tilanne kuomintangin valta-alueilla, vihollisen miehittämällä alueilla ja vapautetuilla alueilla on tällä hetkellä erilainen, niin emme voi olla käsittelemättä eri tavoin tämän ohjelman toteuttamista eri alueilla. Eroavuus ti-

lanteessa määrää eroavuuden tehtävissä. Eräitä näistä tehtävistä olen jo kosketellut, mutta eräisiin toisiin on syytä vielä puuttua.

Kuomintangin valta-alueilla on kansalta riistetty isänmaallisen toiminnan vapaus, ja demokraattinen liike katsotaan siellä lainvastaiseksi. Mutta sielläkin kehittyy joka päivä aktiivista toimintaa, johon osallistuvat mitä erilaisimmat väestökerrokset, monet demokraattiset puolueet ja ryhmät ja monet demokraattiset toimihenkilöt. Kiinan Demokraattinen liitto antoi tämän vuoden tammikuussa julkilausuman, jossa se vaatii kuomintangin yhden puolueen diktatuurin lopettamista ja kokoomushallituksen muodostamista. Samankaltaisia julkilausumia ovat esittäneet myös monien muiden yhteiskunta-  
piirien edustajat.

Kuomintangin keskuudessakin ilmaisevat monet yhä enemmän epäilyksiä johtavien elintensä politiikan oikeellisuuden suhteen ja tyytymättömyyttä tähän politiikkaan, tajuavat yhä selvemmin vaaran puolueensa eristymisestä Kiinan kansan laajoista joukoista ja vaativat tiukasti ajankohdan vaatimuksia vastaavia demokraattisia uudistuksia. Tšunkingissa ja muilla paikkakunnilla on kehittymässä demokraattinen liike työläisten, talonpoikien, kulttuurin edustajien, opiskelijoiden, valistustyöntekijäin, naisten, kauppa- ja teollisuuspiirien, valtion virkailijain, jopa sotilashenkilöidenkin erään osan keskuudessa. Kaikki tämä ennakoi sitä, että väestön kaikkien sorrettujen kerrosten demokraattinen liike on vähitellen sulautuva yhdeksi vyöryksi, joka suuntautuu samaan päämäärään. Tällä hetkellä on tämän liikkeen heikko kohta siinä, että siihen eivät vielä osallistu laajassa mitassa yhteiskunnan alimmat kerrokset; talonpojat, sotamiehet, valtion pikkuvirkailijat ja opettajat eivät vielä ole järjestäytyneet; kaikilla heillä on tavattoman tärkeä osansa yhteiskunnan elämässä ja heidän aineellinen asemansa on uskomattoman raskas. Liikkeen

toinen heikko kohta tällä hetkellä on se, että siihen osallistuvien demokraattisten aineiden joukossa on vielä ihmisiä, jotka toistaiseksi eivät ole ottaneet selvää ja päättävää asennetta kysymyksessä, joka koskee perussuuntausta taistelun kehittämiseen vallitsevan tilanteen muuttamiseksi, taistelun, jota on käytävä demokraattisten periaatteiden pohjalla. Objekttiivisen tilanteen vaikutuksesta yhteiskunnan sorretut kerrokset, puolueet, ryhmät ja yhteiskunnalliset järjestöt heittäävät kuitenkin vähitellen ja liittyvät yhä tiiviimmin yhteen. Minkäänlaiset kuomintangin hallituksen vainotoimenpiteet eivät voi pysähdyttää tämän liikkeen kehitystä.

Kuomintangin valta-alueilla tulee yhteiskunnan kaikkien sorrettujen kerrosten, puolueiden, ryhmien ja järjestöjen demokraattisen liikkeen saada laajat mittasuhteet ja liittää vähitellen yhteen kaikki tällä hetkellä hajallaan olevat voimat taisteluun kansallisen yhtenäisyyden puolesta, kokoomushallituksen muodostamisen puolesta, japanilaisten anastajien murskaamisen ja uuden Kiinan rakentamisen puolesta. Kiinan Kommunistisen puolueen vapautettujen alueiden väestön tulee antaa tälle liikkeelle kaikin tavoin apua.

Kuomintangin valta-alueilla tulee kommunistien vastaisuudessaakin noudattaa laajaan japanilaisvastaiseen kansalliseen yhteisrintamaan tähtäävää politiikkaa. On oltava yhteistyössä kaikkien ja kaikenlaisten ihmisten kanssa, niidenkin, jotka vielä eilen esiintyivät meitä vastaan, jos he vain tänä päivänä ovat lopettaneet nämä esiintymiset, on oltava yhteistyössä taistelun nimessä yhteisten päämäärien saavuttamiseksi.

### *Tehtävämme vihollisen miehittämällä alueilla*

Vihollisen miehittämällä alueilla on kommunistien kehoitettava kaikkia niitä, jotka kannattavat taistelua japanilaisia anastajia vastaan, liittymään yhteen Ranskan ja Italian isän-

maanystävien esimerkin mukaan erilaisiin järjestöihin, muodostamaan maanalaisen armeijan ja valmistautumaan aseelliseen kapinaan tuen antamiseksi sopivan hetken tullen rintamalla hyökkääville joukoille ja japanilaisten anastajien murskaamiseksi yhtenäistetyin iskuin rintamalta ja selustasta. Japanilaiset anastajat ja heidän uskolliset kätyrinsä panevat toimeen verilöylyjä, ryöstöjä ja väkivallantekoja, loukkaavat veljiämme ja sisariamme miehitetyillä alueilla. Tämä herättää koko Kiinan kansassa polttavaa suuttumusta. Tilinteon hetki ei enää ole kaukana. Euroopan sotatoimien näyttämöllä saavutettujen voittojen samoin kuin 8. ja Uuden 4. armeijan voittojen vaikutuksesta ovat kansanjoukkojen japanilaisvastaiset mielialat vihollisen miehittämällä alueilla tavattomasti kasvaneet, ja joukot tuntevat kipeätä järjestäytymisen tarvetta, jotta vapauteen päästäisiin mahdollisimman pian. Sentähden on meidän tästä lähtien annettava työlle vihollisen miehittämällä alueilla yhtä tärkeä merkitys kuin työlle vapautetuillakin alueilla. Miehitetuille alueille on lähetettävä suuri joukko työntekijöitä. Itse paikalla suoritettavaa työtä varten on koulutettava joukkomitassa ja nostettava esiin aktiivisia työntekijöitä näiden alueiden väestön keskuudesta. Kaikista vihollisen miehittämistä alueista on sen ikeen alla kärsinyt muita kauemmin neljä koillismaakuntaa. Nämä maakunnat ovat sitäpaitsi japanilaisille anastajille sotateollisuuden perustana. Meidän on ehdottomasti tehostettava siellä maanalaista työtä. Samalla on koottava tiiviimmin yhteen koillisesta tulleet pakolaiset valmistamalla heitä taisteluun menetetyn alueen palauttamiseksi.

Kaikilla miehitettyillä alueilla on kommunistien noudatettava laajan japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman politiikkaa. Kaikki jotka vastustavat japanilaisia anastajia ja heidän uskollisia kätyreitään, on yhdistettävä taisteluun yhteisen vihollisen murskaamiseksi.

On annettava varoitus kaikille nukkehallituksen sotajoukoille, sen poliisille ja muille aineksille, jotka auttavat vihollista taistelemaan maanmiehiämme vastaan. Niiden pitää mahdollisimman pian tajuta toimintansa rikollisuus, ajatella asiaa ennen kuin se on myöhäistä ja alkaa antaa maanmiehilleen apua taistelussa vihollista vastaan sovittaakseen siten syyllisyytensä. Päinvastaisessa tapauksessa niillä ei ole odotettavissa kansakunnan oikeudelta armoa vihollisen tultua murskatuksi.

Kommunistien on suoritettava selvitystyötä joukkopohjalle rakentuvissa nukkehallituksen alueella toimivissa järjestöissä saadakseen harhaan johdetut joukot siirtymään kansallista vihollista vastaan käytävän taistelun aseisiin. Samanaikaisesti on merkittävä muistiin ne paatuneet petturit, jotka ovat tehneet erittäin raskaita rikoksia eivätkä halua katua, jotta he saisivat lainmukaisen rangaistuksen menetettyjen alueiden tultua palautetuiksi.

Mitä tulee kuomintangin taantumuksellisiin aineksiin, jotka ovat kavaltaneet kansakunnan edut ja järjestäneet kansallisia pettureita taisteluun Kiinan kansaa vastaan, Kiinan Kommunistista puoluetta vastaan, 8. ja Uutta 4. armeijaa sekä muita kansan asevoimia vastaan, niin niitä on varoitettava ja kehoitettava mahdollisimman pian katumaan rikoksiaan. Päinvastaisessa tapauksessa ne joutuvat menetettyjen alueiden palautuksen jälkeen yhdessä kansallisten petturien kanssa syyteteeseen rikoksistaan eivätkä tule saamaan armoa.

### *Tehtävämme vapautetuilla alueilla*

Vapautetuilla alueilla toteutetaan puolueemme koko uudemokraattista ohjelmaa jo käytännössä, ja siinä on jo saavutettu eittämätöntä menestystä; niillä on onnistuttu kokoaamaan valtavia voimia taisteluun japanilaisia anastajia vastaan,

ja vastaisuudessa meidän on näitä voimia kaikin tavoin kartutettava ja lujitettava.

Vapautettujen alueiden sotavoimien on ryhdyttävä laajaan hyökkäykseen kaikkia niitä alueita vastaan, jotka ovat japanilaisten anastajien ja nukkehallituksen joukkojen miehittämiä ja jotka nykyisissä oloissa voidaan vallata takaisin viholliselta, ja näin laajennettava vapautettuja alueita vihollisen miehittämällä seuduilla.

Mutta samalla on pidettävä mielessä, että koska vihollinen vielä on voimakas, niin se voi ryhtyä hyökkäykseen vapautettuja alueita vastaan. Tästä syystä on näiden alueiden sotavoimien ja väestön aina oltava valmiina lyömään takaisin vihollisen hyökkäys. Niiden on myös kiinnitettävä suurta huomiota työhön vapautettujen alueiden vahvistamiseksi.

On lisättävä vapautettujen alueiden armeijan, sissijoukkojen, kansan nostoväen ja itsepuolustusosastojen miesvahvuutta, vahvistettava sotavoimia organisatorisesti ja suoritettava entistä voimakkaampaa koulutusta niiden taistelukunnan lisäämiseksi, jotta voimia olisi valmiina riittävästi anastajien lopulliseen murskaamiseen.

Vapautetuilla alueilla on armeijan kehitettävä liikettä valan elinten tukemiseksi ja väestöstä huolehtimiseksi; demokraattisen vallan elinten on puolestaan johdettava väestön liikettä armeijan tukemiseksi ja japanilaisia anastajia vastaan taistelevien sotilashenkilöiden perheistä huolehtimiseksi, siinä mielessä, että näin saadaan armeijan ja väestön väliset suhteet paranemaan entisestäänkin.

Paikallisissa kokoomuksen pohjalle rakentuissa vallan elimissä samoin kuin yhteiskunnallisissa järjestöissä toimivien kommunistien tulee jatkuvasti olla läheisessä yhteistyössä uusdemokraattisen ohjelman pohjalla kaikkien niiden demokraattisten ainesten kanssa, jotka ovat japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun kannalla.

Samoin on kommunistien sotilaallisen työn alalla niin vapautettujen alueiden armeijassa kuin sen ulkopuolellakin saatava aikaan läheinen yhteistyö kaikkien niiden demokraattisten ainesten kanssa, jotka ovat japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun kannalla ja haluavat olla yhteistyössä meidän kanssamme.

Työläisten, talonpoikien ja kaikkien työtätekevien joukkojen aktiivisuuden kohottamiseksi sodassa japanilaisia anastajia vastaan ja tuotannollisessa toiminnassa on noudatettava täydessä mitassa vuokramaksun ja lainauskoron alentamisen sekä työläisten ja toimihenkilöiden aineellisen aseman parantamisen politiikkaa. Vapautettujen alueiden työntekijäin on ponnistettava kaikki voimansa oppiakseen johtamaan taloudellista työtä. On pantava liikkeelle kaikki käytävissä olevat voimat vapautettujen alueiden maatalouden, teollisuuden ja kaupan kehittämiseen laajassa mitassa armeijan ja väestön aineellisen aseman parantamiseksi. Sitä varten on kehitettävä työkilpailua, kannustettava Työn sankareita ja tuotannossa kunnostautuneita. Japanilaisten anastajien karkottamisen jälkeen kaupungeista työntekijäimme on nopeasti opittava johtamaan taloudellista työtä kaupunkien olosuhteissa.

Vapautettujen alueiden laajojen kansanjoukkojen, ennen kaikkea laajojen työläis-, talonpoikais- ja sotilasjoukkojen tietoisuustason kohottamiseksi sekä runsaiden työntekijävoimien kouluttamiseksi on vapautetuilla alueilla kehitettävä kulttuuri- ja valistustyötä. Kulttuuri- ja valistustyöntekijäin on näillä alueilla saatava työnsä muodot ja sisältö vastaamaan nykyajan maaseudun erikoisuuksia ja maaseutuväestön tarpeita ja vedettävä väestö vapaaehtoisuuden pohjalla osallistumaan suoritettaviin toimenpiteisiin.

Koko työssämme vapautetuilla alueilla meidän on suhtauduttava erittäin huolellisesti paikallisiin ihmis- ja ainevaroihin.



Kaikkialla on pidettävä lähtökohtana pitkän tähtäimen suunnitelmia, eikä ole suvaittava näiden varojen tuhlausta eikä haaskausta. Tämä on välttämätöntä sekä japanilaisten anastajien murskaamisen että myös uuden Kiinan rakentamisen kannalta.

Koko työssämme vapautetuilla alueilla meidän on kiinnitettävä erityistä huomiota avun antamiseen väestölle paikallisten asioiden hoidossa ja paikallisten työntekijäin kasvattamiseen joukkomitassa väestön parhaiden edustajien joukosta. Ulkopuolelta tulleet työntekijät eivät voi täyttää demokraattisen vallankumouksen suurta tehtävää maaseudulla, elleivät he sulaudu yhteen paikallisen väestön kanssa, elleivät he paikalliset olosuhteet huomioon ottaen palavalla innolla ja suurella uutteruudella auta paikallisia työntekijöitä ja vaali näitä kuin veljiään ja sisariaan.

8. armeijan, Uuden 4. armeijan ja muiden kansan asevoimien tulee antaa kaikkialla minne saapuvat viipymättä paikalliselle väestölle apua, ei ainoastaan kansan nostoväen ja itsepuolustusjoukkojen järjestämisessä, vaan myös alueellisten joukko-osastojen ja joukkoyhdistelmien järjestämisessä, jolloin kumpienkin johtajiksi on asetettava paikallisia työntekijöitä. Tämä on tavattoman tärkeä tehtävä. Ellei sitä täytetä, on mahdotonta muodostaa vankkoja tukialueita vastarintaa varten japanilaisille anastajille ja on mahdotonta myös laajentaa kansan asevoimia.

On itsestään selvää, että koko paikallisen väestön on otettava lämpimästi vastaan muilta alueilta saapuvat vallankumoukselliset kaaderit ja kansan sotajoukot sekä annettava niille apua.

On kiinnitettävä enemmän huomiota kysymykseen siitä, miten on meneteltävä sellaisten ainesten suhteen, jotka suorittavat salaista myyräntyötä kansakuntaa vastaan. Avoimet viholliset, ihmiset, jotka julkisesti suorittavat myyräntyötä

kansakuntaa vastaan, on kyllä helppo oppia tuntemaan ja heidän suhteensa on siis helppo ryhtyä toimenpiteisiin; sensijaan piilossa olevia vihollisia, ihmisiä, jotka suorittavat salaista myyräntyötä kansakuntaa vastaan, ei ole helppo oppia tuntemaan eikä siis ole myöskään helppo ryhtyä toimenpiteisiin. Sentähden on viimeainittujen suhteen aina oltava valppaina, ja ryhdyttäessä toimenpiteisiin heidän suhteensa on oltava erityisen varovaisia.

Uskonnon vapauden periaatteen mukaisesti on Kiinan vapautetuilla alueilla jokaisen uskonnon tunnustaminen sallittua. Kansanhallitus suojelee protestantteja, katolilaisia, muhamettilaisia, buddhalaisia ja kaikkia muita uskontoja tunnustavia sillä ehdolla, että he kunnioittavat kansanhallituksen lakeja. Jokainen on vapaa tunnustamaan mitä uskontoa tahansa tai olla yleensä mitään uskontoa tunnustamatta; minkäänlaista pakoitusta tai erottelua ei tässä suhteessa saa suvaita.

Meidän edustajakokouksemme tulee ehdottaa kaikkien vapautettujen alueiden väestölle, että mahdollisimman lyhyen ajan kuluessa kutsuttaisiin koolle Jenaniin Kiinan vapautettujen alueiden kansan edustajien konferenssi käsittelemään kysymystä siitä, miten kaikkien vapautettujen alueiden toiminta on yhdistettävä, tehostettava niissä japanilaisvastaista toimintaa, annettava apua väestön japanilaisvastaiselle demokraattiselle liikkeelle kuomintangin valta-alueilla, annettava apua liikkeelle maanalaisten armeijain perustamiseksi vihollisen miehittämällä alueilla sekä edistettävä koko kansan yhteenliittymistä ja kokoomushallituksen muodostamista<sup>10</sup>. Kiinan vapautetuista alueista on jo nyt tullut keskus koko maan laajojen kansanjoukkojen taistelussa japanilaisia anastajia vastaan, kotimaan pelastuksen puolesta. Maamme laajat kansanjoukot asettavat meihin kaiken toivonsa. Meidän velvollisuutemme on täyttää nämä toiveet. Kiinan vapautettujen alueiden kansan edustajien konferenssin koollekutsuminen on antava

voimakkaan sysäyksen Kiinan kansan kansallisen vapautuksen asialle.

## V. On liityttävä yhteen taistelussa puolueen tehtävien täyttämiseksi

Toverit! Olemme selvittäneet itsellemme tehtävämme ja ne poliittiset toimenpiteet, jotka olemme viitoittaneet näiden tehtävien täyttämiseksi. Miten meidän sitten on tehtävä työtä suorittaaksemme käytännössä nämä toimenpiteet ja täyttääksemme nämä tehtävät?

Nykyinen kansainvälinen ja kotimainen tilanne avaa eteemme, koko Kiinan kansan eteen valoisan tulevaisuuden ja luo ennen näkemättömän suotuisat olosuhteet. Tämä on ilmeistä ja eittämätöntä. Mutta tämän ohella meillä on edessämme vielä myös vakavia vaikeuksia. Ken näkee vain valoisan puolet eikä huomaa vaikeuksia, hän ei voi käydä menestyksellä taistelua puolueen edessä olevien tehtävien täyttämiseksi.

Kulkiessaan yhdessä Kiinan kansanjoukkojen kanssa historiansa kaikkien kahdenkymmenenneljän vuoden ajan ja erityisesti kahdeksan vuoden ajan sodassa japanilaisia anastajia vastaan meidän puolueemme on luonut Kiinan kansalle valtavia voimia. Työmme menestykset ovat ilmeisiä ja eittämättömiä. Mutta tämän ohella siinä on vielä myös puutteita. Ken näkee vain menestykset eikä huomaa puutteita, hän ei myöskään voi käydä menestyksellä taistelua puolueen edessä olevien tehtävien täyttämiseksi.

Kaksikymmentäneljä vuotta kestäneen historiansa aikana, syntymishetkestään vuonna 1921, Kiinan Kommunistinen puolue on läpäissyt kolmen suuren taistelun koetuksen: Pohjoisen sotaretken, vallankumouksellisen agraarisodan ja nykyisin vielä jatkuvan japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan. Puolueemme toiminnan perustana on sen olemassaolon ensimmäinen

mäisestä päivästä lähtien aina ollut marxilais-leniniläinen teoria, sillä tämä teoria on maailman proletariaatin kaikkein oikeimman, kaikkein vallankumouksellisimman tieteellisen ajattelun tuote. Marxilais-leniniläisen teorian yhdistäminen Kiinan vallankumouksen konkrettiseen käytäntöön muutti heti itse Kiinan vallankumouksen muodon: alkoi uusi historiallinen vaihe — uuden demokratian vaihe. Marxilais-leniniläisellä teorialla aseistettuna Kiinan Kommunistinen puolue toi Kiinan kansalle uuden työtyylin, jonka peruspiirteitä ovat teorian yhdistäminen käytäntöön, mitä läheisin yhteys kansaan ja itsearvostelu.

Kun marxilais-leniniläinen oppi, joka heijastaa maailman proletariaatin kaiken taistelun kokemusta, yhtyy Kiinan proletariaatin ja laajojen kansanjoukkojen vallankumouksellisen taistelun konkreettiseen käytäntöön, tulee siitä ase, joka tekee Kiinan kansan voittamattomaksi. Juuri näin on Kiinan Kommunistinen puolue menetellytkin. Kehityksestään ja saavutuksistaan puolueemme saa kiittää sitä, että se on kehittynyt ja kulkenut eteenpäin leppymättömässä taistelussa dogmatismiin ja empirismiin kaikkia ja kaikenlaisia ilmiöitä vastaan, jotka ovat ristiriidassa marxismin-leninismiin kanssa. Dogmatismi on irrallaan konkreettisesta käytännöstä, empirismi erehtyy pitäessään osittaista kokemusta yleisenä totuutena; nämä opportunistiset katsomukset ovat marxilaisuuden kanssa ristiriidassa. Kaksikymmentäneljä vuotta kestäneessä taistelussaan puolueemme on voittanut ja voittaa nämä väärät katsomukset, ja tämä on mittaamattomasti lujittanut sitä ideologisessa suhteessa. Nyt on puolueessamme jo 1.210.000 jäsentä, joiden valtava enemmistö on liittynyt siihen japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan aikana. Heidän keskuudessaan esiintyy erilaisia virheellisiä katsantokantoja. Tätä on havaittavissa niidenkin kommunistien keskuudessa, jotka ovat liittyneet puolueeseen jo ennen sotaa. Muutamien viime vuosien aikana puo-

luuessamme suoritettu työ tyylin oikaisemiseksi on tuottanut suuria tuloksia ja auttanut merkittävästi hävittämään näitä vääriä katsantokantoja juuriaan myöten. Tätä työtä on suoritettava vastaisuudessaakin, ja noudattamalla periaatteita »menneisyys on pantava maksamaan tulevaisuuden oppi-rahajat» ja »sairasta on hoidettava, että hänet saataisiin pelastetuksi», on kehitettävä vielä laajemmaksi työ puolueen jäsenten aatteellisen kasvatuksen alalla. Puoluejärjestöjen kaikissa renkaissa tulee johdon ehdottomasti ymmärtää, että teorian ja käytännön välinen läheinen yhteys on yksi niistä selvästi näkyvistä erikoisuuksista, jotka erottavat meidät kommunistit kaikista muista poliittisista puolueista. Sentähden on aatteellisen kasvatuksen oikea järjestäminen keskeinen tehtävä koko puolueemme yhteenliittämisessä sen suureen poliittiseen taisteluun. Ellei tätä tehtävää ratkaista, emme voi täyttää muitakaan puolueemme edessä olevia poliittisia tehtäviä.

Toinen selvästi näkyvä erikoisuus, joka erottaa meidät kommunistit kaikista muista puolueista, on mahdollisimman läheinen yhteys laajoihin kansanjoukkoihin. On palveltava kansaa kaikesta sydämestään ja mielestään irtautumatta hetkeksikään joukoista; kaikessa on pidettävä silmällä kansan etua eikä yksityisten henkilöiden tai jonkin pienen ihmisryhmän etuja; on oltava vastuussa sekä kansalle että puolueen johtaville elimille — tästä me aina lähdemme. Kommunistin on aina oltava valmiina puolustamaan päättävästi totuutta, sillä totuus käy aina yhteen kansan etujen kanssa. Kommunistin on aina oltava valmiina korjaamaan virheitä, sillä jokainen virhe loukkaa kansan etuja. Puolueemme kaksikymmentäneljävuotinen kokemus osoittaa, että tehtävien asettelu, poliittiset asettamukset ja työtyyli ovat oikeita vain silloin, kun ne vastaavat kansan vaatimuksia kullakin hetkellä ja kyseisissä olosuhteissa sekä perustuvat yhteyteen joukkojen kanssa; ja päinvastoin, jos tehtävien asettelu, poliittiset asettamukset ja työtyyli ovat

ristiriidassa joukkojen vaatimusten kanssa kyseisellä hetkellä ja kyseisissä olosuhteissa, eivätkä perustu yhteyteen joukkojen kanssa, niin ne ovat vääriä. Sellaiset virheelliset ilmiöt kuin dogmatismi, empirismi, kylmä hallinnollinen määrääminen, joukkojen perässä laahustaminen, lahkolaisuus, byrokraatismi ja omahyväisyys koituvat työlle aina vahingoksi eivätkä koskaan ole luvallisia juuri sentähden, että nämä viat ovat ilmausta joukoista irtautumisesta, ja juuri sentähden on niitä potevien ihmisten ehdottomasti voitettava ne. Meidän edustajakokouksemme täytyy kehoittaa koko puoluetta alinomaa valvomaan, ettei ainoakaan toveri irtautuisi joukoista, olipa hän missä työssä tahansa. On opetettava jokaista toveria rakastamaan lämpimästi kansanjoukkoja, kuuntelemaan tarkaavasti niiden ääntä; on opetettava jokaista toveria, olipa hän missä tahansa, liittymään kiinteästi joukkoihin, olemaan nostamatta itseään joukkojen yläpuolelle, menemään joukkojen keskelle; häntä on opetettava, ottamalla huomioon joukkojen jo saavuttama tietoisuuden taso, kehittämään ja kohottamaan tätä tasoa, auttamaan joukkoja täyden vapaaehtoisuuden periaatteen pohjalla vähitellen järjestäytymään ja vähitellen kehittämään niitä välttämättömiä taistelun muotoja, jotka kunkin paikkakunnan ja kunkin hetken sisäiset ja ulkoiset olosuhteet tekevät mahdollisiksi. Pelkkä hallinnollinen määrääminen on vahingollinen menetelmä kaikessa työssä, koska se ei ota huomioon joukkojen tietoisuuden tasoa ja loukkaa vapaaehtoisuuden periaatetta — se on ilmaus sairaudesta, jota sanotaan hoppuilemiseksi. Toverittemme ei pidä luulla, että kaiken minkä he ymmärtävät, ymmärtävät myös laajat joukot. Ymmärtävätkö joukot jonkin ajatuksen, ovatko joukot valmiit toteuttamaan sen käytännössä — sen voi osoittaa vain joukkojen keskuudessa suoritettu tarkistus. Näin menetellen me voimme välttää pelkkää hallinnollista määräämistä. Väärää on kaikessa työssä myös perässälaahustaminen, koska se

merkitsee jäämistä jälkeen joukkojen tietoisuustasosta ja loukkaa sitä periaatetta, jonka mukaan johtajan on aina vietävä joukkoja eteenpäin. Perässälaahustaminen on ilmaus sairaudesta, jota sanotaan hidasteluksi. Toverittemme ei pidä luulla, että jos he itse eivät vielä jotakin asiaa ymmärrä, niin sitä eivät ymmärrä myöskään joukot. Hyvin usein sattuu, että joukot menevät edellemme ja vaativat tinkimättä etenemistä, mutta toverimme eivät pysty niitä johtamaan; tällaiset toverit, jotka ilmentävät eräiden takapajuisten ainesten näkökantoja ja pitävät erheellisesti näitä takapajuisia näkökantoja laajojen joukkojen näkökantoina, maleksivat päinvastoin takapajuisten ainesten perässä. Sanalla sanoen, jokaisen toverin pitää tajuta, että kommunistin ylimpänä kriteeriona kaikissa hänen esiintymisissään ja toimissaan on se, missä määrin hänen sanansa ja tekonsa vastaavat laajimpien kansanjoukkojen korkeimpia etuja, missä määrin laajat kansanjoukot antavat niille kannatuksensa. Jokaisen toverin tulee ymmärtää, että jos me vain nojaamme kansaan, jos uskomme vankasti kansanjoukkojen ehtymättömiin luoviin voimiin ja siis uskomme kansaan ja sulaudumme sen kanssa yhdeksi kokonaisuudeksi, niin me pystymme voittamaan kaikenlaiset vaikeudet, eikä mikään vihollinen voi meitä voittaa; päinvastoin me voimme silloin voittaa minkä vihollisen tahansa.

Vielä eräs selvästi näkyvä erikoisuus, joka erottaa meidät muista puolueista, on aito itsearvostelu. Olemme jo sanoneet, että huone on alituisesti lakaistava, muuten siihen kerääntyy roskaa; on peseydyttävä säännöllisesti, muuten kasvot peittyvät likaan. Meidän toverittemme päihin ja puolueemme työhön voi myös kerääntyä roskaa, ja sentähden niitä on puhdistettava ja pestävä. Sananparsa »juokseva vesi ei ummehdu, ovensaranaan ei mato pesiydy» merkitsee, että alituinen liike estää erilaisten mikrobien ja loiseläinten tunkeutumisen ja syövyttävän toiminnan. Työn alituinen tarkistaminen, demo-

kraattisen työtyylin soveltaminen laajassa mitassa tähän tarkistukseen, pelkäämätön arvostelu ja itsearvostelu ja sellaisten Kiinan kansan opettavaisten sananparsien noudattaminen kuin »Jos tiedät, niin sano, ja jos sanot, niin sano kaikki», »Ei moitteeksi varoittajalle, vaan kuuntelevalle opiksi» ja »Jos sinulla on virheitä, niin korjaa ne, ellei ole virheitä, niin toimi vielä paremmin» — tämä on meillä ainoa tehokas keino taistelussa sitä vastaan, että kaikenlainen poliittinen roska ja poliittiset mikrobit likaisivat tovereittemme päät ja puolueemme elimistön. Se liike työtyylin korjaamiseksi, joka tarkoittaa, että »menneisyys on pantava maksamaan tulevaisuuden oppi- rahat» ja että »sairasta on hoidettava, että hänet saataisiin pelastetuksi», on tuottanut suuria tuloksia juuri sentähden, että tämän liikkeen aikana olemme kehittäneet oikeata eikä väärää, aitoa eikä muodollista arvostelua ja itsearvostelua. Kiinan kansan kaikkein laajimpien joukkojen ylimpiä etuja ohjeenamme pitäen ja varmoina oikeasta asiastamme me kiinalaiset kommunistit emme kaihda uhraamasta tämän asian tähden kaikkea henkilökohtaista ja olemme aina valmiit antamaan sen hyväksi henkemme — olisivatko silloin mahdollisia sellaiset ajatukset, katsomukset, mielipiteet ja menetelmät, joista kommunistit eivät voisi sanoutua irti elleivät ne vastaa kansan vaatimuksia! Voisimmeko me sallia, että jonkinlainen poliittinen törky tai poliittiset mikrobit ryvettäisivät puhtaat kasvomme ja myrkyttäisivät terveen elimistömme? Niiden lukemattomien vallankumouksen taistelijain muistot, jotka ovat uhranneet henkensä kansan etujen nimessä, täyttää tuskalla elävien sydämen. Voisiko meillä siis olla sellaisia henkilökohtaisia etuja, joita emme voisi uhrata, sellaisia virheitä, joista emme voisi sanoutua irti!

Toverit, edustajakokouksemme jälkeen lähemme rintamalle ja tulemme edustajakokouksen päätösten mukaisesti taistelemaan japanilaisten anastajien lopullisen murskaamisen



puolesta. Tämän päämäärän saavuttamiseksi meidän on liityttävä yhteen koko kansan kanssa. Toistan vielä kerran, että meidän on mentävä liittoon kaikkien luokkien, puolueiden, yhteiskuntaryhmien ja yksityisten henkilöiden kanssa, jos he vain ilmoittavat kannattavansa japanilaisten anastajien murskaamista ja uuden Kiinan rakentamista. Tämän päämäärän saavuttamiseksi meidän on liitettävä kaikki puolueemme voimat tiiviisti yhteen demokraattisen sentralismin järjestöperiaatteiden ja kurin pohjalla. Meidän on pyrittävä yhteenliittymiseen kaikkien tovereiden kanssa, jos he vain ovat valmiit noudattamaan puolueen ohjelmaa, sääntöjä ja päätöksiä. Pohjoisen sotaretken aikana ei puolueemme jäsenmäärä ollut enempää kuin 60 000, ja myöhemmin murskasivat vihollisemme suurimman osan puoluejärjestöistä. Vallankumouksellisen agraarisodan aikana ei puolueemme jäsenmäärä ollut enempää kuin 300 000; myöhemmin murskasivat viholliset samoin suurimman osan järjestöistä. Tällä hetkellä meillä on yli 1 200 000 puolueen jäsentä, eikä tällä kertaa saa missään tapauksessa sallia sitä, että vihollinen voisi lyödä meidät hajalle. Jos otamme huomioon näiden kolmen kauden kokemuksen, jos esiinnyimme vaatimattomasti, ilman ylvästelyä, jos liitämme puolueemme entistä lujemmin yhteen ja puolueen ulkopuolella yhdyimme entistä kiinteämmin koko kansaan, niin voimme olla varmoja paitsi siitä, että vihollinen ei voi lyödä meitä hajalle, myös siitä, että me itse tuhoamme päättävästi, loppuun saakka, perinpohjin ja täydellisesti japanilaiset anastajat sekä heidän uskolliset kätyrinsä ja rakennamme niiden tuhoamisen jälkeen uusdemokraattisen Kiinan.

Kolmen vallankumouksen kokemus ja erityisesti japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan kokemus on saanut meidät ja koko Kiinan kansan vakuuttuneeksi siitä, että ilman Kiinan Kommunistisen puolueen ponnistuksia, ilman kiinalai-

sia kommunisteja, Kiinan kansan selkärankaa, on mahdotonta saavuttaa Kiinan riippumattomuutta ja vapautusta, samoin kuin on mahdotonta saada aikaan Kiinan teollistamista ja sen maatalouden rakentamista uudelle pohjalle.

Toverit, uskon lujasti, että sellaisen puolueen avulla kuin Kiinan Kommunistinen Puolue, jolla on kolmen vallankumouksen kokemus, me voimme täyttää edessämme olevat suuret poliittiset tehtävät.

Tuhannet ja taas tuhannet taistelijat ovat jo sankareina uhranneet henkensä kansan etujen nimessä. Kohottakaamme korkeammalle heidän lippunsa, kulkekaamme eteenpäin heidän verensä punaamaa tietä!

Lähellä on jo se päivä, jona uuden demokratian Kiina syntyy! Siis eteenpäin, tätä suurta päivää kohden!

### Huomautuksia

<sup>1</sup> »Kiinan kansallisen vapaustaistelun etujoukko» — vallankumouksellinen nuorisojärjestö, jonka isänmaalliseen »joulukuun 9 päivän liikkeeseen» osallistunut edistyksellinen nuoriso oli perustanut syyskuussa 1936 Kiinan Kommunistisen puolueen johdolla. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan alettua monet tämän järjestön edustajat osallistuiivat sotatoimiin ja tukialueiden luomiseen vihollisen selustassa. Tšiang Kai-šekin hallitus hajoitti »Kiinan kansallisen vapaustaistelun etujoukon» kuomintangin valta-alueella olevat järjestöt vuonna 1938. Vapautetuilla alueilla »Etujoukon» järjestöt yhtyivät suureen nuorison joukkojärjestykseen — »Kotimaan pelastuksen nuorisoliittoon».

<sup>2</sup> Kenraali Scobie — Kreikkaan tunkeutuneiden englantilaisten imperialistien sotajoukkojen komentaja. Lokakuussa 1944, jolloin saksalaiset rosvoivat alkoivat kärsiä Euroopan mantereella tappioita ja perääntyä, Scobie lähti Kreikkaan englantilaisten sotajoukkojen johtajana, ottaen mukaansa Lontooseen paenneen Kreikan taantumuksellisen hallituksen. Tämä hallitus aloitti Scobien usuttamana hyökkäyksen Kreikan Kansallista vapausarmeijaa vastaan, joka oli pitkän ajan kuluessa taistellut sankarillisesti saksalaisia anastajia vastaan, pani toimeen kreikkalaisten isänmaanystävien joukkomurhia ja syöksi Kreikan verisen terrorin kouriin.

<sup>3</sup> »Paotšia» — yhteisvastuulle rakentuva järjestelmä, joka oli hallintokoneiston alin ein. Kuomintangin taantumuskopla toteutti sen avulla fasistista valtaansa. Elokuun 1 pñä 1932 Tšiing Kai-šek

julkaisi kolmea maakuntaa — Honania, Hupea ja Anhueita var-  
ten »Asetuksen väestön järjestämisestä ja tarkistuksesta piiri-  
kunnissa kymmenen ja sadan talon ryhmiin»; tässä asetuksessa  
sanottiin:

»Pao-tsia»-järjestelmää luotaessa otetaan yksiköksi talo, jonka  
johdossa on talon vanhin, 10 taloa muodostaa 'tsian', jonka joh-  
toon asetetaan kymmenenmiehen ryhmä, kymmenen 'tsiaa' muodostaa sa-  
dan talon ryhmän, 'paon', jonka johtoon asetetaan sadanpäämiehen.  
Tällä tavoin saatettiin voimaan yhteisvastuu, väestö velvoitettiin  
urkkimaan toisiaan ja tekemään ilmiäntojoja; saman järjestelmän  
avulla suoritettiin erilaisia toimenpiteitä vastavallankumouksen  
hyväksi työvelvollisuuden nojalla. Marraskuun 7 p:nä 1934 kuomin-  
tangin hallitus ilmoitti virallisesti tämän fasistisen hallintojärjes-  
telmän ulottamisesta kaikkiin sen vallassa oleviin maakuntiin ja  
kaupunkeihin.

<sup>4</sup> Tarkoitetaan kuomintangin hallituksen toteuttamaa fasistista  
feodaalien ja compradorien opetusjärjestelmää.

<sup>5</sup> Kairon konferenssi — Kiinan, USA:n ja Englannin edusta-  
jien konferenssi, joka pidettiin Egyptin pääkaupungissa Kairos-  
sa marraskuussa 1943. Tässä konferenssissa julkaistiin kolmen  
vallan — Kiinan, USA:n ja Englannin — Kairon julistus, jossa  
selvästi sanottiin, että Taivaniin saari ja muut Kiinalta otetut  
maat tullaan palauttamaan Kiinalle. Kesäkuussa 1950 USA:n hal-  
litus rikkoi avoimesti tämän sopimuksen ja lähetti sotalaivaston-  
sa Taivaniin rannikolle ottaen tämän saaren valvontaansa ja yrit-  
tään riistää Kiinalta sen suvereeniset oikeudet Taivaniin.

<sup>6</sup> Omešaniin vuori on Setšuanin maakunnan lounaisosan vuoristo-  
seudulla. Mao Tse-tung mainitsee tämän vuoristoseudun Tšiing  
Kai-šekin viimeisenä turvapaikkana sodassa japanilaisia anasta-  
jia vastaan.

<sup>7</sup> »Julistus pohjoiseen tehdyn matkan johdosta», jonka Sun Jat-  
sen julkaisi marraskuun 10 p:nä 1924.

<sup>8</sup> Tätä mielellöntä sanontaa on käytetty Tšiing Kai-šekin vasta-  
vallankumouksellisessa kirjassa »Kiinan kohtalot».

<sup>9</sup> Elokuusta lokakuuhun 1944 neljän vallan — SNTL:n, USA:n,  
Englannin ja Kiinan — edustajat neuvottelivat Dumbarton Oak-  
sissa USA:ssa Moskovan ja Teheranin konferenssien päätösten  
mukaisesti ja hahmoittelivat Yhdistyneiden Kansakuntien perus-  
kirjan luonnoksen. Huhti—kesäkuussa 1945 San Franciscossa  
USA:ssa pidettiin Yhdistyneitten Kansakuntien konferenssi, johon  
osallistuivat viidenkymmenen valtion edustajat. Kiinan vapau-  
tettujen alueiden edustajana osallistui tähän konferenssiin Tung  
Pi-vu.

<sup>10</sup> Kiinan Kommunistisen puolueen VII edustajakokouksen jäl-  
keen muodostettiin »Vapautettujen alueiden kansan edustajien  
neuvottelukokouksen koollekutsumista valmistettava komitea»; kut-  
suttiin koolle valmistelukomitean perustava kokous, johon osallis-  
tui edustajia kaikilta vapautetuilta alueilta. Japanin antautumi-  
sen jälkeen tilanne maassa muuttui eikä mainittua neuvotteluko-  
kosta pidetty.

## JU-KUNG SIIRSI VUORIA

(11. kesäkuuta 1945)

Puhe Kiinan Kommunistisen puolueen VII edustajakokouksen päättäjäistilaisuudessa.

Edustajakokouksemme on sujunut hyvin menestyksellisesti. Olemme suorittaneet kolme asiaa. Ensiksi, olemme määritelleet puolueen linjan: on rohkeasti nostettava liikkeelle joukkoja, vahvistettava ja lisättävä kansan voimia, japanilaiset anastajat on murskettava puolueemme johdolla, on vapautettava koko kansa ja luotava uudemokraattinen Kiina. Toiseksi, olemme hyväksyneet puolueen uudet Säännöt. Kolmanneksi, olemme valinneet puolueen johtavan elimen — Keskuskomitean. Nyt meidän tehtävämme on johtaa koko puoluetta toteuttamaan puolueen linjaa. Edustajakokouksemme on voittojen edustajakokous, yhteenliittymisen edustajakokous. Edustajat ovat puheenvuoroissaan kolmen kuulemansa alustuksen johdosta <sup>1</sup> esittäneet arvokkaita ajatuksia. Monet toverit ovat harjoittaneet täällä itsearvostelua, esiintyneet yhteenliittymistä edistävässä mielessä, ja itsearvostelun kautta olemme päässeet yhteenliittymiseen. Edustajakokous on malliesimerkki yhteenliittymisestä, malliesimerkki itsearvostelun hengestä, malliesimerkki puolueen sisäisestä demokratiasta.

Edustajakokouksen jälkeen monet toverit palaavat työpai-

koilleen, lähtevät eri rintamille. Sinne saavuttuaan toverit tekevät tunnetuksi edustajakokouksen hyväksymää linjaa ja suorittavat puolueen kaikkien jäsenten avulla laajaa selitystyötä kansanjoukkojen keskuudessa.

Tehdessämme propagandaa tämän linjan puolesta meidän täytyy pyrkiä siihen, että koko puolue ja koko kansa tulisivat vakuuttuneiksi vallankumouksen voitosta. Ennen kaikkea on tarpeen että etujoukko tajuaisi sen, että se olisi täynnä päättäväisyyttä, ei pelkäisi uhrauksia ja olisi valmis voittamaan kaikki vaikeudet saavuttaakseen voiton. Mutta tämä ei vielä riitä; lisäksi on tarpeen, että tämän tajuaisivat laajat kansanjoukot koko maassa, ja että niillä olisi voimakas halu taistella yhdessä meidän kanssamme voiton saavuttamiseksi. Koko kansa on saatava vakuuttuneeksi siitä, että Kiina kuuluu Kiinan kansalle eikä taantumuskoplalle. On ikivanha kiinalainen taru nimeltä »Ju-kung siirsi vuoria». Se kertoo pohjois-Kiinassa muinoin eläneestä vanhuksesta, jonka nimi oli Ju-kung \* Pohjoisvuorilta. Hänen talostaan etelään johtavan tien katkaisi kaksi korkeata vuorta — Taihangšan ja Vangvušan. Ju-kung päätti yhdessä poikiensa kanssa kaivaa nämä vuoret pois hakuilla. Toinen vanhus, nimeltään Tši-sou \*\* nauroi heidät nähdessään ja sanoi: »Tuohan on tyhmyyttä, ettehan te voi raivata pois kahta noin suurta vuorta!» Ju-kung vastasi hänelle: »Kun minä kuolen, lapseni jäävät jäljelle, kun lapseni kuolevat jäävät lapsenlapseni jäljelle, ja niin tulevat sukupolvet seuraamaan toisiaan loputtomana jona. Nämä vuoret ovat kyllä korkeat, mutta ne eivät voi tulla enää korkeammiksi; ne alenevat sitä mukaa kuin me kaivamme; miksemme me voisi raivata niitä pois?» Kumottuaan näin Tši-soun virheellisen väitteen Ju-kung ryhtyi vähääkään epäroimättä kaivamaan vuoria päivästä toiseen. Tämä hellytti

---

\* Ju-kung merkitsee »tyhmä vaari».

\*\* Tši-sou merkitsee »viisas ukko».

jumalaa, joka lähetti maan päälle kaksi pyhää miestä, ja nämä kantoivat vuoret pois<sup>2</sup>.

Nytkin Kiinan kansaa rasittaa kaksi suurta vuotta — toinen niistä on nimeltään imperialismi, toinen feodalismi. Kiinan Kommunistinen puolue on jo kauan sitten päättänyt kaivaa nämä vuoret pois. Meidän täytyy sitkeästi toteuttaa tätä päätöstämme, meidän täytyy tehdä väsymättä työtä, ja niin mekin hellytämme jumalan; mutta tämä jumala ei ole kukaan muu kuin Kiinan kansa. Ja kun koko kansa nousee yhdessä meidän kanssamme kaivamaan pois noita vuoria, niin eiköhän niitä silloin saada poistetuksi?

Keskustellessani eilen kahden amerikkalaisen kanssa, jotka ovat lähtemässä takaisin USA:han, sanoin, että Amerikan hallitus yrittää musertaa meidät, mutta me emme salli niin tapahtuvan. Me vastustamme Amerikan hallituksen politiikkaa, joka tarkoittaa Tšiang Kai-šekin tukemista hänen taistellessaan kommunistista puoluetta vastaan. Teemme kuitenkin eron ensiksikin Amerikan kansan ja hallituksen välillä ja toiseksi Amerikan hallituksen politiikasta määräävien ja tavallisten työntekijäin välillä. Sanoin näille kahdelle amerikkalaiselle: sanokaa niille hallituksessanne oleville henkilöille, jotka määräävät sen politiikasta, että heiltä kielletään pääsy meidän vapautetuille alueillemme, sillä heidän politiikkansa tähtää Tšiang Kai-šekin tukemiseen taistelussa kommunistista puoluetta vastaan, ja tämä huolestuttaa meitä. He saavat tulla meidän luoksemme vapautetuille alueille, jos nämä matkat aiheutuvat halusta palvella Japania vastaan käyvästä sotaa, mutta siitä täytyy sopia. Jos he taas haluavat hiiviskellä ja juoksennella täällä mielensä mukaan, niin sitä me emme salli. Hurley on jo avoimesti ilmoittanut kieltäytävänsä yhteistyöstä Kiinan Kommunistisen puolueen kanssa<sup>3</sup>, ja kun kerran niin on, niin miksi heidän pitäisi sitten kuljeksia meidän vapautetuilla alueillamme?

Amerikan hallituksen politiikka, joka tähtää Tšiang Kaišekin tukemiseen taistelussa kommunistista puolta vastaan, on todisteena amerikkalaisen taantumuksen hillittömyydestä. Mutta kaikki kiinalaisen ja vierasmaalaisen taantumuksen yritykset estää Kiinan kansan voitto ovat tuomitut menemään myttyyn. Demokratia on nykyisten maailman tapahtumien yleisen kulun päävirta, kun taas demokratiaa vastaan esiintyvä taantumus on vain pieni vastapyörre. Taantumuksen vastapyörre yrittää nyt päästä voitolle kansallisen riippumattomuuden ja kansan demokratian päävirrasta, mutta siitä ei voi koskaan tulla päävirtaa. Nykyaikana vallitsee vanhassa maailmassa edelleenkin kolme suurta ristiriitaa, joista J. V. Stalin on jo kauan sitten puhunut: ensimmäinen niistä on ristiriita proletariaatin ja porvariston välillä imperialistisissa maissa, toinen on ristiriita imperialistivaltojen välillä ja kolmas on ristiriita toisaalta siirtomaiden ja puolisiirtomaiden, toisaalta imperialististen emämaiden välillä<sup>4</sup>. Nämä kolme ristiriitaa eivät vain ole olemassa entiseen tapaan, vaan ne ovat entisestäänkin kärjistyneet ja suurentuneet. Vaikka neuvostovastainen, kommunisminvastainen ja demokratianvastainen vastapyörre esiintyykin, niin mainittujen ristiriitojen olemassaolo ja kehitys aiheuttavat kuitenkin sen, että tuo taantumuksellinen vastapyörre tulee voitetuksi.

Nyt Kiinassa on käynnissä kaksi edustajakokousta: kuomintangin VI edustajakokous ja Kiinan Kommunistisen puolueen VII edustajakokous. Näiden kahden edustajakokouksen tavoitteet ovat täysin erilaisia: toinen pyrkii tuhoamaan kommunistisen puolueen ja Kiinan demokraattiset voimat ja syöksemään Kiinan pimeyteen; toinen pyrkii murskaamaan japanilaisen imperialismiin ja sen hännänkannattajat — Kiinan feodaaliset voimat, rakentamaan uudemokraattisen Kiinan ja johtamaan Kiinan valoon. Nämä kaksi linjaa taistelevat keskenään. Olemme vahvasti vakuuttuneet siitä, että

Kiinan kansa, jota Kiinan Kommunistinen puolue johtaa ja joka pitää ohjeenaan Kiinan Kommunistisen puolueen VII edustajakokouksen viitoittamaa linjaa, saavuttaa täydellisen voiton, kun taas kuomintangin vastavallankumouksellinen linja kärsii väistämättä tappion.

### Huomautuksia

<sup>1</sup> Tarkoitetaan Kiinan Kommunistisen puolueen VII edustajakokouksessa pidettyjä alustuksia: Mao Tse-tungin poliittista selostusta, Tšu-ten alustusta sotilaallisista kysymyksistä ja Liu Šao-tšain alustusta puolueen Sääntöjen muutoksista.

<sup>2</sup> Tarina siitä, kuinka Ju-kung siirsi vuoria, on julkaistu kirjas-  
sa »Lietse», luvussa »Tangin kysymykset». Tarina on seuraava:  
»Taihangšanin ja Vangvušanin vuoret, joiden ympäröimä oli  
seitsemänsataa litä ja korkeus kymmenentuhatta šeniä, seisovat  
Tsitšousta etelään ja Hojangista pohjoiseen. Ju-kung Pohjoisvuori-  
lta, yhdeksänkymmenen vuoden vanha, asui vuorten juurella.  
Harmistuneena siitä, että vuoret sulkevat tien ja että ne pitää  
joka kerta kiertää, hän kokosi kotiväkensä ja ehdotti: »Miten  
olisi, jos lähtisimme voimiamme säästämättä raivaamaan tuon es-  
teen pois ja avaisimme suoran tien Jutšoun alueen eteläosaan ai-  
van Han-joen rannalle?» Kaikki suostuivat. Hänen vaimonsa kui-  
tenkin epäröi ja sanoi: »Eihän sinun voimillasi raivata pois edes  
Kufun kukkulaa, kuinka sinä voisit käydä käsiksi Taihangšanin  
ja Vangvušanin! Ja mihin kaikki se maa ja kivet pannaan?»  
Hänelle vastattiin: »Ne kannetaan Pohain lahteen, matalikolta  
pohjoiseen». Sitten Ju-kung alkoi kolmen poikansa ja pojanpoi-  
kansa kanssa, jotka pystyivät kantamaan taakkoja, särkeä ki-  
viä, kaivaa maata ja kantaa niitä koreissa Pohain lahteen.  
Heidän naapurinsa, leskivaimo Tsingtsengin poika, joka oli  
tuskin seitsemän vuoden ikäinen, juoksi hyppyjalkaa heitä aut-  
tamaan. Kesän jälkeen tuli talvi, mutta he olivat ehtineet käydä  
lahdella vasta yhden kerran. Tši-sou Hotsusta nauroi ja ke-  
hoitti Ju-kungia luopumaan yrityksestään: »Oletpa sinä yk-  
sinkertainen! Sinä olet vanha ja heikko, ethän sinä tuosta  
vuoresta saa pintaakaan pois raapaistuksi. Miten luulet saavasi  
maan ja kivet pois?» Ju-kung huokasi ja vastasi: »Heikko on  
ymmärryksesi, heikompi kuin tuolla lesken lapsella. Kun minä  
kuolen, niin lapset jäävät jäljelle, lapsille syntyy lastenlapsia,  
lastenlapsilla tulee olemaan omat lapsensa, ja näillä taas lapsia  
ja lastenlapsia. Niin sukupolvi seuraa sukupolvea loputtomana  
jonona, mutta vuoret eivät kasva. Miksemme me siis saisi kai-  
vetuksi niitä pois?» Tši-sou ei osannut vastata mitään. Henki,  
vuorten haltija, joka kuuli tämän keskustelun, pelkäsi että Ju-  
kung ei luovu yrityksestään, ja ilmoitti asian taivaan valtiaalle.



Taivaan valtiat, joka liikuttui Ju-kungin osoittamasta innosta, käski Kua-on kahden pojan siirtää vuoret toisen Sotšoun alueen itäosaan, toisen Jung-tšoun eteläosaan. Siitä lähtien ei Tšitsoun eteläpuolella aina Han-joen rannoille saakka ole ollut vuoristoesiteitä.

<sup>3</sup> Hurley — taantumuksellinen poliitikko, USA:n republikaanisen puolueen edustaja. Vuoden 1944 lopussa hänet nimitettiin USA:n lähettilääksi Kiinaan. Tukemalla Tšiang Kai-šekin kommunisminvastaista politiikkaa hän aiheutti Kiinan kansan päätävän vastalauseen ja hänen oli pakko ottaa ero marraskuussa 1945. Tässä tarkoitetaan Hurleyn puhetta ulkoministeriössä Washingtonissa huhtikuun 2 p:nä pidetyllä lehdistön vastaanotolla, jossa hän avoimesti julisti, että USA ei ryhdy yhteistyöhön Kiinan Kommunistisen puolueen kanssa. Yksityiskohtaisemmin kirjoituksessa »Hurleyn — Tšiang Kai-šekin kaksinlaulu meni myttyyn».

<sup>4</sup> Kts. J. V. Stalin, Leninismin perusteista, osa I, Leninismin historialliset juuret (Teokset, 6 osa).

## HURLEYN VAARALLINEN POLITIIKKA

(12. heinäkuuta 1945)

Kirjoitus Hsinhuan tietotoimistolle.

USA:n lähettilään Hurleyn edustama amerikkalainen Kiinanpolitiikka luo yhä selvemmin kansalaissodan uhan maassamme. Kuomintangin hallitus, joka harjoittaa entiseen tapaan taantumuksellista politiikkaa, on kahdeksantoista vuotta sitten tapahtuneesta syntymästään saakka elänyt kansalaissodalla; vain Sianin tapahtumat vuonna 1936 ja Japanin tunkeutuminen sisä-Kiinan maakuntiin vuonna 1937 pakottivat sen väliaikaisesti luopumaan kansalaissodasta koko Kiinan mitassa. Mutta vuonna 1939 päätettiin kansalaissota jälleen valloilleen, vaikkakin rajoitetussa mitassa, eikä se ole senjälkeen enää tauonnut. Kuomintangin hallituksen kaikkien sotilaallisten toimenpiteiden kärki ei ole nyt suunnattu anastajia vastaan, vaan »menetettyjen alueiden palauttamiseen» Kiinan vapautetuilla seuduilla ja Kiinan Kommunistisen puolueen tuhoamiseen. Tämä on otettava hyvin vakavasti huomioon niin voiton saavuttamiseksi sodassa japanilaisista anastajista kuin myös sodanjälkeisen rauhanomaisen rakennustyön toteuttamiseksi. Presidentti Roosevelt-vainaja otti aikoinaan tämän seikan huomioon eikä USA:n etua katsoen harjoittanut politiikkaa, joka olisi auttanut kuomintangia sen aseellisessa taistelussa Kiinan

Kommunistista puoluetta vastaan. Kun Hurley saapui marras-kuussa 1944 Rooseveltin henkilökohtaisena edustajana Jenaniin, hän suhtautui hyväksyvästi Kiinan Kommunistisen puolueen esittämään suunnitelmaan kuomintangin yhden puolueen diktatuurin lopettamisesta ja demokraattisen kokoomushallituksen muodostamisesta. Mutta sitten Hurley teki äkkikään-  
nöksen ja luopui siitä mitä hän oli puhunut Jenanissa. Tämä käännös tuli täysin selvästi ilmi Hurleyn Washingtonissa huhtikuun 2 p:nä esittämässä lausunnossa; tällä kertaa sama Hurley maalaili värejä säästämättä Tšiang Kai-šekin edustaman kuomintangin hallituksen ihanuuksia esittäen Kiinan Kommunistisen puolueen hirviöksi; sitäpaitsi hän selitti muutta mutkitta, että Yhdysvallat tulee olemaan yhteistyössä vain Tšiang Kai-šekin, mutta ei kiinalaisten kommunistien kanssa. Tämä ei tietenkään ole vain Hurleyn henkilökohtainen näkökanta, vaan Amerikan hallituksessa olevan kokonaisen ryhmän kanta, mutta se on virheellinen ja samalla vaarallinen näkökanta. Roosevelt kuoli juuri tuohon aikaan, ja Hurley palasi rajattomasti riemuiten Tšungkingissa olleeseen Amerikan lähetystöön.

Hurleyn edustaman amerikkalaisen Kiinan-politiikan vaarallisuus on nimenomaan siinä, että se myötävaikuttaa kuomintangin hallituksen taantumuksellisuuden vahvistumiseen ja lisää kansalaissodan uhkaa Kiinassa. Jos Hurleyn politiikka tulee jatkumaan, niin Amerikan hallitus juuttuu auttamattomasti kiinalaisen taantumuksen syvään ja löyhkäävään likaviemäriin ja asettuu vihamielisiin suhteisiin jo heränneiden ja meidän nähtemme jatkuvasti heräävien Kiinan kansan monimiljoonaisten joukkojen kanssa, ja tämä häiritsee tällä kertaa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asiaa ja häiritsee tulevaisuudessa maailmanrauhan asiaa. Eikö vieläkään ole selvää, että tuo politiikka voi johtaa vain tällaisiin tuloksiin? Eräät amerikkalaiset kansalaispiirit ymmärtävät selvästi, että

riippumattomuutta, vapautta ja yhtenäisyyttä vaativan Kiinan kansan vastustamattomat voimat nousevat Kiinan kehityskulussa ehdottomasti ja lakaisevat tieltään vierasmaalaisen ja feodaalisen sarron, ja siksi nuo amerikkalaiset kansalaispiirit ovat levottomia Hurleyn Kiinassa edustaman vaarallisen politiikan tähden ja vaativat sen muuttamista. Mutta nyt emme voi vielä sanoa, muuttuuko USA:n politiikka lopultakaan, ja jos muuttuu, niin koska. Varmuudella voidaan sanoa vain se, että jos Hurleyn edustama politiikka, joka tukee kansanvastaaisia voimia Kiinassa ja suhtautuu vihamielisesti Kiinan kansan tapaiseen suureen kansaan, ei muutu, niin siitä tulee raskas painolasti Amerikan hallitukselle ja Amerikan kansalle ja se aiheuttaa niille määrättömästi onnettomuuksia. Amerikan kansan on välttämättömästi ymmärrettävä tämä.

## VIIMEINEN TAISTELU JAPANILAISIA ANASTAJIA VASTAAN

(9. elokuuta 1945)

Elokuun kahdeksantena päivänä Neuvostoliiton hallitus julisti sodan Japanille; Kiinan kansa tervehti tätä riemulla. Tämän Neuvostoliiton ottaman askeleen johdosta lyhenee Japania vastaan käytävän sodan kesto aika huomattavasti. Sota Japania vastaan on jo viimeisessä vaiheessaan, japanilaisista anastajista ja kaikista heidän apureistaan saatavan lopullisen voiton hetki on tullut. Näissä olosuhteissa on kaikkien Kiinassa olevia japanilaisia anastajia vastaan taistelevien voimien ryhdyttävä vastahyökkäykseen koko maan mitassa ja taisteltava kiinteässä ja tehokkaassa vuorovaikutuksessa Neuvostoliiton ja muiden liittoutuneiden maiden kanssa. 8. armeijan, Uuden 4. armeijan ja muiden kansan sotajoukkojen tulee kaikkia mahdollisuuksiaan käyttäen aloittaa laaja hyökkäys antautumasta kieltäytyviä hyökkääjän joukkoja ja sen apureita vastaan, tuhota näitä vihollisvoimia, vallata niiden aseet ja omaisuus, laajentaa mitä tarmokkaimmin vapautettuja alueita. On perustettava rohkeasti aseistettuja ryhmiä työntekijöistämme, jotka tunkeutuvat sadoittain ja tuhansittain vihollisen syvään selustaan ja järjestävät väestöä hävittämään vastustajan yhteyslinjoja ja tukemaan säännöllisen armeijan sotatoimia. Miehitetyillä alueilla on nostettava rohkeasti moni-

miljoonaisia joukkoja ja luotava nopeasti maanalainen armeija, valmisteltava aseellisia kapinoita ja tuhottava vihollista vuorovaikutuksessa rintamahyökkäystä suorittavien joukko-osastojen kanssa. On edelleenkin kiinnitettävä vakavaa huomiota työhön vapautettujen alueiden varmistamiseksi. Ensi talvena ja keväänä on jo vapautetuilla alueilla satamiljoonaisine väestöineen ja kaikilla vasta vapautettavilla alueilla toteutettava kaikkialla maan vuokramaksun ja lainauskoron alentaminen, kehitettävä tuotantoa, luotava kansan valta ja kansan asevoimat, vahvistettava kansan nostoväkeen kohdistuvaa työtä, lujitettava kuria armeijassa, vahvistettava kaikkien väestökerrosten yhteisrintamaa, valvottava ihmis- ja ainevarojen säästeliästä käyttöä.

Kaiken tämän tarkoituksena on voimistaa armeijamme hyökkäystä vihollista vastaan. Koko kansan tulee suunnata huomionsa kansalaissodan uhan ehkäisemiseen ja myötävaikuttaa demokraattisen kokoomushallituksen muodostamiseen. Kiihnan kansallinen vapausliike on tullut uuteen vaiheeseen. Koko kansamme tulee liittyä entistä kiinteämmin yhteen taistelussa lopullisen voiton puolesta.

## SISÄLTÖ

<b>Japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan kausi (II)</b>	
<b>KIINAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN PAIKKA KANSALLISESSA SODASSA (Lokakuu 1938) -----</b>	<b>7</b>
Isänmaallisuus ja kansainvälisyys -----	9
Kommunistien etujoukkotehtävä kansallisessa sodassa	10
On liitettävä koko kansa yhteen ja taisteltava sen kes-	
kuudessa olevia vihollisen asiamiehiä vastaan -----	13
Puolueen rivejä on laajennettava päästämättä siihen	
vihollisen asiamiehiä -----	13
On päättävästi noudatettava yhteisrintamapolitiikkaa	
ja päättävästi puolustettava puolueen riippumatto-	
muutta -----	14
On otettava huomioon kokonaisuuden edut, otettava	
huomioon enemmistö, toimittava yhdessä liittolaisten	
kanssa -----	16
Kaaderipolitiikka -----	17
Puoluekuri -----	20
Puolueen sisäinen demokratia -----	21
Puolueemme on kasvanut ja vahvistunut taistelussa	
kahdella rintamalla -----	22
Jatkuva taistelu kahdella rintamalla -----	25
Opiskelu -----	26
Yhteenliittyminen ja voima -----	30
Huomautuksia -----	30
<b>KYSYMYS RIIPPUMATTOMUUDESTA JA ITSENÄISYY-</b>	
<b>DESTÄ YHTEISRINTAMASSA (5. marraskuuta 1938) --</b>	<b>32</b>
Avun ja myönnytysten tulee olla aktiivisia eikä pas-	
siivisia -----	33
Kansallisen taistelun ja luokkataistelun yhtenäisyys --	35
Tunnuslause »kaikki on suoritettava yhteisrintaman	
kautta» on väärä -----	35
Huomautuksia -----	37
<b>TOUKOKUUN 4 PÄIVÄN LIIKE (Toukokuu 1939) -----</b>	<b>38</b>
Huomautuksia -----	41
<b>NUORISOLIIKKEEN KEHITYSSUUNTA (4. toukokuuta</b>	
<b>1939) -----</b>	<b>42</b>

Huomautuksia -----	54
TAANTUMUKSELLISET ON TALTUTETTAVA (1. elokuuta 1939) -----	55
Huomautuksia -----	60
KIINAN VALLANKUMOUS JA KIINAN KOMMUNISTINEN PUOLUE (Joulukuu 1939) -----	62
I. luku. Kiinalainen yhteiskunta -----	62
1. Kiinan kansa -----	62
2. Entisajan feodaalinen yhteiskunta -----	65
3. Nykyaikainen siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteiskunta -----	69
II luku. Kiinan vallankumous -----	76
1. Vallankumuksellinen liike viime vuosisadalla --	76
2. Ketä vastaan Kiinan vallankumous suuntautuu?	77
3. Kiinan vallankumouksen tehtävät -----	82
4. Kiinan vallankumouksen liikkeellepanevat voimat	83
Tilanherrat -----	85
Porvaristo -----	85
Pikkuporvariston eri kerrostumat talonpoikaistoa lukuunottamatta -----	88
Talonpoikaisto -----	91
Proletariaatti -----	92
Luokka-asemansa menettäneet ainekset -----	95
5. Kiinan vallankumouksen luonne -----	95
6. Kiinan vallankumouksen näköalat -----	100
7. Kiinan vallankumouksen kaksipuolinen tehtävä ja Kiinan Kommunistinen puolue -----	102
Huomautuksia -----	103
UUDESTA DEMOKRATIASTA (Tammikuu 1940) -----	108
1. Mihin Kiina on menossa? -----	108
2. Tahdomme rakentaa uuden Kiinan -----	109
3. Kiinan historiallisen kehityksen erikoisuudet -----	110
4. Kiinan vallankumous on maailmanvallankumouksen osa -----	112
5. Uuden demokratian poliittinen järjestelmä -----	120
6. Uuden demokratian talous -----	128
7. Porvariston diktaturia vastaan -----	129
8. »Vasemmistolaista» lavertelua vastaan -----	135
9. Kovakalloisia vastaan -----	139
10. Kolme vanhaa ja kolme uutta kansan periaatetta -----	143
11. Uuden demokratian kulttuuri -----	152
12. Kulttuurivallankumouksen historialliset erikoisuudet Kiinassa -----	154
13. Neljä kautta -----	158
14. Harhakäsityksiä kulttuurin luonteesta -----	165
15. Kansallisen, tieteellisen ja joukkokulttuurin puolesta -----	168
Huomautuksia -----	172



ON LIITETTÄVÄ YHTEEN KAIKKI VOIMAT, JOTKA KANNATTAVAT TAISTELUA JAPANILAISIA ANASTAJIA VASTAAN, ON TAISTELTAVA KOVAKALLOISTEN KOMMUNISMINVASTAISTA KOPLAA VASTAAN	
(1. helmikuuta 1940) -----	175
Huomautuksia -----	182
KYMMENEN VAATIMUSTA KUOMINTANGILLE (1. helmikuuta 1940) -----	185
Huomautuksia -----	194
VALTA JAPANILAISILLE ANASTAJILLE TEHTÄVÄN VASTARINNAN ALUEILLA (6. maaliskuuta 1940) -----	195
YHTEENLIITTYMISEN PUOLESTA LOPPUUN SAAKKA (Heinäkuu 1940) -----	200
PAIVÄKÄSKY JA LAUSUNTO ANHUEIN MAAKUNNAN ETELÄOSASSA SATTUNEIDEN TAPAHTUMIEN JOHDOSTA (Tammikuu 1941) -----	205
Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean yhteydessä toimivan Vallankumouksellisen Sotaneuvoston päiväkäsky (20. tammikuuta, Jenan) -----	205
Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean yhteydessä toimivan Vallankumouksellisen Sotaneuvoston edustajan lausunto Hsinhuan tietotoimiston kirjeenvaihtajalle (22. tammikuuta 1941) -----	206
Huomautuksia -----	214
TILANNE TOISEN KOMMUNISMINVASTAISEN KAMPAILUN MURSKAAMISEN JÄLKEEN (18. maaliskuuta 1941) -----	216
Huomautuksia -----	219
ALKU- JA JÄLKILAUSE »MAASEUDUN TUTKIMUSAINNEISTOON» (Maalis-huhtikuu 1941) -----	221
Alkulause (17. maaliskuuta 1941) -----	221
Jälkilause (19. huhtikuuta 1941) -----	225
Huomautuksia -----	228
JÄRJESTÄMME OPISKELUN UUDELLA TAVALLA (Toukokuu 1941) -----	229
I -----	230
II -----	230
III -----	235
IV -----	239
Huomautuksia -----	241
»KAUKOIDAN MÜNCHENIN» JÄRJESTÄJIEN JUONET ON PALJASTETTAVA (25. toukokuuta 1941) -----	242
Huomautuksia -----	244
FASISMINVASTAISEN TAISTELUN KANSAINVÄLISETTÄ YHTEISRINTAMASTA (23. kesäkuuta 1941) -----	245

PUHE SENSIN — KANSUN — NINGSIAN RAJA-ALUEEN POLIITTISEN KANSANNEUVOSTON ISTUNNOSSA (21. marraskuuta 1941) -----	247
KIRJALLISUUDEN JA TAITEEN KYSYMYKSIÄ KÄSIT- TELEVÄSSÄ NEUVOTTELUKOKOUKSESSA JENANIS- SA PIDETYT PUHEET (Toukokuu 1942) -----	253
Alkusanat (2. toukokuuta 1942) -----	253
Loppusanat (23. toukokuuta 1942) -----	261
I -----	263
II -----	270
III -----	280
IV -----	283
V -----	294
Huomautuksia -----	298
LOKAKUUN VALLANKUMOUKSEN 25-VUOTISPÄIVÄN JOHDOSTA (6. marraskuuta 1942) -----	300
TALOUS- JA RAHAKYSYMYKSET JAPANILAISIA ANAS- TAJIA VASTAAN KÄYTTÄVÄN SODAN KAUDELLA (Jouluku 1942) -----	302
Huomautuksia -----	310
KYSELY KUOMINTANGILLE (12. heinäkuuta 1943) ----	311
Huomautuksia -----	321
TSIANG KAI-SĒKIN LOKAKUUN 10 PÄIVÄN JUHLASSA PITÄMÄN PUHEEN JOHDOSTA (11. lokakuuta 1944) --	322
Huomautuksia -----	327
YHTEISRINTAMA SIVISTYSTYÖSSÄ (30. lokakuuta 1944)	329
Huomautuksia -----	332
SISSIALUEILLAKIN VOIDAAN HOITAA TUOTANTOA (31. tammikuuta 1945) -----	333
KIINAN KAKSI KOHTALOA (23. huhtikuuta 1945) -----	339
Huomautuksia -----	342
KOKOOMUSHALLITUKSESTA (24. huhtikuuta 1945) ----	343
I. Kiinan kansan perusvaatimukset -----	343
II. Kansainvälinen ja kotimainen tilanne -----	345
III. Kaksi linjaa japanilaisia anastajia vastaan käytä- vissä sodassa -----	348
— Avain Kiinan ongelmiin -----	348
— Mutkittettavaa tietä -----	350
— Kansan sota -----	355
— Kaksi sotarintamaa -----	361
— Kiinan vapautetut alueet -----	365
— Kuomintangin valta-alueet -----	366
— Jyrkkiä vastakohtia -----	369
— Kuka »vahingoittaa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asiaa ja horjuttaa valtiota»? ----	372

— Niin sanottu »tottelemattomuus hallituksen määräyksiä ja sotilaskäskyjä kohtaan» .....	373
— Kansalaissodan uhka .....	375
— Neuvotteluja .....	376
— Kaksi näköalaa .....	377
<b>IV. Kiinan Kommunistisen puolueen politiikka</b> .....	<b>379</b>
— Ohjelmamme yleiset perusajatukset .....	380
— Ohjelmamme konkreettiset vaatimukset .....	391
1. Japanilaiset anastajat on murskattava täydellisesti, sopimuksen tekoa puolitiessä ei saa sallia .....	396
2. Kuomintangin yhden puolueen diktatuuri on poistettava, on muodostettava demokraattinen kokoomushallitus .....	398
3. Vapautta kansalle .....	402
4. Kansan yhtenäisyys .....	404
5. Kansan armeija .....	406
6. Maakysymys .....	409
7. Teollisuuden kysymyksiä .....	418
8. Kysymys kulttuurista, valistuksesta ja sivistyneistöstä .....	421
9. Kysymys vähemmistökansallisuuksista .....	423
10. Ulkopolitiikan kysymyksiä .....	425
— Tehtävämme kuomintangin valta-alueilla .....	428
— Tehtävämme vihollisen miehittämällä alueilla .....	430
— Tehtävämme vapautetuilla alueilla .....	432
<b>V. On liityttävä yhteen taistelussa puolueen tehtävien täyttämiseksi</b> .....	<b>437</b>
Huomautuksia .....	444
<b>JU-KUNG SIRSII VUORIA (11. kesäkuuta 1945)</b> .....	<b>446</b>
Huomautuksia .....	450
<b>HURLEYN VAARALLINEN POLITIIKKA (12. heinäkuuta 1945)</b> .....	<b>452</b>
<b>VIIMEINEN TAISTELU JAPANILAISIA ANASTAJIA VASTAAN (9. elokuuta 1945)</b> .....	<b>455</b>